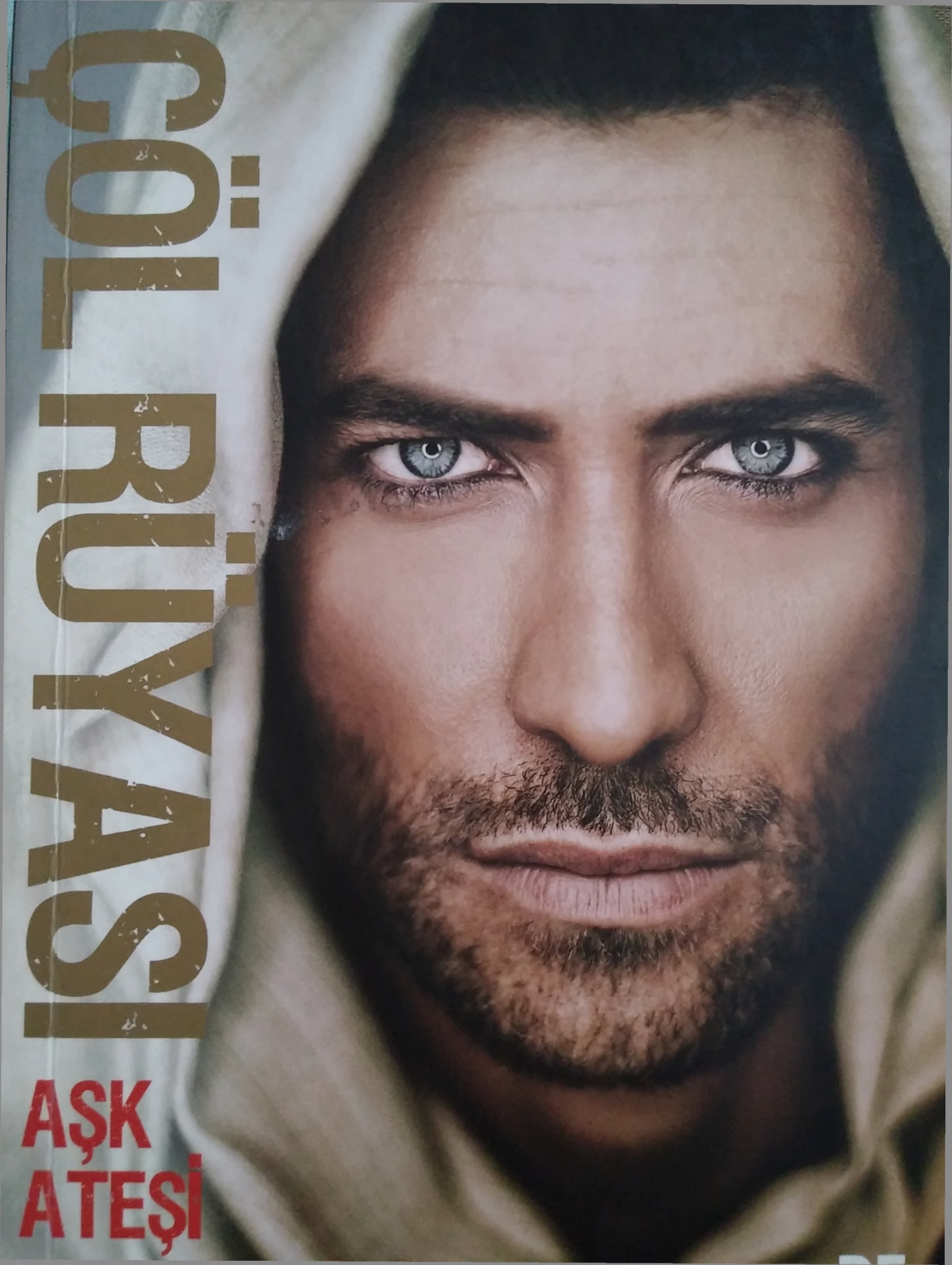
ÇÖL RÜYASI

AŞK ATEŞİ

AYŞE EBRU TEZCAN

ÇÖL RÜYASI

AŞK ATEŞİ

Her şey bir hayalle başlar.

Hayallerinin peşinden gidenlere...

Birinci Bölüm

"İnanamıyorum Burcu. Hâlâ inanamıyorum. Koskoca Cihan Yalçıner staj başvurumu kabul etmiş. Oysa ben çok umutsuzdum o özgeçmişi yollarken," dedim heyecanla, Türkiye'nin en ünlü turist rehberinin stajımı kabul ettiğine dair mesajına bakarken.

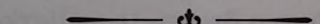
"Bu harika bir haber Serap. Tebrik ederim hayatım. Bu yaz hayallerine kavuşacaksın," dedi Burcu neşeli bir ses tonuyla. Burcu üniversitedeki en yakın arkadaşımdı. Aynı bölümde okuyorduk. Üç sene boyunca hep yanımda olmuş, hep bana destek vermişti.

Yaklaşık yarım saat, sevincimden ve yazın rehberlik yapma hayallerimden konuştuktan sonra ailemi aradım. Annemler zaten tüm okul dönemi benden uzak kaldıkları için şimdi bir de yazın beni göremeyecek olmanın burukluğunu yaşasalar da başarım için sevinmişler, beni kutlayıp desteklediklerini söylemişlerdi.

Küçük bir ailem vardı. Liseye giden bir erkek kardeşim ve benden dört yaş büyük evli ve iki yaşında küçük bir kızı olan bir ablam vardı. Babam ve annem öğretmen emekliydiler. Hayatları boyunca bizleri okutmak, daha iyi bir

hayat sunmak için canlarını dişlerine takmışlardı. Ben de elimden geldiğince başarılı olmaya çalıştım. Boğaziçi Üniversitesi Turizm İşletmeciliği bölümünü kazandım ve üç sene boyunca hep bölüm birincisi oldum. İngilizce, Almanca ve Rusçayı anadilim gibi konuşabiliyordum. Çok iyi olmasa da biraz da Arapça biliyordum. En son üzerine çalıştığım dil Arapçaydı.

Günlerce, gecelerce kafamı sözlüklerden, ders kitaplarından kaldırmadan çalıştım. En büyük hayallerimden biri turist rehberliği yapmak ve ülkemi en güzel şekilde tanıtmaktı. Şimdi bu hayallerime büyük bir adımla yaklaşacağımı bilmek harika bir duyguydu. Yazı iple çekiyordum.

"Serap merhaba," dedi Cihan Bey telefonun diğer tarafından.

"Merhaba Cihan Bey."

Staja başlayalı henüz bir hafta olmuştu ve sadece iki kez tura çıkmıştık. Genelde günlük İstanbul turları oluyordu. Cihan Bey tur olacağı zaman beni arayarak tarih ve yer belirtip çağırıyordu. Stajer olduğum için o önde turist gruplarına mekânları tanıtıp anlatırken, ben de onun birkaç adım gerisinde durup onu dinliyor, turist gruplarını düzene sokup topluyor ve turistlerin küçük çaplı sorularını cevaplıyordum.

"Sana çok önemli bir teklifim var. Kabul edeceğine şüphem yok ama çok özen göstermeni istiyorum. Bu ayın yirmisinde yani önümüzdeki salı günü Dubai'den çok zengin bir iş adamı İstanbul'a ziyarete gelecek. Adamla İngilizce konuşacağız ama sen biraz Arapça biliyorsun, gerekirse Arapçanla yardımcı olacağını düşündüm. Kapalıçarşı,

Sultanahmet, Ayasofya, Topkapı Sarayı'nı gezdireceğiz. Sonra Boğaz turu yapacağız. Ben sana tur programının detaylarını mail ile atarım. Tamam mı?"

"Tamam Cihan Bey, bekliyorum," dedim hemen sevinçle. Beni önemli bir misafir için çağırdığından dolayı çok gururlanmıştım. Şimdiye kadar hep 10-15 kişilik turist gruplarıyla tura çıkmıştım. İlk defa tek kişiye tur yapacağım için çok heyecanlıydım.

Beklenen gün gelip çattı. Gelen kişi Araptı ve fazla açık giyinmeyi tasvip etmeyeceğini düşündüğümden üzerime beyaz, kolları dirseklerime kadar uzun ve eteği dizlerimin altında biten yazlık şık bir elbise giydim. Böylece fazla beyaz olan tenim bir nebze de olsa görülmemiş olacaktı. Açık kumral saçlarım bir Arabın dikkatini çekebileceğinden, saçlarımı olabildiğince saklayıp başımın tepesinde sıkı bir topuz yaptım.

Heyecanla Cihan Bey ile buluşup Arap iş adamının kaldığı Çırağan Kempiski Oteli'ne giriş yaptık. Daha bahçede beni büyüleyen ihtişam, otelin içine girmemle bin kat daha arttı. Bu muhteşem saraya Cihan Bey sayesinde girmiştim. Eğer o bana bu staj fırsatını vermeseydi muhtemelen burayı hayatımda hiç göremezdim. Kapıda bizi karşılayan otel çalışanları büyük bir titizlilikle otelin ön bahçesine çıkardı. Kapıların açılmasıyla ortaya çıkan harika Boğaz manzarası beni nefessiz bırakmıştı. Sarayın devasa sütunları arasından görünen Boğaz'ın güzelliği tarif edilemeyecek kadar güzeldi.

Osmanlı tarzında süslenmiş sütunların arasında duran koltukları gösterip beklememizi rica ettiler.

"Omar Al-Ahdal Beyefendilere geldiğiniz haber verildi. Az sonra burada olacaklar efendim," dedi görevlilerden

biri. Üzerlerindeki oldukça gösterişli kıyafetleriyle fazlasıyla dikkat çekiciydiler.

"Omar Al-Ahdal bizim rehberlik yapacağımız adam," diye belirtti hemen Cihan Bey. Gerçi bir haftadır bunu bana defalarca söylemiş, yanlışlık yapmamam için uyarmıştı. Her ne kadar profesyonel ve oldukça ünlü bir rehber de olsa onun da telaşlandığı bir kişiye rehberlik yapacağımızı öğrenmem Omar denilen adamın ne kadar önemli olduğunu anlamamı sağlıyordu. Muhtemelen dört karısı ve yirmi beş çocuğu olan 70 yaşında bir aşiret reisiydi.

Cihan Bey'in "Geldiğinde şöyle selam ver. O seninle konuşmadan konuşma. Gözlerinin içine bakmaktan çekin. Hele ki derinlemesine bakmaya kalkma. Arkamda dur. Sadece bizi dinle. İngilizce anlaşamadığımız bir şey olmadıkça sana başvurmam zaten. Gerçi adamın İngilizcesi oldukça iyi bir sorun çıkacağını zannetmiyorum," gibi bir sürü telaşlı emirleri sıralamasının ardından bir otel görevlisinin sanki "Sultan Süleyman Han Hazretleri" gibi önceden geldiğini anons etmesiyle Cihan Bey sustu.

"Omar Al-Ahdal Beyefendi," diye haber verilen sesle ayağa kalktık. Ben hemen Cihan Bey'in bir adım arkasına geçerek, bakışlarımı gelen iş adamıyla göz teması kurmamak için yere diktim. Ayak seslerine bakılırsa gelen kişiler kalabalıktı. Yaklaşık bir altı-yedi kişi vardı. Gözlerimi tam önümüzde duran beyaz kıyafetler içerisindeki adamın eteklerine odakladım. Onun hemen arkasında duran yine aynı giyimli dört-beş adam vardı.

Cihan Bey benden öğrendiği Arapça ile adama jest yapmaya çalışarak, "Hoş geldiniz efendim. Ben Cihan Yalçıner. Size İstanbul turuna eşlik edecek olmaktan onur duyarım," dedi ve adamın elini sıktı.

"Arapça biliyor musunuz?" diye sordu adam Arapça. Ses tonu oldukça genç çıkıyordu. Bu da merakımı arttırmıştı. Ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Allah'tan Cihan Bey'in karşılaşacağını tahmin ettiğim "Arapça biliyor musunuz?" cümlesini de öğretmiştim. Böylece o anki heyecanımla Cihan Bey'in benden yardım istemesiyle üzerimde toplanacak ilgiden kurtulmuştum.

"Hayır, efendim bilmiyorum. Arapçam yardımcımın öğrettiği birkaç kelimeyle sınırlı," dedi İngilizce olarak ve ardından beni gösterdi. Bakışlarım bir anda karşımızda duran adamın yüzüne kaydı ve aynı anda şokla yere indi. Sadece bir saniyelik bakmamla bile kamaşan gözlerim adamın güzelliğiyle neye uğradığını şaşırarak yere odaklandı. Beklentilerimden o kadar uzaktı ki. Fazlasıyla gençti. Simsiyah kaşları altında keskin bakışlarla süslenmiş şimdiye kadar görmediğim parlaklıkta gri-mavi karışımı bir göz rengine sahipti. Başı etrafına rastgele atılmış gri örtünün altından simsiyah gür saçları ve kısa ama gür sakallarıyla oldukça yakışıklı bir yüze sahipti. İşin kötüsü ona baktığım anda bana bakıyordu ve bakışlarımı yakalamıştı. Eğer bir sorun çıkarsa Cihan Bey beni mahvederdi.

İkinci Bölüm

"Pekâlâ yardımcınızı benimle tanıştırmayacak mısınız?" diye sordu kendinden emin bir ses tonuyla. Kalp atışlarımın anlayamadığım bir şiddetle atmaya başladığını hissettim.

"Ah tabii ki! Çok affedersiniz. Yardımcım Serap Yılmaz. Tur boyunca bize eşlik edecek. Arapça konuşmak istediğinizde bize elinden geldiğince yardım etmeye çalışacak," dedi Cihan Bey hemen.

"Memnun oldum Serap Hanım."

Bir dakika! O Az önce Türkçe mi konuştu? Türkçe "Memnun oldum Serap Hanım," dedi. Bunu duyduğuma yemin edebilirim.

Tekrar zaafıma kapılarak şaşkınlıkla bakışlarım onunkileri buldu. Bu sefer bir saniye yerine birkaç uzun saniye boyunca o kör edici güzel gözlerine bakakaldım ve ardından gözlerimi adamın gözlerinden göğsüne indirerek konuşmaya başladım.

"O şeref bana ait Omar Bey," dedim İngilizce olarak. Belki o da jest amaçlı Türkçe konuşmuştur diye düşündüm. Tek bildiği birkaç kelimeden ibaret olabilirdi.

"Türkçe biliyor musunuz Omar Bey?" diye sordu Cihan Bey merakla.

"Evet. Biraz biliyorum," dedi. Yüzüne bakmasam da, gülümseyerek cevap verdiğini anlamıştım.

Otelde daha fazla beklemeden özel makam arabalarına bindirilerek ilk olarak Sultanahmet camisine gitmek üzere yola koyulduk. Al-Ahdal'ın bulunduğu araba önümüzde biz ise arkasında giden arabadaydık. Al-Ahdal'ın arabasının önünde ise adamlarının bulunduğu araba gidiyordu. Muhtemelen onlar o beyaz elbiselerinin altında silah taşıyan özel güvenlik görevlileriydi.

"Sanırım bizi sevdi," diye söze başladı Cihan Bey arabada ilerlerken.

"Umarım öyledir," diye karşılık verdim. Aklım hâlâ adamın inanılmaz güzellikteki gözlerindeydi. Ben bir Arabı hiç renkli gözlü hayal etmemiştim.

"Yaşının bu kadar genç olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordum.

"Evet. Çok genç değil mi? Bu genç yaşında bir trilyoner."

"Evet. Öyle," dedim tebessümle ama içimden "Evet hem genç hem de fazlasıyla yakışıklı" diye geçirdim. Muhtemelen dört karısı da onu paylaşıyor olmaktan hiç şikayetçi olmuyor aksine kendilerini ilk dörde girebildikleri için şanslı hissediyorlardı. Bir adam bu eşitsiz kadın erkek ilişkisinde bile eşlerinin mutlu olmalarını nasıl sağlayabilirdi ki?

Sonunda Sultanahmet'e geldiğimizde önde Omar Al-Ahdal ve Cihan Bey hemen arkalarında ben ve diğer adamları olmak üzere caminin avlusunda ilerlemeye başladık. Cihan Bey çoktan Omar Bey'e caminin mimarisi ve tarihi hakkında geniş bilgiler vermeye başlamıştı. Yanımdan ve arkamdan ilerleyen adamlar ise bir bana bir

birbirlerine bakıp gülüşmeye başladılar. Sonunda adamların genç olanı konuşmaya başladı.

"İsminiz ne demiştiniz?" diye sordu Arapça.

"Serap," dedim rahatsız olduğumu belli etmemeye çalışarak. Çapkın gülümsemelerine bakılırsa bu adamların niyeti farklıydı. Önde ilerleyen Omar Al-Ahdal ve Cihan Bey derin bir sohbet içinde olduğundan benim farkımda değillerdi; ben de hızlı adımlarla onlara yetişmeye çalıştım.

"Serap. Ne güzel isminiz var öyle," diye konuştu yılışık adam bu sefer de. İsmimin Arapça kökenli olmasından şu anki kadar pişmanlık duyacağım hiç aklıma gelmezdi.

"Hanımfendiyi rahat bırak Hassan!"

Aniden Cihan Bey ile konuşmayı keserek arkasına dönen Omar Bey'in yüksek ve buyurgan sesi tüm avlunun akustiğinde öyle bir yankılandı ki tüm tüylerimin ürpertiğini hissettim. Bizi duyduğunu ve dinlediğini fark etmek beni şaşırtmıştı. Ama bu şekilde sert bir tepkiyi kesinlikle beklemiyordum. Muhtemelen adamları da beklemiyor olacaklardı ki korkuyla nerdeyse yere kadar eğilerek af dilediler ve Omar Bey'in sert bakışlarından kurtulduklarında olabildiğince benden uzakta durup geriden gelmeye başladılar.

"Onun adına sizden özür dilerim Serap Hanım," dedi Omar Bey Arapça. Cihan Bey anlayamayarak meraklı bakışlarla bize baktığında "Lütfen kusura bakmayın Cihan Bey," diye devam etti İngilizce olarak.

"Lütfen. Hiç sorun değil," dedi Cihan Bey.

Al-Ahdal camiden oldukça etkilenmiş, hayran hayran etrafına bakmaya başladı. O caminin tavanını ve etrafını hayranlıkla izlerken benim bakışlarım aynı hayranlıkla onun yüzünü izlemeye koyuldu. Kendime engel olamıyor-

dum. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir erkek yüzü görmemiştim. Ten rengi hiç de tahmin ettiğim gibi koyu değildi. Buğday tenliydi.

Cihan Bey susmak bilmeksizin cami ile ilgili bilgiler vermeye devam ederken Omar Bey'in hayranlık dolu gözleri beni bulduğunda ona diktiğim bakışlarımın farkına vararak utançla bakışlarımı ondan çevirdim. O kadar etkilenmiş bir halde camiyi izliyordu ki bir anda bakışlarını benimkilerle buluşturunca hazırlıksız yakalandım. Şimdi de beni ona hayran hayran bakarken yakalamıştı. Yanaklarımın utançla kızarmaya başladığını hissediyordum. Muhtemelen onun gözünde bir erkeğe böyle bakmak bir kadın için çok küçük düşürücü bir davranıştı. Kim bilir beni şimdi nasıl görüyordu? Basit, aşifte, günahkâr veya ahlaksız...

"Sanırım yardımcınıza sıcak bastı." Omar Bey'in Cihan Bey'e yönelttiği bu cümleyle zaten yerin dibine girdiğim ruh halim iyice mahvoldu.

Cihan Bey bu sözler üzerine bana bakarken, Omar Bey gülümseyerek konuşmaya devam etti.

"Dubai'de olmadığınız için dua etmelisiniz. İsterseniz yüzünüzü bir yıkayın." Şimdi neden beni bu kadar aşağılıyordu ki? Görmezlikten gelse olmaz mıydı?

"Evet. Çok sıcaklara alışık değilim maalesef," dedim bozuntuya vermemeye çalışarak. Yüzüne bakamıyor olsam da hâlâ bana gülümsediğini fark ediyordum.

Ayasofya'yı da sorunsuz bir şekilde atlattıktan sonra Topkapı Sarayı'na geçtik. Harem bölümüne geldiğimizde içimden Omar denen bu adamın Dubai'deki sarayında kim bilir ne büyük haremi vardır diye düşünmeye başlamıştım. Avrupa'dan gelen turistler kadar ilgisini çekmemişti. Ne de olsa alışıktı.

Cihan Bey "Eskiden Sultan'ın gözde hanımları bu haremde yaşadılar," derken Omar Al-Ahdal'ın bana bakması beni sinirlendirmeye başlamıştı. Sanırım beni de haremine atacağı kadınlardan biri olarak hayal etmişti.

"Bu kötü bir durum olmalı. Yani birçok kadının bir erkeği paylaşması." Sözleri beni şaşırtmış, göz göze gelmiştik. Ne yani bu durumu doğru bulmuyor muydu? Hadi ama ülkesinde yasal görülen ve muhtemelen onu paylaşmak için can atan birçok kadın varken buna karşı çıkıyor olamazdı, değil mi?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi konuşmaya başladı.

"Benim ülkemde bu bir sorun olarak görülmez. Ama bir erkeğin âşık olduğunda ikinci bir kadına bakabileceğini düşünmüyorum."

Duyduklarıma inanamamıştım. Demek ki âşık olduğu bir kadın vardı. Hangi kız bu kadar güzel ve zengin bir adamı kendisine böylesine âşık edebilmişti acaba? Hiç görmediğim o kıza içten içe hayranlık beslemeye başlamıştım.

Sonunda Kapalıçarşı'yı da bitirmemizin ardından Boğaz turuna oldukça lüks bir yat ile çıktık. Al-Ahdal Kapalıçarşı'dan o kadar çok alışveriş yapmıştı ki dudak uçuklatır cinstendi.

Yata geçtiğimizde neredeyse akşam olmuştu. Öyle acıkmıştım ki hazırlanan büyük sofrada yemekler önümüze getirildiğinde kendimi saldırmamak için zor tutuyordum. Kibar olmalıyım diye düşünürken Al-Ahdal'ın adamları yemeklere elleriyle daldığında neredeyse doyduğumu hissettim. Al-Ahdal'ın da o şekilde yemeğe başlamasını beklerken o eline çatal ve bıçak alarak yemeğe başladığında bir kez daha şaşırdım.

"Cihan Bey ile ilgili daha gelmeden önce yeterli bilgi sahibi oldum. Fakat sizin hakkınızda adınızdan ve Arapça bilmenizden başka bir bilgim yok. Kendinizi bana tanıtır mısınız?" diye lafa başladı Omar Bey, kendinden oldukça emin ve çok ciddi bir iş görüşmesindeki patron edasıyla.

Yakışıklı, genç ve zengin bir Arap iş adamının karşısında kendim hakkında konuşacak olmak beni germişti. O masmavi delici gözleri beni dikkatle süzerken sesim hafif titreyerek konuşmaya başladım.

"Boğaziçi Üniversitesi'nde Turizm İşletmeciliği son sınıfında okuyorum. İngilizce, Almanca, Rusça ve çok iyi olmasa da Arapça biliyorum. Aslen Ankaralıyım. Hayalim rehberlik yapmaktı ve kendimi Türkiye'nin en başarılı rehberlerden biri olan Cihan Yalçıner'in yanında geliştiriyor olmaktan onur duyuyorum."

Tek nefeste söylediğim sözlerimi bitirdiğimde umarım başka soru sormaz diye düşünürken Omar Bey tekrar konuşmaya başladı.

"Yaşınız kaç Serap Hanım?"

"21." Cevabımın ardından ben de onun yaşını sormamak için kendimi zor tuttum.

"21 yaşında ve dört dil biliyorsunuz. Tabii kendi dilinizi sayarsak bu beş eder. Ben de aynı dilleri biliyorum. Fakat ben 27 yaşındayım ve Türkçe'yi çok iyi bildiğim söylenemez. Muhtemelen siz benim yaşıma geldiğinizde Arapçanız benimkiden daha iyi olacaktır," dedi ve güldü. Güldüğünde iri ve muntazam dişlerinin beyazlığı o kadar göz alıcıydı ki bir kez daha hayranlıkla bakakaldım. Bir insan nasıl bu kadar kusursuz olabilirdi ki?

Genel olarak Cihan Bey ve Omar Bey arasında yapılan derin sohbet bittiğinde gitme vaktimiz gelmişti.

Yat sahile yanaşırken Omar Bey konuşmaya başladı.

"Her şey için teşekkürler. Çok memnun oldum," dedi Cihan Bey'in elini sıkarken. Ardından gözleri bana döndü. Tabii ki de benim elimi sıkmayacaktı. Onlarda kadınların elini sıkmak diye bir gelenek yoktu.

Tam böyle düşünürken elini uzatmasıyla ne yapacağımı bilemeden elimi uzattım. Elimi elleri arasında hissettiğimde bambaşka bir sıcaklık sardı vücudumu.

"Sizin gibi başarılı bir öğrenciyle tanıştığım için çok memnunum. Lütfen iletişim bilgilerinizi adamlarıma bırakın. Böylece Türkiye'ye bir dahaki gelişimde başarılı bir turizmci ile irtibata geçebileyim." Bu sözlerin ardından elini yavaşça elimden çekerek kıyıya yanaşan yattan indi ve arabasına binerek oteline gitmek üzere uzaklaştı.

Üçüncü Bölüm

Önce iletişim bilgilerimi vermek istememiştim. Neticede Dubai'de koskoca otelleri olan ve zaten bu işte deneyimli Türkiye'nin birçok turizmci iş adamını tanıdığına emin olduğum bir adam neden henüz üniversite öğrencisi olan deneyimsiz birinin telelofununu almak istesindi ki? Açıkçası korkmuştum. Sonuçta mafya babalarından farksız bir güce sahip bu adamın bana bela olabileceği fikri beni ürkütmüştü ama Cihan Bey bunun büyük bir fırsat olduğunu, Omar denen adamın turizmin her alanında tanıdıklarının olduğunu ve böylece bana ileride çok iyi bir iş fırsatı sağlayabileceğini söyleyip ısrar edince, iletişim bilgilerimi vererek oradan ayrılmıştık.

Aradan uzun bir gece geçmişti ve ben Omar denen adamı düşünmekten uyuyamamıştım. Fazla etkileyiciydi. Fazla büyüleyiciydi. Fazla gizemliydi. Her anlamıyla fazlaydı. Şimdi Suudi Arabistan'daki yakışıklı erkeklerin neden sınırdışı edildiğini daha iyi anlıyordum. Omar gibi bir adama bakmak bir tabloya bakmaktan farksızdı ama bu bir o kadar da tehlikeliydi. Bu kadar zengin ve yakışıklı olması cennetteki elma gibiydi. Eğer kendini kaybe-

dip bir ısırık alırsan senin cennetten kavulmana neden olabilirdi.

Eve gelir gelmez Burcu'yu arayıp Omar Bey'i ayrıntılı olarak anlatmıştım ama o da aynı Cihan Bey gibi çıkmış, sanki toz pembe bir masalın içindeymişiz gibi "Ne kadar şanslısın! Eğer seni ararsa sakın onu geri çevirme," diyerek beni teşvik etmeye çalışmıştı.

Telefonum çalmaya başladığında nedense Omar Bey'den gelen bir aramadır diye heyecanla telefona yapışmıştım. Eğer bu kadar çabuk zaafıma yenileceksem işim gerçekten zordu. Ortada hiçbir şey yoktu. Adam sadece iletişim bilgilerimi almıştı ve bu tamamen iş amaçlıydı. Ben ise sırf bundan bile kendi kendime heyecan yaratmıştım.

Telefona baktığımda arayan kişinin Cihan Bey olduğunu görmem nedense bir anda beni hayal kırıklığına uğratmış ve aynı anda sakinleştirmişti.

"Efendim Cihan Bey," diye açtım telefonu.

"Serap merhaba. Bugün boş günümüz ve dünkü yorucu günden sonra seni rahatsız etmezdim ama sana bir hediye geldi. Bugün almaya gelebilir misin?"

Bana bir hediye mi?

"Kimden?" dedim merakla.

"Omar Bey'den. Teşekkür etmek için göndermiş. Bana da gerçekten çok pahalı bir saat hediye etmiş. İşte bu işin en güzel yanı da bu Serapcım." Bunu söylerken Cihan Bey'in kıkırdadığını duyabiliyordum.

"Pekâlâ. Birkaç saat içinde ofisinize uğramaya çalışırım o zaman," dedim ve heyecanla telefonu kapatıp hazırlanmaya başladım. Sadece bana hediye göndermemişti. Omar Bey zengin olduğu kadar cömert biri olmalıydı. Bu da bize

karşı olan minnetini gösterme şekliydi ve eğer Cihan Bey'e de bir hediye gönderdiyse bunda bir sorun yoktu.

Ofise ulaştığımda oldukça sakin ve fazla ilgilenmiyormuş gibi bir yüz ifadesi takınarak Cihan Bey'in odasına girdim.

Cihan Bey beni görür görmez masasında duran dev gibi bir kutuyu bana uzattı.

"Tüm şirket iki saattir merak içinde senin gelip açmanı bekliyoruz. Özellikle acentadaki hanımlar meraktan öldüler," dedi gülerek. Kutuyu almadan önce ofisin cam kapısından görünen, dışarıdaki masalarından bize bakan kadın çalışanları fark edince durumun ciddiyetini anlamıştım. Açıkçası bu kadar büyük bir hediye beklemiyordum. Cihan Bey'in masasının önündeki sandalyelerden birine otururak kutuyu kucağıma aldım ve kapağı yavaşça açtım. Karşıma çıkan manzarayı görünce, şaşkınlıkla bir kutuya bir Cihan Bey'e bakmaya başladım. Bir anda kapı açıldı.

"Ay daha fazla dayanamadım Cihan Bey. Lütfen beni mazur görün," dedi Cihan Bey'in sekreteri Nilgün Hanım heyecanla.

Cihan Bey, Nilgün Hanım'a güldü ve ardından bana bakarak "Elbise mi almış sana? Çıkarsana!" dedi heyecanlanarak.

Meraklı gözler önünde kutunun içindeki kan kırmızısı elbiseyi çıkararak tam görebilmek için ayağa kalktım. Yere kadar uzun eteği olan kayık yakalı ve arkasında derin bir sırt dekoltesi olan oldukça pahalı, özel tasarım bir elbiseydi. Elbiseye bakıp hayranlıkla gülümsememe engel olamıyordum.

"İnanmıyorum Serap. Çok kıskandım seni. Bu elbise kim bilir kaç milyardır," dedi Nilgün Hanım heyecanla.

"İçinde bir kutu daha var, onu da açsana!" dedi Cihan Bey merakla. Neredeyse bizden daha meraklı ve heyecanlı olduğunu fark edince gülüvermiştim.

Nilgün Hanım bana yardım etmek bahanesiyle elbiseyi hızla elimden alarak benim diğer, çok daha küçük olan kutuyu açmama izin verdi.

Heyecanla derin bir nefes vererek kutuyu elime aldım ve kapağını açtım. Fakat içinden bir mücevher kutusu çıktı. Bunu gören Nilgün Hanım ve Cihan Bey hep bir ağızdan "Ooo!" dediler.

"Bu kadarı fazla ama," dedi Nilgün Hanım şakayla.

Mücevher kutusunu açtığımda karşıma bir kâğıt parçası ve hemen arkasında saklanmış oldukça göz kamaştırıcı bir takı seti duruyordu.

Ortasında kıpkırmızı bir yakut bulunan oldukça zarif pırlanta bir kolye ve onunla uyumlu yakut taşları olan küpelerden oluşuyordu.

"Ben bunu kabul edemem," dedim hayretle, karşımda duran Cihan Bey ve Nilgün Hanım'a bakarak. İkisi de cevap veremeyecek kadar büyülenmiş bir şekilde elimdeki pırlantalara bakıyorlardı.

"Kâğıdı okusana," dedi Cihan Bey gözlerini pırlantadan ayırmadan.

O anda bir de yazı olduğunu hatırlayarak elime kâğıdı aldım ve sessizce okumaya başladım.

"Umarım sizin için aldığım hediyeleri beğenmişsinizdir.
Size çok daha güzellerini almak isterim.
Bu gece saat dokuzda hediyelerinizi giyerek
Çırağan Sarayı'nda kaldığım otele gelirseniz
çok memnun olurum."

"Bu da ne demek oluyor?" dedim öfkeyle kâğıdı havaya kaldırarak.

"Ne demiş ki?" dedi Nilgün Hanım merakla. Cihan Bey ondan önce davranarak kâğıdı elimden kaparak okumaya başladı.

"Kız haklı," dedi mesajı okumayı bitirince. "Kızı otele çağırmış. Niyet belli."

"Araplar çapkın olur derler hep zaten. Parayla satın alacağını zannetmiş seni," dedi Nilgün Hanım yüzünü iğrenir bir ifadeye büründürerek.

Öyle öfkelenmiştim ki sertçe kutunun kapağını kapatarak büyük kutunun içine fırlattım ve ardından elbiseyi Nilgün Hanım'ın elinden alarak onu da kutunun içine gelişi güzel koydum ve kapağını geri kapatıp ayağa kalktım.

"Ne zannediyor bu kendini? Beni... Beni ne zannediyor? Terbiyesiz herif!" dedim öfkeden kekeleyerek. Ardından kutuyu da alarak odadan hızla çıktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Cihan Bey arkamdan.

"Gidip bunları yüzüne çarpmaya," dedim arkamı bile dönmeden ve hızla binadan uzaklaştım. Kâğıtta yazanlar aklıma geldikçe öfkeden kuduruyordum. "Dokuzda gel," diyordu. Hediyelerini giyip dokuzda oteline gidecekmişim. Başka hiçbir açıklama yapma gereği bile duymamıştı. Hem ne biliyordu? Belki bir sevgilim vardı. Bu ne küstahlıktı! Bu ne cürretti böyle! Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım.

Bir taksiye atlayarak hızla Çırağan'a doğru ilerlemeye başladım. Otelinde olsa iyi olurdu. Çünkü böylesine büyük bir öfke içinde onu otelde nasıl beklerdim bilemiyordum.

Sonunda otele vardığımda taşımakta zorlandığım bü-

yüklükteki kutuyu elime alarak taksiden çıktım ve otelin içine doğru sinirimi bastırmaya çalışarak yürümeye başladım. Daha otelin içine giriş yapar yapmaz öfkemden ve elimde taşıdığım kutudan dolayı telaşlı iki otel görevlisi karşımda bitince olduğum yerde durmak zorunda kaldım.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz hanımefendi?" diye sordu uzun boylu olanı. Sanırım sorun çıkaracağımı anlamışlardı.

"Merak etmeyin bombacı falan değilim?" dedim elimdekini göstererek. Daha bomba lafını eder etmez gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Lütfen sorun çıkarmadan otelden çıkın hanımefendi. Yoksa güvenliği çağırmak zorunda kalacağız," dedi daha kısa boylu olan, bilmiş bilmiş.

Onlar daha bir şey yapamadan kapağı açtım. "Bakın içinde bir düzenek falan yok. Sadece bir hediye var ve geri teslim edilmek üzere bekliyor. Şimdi çekilin önümden," dedim ve onların yanından geçerek resepsiyona ulaştım.

"Omar Al-Ahdal Bey odalarındalar mı?" diye sordum karşımdaki resepsiyonist kadın daha bir şey söyleyemeden.

Kadın "Henüz odalarındalar. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye karşılık verdi.

"Kendisine Serap Yılmaz'ın geldiğini söyleyin lütfen!" Sözlerim üzerine kadın telefon görüşmesi yaparak burada olduğumu İngilizce olarak söyledi. Telefonu kapatmasının ardından neredeyse bir dakika bile geçmeden telefon çaldı ve kadın hemen telefonu açarak konuşmaya başladı. Bir yandan bana bakıyor bir yandan da telefondaki kişiyi dinliyordu. Muhtemelen Omar Bey yerine onun danışmanı, asistanı falan bakıyor olmalıydı telefona.

"Evet, efendim burada. Hayır giymemiş. Elinde bir kutu var. Bekliyor. Tamam söylerim." Kadının sözleri son bulduğunda telefonu kapatarak bana baktı.

"Sizi odasına bekliyor," dedi oldukça sakin bir ses tonuyla.

"Odasında mı? Burada beklediğimi söylemediniz mi?" dedim öfkeyle.

"Evet fakat öfkeli olduğunuzu ve insanları rahatsız edebileceğinizi söyledi," dedi tek kaşını kaldırarak.

"Öyle mi?" dedim, iyice öfkelenmiştim. Belki de gidip kapısının önünde olay çıkarsam hiç fena olmazdı. "Odasının numarası nedir?"

"Sizi kat görevlimiz, Omar Bey'in odasına kadar götürecek," diyerek kat görevlilerinden birine işaret etti ve Omar Bey'in odasına götürülmem için emir vermesinin ardından kat görevlisi "Beni takip edin lütfen," diyerek önümden ilerlemeye başladı.

Sonunda Omar denen adamın kapısının önüne vardığımızda kat görevlisi kapıyı iki kez vurarak arkama geçti.

Kapı açıldığında karşımda altında beyaz keten pantolon ve üzerinde düğmeleri yarısına kadar açık beyaz keten bir gömlekle dikilen Omar Bey duruyordu. Gür siyah saçları birbirine karışmıştı, herhangi bir örtü yoktu, yakıcı gözleriyle ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. Nefesimin kesildiğini hissetsem de beni soktuğu aşağılayıcı durumu aklıma getirerek kendimi toparlamaya çalıştım.

Dördüncü Bölüm

Kapıyı sonuna kadar açarak girmem için bekledi. Bense girmeden, orada öylece durmaya devam ettim.

"Merak etme sana tecavüz edecek değilim. Böyle bir şeyle adımı kirletemeyecek kadar tanınıyorum," dedi, kapıda durmama öfkelenerek. Nefret kusan gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan odaya girdim. Kapıyı ardımdan kapatır kapatmaz kutuyu yere fırlattım. Bu tepkim karşısında hiç de şaşırmış gibi durmayarak bana bakmaya devam ediyordu. Hatta hiçbir tepki veya duygu ifadesi yoktu yüzünde. İçine derin bir nefes çekerek ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Bir an yere düşen hediyesine baktıktan sonra tekrar sert bakışlarını benimkilere odakladı.

"Ben neye benziyorum sence? Bir elbiseye ve pırlanta takıya kapılıp öylece kucağına atlayacağımı sana düşündüren nedir?" diye konuştum yüksek sesle. Karşımda bu kadar sakin durması beni daha da sinirlendiriyordu.

Hafif bir tebessümle hediyelere baktı ve ardından o çekici gözlerini benimkilere kitleyerek, "Beğenmedin mi? İstersen daha fazlasını verebilirim," diye karşılık verdi omuzlarını silkeleyerek.

"Sen beni anlayamadın galiba! Hediyelerini falan istemiyorum. Her kız bir hediye ile senin yatağına girmez. Herkesi paranla satın alamazsın!"

"Genelde alırım. Hepsi de seve seve kabul eder," dedi o bembeyaz iri dişlerini göstererek. Tek elini yanında duran yatağın direğine dayadı. O anda rahat beş kişinin sığabileceği büyüklükteki yatağı fark ettim. Dört yanında direklere bağlı tüller iniyordu. Ve oda... Öfkeyle girdiğim dakikalar içerisinde devasa büyüklükteki odayı fark edememiştim. Burası tam bir saray yavrusuydu. Kral dairesi dedikleri bu olmalıydı. Odanın etrafı boydan boya pencerelerle kaplıydı ki bu da tüm İstanbul Boğazı'nı ayaklar altına seriyordu. Oda tamamıyla Osmanlı tarzı ağır mobilyalarla döşenmişti. Kendimi odanın ihtişamlı büyüsünden uzaklaştırmaya zorlayarak karşımda duran bu kendini beğenmiş ve kadınları parasıyla satın alabileceğini düşünen adama odaklayarak konuşmaya çalıştım.

"O zaman yanılmışsın. Dünyaları versen beni satın alamazsın," diye çıkıştım ve arkamı dönerek kapıya doğru ilerledim.

Tam kapıdan çıkacakken duyduğum sözlerle olduğum yerde kalakaldım.

"Yerinde olsam bu kadar büyük konuşmazdım!" diye seslendi arkamdan. Şaşkınlıkla dönüp ona baktığımda hâlâ bana kendinden emin bir halde gülüyordu. Bu ukala adama ne desem faydasızdı. Arkamı döndüm ve kapıyı sertçe kapayarak çıktım. Sinirden ellerim, ayaklarım titriyordu. Ne zannediyordu bu adam kendini böyle? Bu nasıl bir kendini beğenmişlikti? Nasıl bir ukalalıktı?

Eve gitmek yerine dertleşmek için Burcuların evine gittim. Burcu olanları şaşkınlık içinde dinliyordu.

"Bu kadar şey bir gün içinde mi oldu yani?" dedi. Yatağının üzerinde bağdaş kurmuş heyecanla yerinde kıpırdanıyordu. Bense yatağının karşısındaki koltukta oturuyordum.

"Evet. Beni parasıyla satın alacağını düşünüyor. Hiç bu kadar aşağılanmamıştım. İnsan biraz utanır değil mi? Ama yok. Ben o hediyeleri yüzüne çarparken bile pişkin pişkin güldü. Neyse yarın sabah ülkesine geri dönüyormuş. Cehennemin dibine kadar yolu var. Gitsin bir daha da Türkiye sınırlarına ayak basmasın inşallah."

"Aynı filmlerdeki gibi değil mi ama?"

"Ne filmi Burcu? Cinayet filmi mi? Çünkü az kalsın cinayet çıkacaktı bugün," dedim, onun hayallere dalarak gülen suratına öfkeyle bakıp.

"Ama bir düşünsene. Ben hep filmlerde olur sanırdım. Böyle gururlu kız ona hediyelerle ahlaksız teklifte bulunan zengin züppeye ağzının payını verir ve büyük kaçan kovalanır oyunu başlar... sonunda aşk," dedi ve ardından derin bir nefes vererek "Ah ah!" diye iç geçirdi.

"O ancak filmlerde olur canım."

Aradan üç ay geçmişti. Ekimde okul başlayacaktı ve ben Cihan Bey ile olan stajımın bir ay sonra bitecek olmasından oldukça mutsuzdum. Cihan Bey de, onun yanında çalışanlar da, hepsi beni çok sevmişlerdi ve gelecek yaz mezun olduğumda mutlaka beni tekrar yanlarında, bu sefer devamlı çalışan olarak görmek istediklerini söylüyorlardı. Omar denen o kendini beğenmiş adam o günkü sert çıkışımdan sonra ülkesine geri dönmüş ve çok şükür ki bana bir daha bulaşmamıştı. Böyle insanları hep tehlikeli bulmuştum. Fazla para insanı yoldan çıkarırdı. Sonunda her

şeyi parayla satın alabileceğini düşündürürdü. Bu yüzden hiçbir zaman zengin olmayı hayal etmedim. Tabii ki rahat bir hayatım olsun ve ileride kuracağım aileme yetecek param olsun istedim ama sadece bu kadardı, fazlası değil. Omar Bey'in hayatı parasıyla satın aldığı sahte insanlarla doluydu ve o bundan mutlu olduğunu zannediyordu ama aslında ne kadar acınası bir durumda olduğunun farkında değildi.

Eylül ayının ilk haftası Cihan Bey ile üç kez turist gruplarını gezdirmiştik. Bugün eylülün ikinci haftasının ilk günüydü. Cihan Bey dün, bugün için bir tur olmadığını söylediğinden Burcu ile alışveriş merkezine gitmiştik. Öylece bir mağazada gezerken Cihan Bey'in aramasıyla telefonu açtım. Muhtemelen yarına bir tur olduğunu haber verecekti.

"Serap nasılsın?"

"İyiyim Cihan Bey siz?"

"Sağol Serapcım. Sana bir şey soracağım ama kabul eder misin biraz şüpheliyim. Tabii edersen çok harika bir iş olacak senin için. İnanılmaz bir deneyim. İleride özgeçmişine yazabileceğin ve iyi bir işe girebilmen için karşına çıkmış büyük bir şans." Cihan Bey'in neden teklife gelene kadar böylesi bir ikna yoluna gittiğini anlayamadım. Nasıl bir teklif olabilirdi ki bu?

"Pekâlâ sizi dinliyorum. Teklif nedir?" dedim sonunda merakla.

"Dubai'deki çok ünlü bir otel tarafından otel tanıtımına çağırıldık. Her ülkeden en başarılı acentaların rehberlerine, pazarlama müdürleri ve ceo'larına verilen özel bir davet bu. Bizim şirket de beni göndermeye karar vermiş. Şirket adına ceo'muz Murat, pazarlama müdürümüz ve asistanlarıyla gideceğiz. Ben de Arapça bilen sen olduğun ve çok

başarılı bir asistan olduğun için seni götürmek istiyorum."

"Dubai mi?"

Evet, gerçekten Dubai mi dedi az önce?

"Biliyorum. Dubai senin için pek hoş anılar barındırmıyor ama bak lütfen karar vermeden önce çok iyi düşün. Hem şirket adına gidiyoruz. Sırf sen ben de olmayacağız. Rahat bir on kişi oluruz. Yani bizim yanımızda başına bir sorun gelmez."

"Sakıncası yoksa bir şey sorabilir miyim peki?" dedim cevabından korktuğum soruyu sormadan önce.

"Tabii ki Serapcım."

"Bu tanıtımına gideceğimiz otelin sahibi Omar Bey değil, değil mi?"

Kısa bir süre telefonun diğer ucunda sessizlik oluştu. O anda korktuğum cevabın doğru olduğunu anlamıştım.

"Dediğim gibi Serap. Oraya tamamen iş amaçlı gidiyoruz. Her ülkeden bir sürü turizmci katılacak. Bu tamamen profesyonel bir iş. Yani olaya o açıdan bakmaman lazım. Sonuçta adama haddini bildirmişsin. O da bela biri olsa zaten bunca zaman bir şey yapardı. Bakma sen, bu piyasada daha çok karşılaşıcaksın böyle tiplerle maalesef. Bunlar bakarlar yüz vermiyor, uğraşmazlar bir daha, zaten vakitleri de yok, kim düşerse oltaya onunla... Seni unutmuştur bile yani. Sorun çıkmaz merak etme."

Tam olarak soruma net bir karşılık alamazsam da Cihan Bey'in döktüğü onca dilden açıkça cevabımı almıştım.

"Sonuç olarak otel Omar Bey'in," dedim net bir şekilde.

Telefonun diğer ucunda tüm ikna uğraşları sonucunda pes eden bir nefes verme sesi duyduktan sonra Cihan Bey sonunda cevapladı.

"Evet Serap. Sahibi Omar Bey. Maalesef."

Beşinci Bölüm

Neden kabul ettim ki sanki? Geçen hafta daha telefonda Omar Bey'i hatta Dubai lafını duyar duymaz hayır demeliydim ama bir hafta boyunca Cihan Bey kabul etmem için başımın etini yemişti. Hele en yakın arkadaşım Burcu. Ona benim yerime sen git desem koşa koşa gidecekti. Sonunda bıktırdıklarında gaflete düşerek gitmeyi kabul ettim. Çünkü üç gün önceki telefon konuşmamızda Burcu öyle bir laf etmişti ki feminist damarıma yenik düşmüştüm.

"Pekâlâ gitme o zaman Serap. Bir adam yüzünden inadın uğruna hayatının koskoca kariyer fırsatını tep. Karşısında güçlü ve sağlam durmak yerine korkak gibi kaç evinde otur. Onun da çok umrunda ya. Artık dizlerini falan döver. Erkeklerin yüzünden kadınlar hep ezilsin zaten. Sen de onun karşısında ezil ve gitme."

"Tamam! Madem öyle gidiyorum. Oldu mu Burcu? Benim hiçbir erkekten korktuğum falan yok. Kimse beni ezemez."

———— ✠ ————

Dubai'ye gitmek üzere olan uçağa acenta adına ekip olarak binmiştik. Uçak kalkmak üzere pistte hareket etmeye

başladığında Cihan Bey yanındaki pazarlama müdürü Ali Bey ile sohbet ediyordu ve uçak yavaşça süzülerek havalandığında içimi büyük bir heyecan kaplamaya başladı. Uçağın penceresinden geride kalan ve gitgide küçülmeye başlayan İstanbul silüetine bakarken, umarım geri dönüşü olmayan bu yol beni pişmanlığa uğratmaz diye geçirdim içimden.

———— ✠ ————

Dubai'ye iniş yaparken hava kararmıştı ama tüm şehir, ışıklar altında fazlasıyla aydınlık görünüyordu.

Havaalanına girip pasaport kontrolümüzü yaptırdıktan sonra çıkış kapısına vardığımızda elinde şirketin adı olan pankartlarla bekleyen ve üzerinde klasik Arap kıyafeti olan bir adamın yanına gittik. Adam bizi güler yüzlü karşıladı ve kalacağımız meşhur Omar Bey'in oteline götürmek üzere bekleyen arabaya buyur etti. Bizi götürecekleri araba camlar dahil simsiyah bir limuzindi. Koskaca bir limuzini sırf bizim şirkete gönderiyorlarsa bunca ülkeden gelen birçok şirket için kim bilir kaç tane limuzin kiralamışlardı.

Oteli daha uzaktan gördüğümde neredeyse dudağım uçuklayacaktı. Otel yapay bir adaya inşa edilmişti ve oraya sadece denizin üzerinde yapılan ince bir yol ile gidilebiliyordu. Gecenin karanlığında tamamen aydınlatılmış otelin tüm ışıkları denizin üzerine yansırken gördüğüm manzara gözlerimi kamaştırmıştı. Otel aynı bir yelken şeklindeydi. Otel binasının ışıkları mor, turuncu, yeşil, mavi ve sarı tonlardaydı, aralıklarla renk değiştiriyordu. Otelin içi de dışındaki ihtişamı aratmayacak güzellikteydi. Daha otelin kapısına varır varmaz kapılarımız görevliler tarafından açılmış ve odalarımıza kadar hiç

bekletilmeden çıkarılmıştık. Gerçekten hayran kalınası bir disiplin ve organizasyon içindeydiler. Kalacağım otel odasının kapısından giriş yapar yapmaz bir kişi için fazlasıyla büyük ve bir saraydan farksız döşenmiş odaya şaşkınlıkla bakarak konuşmaya başladım.

"Bir yanlışlık olmasın. Ben sadece tek kişiyim. Burası benim için fazla büyük," dedim karşımda duran otel görevlisine.

Otel görevlisi, "Bir yanlışlık yok hanımefendi. Burası sizin adınıza rezerve edilmiş. İyi dinlenmeler," diyerek odadan gerisin geriye şaşkın bakışlarım altında uzaklaşarak çıktı.

Tek başıma kaldığımda tüm odayı süzmeye başladım. Oda tam anlamıyla panoramikti. Yatak odasının üç tarafı komple camdı; tüm Dubai ve Basra Körfezi ayaklarımın altındaydı. Sadece tek oda olsa iyi, odanın diğer tarafından açılan kapılar yine Dubai'yi ayaklar altına alan camlarla kaplı bir oturma odasına çıkıyordu. O kadar genişti ki rahat Ankara'daki evimizin toplam metrekaresi kadar büyüktü. Odanın daha doğrusu bana verilen süitin banyosuna girdiğimde karşıma bir jakuzi ve ultra lüks bir duşakabin çıkmıştı. Nasıl bir lüksün içine düşmüştüm böyle? Bu süitin içinden hiç dışarı çıkmadan rahatlıkla aylarca kalabilirdim. Tekrar odaya giderek gecenin karanlığında ışıl ışıl aydınlanmış Dubai'yi izlemeye başladım. İstemsizce gülmeme engel olamıyordum fakat aklıma buranın Omar denen o aşağılık adamın oteli olduğu geldiğinde gülmem solmuş ve Dubai'yi izleyen bakışlarım, zenginliğin beraberinde getirdiği kendini beğenmişliğe karşı öfkeyle dolmuştu.

Tüm bu büyüleyici ihtişam sadece onun gibi kendini beğenmişlere aitti ve hep öyle kalacaktı. Bu gelip geçici ihti-

şamın büyüsüne kapılıp geri dönüşü olmayan bir yola girmemeliydim. Yarınki tanıtım için yapılacak yemekte Omar Bey'den olabildiğince uzak kalmaya çalışıp geceyi sorunsuz bir şekilde sona erdirecek, ardından da Türkiye'ye sağ salim geri dönecektim. Bu da özgeçmişime yazabileceğim harika bir deneyimden fazlası olmayacaktı.

Gözüme giren sabahın ilk ışıklarıyla uyandığımda önceki gece manzarayı izlemekten perdeleri kapatmadan uyuduğumu anlamıştım. Bu da havanın aydınlamasıyla uyanmama neden olmuştu. Yatağın kuş tüyü yastıklarının rahatlığından kafamı kaldırmadan iyice gerindikten sonra olduğum yerde doğrularak muhteşem güzellikteki manzaraya baktım ve oldukça zorlu geçecek bir güne merhaba diyerek yataktan fırladım.

Yemek akşam yedide başlayacaktı ve bugün öğleden sonra üçte katılımcılara Dubai gezdirilecekti. Bu da demek oluyordu ki üçe kadar istediğim gibi güneşlenip yüzebilir ve odamın muhteşem manzarasına karşı hayallere dalabilirdim. Önce bir saatlik jakuzi keyfinin ardından odama getirilen güzel bir kahvaltıyı afiyetle yedim. Oyalanışım, otelin havuzunda devam etti. Şezlonga uzanışımın üzerinden kısa bir süre geçtiğinde, duyduğum sesle gözlüklerimi çıkarıp Cihan Bey'e baktım.

"Erkencisin Serap," dedi Cihan Bey gülerek yanımdaki şezlonga oturmadan önce. Saat neredeyse bir olmuştu ve Cihan Bey bu saat için erken diyorsa belki de benim sabahın sekizinde kalktığımı bilmemesi en iyisiydi.

"Dubai'nin tadını çıkarıyorum Cihan Bey."

"Dikkat et de ıstakoz gibi dönmeyelim Türkiye'ye. Buranın güneşi bizim oralarınkine benzemez."

Cihan Bey'in dediği doğruydu. Uzanalı neredeyse on beş dakika olmuştu ve ben şimdiden fazlasıyla kızarmaya başladığımı hissediyordum. Cihan Bey ile beraber kendimizi daha fazla riske atmadan kalkıp şehir turu için hazırlandık.

Saat neredeyse altıya geldiğinde tur bitmiş biz de sıcağın verdiği aşırı yorgunluk ve bitkinlik ile odalarımıza dönmüştük. Yemeğe bir saat kalmıştı. Hemen hızlı bir duş alarak yemek için hazırlanmaya başladım. Bugün çok güzel olmalıydım. Omar Bey beni gördüğünde her istediği, her arzuladığı şeyi parasıyla elde edemeyeceğini daha iyi anlamalıydı. Yemek için Dubai'ye gelmeden önce Burcu ile yaptığımız alışverişte aldığım ve tam da Omar Bey'in bana gönderdiği elbiseyi andıran ama muhtemelen onunkinden bin kat daha ucuz, kan kırmızısı elbiseyi üzerime geçirdim. Elbise üzerime oturan ve bel kısmından hafifçe bollaşarak yere kadar uzanan bir eteğe sahipti. Burcu özellikle sırt dekoltesi olduğu için almamı istemişti. Çünkü Omar Bey'in gönderdiği elbiseden yola çıkarak bunun Omar Bey'i delirtmede en iyi yöntem olacağını düşünüyordu. Elbiseyi tamamlaması için, uzunluğu sırta verilen inci bir kolyeyi taktıktan sonra otelin kuaförünü çağırarak belime kadar uzanan saçlarımı, sırtımı gözler önüne sermesi için topuz yaptırttım. Son olarak hafif bir makyajın ardından tam anlamıyla hazırdım. Cihan Bey beni yemek salonuna götürmek üzere kapıda belirdiğinde kısa bir ıslık çalarak konuşmaya başladı.

"Vay canına. Serap harika görünüyorsun. Omar Bey küçük dilini yutacak."

"Ben daha çok o müthiş egosunu yutmasını tercih ederim," dedim gülerek.

Yemek salonuna giriş yapmadan önce kokteyl alanında beklemeye başladık. Etrafta garsonlar büyük bir disiplin içerisinde içki ve kanepe servisi yaparken çevredeki birbirinden farklı milletlerde oldukça kıdemli ve şık giyimli insanları izlemeye, kahkahalarını ve konuşmalarını dinlemeye başladım. Burası tam bir rüya gibiydi. Kısa bir süre sonra yemek salonuna alındığımızda bir garson bizi şirketimiz adına ayrılan masaya oturttu. Bizim gibi Türkiye'den gelen diğer ünlü turizm şirketi de hemen yan masamızdaydı. Mekânda bir piyanistin devamlı çaldığı dinlendirici melodiler fonda eşlik ederken ülke ülke tüm turizm şirketleri masalarına yerleştirildi. Tam karşımda duran sahneyi gördüğümde birazdan oraya çıkıp konuşma yapacak olan Omar Bey aklıma gelmiş, bu da kalp atışlarımın hızlanmasına neden olmuştu. Aklımı oradan uzaklaştırıp Türkiye'nin en önemli turizm şirketinin ceo'su ile aynı masada oturmanın verdiği şansı düşünmeye çalışarak masadaki konuşmalara odaklanmaya çalıştım.

"Omar Bey'i tanırım. Daha önce de kendisiyle bazı ortak işler yaptık. Genç yaşına rağmen işinde oldukça disiplinlidir. Bu kadar başarılı olmasına şaşmamalı." Ceo'muz Murat Bey cümlesini tamamlarken içimden gözlerimi devirdim.

"Ayrıca son Türkiye ziyaretinden oldukça memnun kaldığını söyledi. Cihan Bey ile Serap Hanım'ın rehberliğini çok beğenmiş," diye belirtti masadaki diğer şirket çalışanlarına güler yüzle bakarak.

"Bir de Serap'ın gelecekte çok başarılı bir rehber olacağı sinyalini aldığını söyledi," dedi ve bana dönerek "Seni mutlaka işe almamı, ileride senin rehberliğinde Türkiye'yi tekrar gezmekten büyük bir zevk duyacağını söyledi. Bu-

nun için ona minnet borçlu olmalısın. Çünkü okulun biter bitmez işinin hazır olduğunu söylemeliyim. Omar Bey'in fikirleri benim için oldukça değerlidir." Bu sözler üzerine bir an, yemek üzere olduğum mezelerden birini boğazıma kaçırma tehlikesi geçirsem de hemen önümdeki suyu içerek toparlandım.

"Çok teşekkür ederim Murat Bey. Gerçekten çok mutlu ettiniz beni. Şirketiniz adına rehberlik yapmak en büyük hayalim." Tabii Omar Bey dışında. Umarım bir gün ona rehberlik yapmak zorunda kalmazdım.

"Bence bana değil Omar Bey'e teşekkür etmelisin," dedi gülümseyerek. Benimle dalga mı geçiyordu bu adam?

"Tabii ki," diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştım. Bir anda bir bardak çınlatılmasıyla hepimizin dikkati sahnede duran sunucuya kitlendi.

"Bayanlar baylar, hepiniz bugünkü otel tanıtım yemeğine hoş geldiniz. Her biri farklı ülkelerden seçkin turizmcileri otelimizde ağırlamaktan onur duyduğumuzu belirterek sözü otelimizin çok değerli ceo'su sayın Omar Al-Ahdal Bey'e bırakmaktan gurur duyarım."

Salonda yükselen alkış sesleri eşliğinde etrafta Omar Bey'i aradım. Bu sırada siyah takım elbiseler içinde saçları jölelenmiş bir adam ayağa kalkarak sahneye doğru ilerlediğinde şaşkınlık içerisinde adama bakakaldım. Sahneye çıkıp yüzünü döndüğünde zorlukla seçtiğim kişinin Omar Bey olduğunu anlamam nefesimin kesilmesine neden olmuştu. O bildiğimiz uzun beyaz elbiseler veya bol keten kıyafetler içindeki Omar Bey şu an karşımda siyah bir kumaş pantolon ve siyah takım elbisesi altında bir Araptan çok Amerikalı bir aktöre benziyordu. Eline mikrofonu aldığında, konuşmaya başlamadan önce gözleri

benimkileri buldu ve yüzündeki o sahte gülümseme solarak bir anda ciddi bir ifadeye büründü. Gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmadan konuşmaya başladı.

"Bayanlar, baylar, az önce pazarlama müdürümüz Khalid Bey'in de belirttiği gibi, otelimizde bulunmanızdan onur duyarız."

Omar Bey otel ile ilgili detaylı bilgiler verirken her ne kadar görünüşünün verdiği şaşkınlıkla ne söylediğini anlayamasam da gözlerini benimkilerden ayıramadığını fark etmiştim. Sonunda sözleri bitmiş olacak ki büyük bir alkış merasimi yapıldıktan sonra Omar Bey teşekkür ederek sahneden indi ve masasına geri döndü.

"Neredeyse adamın içine girecektin." Cihan Bey'in fısıldamasıyla kendime gelerek ona döndüm.

"Ne! Hayır. Ne alakası var?" diye karşılık verdim fısıldayarak.

"Ben gördüklerimi söylüyorum Serapcım. Ayrıca Omar Bey'in sana nasıl baktığını da gördüm," dedi yüzüne muzur bir gülümseme takınarak.

"Na... Nasıl bakıyormuş?" Şimdi bir de kekelemeye başlamıştım. Gözlerim bir an Omar Bey'in masasına kaydığında Omar Bey'in oturduğu sandalyenin bana dönük olduğunu fark ettim. Omar Bey karşısındaki adamları dikkatle dinlerken gözleri benim üzerimdeydi. Ona baktığımı gördüğünde yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim. Artık devamlı bana bakmayı kesmesi lazımdı.

"Yiyecekmiş gibi," diye cevapladı Cihan Bey. Evet, onu fark ettim dememek için kendimi zor tuttum.

Ortamda ana yemek neredeyse bitmek üzere ve tatlılar ikram edilirken ağır bir dans müziği çalmaya başlamış, bazı çiftler daha müziği duyar duymaz dans pistine çık-

mak üzere ayaklanmışlardı.

"Omar Bey'i çatlatmaya ne dersin?" diye fısıldadı Cihan Bey.

"Nasıl yani?"

"Bu elbiseyi boşuna mı giydin? Arz-ı endam et de güzelliğinle biraz başı dönsün," dedi ve ardından sinsi gülüşüyle birlikte göz kırptı. Bu Cihan Bey'den korkmak lazımdı. Bazen eğer kız olsaydı erkeklere ne çektirirdi diye düşünmeden edemiyordum.

"Aslında o pek umurumda değil Cihan Bey." Umarım bunu söylerken yeterince inandırıcı olabilmişimdir. "Ama eğer isterseniz, sizinle dans edebilirim," dedim toparlamaya çalışarak.

Bana inanmadığını gösteren bir sırıtışla "Peki o zaman hadi gel," diyerek ayağa kalktı ve benim de ayağa kalkmam için elini uzattı. Cihan Bey'in elini tutarak ayağa kalkarken sanki tüm gözler üzerimdeymiş gibi hissediyordum ama çaktırmadan ortama baktığımda bana bakan tek bir çift göz görebiliyordum. O da oturduğu yerden masmavi gözleriyle bana bakan Omar Bey'den başkası değildi.

Cihan Bey ile birlikte sahnede yerimizi aldığımızda tüm gücümle Omar Bey'i ve üzerimde olan gözlerini unutmaya çalışarak dansa odaklanmaya özen gösterdim.

"Adamı o kadar tersledin ama artık nasıl etkilediysen bizim ceo'ya seni övmüş gördün mü? Açıkçası ben seni tamamen işinden edecek olmasından korkmuştum. Sırf gıcıklığına onun teklifini geri çevirdin diye hakkında ileri geri konuşup işten atılmanı rahatlıkla sağlayabilirdi. Murat Bey'i gördün. Omar Bey'in sözünden çıkmıyor."

"Umurumda değil. Murat Bey de sırf onun övmesiyle beni işe alacaksa hiç almasın," diye tersledim, bu sırada

dansa uyumlu bir şekilde etrafımızda yavaşça dönerken gözlerim yine Omar Bey'in masasına kaydı. Omar Bey'i bu sefer bana değil, yanında duran sarılar içindeki esmer bir Arap güzeline bakarken gördüm. Omar Bey aynı yerinde oturuyor. Kadın ise Omar Bey'in yanı başında ayakta dikilmiş ona bembeyaz dişleriyle gülerek bir şeyler söylüyordu. Bir anda Omar Bey oturduğu yerden kalkarak kadını belinden tuttu ve salon kapısından çıkarak gözlerden uzaklaştıklarında "Bu kadarı pes!" diye söylendim.

"Ne?"

"Omar Bey az önce ona sırnaşan bir kadınla salondan ayrıldı." Cihan Bey sözlerim üzerine yavaşça Omar Bey'in masasına baktıktan sonra tekrar bana döndü.

"Şaşırmamamız lazım. Zaten çok önceden kendisinin ne olduğunu anladık," dedi omuzlarını silkerek.

Umursamaz bir ifade takınarak orkestranın söylediği şarkının ritmine ayak uydurmaya çalıştım. Bilmediğim bir romantik dans parçası çalıyorlardı ve şarkı yavaş yavaş biterken Cihan Bey'in sessizce "Sana bir şey söyleyeceğim ama sakın çaktırma," deyişiyle meraklandım.

"Ne oldu?"

"Sakın arkanı dönme ama Omar Bey şimdi salona girdi ve sanırım dosdoğru buraya geliyor."

"Ne? Nasıl?" dedim panikleyerek. Kendimi arkama dönmemek için son anda frenlemiştim.

"Çok ciddiyim. Şu an kendisiyle bakışıyoruz ve oldukça sert bir ifadeyle bize doğru yürüyor." Cihan Bey sözlerini tamamladığında orkestra şarkıyı bitirmiş ve çiftlerin tekrar masalarına dönmelerine izin vermeden yeni ve bilindik bir şarkıya giriş yapmıştı. Bu şarkıyı biliyordum. Bu *Top Gun* filminin müziği *Take My Breath Away*'di.

"Hadi yerimize geçelim," dedim sessizce, panikleyerek. Ama çok geç kalmıştık. Omar Bey'in sesini tam arkamda hissettiğimde bir an oradan yok olmak arzusuyla gözlerimi kapamıştım.

"Müsadenizle?.." Duyduğum İngilizce rica karşısında yalvaran gözlerle Cihan Bey'e baksam da kendisi bir anda beni adeta satarak cevap verdi:

"Tabii ki."

Cihan Bey yüzündeki muzur gülümsemesi ile beni sahnede bırakıp uzaklaşınca hayretle arkasından bakakaldım. Bakışlarım, karşımda duran Bay Arabistan'ın Hollywood jönü kimliğindeki hafif çapkın gülüşüyle birlikte bana bakan gözleriyle buluştu.

Orkestra şarkının sözüne girdiğinde Omar Bey bir adımda bana iyice yaklaşmıştı. O anda kaçabilirim diye düşündüm. Kaçıp orada Omar Bey'i sahnenin ortasında bırakıp gidebilirdim ama bu hiç mantıklı bir hareket olmazdı. Bunu yaparsam Murat Bey'in sunduğu iş teklifi daha işe başlayamadan son bulurdu.

Omar Bey hiç konuşmadan sanki düşüncelerimi okuyarak iznimi aldığını anladı ve elini belime yaslayıp iyice kendine çekti. Sırt dekoltemin ortaya çıkardığı çıplak tenimde dokuşunu hissetiğim elinin sıcaklığıyla tüm vücudum karıncalanmaya başladı. Diğer eli boşta kalan elimi tutarak göğsüne yakın bir yere kaldırıp ellerinin arasına hapsetti, yavaş hareketlerle dansın ritmine uyum sağlayarak benimle dans etmeye başladı. Boşta kalan elimi tedirgin bir şekilde Omar Bey'in omzuna kaldırdığımda kollarındaki kasların gerildiğini fark ettim. Hiç konuşmuyorduk ve fazlasıyla yakındık. Öyle ki onun pahalı, odunsu parfümünün kokusunu duyabiliyor ve nefesinin sıcak-

lığını yüzümde hissedebiliyordum. Her ne kadar onunla göz teması kurmaktan kaçınsam da tepeden bakan bakışlarının beni süzdüğüne emindim. Bu kadar yakınlık hiç iyi değildi. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimin sesini ve elleri altında bedenimin yaprak gibi titremesini fark etmemesi için içten içe dua ediyordum.

Bu şarkıyı hep çok sevmiştim. Şimdi ise bu şarkıyı bir dahaki dinleyişlerimde aklımda hep bu sahne canlanacaktı. Belki de en sevdiğim şarkıya an itibariyle elveda deme vakti gelmişti. Son kez dinleyeceğime emin olduğum şarkının tadına varmak için şu an kolları altında titrediğim Omar Bey'i unutmaya çalışarak şarkıya odaklanmak için gözlerimi kapadım. O anda kulağımda hissettiğim Arapça sözlerin hiç bu kadar romantik geleceğini düşünmemiştim.

"Dan faasii."[1] Omar Bey'in Arapça fısıltısı kapanan gözlerimin şaşkınlıkla açılmasına neden olmuştu. Şarkının sözlerinin Arapçasını söylemişti. Gözlerimi kaldırarak bana bakan keskin mavi gözlerine kilitledim. Dudaklarım duyduğum sözlerin oluşturduğu şaşkınlık hissiyle aralanmıştı. Karşımda bana oldukça ciddi bakan bu adam dalga geçer gibi söylediği sözlerle asıl benim nefesimi kesiyordu. O anda Türkiye'den ayrılmadan önce bana söylediği son sözler aklıma geldi. Ona "Dünyaları versen beni satın alamazsın," dediğimde o arkamdan "Yerinde olsam bu kadar büyük konuşmazdım," diye seslenmişti. Tabii ki şu an beni dansa kaldırması, kulağıma fısıldaması, tüm bu yakınlık, onun hırslı planlarının bir parçasıydı. Aklı sıra birkaç numarayla kandırıp beni yatağa atacaktı ve bana o sözlerimi yedirmiş olacaktı. Çünkü o kendine göre

1 Arapça, nefesimi kes, anlamında. (y.n.)

zenginliği ile arzuladığı tüm kadınları satın alırdı. Nefesimi düzenleyip, kendimi toparlayarak sesimin titrememesi için tüm gücümle konuşmaya başladım.

"Bence artık yerimize oturmalıyız."

"Henüz şarkı bitmedi," dedi sözlerim üzerine beni kendine daha da yaklaştırarak.

"Oldukça basit tavlama planıyla kandırılacak kadar kolay mı duruyorum? Dan faasii, öyle mi?" dedim öfkelenerek.

"Beni bilmem ama senin nefesinin kesildiği bir gerçek. İtiraf et," dedi öfkelenmemden eğlendiği oldukça belli bir gülümsemeyle.

"Bu da ne demek?"

"Dans başladığından beri tir tir titriyorsun demek. Bence artık derin bir nefes almalısın." Gülerek etrafa bakındı. Muhtemelen şu an bizi izleyen diğer insanlar çok komik bir şeyden konuştuğumuzu ve harika anlaşıyor olduğumuzu zannederdi. Yüzümde oluşan sıcaklık utanç ve öfkeyle yanaklarımın kızarmaya başladığını anlamamı sağlamıştı. Tam da o anda orkestra şarkıyı bitirdi. Hızla Omar Bey'in kollarından kurtularak hiçbir şey demeden dans alanından uzaklaşmaya başladım.

Altıncı Bölüm

Şirketin olduğu masaya ulaşıp yerime oturduğumda Omar Bey'in dans pistinden hiç bozuntuya vermeden etrafa gülümseyerek problem yok mesajı göndererek uzaklaştığını gördüm.

"Çok şanslı bir kızsın Serap. Omar Bey ile dans etmek için yanıp tutuşan onlarca kız varken o, seninle dans etmeyi seçti."

Öfkem hâlâ yerli yerindeydi. Özellikle beni sırf yerin dibine sokmak için dansa kaldıran bir adamı savunan bir patronum olduğundan öfkem daha da artıyordu. Yine de kibarlığımı bozmadan lafımı esirgemedim.

"Bence şanslı olan ben değilim o, Murat Bey," dedim ve bu hiç de mütevazı olmayan cümlemin ardından gülümseyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım.

"İşte benim çalışanım. Aferin kızım. Böyle ol. Her ne kadar yere göğe sığdıramasam da Omar Bey çok canlar yaktı. Arkasından ağlayan kızların sayısı saymakla bitmez. Bir tek bu konuda onun arkasında durmam. Sen de bizim kızımız sayılırsın. Sana bulaşmaya çalışırsa bana haber ver. Sağlam bir uyarı çekeceğime emin olabilirsin."

Murat Bey'in oldukça otoriter çıkan sesinden bu konuda hiç de şakası olmadığını anlamıştım. O anda gözüm etrafta Omar Bey'i arasa da onu göremiyordum. Muhtemelen o esmer kadına gitmiş olmalıydı.

Tüm yemek boyunca Omar Bey'i bir kez bile göremedim. Ya saklanmayı çok iyi biliyordu ya da çoktan ayrılmıştı. Muhtemelen onun ucuz oyunu karşısında kollarına atılmadım diye bozulmuştu. Egosu kırılmıştı. O da egosunu tatmin etmek için başka kadınların kucağına koşmuş olmalıydı.

"İyi ki uçak yarın öğleden sonra. Bu yorgunluğun üstüne sabah kalkmam imkânsızdı," dedi Cihan Bey odalarımıza çıkmak için asansöre bindiğimizde. Saat neredeyse on ikiye gelmek üzereydi. Öncesinde Dubai'nin sıcağında bir şehir turu ardından da büyük bir tanıtım yemeği bizi oldukça yormuştu.

Vedalaşıp odalarımıza dağıldıktan sonra kıyafetlerimi hızlıca üzerimden çıkarıp rahat bir şeyler giyerek günün verdiği yorgunluğu atmak için her zaman yaptığım gibi kulaklıklarımı takıp kendimi yatağa attım ve telefonumun radyosundan rastgele çıkan bir şarkıyı dinlemeye başladım. Şarkı hiç yabancı gelmiyordu. Barbara Streisand sözlere giriş yaptığı anda efsanevi şarkısı *Woman in Love* olduğunu anlayıp onun o dinlendirici sesine kulak vermek için gözlerimi kapatmıştım. O anda o yakıcı mavi gözler canlandı gözlerimde. Omar Bey'in belimden tutuşu, ellerimi ellerinin arasına hapsedişi, nefesinin sıcaklığı, dünyanın bir ucuna da gitsem tanıyabileceğim o teniyle ayrı bir büyü oluşturmuş parfümünün kokusu...

Onun güçlü kolları arasında dans ederken tüm ayaklarımın bağının çözülmek üzere olduğu gerçeği vardı bir

de. Neydi beni ona karşı bu kadar güçsüz yapan? Yattığım yerden karşımda duran gecenin karanlığında aydınlanan Dubai'nin ışıklarına baktığımda kalbimde hissetiğim bu heyecanı sorgulamaya başladım. Neydi nefes almamı zorlaştıran?

Kendini beğenmiş ve bedensel arzuları için kadınların duygularını umursamayan bir acımasız için neler hissediyordum böyle? Kendimi ondan uzak tutmaya çalışırken beni yakıp kavuran, ateş çemberinin içine alan bu adam hiç acır mıydı bana? Eğer bu, sadece ihtişamlı ve şaşalı dünyaya karşı bir hayranlık değilse, kalbin ruhla bütünleştiğinde ortaya çıkan o çaresiz hastalığa yakalanmam kaçınılmazdı ve hastalığın ilacı benim için ulaşılmazken göz göre göre bunun beni yiyip bitirmesini nasıl beklerdim? O bana kanserin verdiği acıdan daha fazla acı verirken nasıl başa çıkılabilirdim bu illetle?

Aşk...

Tarih boyunca birçok acıyı yaşatan zehir...

Parlak ambalajı altında en tehlikeli uyuşturucuyken yasal olan ironik aşk, ailesine yük olmamak adına eğitimi için canla başla çalışan sıradan bir üniversite öğrencisi için fazla ağır değil miydi? Başa çıkamayacak kadar küçük, elde edemeyecek kadar fakir bu kız o pahalı ambalajı ile altın tepsilerde önüne serildiğinde ihtişamına kapılıp yakabilir miydi kendini?

Bu gece, onunla aynı şehirde, aynı havayı soluduğum son gece olacaktı belki de. Son bir gün daha onunla aynı güneşe bakacaktım. Şu an son kez aynı yıldızlara baktığım gibi...

Kim bilir şimdi, bakışlarıyla yakıp kavuran bu adam her türlü isteklerine cevap verebilen hangi tecrübeli kadın-

la birlikteydi? O benim aklımdan çıkmazken şimdi kim bilir hangi kadın ona tüm bildiklerini unutturuyordu?

Bunları düşündüğümde hissettiklerim karşısında o tedavisiz hastalığa çoktan kapıldığıma dair acı gerçeği anlayarak gözümden akan yaşla yorgunluğun verdiği uykuya bıraktım kendimi.

Telefonun çalışıyla aniden gözlerimi açtığımda çoktan güneşin tepeye çıktığını fark etmiştim. Dubai'nin o eşsiz sıcağında üzerime hiçbir şey örtmeden öylece uyumuştum. Arayanın Cihan Bey olduğunu fark ederek telefonu açtım.

"Günaydın Cihan Bey."

"Tünaydın diyecektin heralde Serapcım. Belli ki seni uyandırdım." Ses tonundan gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Evet Cihan Bey. Dün yeterince yorulmuşum sanırım."

"O zaman sana müjde! Üçteki uçağımız iptal oldu. Yatmaya devam edebilirsin."

Duyduğum cümleyle hızla saate baktım. Saat çoktan on ikiye gelmişti ve eğer uçak iptal olmamış olsaydı ben henüz hazırlanmayı bırak, uyanamadığımdan üçteki bir uçak için çoktan geç kalmıştım. Fakat ne garip bir şanstır ki uçağımız iptal olmuştu.

"Neden iptal oldu? Bir sorun mu var?" dedim panikleyerek. Hava hiçbir uçağın iptal edilmesine neden olamayacak kadar güzeldi.

"Tamamen Murat Bey ve Omar Bey arasındaki yakın ilişkinin sonuçları." Omar Bey'in adını duyduğumda ağzımın kuruduğunu hissettim. Ben daha bir şey soramadan Cihan Bey konuşmaya devam etti.

"Normalde diğer tüm şirketler gibi bizim de ülkemi-

ze geri dönmemiz gerekiyordu ama Omar Bey, Murat Bey'den bir gece daha misafiri olmamızı rica etmiş. Murat Bey bana, senin bir işin olup olmadığını sordu. Ben de yok dedim. Aileni arayıp işlerin uzadığını ve bir gün daha burda kalacağımızı da belirttim. Umarım senin için sorun olmamıştır Serapcım."

Duyduklarım karşısında kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken bir yandan da bulunduğum durumun çaresizliği içinde kendime acıdım. Tam bu çıkmaz duygulardan kurtulma ümidiyle birkaç saat sonra uçağa binebilecekken şimdi bitmek bilmeyen koskaca bir gün ve bir gece daha nasıl geçirecektim?

"Hayır sorun yok Cihan Bey," dedim birkaç saniye durakladıktan sonra.

Tüm gün boyunca zamanım bana ayrılan bu dev odanın içinde dolanıp durmakla geçti. Banyo yaptım, camların önünde duran koltukta oturup saatlerce manzaranın tadını çıkardım ve uzun köşe takımının üzerine kendimi atıp altın kaplamalarla süslenmiş oldukça yüksek olan tavana bakarak her ne kadar kendimi engellemeye çalışsam da onu hayal ettim.

Beni çağıracakları zamana kadar en azından burada saklanabilirdim. Şanslıysam belki de hiç çağırmazlardı. Sonuçta Omar Bey'in kalmasını istediği kişi Murat Bey'di ve biz onun şirketi adına geldiğimiz için peşinde sürüklediği fazlalıktık sadece. Umarım Omar Bey sadece Murat Bey ile zaman geçirir ve sonunda bizi azad ederdi.

Akşam saat beş olmuştu. Telefonun çalmasıyla oturduğum koltuktan kalkarak Cihan Bey'e cevap verdim.

"Efendim Cihan Bey."

"Merhaba Serapcığım. Az önce Murat Bey aradı. Omar

Bey bizim şirket için özel bir yemek düzenlemiş. Saat dokuzda. Bu sefer başka bir otelinin restoranına davetliyiz. Sekiz buçukta bizzat odalarımızdan alınıp mekâna götürülmek üzere arabalara bindirileceğiz."

HAYIR! İç sesimin haykırışlarını kim duyabilir? Bir yemekle daha nasıl başa çıkacağım? Tüm gece onun bakışları altında kavrulurken, o masada nefessiz nasıl oturabileceğim? Sorulan sorulara onun beni izlediğini, beni dinlediğini bilerek sesim titremeden nasıl cevap vereceğim? Ve eğer beni bir kez daha dansa kaldırırsa gözlerimle ona âşık olduğumu belli etmeden nasıl elleri arasında titreyen bedenimi ayakta tutabileceğim?

"Eğer yemeğe gelmezsem bir sorun olur mu Cihan Bey? Sanırım kendimi pek iyi hissetmiyorum." Nasıl bir bahaneydi bu böyle?

"Ne? Bunu Murat Bey'e nasıl açıklamamı bekliyorsun Serap? Adam böyle konularda oldukça disiplinlidir; iyi hissetmiyorum diye bahane olur mu? İşten mi atılalım istiyorsun?"

"Hayır ben öyle deme..."

"Daha fazla bahane yok. Omar Bey bu akşamki yemek için fazladan elbisen yoksa aldırtabileceğini söylemiş. Eğer yoksa ona göre Murat Bey'in sekreterine haber vereceğim."

Yemek için tek getirdiğim kıyafet dün giydiğimdi. Onun dışındakiler oldukça günlük elbiselerdi ve Omar Bey'in getireceği herhangi bir elbiseyi giymeyecek kadar gururluydum.

"Yok ama gerek yok ben birazdan alışverişe çıkar al..."

"Delirdin mi sen! Burada öyle elbiselerin ne kadar pahalı olduğundan haberin var mı senin? Adam hediye ede-

ceğim diyor. Anlıyorum o günden dolayı gururuna yedire-miyorsun. Haklısın da ama sonuçta bu yemeği veren kendisi. Aynı kıyafetle de gelemezsin. Omar Bey'in teklifini geri çevirirsen de oldukça ayıp olur. Lütfen Murat Bey'den azar işitmeme neden olma."

Cihan Bey'in gitgide yumuşayan ve yalvarmaya dönen ses tonu, ona olan minnet borcumdan dolayı beni gafil avlamıştı.

"Tamam Cihan Bey ama bir şartla. Elbiseyi hediye olarak kabul etmem. Parası neyse hesaplanır. Çalıştıkça Omar Bey'in hesabına ödeme yaparım."

"Sen ve senin gururun beni öldürecek Serap. Nasıl deriz bunu adama? Tamam en azından bugün sorunsuzca giyersin sonra da kibar bir dille kabul edemeyeceğini söyler iade edersin. Lütfen daha fazla sorun çıkarma."

"Tamam Cihan Bey. Dediğiniz gibi olsun," dedim sonunda pes ederek. Eğer tüm geceyi sorunsuz atlatırsak ilk işim elbiseyi geri iade etmek olacaktı.

Saat yediye geldiğinde iki özel tasarımcı kılıklı adam yanlarında iki büyük, üzerlerinde renk renk elbiseler bulunan ayaklı askılıkları çekiştiren otel görevlileri ile odama girdiler.

İçlerinden kilolu ve yaşlıca olanı İngilizce konuşmaya başladı.

"Omar Bey'in ve ailesinin kıyafetlerini her zaman biz dikeriz. İsteği üzerine seve seve en güzel özel tasarım kıyafetleri getirdik. Umarım hoşunuza gider."

Ben daha çok Omar Bey'in o günkü gibi kendi seçtiği bir elbiseyi göndereceğini düşünürken karşımda seçmem için birbirinden şık bir sürü kıyafet bulmak karşılaştığım lüksün verdiği hayretle bakakalmama neden olmuş-

tu. Hepsi o kadar güzellerdi ki dokunmaya kıyamadan parmağımın ucuyla elbiseleri çevirerek tek tek bakmaya başladığımda, bana modacılık geçmişleri ve elbiselerinin kalitesinden, dikiş tekniklerinden bahseden adamın sözlerini duyamaz olmuştum. Sonunda elime geçen siyah bir elbise beni nerdeyse kendisine âşık etmişti.

"Deneyebilir miyim?" diye sorduğumda karşımdaki adamlar sorumun verdiği şaşkınlıkla "Tabii ki hanımefendi. Bunlar sizin denemeniz için getirildi," diye belirttiler.

Elbise üzerime tam oturmuştu. Simsiyah, vücumu saran ve boyu dizimin üzerinde biten elbisenin hafif bir göğüs dekoltesi vardı. Giyinip adamların önüne çıktığımda yüzlerinde büyük bir gülümsemeyle itfatlarda bulunmaya başlamalarıyla elbisenin gerçekten güzel durduğunu anlamıştım.

Kuaför odaya geldiğinde bu sefer saçımı açık bırakmasını istedim. Belime gelen saçlarıma doğal dalgalar yaptıktan sonra spreyle sabitleştirdi ve makyöz devreye girerek gözlerime siyah göz kalemi ve rimel çekip dudaklarıma doğal gül kurusu bir ruj sürdü. Artık tam anlamıyla hazırdım. Saate baktığımda neredeyse sekiz buçuğa geldiğini gördüm. Tam zamanında hazırlanmıştım. Kuaför ve makyöze teşekkür ettikten sonra onların gitmesiyle yalnız kaldığım odada heyecanla kapımın çalınmasını beklemeye başladım. Hava neredeyse kararmak üzereydi ve şehrin ışıkları birer birer odanın camlarına yansımaya başlamıştı. Manzaranın karşısında heyecanla beklerken birden camdaki kendi yansımamı fark ettim. Oldukça tedirgin bakışlarla bakan yeşil gözlerim rimelli kirpiklerimin ardından parlıyordu.

Kapının tıklatıldığını duymamla, yansımamdaki pa-

nikle yerinden sıçrayan kızı görmem bir oldu. Arkamı dönerek kapıya doğru yöneldim. Kapıyı açtığımda oldukça şık giyimli bir adam karşımda durarak "Hazırsanız sizi götürmeye geldim hanımefendi," diyerek beni buyur edip otel kapısının dışarısına çıkardı. Önümüzde oldukça lüks siyah bir araba duruyordu. Bizi gören şoför daha otelden çıkarken benim için kapıyı açarak hazırolda beklemeye başlamıştı. Kendimi sıradan bir üniversite öğrencisi yerine bir an da olsa oldukça zengin biri gibi hissetmiştim.

Etrafta şirketin diğer üyelerini aramaya başladım. Ne Cihan Bey ne de başka biri vardı.

"Diğer davetliler nerede?" dedim yanımda duran adama.

"Diğer davetliler bekletilmeden ayrı arabalarla davet mekânına götürüldüler hanımefendi," dedi adam yüzünde kibar bir gülümsemeyle.

Bunun üzerine adamın kibarlığına gülümseyerek karşılık verdim ve arabaya bindim.

Dubai yollarında sessizce ilerlerken yanından geçtiğimiz gökyüzüne doğru yükselen dev binaları izlemeye başladım. Bu gece yemekte gerekmedikçe konuşmayacak, kibarca yemeğimi yiyecek ve sonunda sorunsuz bir şekilde otele geri dönecektim. Tek yapmam gereken Omar Bey'in gözlerine bakmamaktı.

Sonunda araba gökdelen gibi yükselen bir otelin kapısının önüne yanaştığında bu otelin de Omar Bey'e ait olduğu gerçeğini idrak etmemle şaşkınlığıma engel olamadım. Kapım açıldığında bir otel kapısına, bir otelin yüksekliğine bakmaktan kendimi alamıyordum. Arabadan çıkarılıp otele doğru götürülürken kendimi toplayarak bunların sadece göz boyayıcı bir ihtişam olduğunu kendime defalarca hatırlattım.

Asansöre bindiğimizde görevlinin şifre girerek en yüksekteki tuşa basması merakımı daha da arttırmıştı. Çatı katındaki restoranı bizim şirket için kapatmış olmalıydı.

Tüm gökdeleni asansörle kat ettikten sonra sonunda kapılar iki yana açıldığında karşıma çıkan manzara beni hayretler içine düşürdü ve olduğum yerde donakaldım. Asansör bizi direk çatıya çıkarmıştı ve şimdi tam karşımda, simsiyah takım elbisesi altında o meşhur masmavi gözlerini bana dikmiş, dimdik duran Omar Bey vardı. Tek başınaydı. Tek başınaydı ve orada durmuş bana bakıyordu. Bu bir rüya mı diye anlamaya çalıştım. Yanımdaki görevliye baktığımda adam bana anlayışla gülümsüyordu.

"Al-Ahdal Bey sizi bekliyor hanımefendi," diyerek eliyle asansör çıkışını gösterdiğinde gözümü tekrar karşımda duran Omar Bey'e çevirdim. Sonunda asansörden dışarı çıkacak kadar birkaç adım attım. Arkamdan kapanan asansörün kapısının sesini duyunca şaşkınlıkla etrafa bakınmaya başladım. Nereden geldiğini bilemediğim ve alçak sesle çalan müziğin dün gece dinlediğim müzikle aynı olmasının tesadüfü ve ironikliği ile etrafı tararken yerlerin fenerlerle aydınlatıldığını ve çatının kenarında denize karşı mumlarla süslenmiş iki kişilik bir masa durduğunu gördüm. Omar Bey'e bakarken neler olduğunu düşünmeye çalıştım. Cihan Bey, Murat Bey hepsi neredeydi? Ve şimdi Omar Bey burada ne yapıyordu? Tüm bunlar neyin nesiydi böyle? Peki ya karşımda duran bu adama baktığımda kalbimde hissetiğim bu acıyı ne yapacaktım?

Bana doğru birkaç adım atarak yaklaştığında neredeyse nefes alamadığımı fark ettim. Şehrin gökyüzünde dağılan boğuk sesi dışında tek duyabildiğim ses deli gibi atan kalbimin sesiydi.

Hiç konuşmuyorduk ve şimdi karşılıklı öylece birbirimize bakıyorduk. Benimki şaşkın ve anlayamayan bir kızın bakışlarıyken; onunki, her şeyin farkında ve çözemediğim anlamlar taşıyan ciddi bir adamın bakışlarıydı.

Sessizliğin sonunda bir adım daha yaklaştığında aramızda neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. Gözlerimin içine bakmayı kısa bir süre daha sürdürdükten sonra bakışları saçlarıma kaydı, vücudumu baştan aşağı süzdü, gözleri tekrar benimkileri bulduğunda aşkımın gözlerimden okunmaması için içten içe dua ederek gözlerimi ayırmadan bakmaya devam ettim.

Güya buraya gelmeden önce onun gözlerine bakmamak için kendime söz vermiştim. Şimdi ise hipnoz olmuş bir halde karşımda duran adamın gözlerinin büyüsünde kaybolmuştum. Eli bir anda ne olduğunu anlayamadan saçlarıma gittiğinde yaşadığım duyguların yoğunluğuyla gözlerimi kapadım.

"Adınla o kadar uyuyorsun ki." Fısıltıyla çıkan sözleri ardından birkaç saniye sustuktan sonra saçlarımı okşayarak konuşmasına devam etti. "Gerçek olamayacak kadar güzelsin. Bir çöl için fazla güzel bir Serap."

Yedinci Bölüm

Saçlarımı okşarken o kadar nazikti ki sanki saçımın tek bir teline zarar gelmesinden korkar gibi tedirgin ve yumuşak bir şekilde dokunuyordu. Sırf dokunuşuyla bile dizlerimin bağı çözülürken o kulağa masal gibi gelen sesiyle fısıldadığı sözler karşısında neredeyse Dubai'nin eşsiz sıcağında eriyecektim.

Tüm bu sürpriz hazırlık, otuz kat yükseklikte şehre tepeden bakan romantik masa, eşsiz müzikler, yerleri aydınlatan şahane fenerler... Peki ya şirket yemeği... Cihan Bey ve diğerleri neredeydi? Daha da önemlisi neden böyle bir şey yapmıştı? Neden yapabilirdi ki? Niyeti daha beni ilk gördüğü günden beri kandırıp yatağa atmak değil miydi? Ona "Dünyaları versen beni satın alamazsın" dediğimde, "Yerinde olsam bu kadar büyük konuşmazdım," diyen birinin tüm bu yaptıkları sadece şımarık bir zenginin eğlenceli oyunuydu.

Zor da olsa kendime gelerek ona baktım ve kendimi bir adım geri çektim. Geri çekilmemle gözlerindeki tedirginliği görmem bir oldu. Sonunda Türkçe düşüncelerim yerini İngilizce sözlere bıraktı.

"Tüm bunlar da neyin nesi? Murat Bey ve diğerleri nerede?" diye sordum gözlerinin içinde doğruyu arayarak.

Karşımda oldukça sakin dursa da bakışlarından, kaçacağımdan korktuğu okunuyordu.

"Şu an başka bir oteldeler ve oraya geleceğimi zannediyorlar. Birazdan arayıp onlara çok önemli bir işim çıktığını ve gelemeyeceğimi söyleyeceğim."

"Peki ya ben? Oraya gitmediğimde ne düşünecekler? Cihan Bey beni ikna etmek için çok uğraştı ve ben ona geleceğime söz verdim. Eğer gitmezsem Murat Bey çok sinirlenir."

"Eğer Murat Bey'i dert ediyorsan onu ben hallederim. Sana tek bir kelime etmeyeceğine emin olabilirsin. Son dakika rahatsızlandığını falan söyleyebilirsin," dedi omuzlarını silkelerek.

"Bu saçmalık," dedim öfkeyle arkamı dönüp asansöre giderken. Nasıl bu kadar vurdum duymaz olabiliyordu? Rahatsızlandığımı söyleyecektim ve Murat Bey, Omar Bey'in konuşmasıyla bana tek kelime etmeyecekti? Koskaca turizm acentasının ceo'su da aptaldı ya! Kim bilir neler düşüneceklerdi? Tabii Omar Bey için hava hoştu. Onun istediği buydu zaten. Benim adımın kötüye çıkması umrunda değildi.

"Nereye gidiyorsun?" derken kolumdan tuttu.

"Daha fazla seni dinlemeyeceğim. Beni nasıl bir duruma soktuğundan haberin var mı senin? Ne düşünmelerini bekliyorsun? Oraya gideceğim."

Sözlerimin ardından asansörün düğmesine bassam da nedense asansör bir türlü komut alıp çalışmıyordu. O anda bu katın anahtarla çalıştığını fark ettim, resmen açık havada kapalı kalmıştım. Asansörün düğmesine her ne kadar bir işe yaramayacağını bilsem de çaresizce ba-

sarken "Aç şunu," diye söylendim.

"Hayır. Önce beni dinlemelisin." Kolumu tutan eli beni bırakarak asansörün kapalı kapısına dayandı.

"Seni dinleyemem. Oraya gitmem lazım yoksa bizi..." Bir an duraksamam hemen onun ısrarlı sorusuna maruz kalmama neden olmuştu.

"Yoksa bizi ne?.."

Resmen sorusuyla beni daha çok köşeye sıkıştırmaya, daha çok kızdırmaya ve utandırmaya çalışıyordu.

"Kimse birbirimizden bağımsız orada olmadığımıza inanmaz."

"Bizi birlikte sanmalarından korkuyorsan eğer, onlara yemeği iptal ettiğimi söylerim o zaman. Sen de yola çıktığında haberin olduğu için otele geri dönmüş olursun. Böylece kimse bir şey anlamaz. Belki biraz bana bozulabilirler ama bahane uydurma konusunda iyiyimdir. Sağlam bir sebep söyleyeceğime emin olabilirsin."

Tabii ki de emindim. O kadar kızı, muhteşem bahaneleri olmadan başka türlü nasıl idare edebilirdi ki?

Sırf beni kandırmak için bu kadar uğraştığına inanamıyordum. Hem niye işi bu kadar büyütüp tüm şirket üyelerini böyle bir şeye bulaştırmıştı ki? Hepsi Omar Bey için hazırlanmış, onu beklerlerken nasıl bu kadar gamsız, bu kadar sorumsuz olabiliyordu?

"Neden yaptın bunu?" dedim onu anlamaya çalışan gözlerle bakıp. O ise sadece her zamanki sakin ifadesiyle beni izliyordu. "Onları neden bu işe karıştırdın? Hepsi senin için tüm işlerini iptal ettiler, senin için hazırlandılar. Tüm bunlar basit bir kız tavlama oyunu için miydi? Onları bu yemek saçmalığına bulaştırmasan olmaz mıydı? Şimdi aç şu asansörü!"

Kafamda oluşan sorular gitgide daha da öfkelenmeme neden oluyordu. Sorularım bittiğinde öfkeli gözlerle cevap bekler bir halde onun farklı anlamlarla dolu çarpıcı gözlerine odaklandım. Bir ömür gibi gelen birkaç saniyenin ardından benim öfkeli halime büyük bir tezatlık oluşturan dingin sesiyle konuşmaya başladı.

"Başka türlü beni dinlemezdin. Seni başka türlü buraya getiremezdim. Sana karşı büyük bir özür borçluyum Serap. Sana karşı önyargılı davrandım ve hatamı telafi etmek için gerekirse bir ceo'nun değil bir devlet başkanının randevusunu bile iptal edebilirim. Lütfen özür yemeğimi kabul et."

Şaşkınlıkla karşımda duran adamın ciddi bakışlarına bakakaldım. Bu adam ilk gördüğüm günkü beyaz Arap elbisesi içindeki kendini beğenmiş adamdan oldukça farklıydı. Bir bakıma ona hak vermiştim. Eğer beni yemeğe çıkaracağını söyleseydi asla kabul etmezdim.

Kendini beğenmiş, ukala konuşmaları ve tüm bunlara rağmen ona karşı sonu olmayan duygular beslemem, onu reddetmem ve ondan kaçmam için bana yeterince bahane vermişti. Şimdi ise karşımda pişman olup benden özür dilemek isteyen bir adam varken, onu nasıl reddetebilirdim ki?

Sakinleşerek bir Omar Bey'e bir de hazırladığı masaya doğru baktığımda bakışlarımdaki olumlu yanıtı anlamış olacak ki elini bana uzatarak "İstersen geçelim," dedi masayı göstererek. Tedirgin bir şekilde bana uzattığı eline elimi bıraktığımda, hissettiğim sıcaklık ışık hızıyla tüm vücuduma yayıldı.

Derin bir nefes alarak onun yönlendirdiği masaya doğru ilerledim. Masanın önüne geldiğimizde elimi bırakarak hızla bana ayrılan sandalyeyi oturmam için çekti. Gözle-

rini bir saniye bile üzerimden ayırmıyordu. Ben oturduktan sonra karşıma geçerek oturdu ve parmağını şıklatınca nereden geldiğini anlayamadığım bir garson bir anda yanımızda beliriverdi. Önce garsona şirket adına verdiği sahte yemeğin iptal edildiğini söylemesini emretti, sonra da bana dönerek konuşmaya başladı.

"İlk olarak alkollü bir içecek istersen söyleyebilirsin. Ben alkol almıyorum, o yüzden sadece su alacağım."

Alkol almadığını duymak beni ona daha da yakın hissettirmişti. Özellikle Türkiye'ye gelen hemen her turistin aşırı derecede alkole olan düşkünlüğünden bıkkınlık gelmişti ki insanların beyinlerini uyuşturan ve sağlıklarına bu kadar zararlı bir içeceği neden bu kadar sevdiklerini hiçbir zaman anlayamamıştım.

"Ben de alkol almam. Sadece su yeterli," diye karşılık verdim. Bunu duymak hoşuna gitmiş olacak ki yüzünde belli belirsiz bir tebessümle bana baktı ve ardından yemek siparişlerimizi de verdikten sonra menüyü garsona geri uzattı. Garson bizden uzaklaşırken dikkatini tekrar bana verdi.

"Seninle iyi bir başlangıç yapmadığımızın farkındayım. Sana Türkiye'de o tarz bir teklifte bulunmakla büyük bir kabalık ettim. Senin de diğer kızlar gibi olduğunu düşündüm."

"Beni, o kucağına atlamaya meraklı kızlarla hangi yönden benzettin acaba?"

"Öyle çok ummadığım kız, adımı duydukları anda yatağıma kolayca girdiler ki, inan kime güveneceğimi bilemez oldum." Gözlerindeki acıyı gördüğüme adım gibi emindim.

"Herkes zengin ve yakışıklı bir adamın oldukça şanslı olduğunu düşünür. Ama ben ve benim gibiler için aşk imkânsızdır. Bu yüzden oyunu kurallarına göre oynamak

zorunda kalırsın. Senin de onlardan olabileceğini düşündüğüm için üzgünüm. Beni yanılttın. Bir daha seni rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum."

Sözleri karşısında ne diyeceğimi bilemiyordum. Dün geceye kadar oldukça ukala ve kendini beğenmiş duran bu adam, şimdi karşımda hatasını anladığını ve özür dilediğini söylüyordu. Söyleceklerimi toparlayarak sesimin düzgün çıkması için tüm gayretimle konuşmaya başladım.

"Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım. Benim için bazı konular önemlidir. Belki bana geri kafalı diyebilirsin. Daha önce bu lafı duyduğum oldu çünkü. Ama kimse bana böyle bir teklifi edecek yüzü bulamamıştı. Bu yaşıma kadar ailemin adını kirletmemek ve onlara layık bir evlat olmak için çalıştım hep."

Neredeyse sesim titremeye başlamıştı ve tam daha fazla konuşamayacağımı düşündüğüm anda Omar Bey elini masanın üzerinde duran elimin üzerine koydu ve nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde verdiği güçle kendimi toparladığımı hissettim.

"Biliyorum. Farkındayım. Özür dilerim, gerçekten özür dilerim. Büyük bir aptallık ettim. Bir daha olmayacak söz veriyorum."

Gözlerinden sözlerinin ciddiyetini okuyabiliyordum ama şu an elimin üzerinde duran elinin sıcaklığını göz ardı etmek her şeyden çok daha zordu. Elimi yavaşça çekerek kucağıma koydum.

"Hatanızı anlamanız benim için yeterli Omar Bey. Umarım bir daha böyle bir şeyi başkaları için de peşin hükümlülükte bulunarak yapmazsınız."

"Senden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağına eminim."

Bir an gülümsememe engel olamamıştım. Onun için farklı olduğumu duymak benim için çok büyük anlam taşıyordu.

"Ayrıca lütfen artık şu bey lafını ortadan kaldıralım. Bana karşı bu kadar resmi olmana gerek yok. Omar diyebilirsin."

"Peki Omar Be... pardon yani Omar."

Bu kulağa fazlasıyla tuhaf geliyordu ve neden adını söylemek bile yanaklarımda bir sıcaklık oluşmasına neden oluyordu?

"Pekâlâ bu konuyu aramızda hallettiysek artık arkadaşız demektir. Seni daha yakından tanımak isterim."

Garsonun yemeklerimizi getirmesiyle kısa bir süre sessizlik olsa da garson gider gitmez Omar konuşmaya devam etti.

"Senin Ankaralı olduğunu, Boğaziçi Üniversitesi'nde turizm okuduğunu, yaşını ve bildiğin dilleri biliyorum. Peki ya ailen?"

Hakkımdaki tüm bu bilgileri unutmamış olmasına şaşırmıştım. Bunları söyleyeli aylar geçmişti ve şimdi hepsini tereddütsüz bir kerede söylemişti. Ailem hakkında kısaca bilgiler verdikten sonra sustum. Şimdi belki de benim ona soru sormam gerekiyordu ama bu kadar çekinirken ona ne sorabilirdim ki?

"Sen de bana sormayacak mısın?" dedi gülümseyerek, sanki aklımı okumuşçasına.

"Senin ailen?"

"Babam şu an yürüttüğüm işlerin eski patronuydu. Beş sene öncesine kadar işleri ortak yönetiyorduk. Kansere yakalanınca tüm işleri benim üzerime devretti. Geçen sene kendisini kaybettik."

"Üzgünüm."

"Sorun değil. Elbet bir gün hepimiz öleceğiz. Bu bir son değil."

Bu durumu genç yaşında bu kadar olgun karşılıyor olmasına şaşırmıştım.

"Annem ve babamın diğer iki eşi, üç farklı evde hayatlarını yaşıyorlar."

"Diğer iki eşi mi?" dedim şaşkınlıkla gözlerimi açarak.

"Evet. İki eşi daha vardı. Annem ilk eşi. Diğer ikisi annemden yaşça daha küçükler. Biri 35 diğeri ise 25 yaşında dul kaldı." Yediğim yemek neredeyse boğazımda kalacaktı.

"Ne! Niye böyle bir şey yaptı? Son eşi senden bile küçük."

"Kadınlar onun yaşına değil parasına baktıkları için babamı kendileri istediler. Babamın da canına minnet tabii. Ona sözüm geçseydi bunu yapmazdı. Ama o parasını genç eşlerine yedirmeyi tercih etti." Sinirlendiğini boynunda gerilen damarlarından anlayabiliyordum. Onu öfkelendiren bu konuşmayı kafasından silmek için altımızda serilmiş Dubai'nin eşsiz manzarasına bakıp iç çektikten sonra tekrar bana dönüp, o her zamanki gülümsemesini yüzüne yerleştirerek konuşmasına devam etti.

"Annemin yaşadıklarını çok iyi bilirim. Asla babam gibi biri olmamak için yemin ettim. Ben babamın aksine elimden geldiğince kendimi geliştirmek için uğraştım. İngiltere'de eğitim gördüm. Kadın, erkek herkesin eşit haklara sahip olmasını her zaman savundum. Görgü kurallarına hep önem verdim. Ama tek yapamadığım kadınların hepsini aynı görmeyi bırakamamak. Sanırım bu konudaki eğitimimin bir parçası da sensin. Benim bu konudaki düşüncelerimi değiştirmeme neden oluyorsun."

Konunun bana dönmesi karşısındaki utangaçlığımla sözü değiştirmek için konuştum.

"Kardeşlerin var mı peki?"

"Aynı anneden yok. Ama babamın ikinci eşinden yedi yaşında bir kız kardeşim ve beş yaşında bir erkek kardeşim var. Üçüncü eşinden de iki yaşında bir erkek kardeşim var."

Bu sırada arka planda çalan müziklerin bir süredir devamlı Fransızca olması dikkatimi çekmişti.

"Fransızca şarkılara karşı özel bir ilgin mi var?" dedim gülerek.

"Bildiğim dillerden birinin Fransızca olduğunu söylemiş miydim?" dedi gülerek.

"Gerçekten mi? O zaman şarkıların ne dediğini anlıyorsundur. Fransızca şarkılar hep hoşuma gitmiştir ama Fransızca öğrenmek gözümde büyüdü hep."

"Rusça bilen birinden bunu duymak biraz komik."

Ortamın daha neşeli bir hal alması beni rahatlatmıştı. Omar'ın aslında hoş sohbet biri olduğunu fark etmem ona kanımın daha çok kaynamasına neden oluyordu.

Yemeklerimizi havadan sudan konuşarak yemeğe devam ederken, geçen her dakika, ondan ayrılacağım vakite daha da yaklaştığımı bildirerek, içimi karartıyordu. O beni bir arkadaştan öte görmüyordu. Yarın ülkeme geri döndüğümde bir daha onu kim bilir ne zaman görecektim? Benim gibi sıradan bir üniversite öğrencisiyle ne işi olurdu ki zaten? Muhtemelen yanına yakışabilecek vamp kadınlarla birlikte olurdu. Hem zaten kalbinde aşka yer olmayan bir adamdan daha fazlasını beklemek saçmalıktı.

Yemeklerimiz bitmişti ve saat neredeyse on ikiye geliyordu. Bu kadar saat oturup konuştuğumuza inanamıyor-

dum. Hiç dans etmemiştik. Sadece saatlerce gözlerimizin içine bakarak konuşmuştuk. Bildiğimiz dillerden, turizm sektöründe başımıza gelen komik deneyimlerden bahsetmiştik, ki bu konuda kesinlikle komedi filmlerine konu olacak tecrübelere sahip olan asıl Omar'dı.

Omar...

Bey demeden Omar, niye bu kadar kulağa cezbedeci geliyordu?

"Saat çok geç oldu. Sanırım artık gitmeliyim. Yemek için çok teşekkür ederim. Gerçekten çok güzeldi," dedim ayağa kalkmadan önce.

"Eğer kendimi affettirebildiysem hiç sorun değil."

Asansör kapısının önüne geldiğimizde cebinden çıkardığı anahtarla asansörü çalıştırmasının ardından artık ondan ayrılmama az bir süre kaldığını bilmek içimde fırtınalar kopmasına neden oluyordu.

Arabanın önüne geldiğimizde son kez ona döndüm.

"Seninle tanışmak güzeldi," dedi yumuşacık ses tonuyla. Uzattığı eline elimi bıraktığımda bunun ona son dokunuşum olduğunu düşünüyordum.

"Bu yemeğin aramızda sır kalacağından emin olabilirsin," dedim, Murat Bey ile arasının benim yüzümden kötü olmasından telaşlanmaması için.

"Eminim." Tek söylediği kelime buydu ve hâlâ eli elimi tutuyordu. Neden ayrılıklar bu kadar zordu ki?

"Hayatında başarılar dilerim."

"Teşekkürler."

"Beni affettiğin için teşekkürler."

"Önemli değil."

"Çok güzel bir geceydi."

"Benim için de öyleydi."

"O zaman yarın için iyi yolculuklar."

Hâlâ ellerimiz birbirinden ayrılmıyordu. Bir şekilde sözleriyle bu anı olabildiğince uzatıyordu.

"Teşekkür ederim."

"Hoşçakal." Sonunda zor da olsa yavaşça elini elimden çekti ve açılan arabanın kapısından içeri girmemi izledi.

"Hoşçakal Omar," dedim arabanın kapısı kapanırken. Son söylediğim kelimenin onun ismi olması artık beynime kazanıcaktı ve onunla olan son anımı hatırladığımda ismini söyleyebilmenin verdiği güzel duyguyu hissedebilecektim.

Kapılar kapandığında bakışlarım kucağıma inerek bu son anın güzelliğiyle buruk bir şekilde gülümsememe neden oldu. Başımı son kez kaldırıp baktığımda ise onun bana ciddi bir şaşkınlıkla baktığını gördüm.

Sekizinci Bölüm

Önceki gece otel odasına kendimi attığımda Omar ile olan o güzel yemeği düşünerek uykuya dalmıştım. Bu sabah ise içimde hissettiğim buruk bir acıyla uyandım. Bavulum hazırdı ve az sonra edeceğimiz kahvaltının ardından üç saat sonra kalkacak uçağımıza binmek üzere buradan uzaklaşacaktık. Üç saat sonra tüm bu rüya son bulacaktı. Ama ayrılık şimdi benim için çok daha zorlaşmıştı. Belki de Omar'ı ukala ve kendini beğenmiş olarak bilseydim bu biraz daha kolay olabilirdi. Oysa dün benden özür dileyerek, ona karşı giyindiğim tüm zırhımı söküp atmıştı. Şimdi karşımda tüm hatalarını kabul eden, pişman ve oldukça yakışıklı bir Arap vardı. Ukalalıktan centilmenliğe terfi etmişti.

Kahvaltımızı etmeye başladıktan kısa süre sonra Cihan Bey konuşmaya başladı.

"Dün gece şanslıymışsın Serap. En azından bizim gibi yemek masasında bekleyip hüsrana uğramadın."

Cihan Bey'in bana yönelttiği cümlesi karşısında ne diyeceğimi hızla düşünmeye başladım. Sakin olmalıydım.

Hiçbir şey bilmiyorlardı. Omar Bey'in işi çıkmıştı ve ben de bunu öğrenir öğrenmez yoldan geri dönmüştüm.

"Evet. Omar Bey'in işi çıkmış," dedim göz teması kurmamaya çalışarak. Daha çok önümdeki kahvaltı tabağıyla ilgileniyormuş gibi yapıyordum.

"Başarılı bir iş adamı olmak böyle bir şey işte Serap," diye lafa başladı Murat Bey. Elinde hâlâ dumanlar çıkan ve bu kadar sıcak nasıl içtiğini anlayamadığım çayını tutuyordu. "En beklenmedik anda iptal edemeyeceğin bir iş krizi çıkar ve seni misafirlerine mahcup bırakır."

Anladığım kadarıyla Murat Bey yine o çok sevgili Al-Ahdal Beyinin savunuculuğunu yapıyordu. Acaba o iptal edemeyeceği iş krizinin ne olduğunu söylesem hâlâ böyle savunur muydu onu?

"Ama onu çok iyi anlıyorum. Benim bile başıma böyle sorunlar gelmişti ki o benden çok daha yoğun bir iş adamı."

"Bu yaptığını daha sonra telafi edecekmiş," diye belirtti Cihan Bey bana dönüp. Niye bunu söylüyordu ki sanki? Hafif bir tebessümle bir an önce Omar Bey konusunun kapanması için dua etmeye başladım.

"Adına yakışır bir şekilde telafi edeceğinden adım gibi eminim," dedi Murat Bey çayını masaya bırakarak.

Kahvaltılarımız bittiğinde ayaklanarak dışarıda bizi havaalanına götürmek üzere bekleyen arabaya binmek için yürümeye başladık. Cihan Bey, ben ve pazarlama müdürü ile yardımcısı rahat on kişinin sığabileceği bir arabaya bindik. Murat Bey, sekreteri ve iki danışmanı ise diğer arabaya bindi.

"Evet, Sanırım Dubai maceramız burada son buldu," dedi Cihan Bey gülümseyerek.

Haklıydı. Araba haraket etmeye başladığında son kez

o devasa otelin ihtişamına baktım ve içimde yaşadığım, bu anlam veremediğim acının İstanbul'a ayak bastığımda son bulacağına inandırmaya çalıştım kendimi. Tüm bu hissettiklerimin sadece buradaki ihtişama duyduğum hayranlıktan fazlası olmadığını ve bunlardan uzaklaşıp gerçeğe döndüğümde tüm bu büyüden kurtulacağımı düşündüm. Hem zaten yakında okulum başlayacaktı. Yoğun bir dönem olacaktı ve ben derslerle baş ederken çoktan Omar Bey ve ihtişamlı hayatını unutmuş olacaktım.

Evet, kesinlikle bu hissettiklerim onun ihtişamlı dünyasında gözlerimin kamaşmasındandı. Fazlası değildi, olamazdı.

Uçağa bindiğimizde gözlerimi kapatarak bir an önce uçağın kalkmasını beklemeye başladım. Uçak Dubai semalarında yükselirken gözlerimin önünde, o asansörün kapıları açıldığında karşıma çıkan takım elbiseleri içindeki yakışıklı adam canlandı. Yanıma yaklaştığında burnuma dolan parfümünün kokusunu hâlâ duyabiliyordum. Elleri saçlarımın arasından geçerken gözlerimi kapattığımda nefes alış verişleri gecenin sessizliğinde duyabildiğim tek şey olmuştu. Güldüğünde gecenin karanlığını ay gibi aydınlatan bembeyaz dişleri aklımdan çıkmıyordu. Masada benden özür dilerken elimi tutarak bana güç veren elinin sıcaklığının verdiği duygu benimle dans ederken ellerimde hissettiğim ellerinin verdiği duyguyla aynıydı. Sanki tüm dünya onun dokunuşuyla duruyordu. Onun bakışlarıyla artık başka hiçbir şey göremez oluyordum. O konuşmaya başladığında dünyadaki diğer tüm sesler bir anda kesiliyordu.

Her şeyiyle kusursuz görünen bu adam kadınların nefsini sınamak için Allah tarafından görevlendirilerek dünyaya inmiş olmalıydı. Bir şeytan gibi gözlerini boyayarak

onları aşk cehenneminin içine acımasızca sürüklüyordu. Kulağımda çınlanan Omar'ın son söylediği "hoşçakal" kelimesiyle kendime gelerek bir anda gözlerimi açtım ve uçağın camından bakarak çoktan bulutların üzerine çıktığımızı fark ettim. Dört saat. Sadece dört saat sonra tüm bu rüyadan uyanacak ve gerçeğe adım atacaktım.

Sonunda evimdeydim. Türkiye'ye ayak basalı tam bir hafta olmuştu. Cihan Bey ile olan stajım bitmişti ve ben de Ankara'ya ailemin yanına, kendi evime gelebilmiştim. Annemler beni o kadar çok özlemişlerdi ki elimi hiçbir işe sokturmuyor aksine tüm gün bana hizmet ediyorlardı. Annem sanki hastalanmışım gibi "Aman kızım sen dur ben getiririm. Aman kızım sen otur baban halleder. Aman kızım yorulma kardeşin bir koşu gider alır," gibi cümleler kurup bana hayatımın en rahat günlerini yaşatıyordu. Şimdi kim İstanbul'a dönüp okula başlayacaktı. Kardeşim bile küçük diye tüm işlerin ona bırakılmasından en ufak bir şikayette bulunmuyordu.

Türkiye'ye geldiğim günün ertesinde Burcu ile saatlerce Dubai maceramdan konuşmuştuk. O da sıkılmadan sanki başka bir dünyadan haber alıyormuş gibi ilgiyle beni dinlemişti ama her şeyi anlattıktan sonra bir daha Omar'ın adını geçirmeyeceğimize dair ondan söz almıştım. O beni muhtemelen çoktan unutmuştu ve yoğun iş hayatı ile tek gecelik aşkları arasında oldukça meşguldü. Ben ise arkasından hâlâ onu düşünerek günlerimi karartmaktan başka bir şey yapamıyordum. Anlam veremiyordum. Nasıl bu kadar çabuk ve kolay bir şekilde ona karşı böylesine yoğun duygular besleyebilmiştim? Aşk dedikleri bu muydu? Peki aşk tek kişilik yaşanabilir miydi? Onun bana karşı hisset-

tiklerini bilmeden böylesine onu düşünmem doğru muydu? Onu anlayamıyordum. Davranışları onu anlamamı zorlaştırıyordu. Onu ilk gördüğümde tur boyunca oldukça görgülü ve beyefendi biri gibi duruyordu. Sonrasında ise yaptığı çirkin teklifle onun aslında bir beyefendiden çok parasıyla her şeyi satın alabileceğini sanan ukala bir zengin züppe olduğunu anlamıştım. Dubai'de ise bana aslında var olan bambaşka bir Omar'ı tanıştırmıştı. Şimdi ise her geçen gün aslında onun için fazlasıyla önemsiz biriymişim izlenimini yaratıyordu. Dubai'den ayrılmadan bir gün önce benim için iptal ettiği o şirket yemeği ve ayarladığı özel geceyle beni fazlasıyla şaşırtmıştı. İlk başta yemeği beni tavlamak için kurduğu bir plan sanmıştım ama benden yararlanmaya çalışmamıştı. Flört etmemişti. Sadece samimi bir arkadaş gibi sıradan konulardan konuşmuştu.

Omar nasıl biriydi? Kimdi gerçekte?

Bu soruların cevabını belki de hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Koskoca bir hafta boyunca onu düşünmem biraz bile azalmamıştı ama zamanla azalmalıydı. Şimdiye kadar hiç kimseyi unutmak için kendimi böylesine zorlamamıştım.

Neden bitmesini istemediğim günler bu kadar çabuk gelip geçerdi ki? Tam aileme, evime alıştım derken şimdi tekrar İstanbul'a dönmek zorunda kalmıştım. Ertesi gün okulun ilk günüydü ve bu yorucu gün için dinlenmem lazımdı. Gece on ikiye gelirken daha fazla dayanamayarak kendimi uykunun kollarına teslim ettim.

Nasıl ve ne zaman kalkıp hazırlandığımı bilmiyordum ama çoktan Burcu ile fakülteye girmiştik. Etrafımızda yeni kayıt olmuş ve heyecanlı gözlerle ilk dersinin sınıfını arayan bir sürü öğrenci vardı. Yeni dönemin ders listesini

aldıktan sonra ilk dersimiz olan İş Etiği dersinin olduğu geniş amfiye girerek orta sıralarından birine oturduk ve gelecek olan hocayı beklemeye başladık.

"Serap!" Sesi duymamla arkamı döndüğümde tam arka sıramda duran Kerem'i görmem bir oldu.

"Kerem! Nasılsın?" dedim sevinçle ayağa kalkıp onu öperek. Kerem sınıfın en başarılı ve aklı başında erkeklerindendi.

"İyiyim. Duyduğuma göre birileri yaz dönemini fazlasıyla yoğun geçirmiş. Hepsini anlatmanı istiyorum."

Ah hayır yine mi? Tekrar tüm bunları anlatarak Omar'ı hatırlamak en son isteyeceğim şeydi ama Kerem kadar kibar birini nasıl kırabilirdim ki?

"Tabii. Bir ara söz anlatacağım."

"Sözü aldım," dedi göz kırparak. "Bu arada yeni İş Etiği hocamızı hiç gördün mü?"

"Hayır. Kimmiş?"

"Birkaç kız görmüş. Anlattıklarına bakılırsa sanırsın derse Brad Pitt girecek. Bazen kızları hiç anlamıyorum. Öğretmen neticede. Ne bekliyorlarsa," dedi gözlerini devirerek.

Sözleri beni güldürmüştü. Kerem kadar samimi bir erkek daha yoktu sınıfta. Genelde diğerleri fazlasıyla kasılmakla meşguldu.

"Geliyor kızlar. Geliyor!" diye bağırarak içeri girdi Tuğçe ve tam önümdeki sıraya oturdu. Tuğçe her zaman sınıfın en süslü kızı olmuştu ama bugün ağır gece makyajı ve kaynak yapılmış sarı saçlarına çektiği abartılı dalgalı fönüye daha da süslü görünüyordu. Muhtemelen o ağızlarından düşürmedikleri hoca için yapmış olmalıydı.

Herkes sıralarında oturmuş kapıdan içeri girecek olan

hocayı meraklı gözlerle beklemeye başlamıştı. Sonunda kapıdan içeri giren kişiyi görmemle etraf bir anda ağır çekime girdi.

Oldukça otoriter ve ciddi bir ifadeyle etrafa bile bakmadan ilerleyen kişi Omar'dı.

OMAR!

Üzerinde ilk üç düğmesi açık lacivert bir gömlek ve altında siyah bir pantolon ile oldukça seksi görünüyordu. Bir elinde dikkatle tuttuğu kahve bardağı ve diğer elinde ders ile ilgili olması muhtemel bir kâğıt yığını vardı. Amfinin önünde duran masasına ulaştıktan sonra kahvesini masaya bıraktı ve elindeki kâğıtları incelerken başını bir anda kaldırarak sınıfı dikkatlice taradı ama gözleri benimkileri bulmamıştı.

"Hocam bize kendinizi tanıtmayacak mısınız?" Herkes İngilizce sorusuyla o anda amfinin sessizliğini o cılız ve flörtöz sesiyle bozan Tuğçe'ye yöneldi. Çok kısa bir bekleyişin ardından Omar'ın amfide yankılanan sesini duymamla nefesim kesilmişti.

"Hayır!"

Omar'ın ağzından çıkan bu tek ve net kelime herkesin şaşkın bakışlarla bir Omar'a bir Tuğçe'ye bakmasına neden oldu. Tuğçe'yi biraz tanıyorsam, o lafın altında kalmayacaktı. Hele ki bu kişi sınıfa hayran kaldığını söylediği kişi ise böyle bir rezillik karşısında asla susmazdı.

"Hayır mı? Peki neden?" Tuğçe'nin ikinci kere konuşması üzerine Omar dikkatle karıştırdığı kâğıtlardan öfkeli bakışlarıyla başını kaldırdı.

"Açıklama yapmak zorunda değilim."

"Siz bir öğretmensiniz ve öğrencilerin sorularına açıklama yapmaktan sorumlusunuz!" Tuğçe'nin o beklenen sert

çıkışının ardından sınıfta küçük çaplı bir uğultu oluştu. Omar, Tuğçe'nin bu cümlesinin ardından kâğıtları sertçe masaya çarparak hızla bizim olduğumuz tarafa doğru basamakları çıkmaya başladı. Ne yapıyordu böyle? Kızın üstüne bu şekilde yürümesi hiç hayra alamet değildi.

Tam Tuğçe'nin önüne geldiğinde durdu. Öfke saçan mavi gözleri birkaç saniye boyunca Tuğçe'ye baktıktan sonra bir anda bana çevrildi. Kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Tuğçe'yi es geçip bir basamak daha atladı ve tam yanımda durarak, iri ve uzun cüssesiyle tam tepemde dikilip o keskin bakışlarını bana dikti. Bir anda kollarını masama ve sandalyemin arkasına yaslayarak kulağıma doğru eğildiğinde kalbimin atışını rahatlıkla dışarıdan duyabiliyordum. Sıcak nefesinin ardından kulağımda hissettiğim Arapça fısıltıyla neye uğradığımı şaşırdım.

"Onun yerinde olsaydın bu kadar büyük konuşmazdın değil mi?"

———— ❖ ————

Nefes nefese sıçrayarak uyandığımda hâlâ kulağımda onun sesi çınlıyordu. Hepsi bir rüyaydı. "Hepsi sadece rüyaydı," diye fısıldadım kendi kendime sakinleşmek için. Ter içinde kalmıştım. Yurtta tek kişilik odada kalıyordum bu yüzden kimseyi uyandırmamıştım. Yatak başımdaki lambayı açarak saate baktım. Üç buçuktu ve bu nereden geldiğini anlamadığım kâbus yüzünden tekrar uyayamayacak kadar daralmıştım. Yataktan kalkarak odamın penceresini açtım ve içeri dolan gecenin serin havasını ve temiz oksijenini içime çektim. Gecenin sessizliğini tek bozan birkaç kuşun cıvıltısı ve çok ileriden gelen tek tük geçen araba sesleriydi. Elimi saçlarımın arasına geçirip geriye attıktan sonra gökyüzündeki yıldızlara ve ardın-

dan aya baktım. Belki de o garip rüyadan henüz çıkamamıştım. Tüm bu kâbuslar ve onu aklımdan çıkaramamam bu yüzdendi ve zamanla geçecekti.

Okula ulaştığımda Burcu ile birbirimizi bularak yeni dönemin ders programını aldık.

"İlk ders ne?" diye sordum elinde ders programını tutarak dikkatle inceleyen Burcu'ya.

"İş Etiği," dedi kafasını bile kâğıttan kaldırmadan. Pekâlâ bu sadece bir tesadüftü.

Sınıfa girdiğimizde sıraların çoktan dolduğunu görmüştük. Burcu önden giderek orta sıralarda kalmış iki kişilik boş sıraya oturdu. Burcu'nun yanına otururken bu sıranın tam da rüyamdakiyle aynı konumda olmasının sadece şans eseri olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım. Bu sırada sınıfa giren Kerem bizi görünce gülerek yanımıza geldi ve tam arka sıramda kalan tek boş sıraya oturarak bizle sohbet etmeye başladığında resmen dejavu yaşadım. Kerem iki senedir Burcu'dan hoşlanıyordu ve bu da Kerem'in daha fazla bizle takılmasına neden oluyordu. Şimdi de Burcu'ya bakarak yaz döneminde neler yaptığını anlatırken bir anda bana dönerek sorduğu soruyla içimden bu kadar tesadüf olamaz diye düşündüm.

"Serap. Duyduğuma göre bu yaz dönemini oldukça yoğun geçirmişsin. Hepsini dinlemek istiyorum."

Kerem'in bu sözlerinin ardından içeri ağır makyajı ve kaynaklı sarı saçlarına yaptığı dalgalarla içeri giren Tuğçe'yi görmem artık bazı şeylerin sadece tesadüf olamayacağına inanmama neden olmuştu. Kendimi şu anda *Son Durak* filminin başrol oyuncusu gibi hissediyordum. Önceden gördüğüm tüm olaylar bir bir gerçek oluyordu ve

az sonraki felaketin yaklaştığını bilmek bende, insanları bir şekilde uyarma isteği oluşturuyordu ama ne yapabilirdim ki? Tek yapabileceğim gelecek hocanın o olmaması için dua etmekti. Hem zaten onun burada hoca olması dünyadaki en saçma şey olurdu. Koskaca Dubai'nin önde gelen iş adamının Türkiye'de bir üniversite profesörü olması saçmaydı.

İçeri giren hocayı görmemle hissettiğim rahatlık sanki son anda idam edilmekten kurtulmuş bir suçluyla aynı derecedeydi. Hoca kısa boylu, gözlüklü ve tıknaz bir kadındı.

Ders bittiğinde Kerem, Burcu ve ben okul kantinine gidip konuşmaya başladık.

"Evet, Serap seni dinliyorum. Yazın Dubai'ye gitmişsin." Kerem yine ne yapıp edip konuyu bana getirmişti. Burcu'ya baktığımda, beni mahcup bir şekilde izlediğini gördüm. Çünkü yaz maceramı Kerem'e onun anlattığı belliydi.

"Evet. Cihan Bey'in ısrarıydı. Sadece üç gün kalıp döndük."

"Bu kadar mı yani. Dubai nasıldı?"

"İyiydi. Yani güzeldi. Sıcaktı." Söylecek kelime bulamıyordum. Benim için Dubai demek Omar demekti. Dubai için başka tanımlama yapmak zordu.

"Serap!" Can'ı görünce şaşırmıştım çünkü genelde yüzüme bile bakmazdı. Fitness merkezlerinden çıkmadığı belli bir vücudu ve "ailem fazlasıyla zengin" diyen bir arabası vardı. Güneş gözlüğünü çıkarıp elini saçlarının arasından geçirdiğinde çoktan yanımıza gelmişti.

"Nasılsın?"

Bu biraz garipti. Yanımda Kerem ve Burcu da vardı ve onların Can ile samimiyeti benimkiyle aynıydı. Neredeyse

yok denecek kadar azdı ama şimdi Can özellikle onları görmezden gelip bana hal hatır soruyordu.

"İyiyim Can. Sen nasılsın?" diye sordum tedirgin bir ses tonuyla. O ise gamsız bir şekilde üç milyarlık telefonuna gelen mesajı okuduktan ve cevaplayıp cebine geri koyduktan sonra bana dönme şerefini gösterip oldukça rahat bir tavırla cevapladı.

"Sağol Serap. Aslında konuyu fazla uzatmayacağım. Babam senin şu staj yaptığın acentanın ceo'su ile iş ortağı. Seni fazlasıyla babama met etmiş. Babam da eğer düşünürsen cv'ni bizim otele bırakabileceğini söyledi."

"Öyle mi? Teşekkür ederim," dedim nazikçe. Can'ın babası İstanbul'un en güzel ve büyük otellerinden birinde müdür yardımcılığı yapıyordu.

"Tamam öyleyse. İyi düşün derim. Belki ileride iş arkadaşı olabiliriz," dedi göz kırparak. Ardından gözlüğünü gözüne takıp aynı hızla arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Dokuzuncu Bölüm

Üç ay geçmişti. Üç ay boyunca kafamı derslerden kaldıramamıştım ve üç ay boyunca Omar'ın ne yüzünü görebilmiş ne de sesini duyabilmiştim. O sanki artık bir hayalet gibiydi. Varlığı ruhumu ele geçirmişçesine her gördüğüm yüzün, her duyduğum sesin arkasında yaşıyordu. Her baktığım yerde onu görüyordum. Geceleri duyduğum rüzgârın uğultularında onun bana seslendiğini duyar gibi oluyordum. Peşimi bir hayalet gibi bırakmıyordu. Bitmek bilmeyen kâbuslardan onun adıyla uyanıyordum. Sanki melekler ondan taşıyıp getirmiş gibi bir anda onun parfümünün kokusu burnuma doluyordu. Koskoca üç ay sonunda, unutacağıma inandığım o mavi gözlü Arap'a daha da çok bağlanmaya başlamıştım. Onsuz her saniye sanki ona görünmez bir bağ ile bağlanıyordum. Artık hayattan eskisi gibi zevk almamaya başlamıştım. Sadece yaşamak için yiyor, yaşamak için içiyordum. Okula ruh gibi gelip gidiyor ve kendimi ne kadar derslere verirsem kafamı o kadar çok başka şeylerle meşgul edebilirim diye düşünüyordum ama olmuyordu. Ne kadar çalışsam da gecenin sonunda rüzgâr uğultuları onun sesini bana getiriyordu.

Kapının çalınmasıyla kafama girmesi için uğraştığım ders kitabından başımı kaldırarak kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda karşımda oldukça üzgün ve tedirgin bakışlarla bana bakan Burcu duruyordu.

"Burcu? Kötü bir şey mi var? Niye beni aramadın?" dedim meraklanarak. Genelde yurduma haber vermeden gelmezdi ve şimdi yüz ifadesine bakılırsa habersizce gelmesinin altında olumsuz bir şeyler olduğu açıktı.

İçeri girerek yatağımın karşısında duran çalışma masasının sandalyesine oturduğunda elinde bir gazete tuttuğunu gördüm. Kapıyı kapattıktan sonra yatağıma otura-rak ona soran gözlerle bakmaya başladım.

"Aslında bunu sana göstermekle göstermemek arasında resmen kendimle büyük bir savaş verdim. Belki görmüşsündür."

"Neyi?" dedim anlayamayarak. Burcu'nun tuttuğu gazetede ne varsa pek de iç açıcı bir şey olmadığı kesindi.

"Belki de bunu unutsak daha iyi olur. Aslında pek de önemli bir şey değil." Bir anda söyleceği şeyden vazgeçerek ayağa kalkıp kapıya yönelmesiyle elinden gazeteyi çekip aldım.

"Ne var gazetede?" dedim gazeteyi elimde sallayarak. "Seni buraya kadar getirdiğine göre önemli bir şey olmalı. Şimdi de hiçbir şey yokmuş gibi gidemezsin."

Sonunda pes ederek sandalyeye geri oturduğunda "Pekâlâ, ikinci sayfayı aç," dedi başını ovuşturarak.

Onu neyin bu kadar gerdiğini merak ederek hızla ikinci sayfayı açtığımda Omar'ın beyaz Arap elbisesi içinde ve başında bu sefer siyah bir örtü çevrili resmini gördüm. Onu Türkiye'deki bir gazetede görmek bir yana üç aydan sonra ona ait bir resim görmek bile kalbimin hızla atma-

sına neden olmuştu. İstesem internette adını aratmamla ona ait binlerce resim görebilirdim ama onu görmeden bile bu kadar yanımda hissederken bir de onun resimlerine bakarak kendime daha fazla işkence çektiremezdim. Hayretle başlığı okurken gözlerim yaşarmaya başlamıştı.

"Çapkın Prens Sonunda Sessizliğini Bozarak Gecelere Geri Döndü!"

Kendimi ağlamamak için zor tutarak öfkeyle haberin devamını okumaya başladım.

"Arap dünyasında iş hayatının çapkın prensi lakabıyla ünlü Dubaili milyoner Omar Al-Ahdal'ın (27), geçtiğimiz yazdan beri gecelerde görülmeyince genç yaşında artık çapkınlıktan elini ayağını çektiği ve daha düzenli bir hayat yaşamaya başladığı düşünülüyordu. Merak edilen, hayatına bir kadın mı girdi sorusunun cevabını kısa bir süredir her gün başka bir kadınla görülmeye başlayarak yalanlamış olan Al-Ahdal hâlâ eski playboy formundan hiçbir şey kaybetmediğini göstermiş oldu."

Yazılanları okumam bittiğinde yanağımdan süzülen bir damla yaşı elimin tersiyle hızla silerek gazetenin o sayfasını yırtıp parçalara böldüm.

"Keşke okutmasaydım. Ben bilemedim. Özür di..."

"Dileme Burcu! En iyisini yaptın. Gerçekten. Gerçekler bir tokat gibi yüzüme vurdu. Dostlar acı da olsa gerçeği

söyler. Teşekkür ederim. Belki de bu onu aptal gibi düşünüp durmayı kesmem için evren tarafından gönderilmiş bir uyarıdır."

Ne kadar aptaldım! Ondan en ufak bir ses çıkmamasına rağmen deli gibi aylarca onu düşünmüş, onu aklımdan çıkarıp atamamıştım. Adam dünyaca ünlü bir çapkındı. Daha ilk tanışmamızda bana ettiği ahlaksız tekliften anlamıştım oysa. Yine de onun değiştiğini düşünmüştüm. O son yemekte artık benden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, demişti. Pişman olduğunu söylemişti. Benim için ayarladığı yemek, o romantik dans, giderken elimi bırakmayışı, tüm bunlar neydi öyleyse? Niye soruyordum ki? Her şey aslında oldukça açık değil miydi? Ben onun sıradan bir gece eğlencesini bozan sıradan bir kızdım. Onun aradığı ciddi bir ilişki, bir aşk değildi. Duygusal bir bağ kurmadan sadece onun gibi eğlence peşinde kadınlarla gecelerini aydınlatan bir adamdı o. Söylenen o sözler saf bir kıza çok anlamlı gelse de onun için ağzına sakız olmuş basit birkaç cümleydi sadece. Muhtemelen o son gecede elindeki son kozlarını kullanmamıştı. Pes edip onun kollarına atılırım ve sabahı onun yatağında uyanırım diye. Beni kandırmaya çalışmıştı. Bu oyunu, belki onun parasının satın alamayacağı bir kız olabildiğimi göstererek ben kazanmış görünüyordum ama o farkında bile olmadan kalbimi satın almıştı.

Sonunda artık okul bitmişti. Dört sene boyunca okuduğum üniversitemi özleyecektim ama artık gerçek hayata atılma vakti gelmişti. Hayat bundan sonra başlıyordu. Bunun farkındaydım. Ailem Ankara'da bir iş bulmamı istese de işimin İstanbul'da olacağını biliyordum. Beni

İstanbul'da bir hayat bekliyordu. Hem artık yurtta değil evde kalacaktım. Böylece emekli olan annem ve babam istediği zaman bende kalmaya gelebilirdi.

Akşam yapılacak olan mezuniyet balosu için Burcu ile kuaförden saç ve makyajımız yapılı olarak çıktıktan sonra kıyafetlerimizi giymek üzere Burcuların evine gittik. İkimiz de kıyafetlerimizi giyip salona çıktığımızda Burcu'nun annesi bizi görür görmez duygusallaşmıştı.

"Çok güzel olmuşsunuz. Maşallah size." Serpil teyzenin gözleri hemen dolmaya başlamıştı. Dört sene boyunca bana kendi kızı gibi annelik yapmıştı. Hastalandığım zaman onlarda kalmam için ısrar eder elleriyle bana o şifa veren çorbasını içirirdi. Hakkını asla ödeyemezdim.

Benim üzerimde saks mavisi, üzeri straplez ve bele oturan, belden aşağısı ise bollaşarak uzayan bir elbise vardı. Burcu ise boyundan askılı, sarı ve yine eteği belden aşağı bollaşan bir elbise giymişti. İkimizin de saçlarına düz fön yapılmıştı. Artık tam anlamıyla balo için hazırdık.

Biz Serpil teyzeye sarılıp makyajımızın akmaması için büyük bir çaba gösterirken kapı çaldı. Burcu heyecanla gidip kapıyı açtığında karşımızda bizi almaya gelen takım elbiseler içindeki Kerem'i gördük. Kerem ne yapıp edip Burcu'nun kavalyesi olmayı başarmıştı. Benim bir kavalyem olmadığı için Kerem'in arabasıyla gidecektim.

Kerem Burcu'ya gördüğünde dili tutularak bizi arabaya buyur etti.

Tüm yol boyunca Kerem'in tek edebildiği kelimeler "Çok güzel olmuşsunuz. Çok güzel olmuşsun Burcu," oldu. Sonunda balonun yapılacağı yere geldiğimizde kendimi tüm anılardan silkelemeye çalıştım. Çırağan Sarayı Bo-

ğaziçi Üniversitesi'nin yıllardır düzenli olarak mezuniyet balosunu yaptığı mekândı. Ya pes edip kendi mezuniyet baloma gitmeyecektim ya da tüm o anıları aklıma getirmemeye çalışarak hayatımda bir kez yapılacak mezuniyet baloma katılacaktım. Buraya son geldiğimde Omar ile yaşadığım tüm o sahneler gözümde canlanırken baloda nasıl eğlenecektim bilmiyordum.

Masalarımızda yerlerimizi aldığımızda hava çoktan kararmıştı. İnsanlar gitgide tüm masaları doldururken orkestra hafif müzikler çalarak ortama hoş bir hava katıyorlardı. Artık onu daha fazla düşünmemeliydim. Bugün mezuniyet balom vardı ve mutlu olmalıydım.

"Serap." Arkamda duran kişiye baktığımda Can'ı gördüm. Okulun ilk gününde yanıma gelip babasının iş teklifini söylemesinin ardından tekrar beni görmezden gelmişti. Sadece birkaç kez selam vermişti fakat hepsi buydu. Şimdi yanıma gelmesi beni yine şaşırtmıştı.

"Can. Nasılsın?"

Bir anda sol tarafımdaki boş koltuğa oturarak konuşmaya başladı.

"İyiyim. Çok güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim."

"Bir kavalyen yok mu?" dedi yanımdaki Burcu ile Kerem'e baktıktan sonra.

"Hayır," dedim kibar bir tebessümle. Neden sormuştu ki bunu şimdi?

"Aslında sana kavalyen olmayı teklif etmeyi düşünmüştüm ama Tuğçe ile Sedef'e geçen seneden sözüm vardı." Sözlerinin ardından cebinden çıkardığı sigarasını yakıp içine çektikten sonra dumanını yavaşça burnundan verdi ve tekrar gözleri benimkilere odaklandığında onun bende gördüğü

muhtaç kız izlenimini gidermek için konuşmaya başladım.

"Hayır zaten bir kavalye istemedim. Böylesi daha iyi," dedim kibarca gülümseyerek.

"Öyle mi?" Yüzünde bana inanmayan bir ifadeyle kaşını kaldırdı. Sigarasından derin bir nefes daha çektikten sonra Tuğçelerin olduğu tarafa bakarak dumanı üfledi. "Aslında en iyisini yapmışsın. Şu an senin yerinde olmayı isterdim. Tuğçe ve Sedef beni fazlasıyla boğuyor," Bunları gözlerini kocaman açarak söylediğinde gülmeme engel olamadım. Gerçekten ne kadar sıkıldığı belli oluyordu.

"Her şeye rağmen sözünde duran bir erkek olman çok iyi bir şey," diye onu teselli ettim.

Sözlerimle yüzünde oluşan anlamlı tebessümün ardından gözlerindeki ışıltı dolu bakışları gördüm.

"Sanırım artık kızların yanına dönmeliyim." Sigarasını masada duran kültablasının içine bastırdıktan sonra bana doğru eğilerek "İlerleyen saatlerde senden bir dans sözü alabilir miyim?" diye sordu.

Can gibi kasıntı birinin benimle bu kadar samimi bir şekilde konuşması ve ardından dans teklif etmesi fazlasıyla tuhaftı.

"Tabii ki."

"Teşekkürler," diye gülümsedikten sonra bize kaçamak gözlerle bakan Burcu ve Kerem'e dönerek "İyi eğlenceler arkadaşlar," dedi oldukça mutlu bir gülümsemeyle.

Can yanımızdan ayrıldığında Burcu da, Kerem de hayretle bana bakıyordu.

"Saksı mı düştü bu çocuğun başına," dedi Burcu Tuğçe ile Sedef'in olduğu masaya ulaşarak yerine oturan Can'a bakarak. "Kafasında neler planladığını inan ben de bilmiyorum," dedim aynı yöne dönerek.

Ana yemeğimizi yerken orkestra hareketli müziklerin yerini romantik şarkılara bırakmaya başlamıştı. Kerem ile Burcu'nun ne ara kalktığını anlayamadan ikisini sahnede dans ederken buldum. Tüm çiftler sahnede yerini aldığında kafamı önümde duran yemeğe gömerek yalnızlığımı düşünmemeye çalıştım. Orkestra George Michael'ın *Careless Whisper* şarkısına giriş yaptığında yanımda beliren gölgenin sahibine başımı kaldırdım. Karşımda benim yemek ile olan acınası bakışmamı gülerek seyreden Can'ı görmüştüm.

"Dans edelim mi?"

Sorusu üzerine elimdeki çatalı tabağa bırakarak "Tabii," dedim ve ayağa kalkarak Can'ın bana uzattığı elini tuttum. Elleri Omar'ınki gibi ne sıcaktı ne de beni heyecanlandırırken aynı zamanda güç veriyordu. Parfümü veya nefesinin sıcaklığı beni tüm bu ortamda yalnızca ikimiz varmış gibi hissettirmiyordu.

George Michael şarkısında "Seninle dans ettiğim şekilde bir daha asla dans etmeyeceğim," diyordu. Neden şimdi bu şarkıyla dans ettiğimizi bilmiyordum ama her şarkıda onu bulmaktan artık yorulmuştum. Bildiğim tek şey asla onunla ettiğim gibi başkasıyla dans edemeyeceğimdi.

"Çok mutsuz görünüyorsun. Kendi balonda yüzünün gülmesi gerek." Can'ın sesini duymamla gözlerimde canlanan Omar ile olan dansımdan kendimi gerçeğe döndürüp konuşmaya çalıştım.

"Haklısın." Hafifçe tebessüm ederek karşı yakanın yanan ışıklarına bakmaya devam ettim.

"Ee? Mezun olduğunda ne yapacaksın? Bizim oteli düşündün mü?"

"Murat Bey'e itibarım sonsuz. Eğer o sizin otelinizde

çalışmamı uygun gördüyse tabii ki bunu değerlendireceğim." Can'ın yüzünde anlam veremediğim bir gülümseme oluşmuştu.

"O zaman cv'ni göndereceksin."

"Evet."

"Bu aynı işte çalışacağımız anlamına gelir," dedi gülerek. Ellerinin belimdeki baskısını daha çok hissetmeye başlamıştım.

"Henüz ortada bir şey yok. Yani cv'min kabul edilip edilmeyeceği kesin değil ki."

"Ciddi misin? Senin gibi başarılı bir öğrenciyi kim kaçırır? Özellikle seni işe alacak olan kişi benim babamsa işe alındın sayılır."

Sözleri ardından ben de gülümsedim. Söyleyecek bir şey bulamamıştım. Hâlâ onun bir anda başlayan ilgisini ve işe girmem için olan hevesini anlayamıyordum.

"Eğer torpille olacaksa istemem," dedim net bir şekilde.

Sözlerim ardından Can'ın yüzündeki gülümseme bir anda soldu. Şimdi az öncekinden çok daha farklı bakıyordu.

"Bu kadar dürüst olma. İncinen hep sen olursun," dedi sonunda sessizliğini bozarak. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

Doğruydu belki de. Ama yalanlar üzerine kurulu bir dünyada Omar gibi kendimi kandıracağıma oturduğum yerde üzülmeyi tercih ederdim. En azından ben olduğum gibiydim. Tutamayacağım sözler vermiyordum. İnsanları sahte laflarla kandırmaya çalışmıyordum. Çevremdeki ikiyüzlü insanlara uyum sağlamaya çalışarak mutluymuş rolüne bürünmüyordum. O belki şimdi yaptıklarıyla böbürleniyordu. Her gece farklı kızla günü bitirdiğinde yaptığından gurur duyuyordu. Ama o asla gerçekten mutlu

olamayacaktı. Tüm bu görünenlerin ardında o mutlu değildi. Bu apaçık görülebiliyordu. Kimsenin duyamayacağı şekilde, sessizce bağırıyordu; bir umut biri onu duyar diye. Ama bunların sonunda yardım edecek bir el ona uzandığında gözlerindeki sessiz çığlık yerini sahte bakışlara bırakıyordu çünkü çok korkuyordu.

"Seninle aynı ortamda çalışmayı çok istiyorum Serap." Can'ın tekrar konuşmaya başlamasıyla düşüncelerimden sıyrıldım.

"Neden bunca zaman senden uzak kaldım bilmiyorum ama kendimi günün sonunda seni düşünerek buluyorum. Lütfen bunu bir baskı olarak görme. İşe girip girmemenin benimle bir alakası yok. Kesinlikle sana benim yüzümden bir torpil yapılmayacak. İşi kabul etmeni gönülden isterim. Sadece seninle aynı ortamda çalışmanın düşüncesi bile beni yeterince mutlu ediyor."

Bakışlarını bir an bile ayırmadan söylediği sözler karşısında şaşkınlıkla ona bakıyordum. Sınıfın kasıntı Can'ı, başka birinden duysam kesinlikle inanmayacağım sözler söylüyordu. Beni görmezden gelen Can şimdi bana karşı duygular mı besliyordu? Belki bu da Omar'ın bana oynadığı oyuna benziyordu. Hepsi de beni buluyordu. Erkekler ve onların Oscarlık kandırma oyunları.

Onuncu Bölüm

Mezuniyet balosunun üzerinden bir hafta geçmişti. Can'ın bana açtığı duyguları kibarca karşılamış ama düşüncülerimi belli etmemiştim. Can hiç beklemediğim bir zamanda ortaya çıkmıştı. Çok yakışıklı ve çekici bir erkek olduğu kesindi ama fazla kendini beğenmiş olduğu için ona hiç o gözle bakmamıştım. Hem zaten dört sene boyunca benim yüzüme bile bakmamıştı. Genelde onun gibi zengin ve havalı kızlardan hoşlanırdı. Şimdi bir anda bana karşı duyguları olduğunu bilmek, inanılması güç geliyordu.

Oldukça kararsızdım. Can'ın babasının çalıştığı otel herkes tarafından bilinen çok başarılı bir oteldi. Henüz çok uzun bir geçmişi olmasa da şimdi İstanbul, İzmir, Antalya ve Ankara'da zincir oteller açılmıştı. Özellikle sahiplerinin diğer birçok otel gibi yabancı uyruklu olmaması beni çalışmak için daha çok teşvik ediyordu. Hem beni uygun gördükleri pozisyon misafir ilişkileri sorumlusu olmamdı. Daha ilk işimden böyle güzel bir başlangıç yapmak benim için büyük bir şansdı ama yine de bilemiyordum. Can ile aynı iş yerinde çalışmanın doğruluğu konusunda şüphelerim vardı. Oysa bu sabah Burculara gidip ondan fikir

almaya çalıştığımda her zamanki gibi feminist damarıma basarak konuşmuştu.

"Sen bu teklifin üzerine bir de hâlâ düşünüyor musun Serap? Gerçekten mi? Herkes öyle bir otelde kat hizmetleri görevlisi olmaya bile razı olur. Sana, 'Gel Serapcım misafir ilişkileri sorumlusu yapalım,' diyorlar ve sen Can'la aynı iş yerinde çalışmam doğru olur mu acaba diyorsun. Kusura bakma ama o Can kasıntısı için o işe girmezsen, ben ve tüm hemcinslerin sana hakkımızı helal etmeyiz."

Tabii ben bu sözlerin ardından daha fazla bir şey söyleyemedim. Burcu oldukça net bir şekilde fikrini belirtti. Ya o işi kabul edecektim ya da Burcu ve onun feminist yanı tarafından hep yüz karası olacaktım. Tamam, belki biraz fazla duygularımla hareket ediyordum ve önümdeki fırsatları birçok kez geri tepmiştim ama bu sefer bunu yapmayacaktım. Hem ortada bir torpil yoktu. Can'ın isteğiyle değil Murat Bey'in tavsiyesiyle işe alınacaktım. Yani Can'a karşı mahcubiyet hissetmeme gerek yoktu. Ona karşı bir şey hissetmiyordum ama işteyken onunla arkadaş olabilirdik. Muhtemelen benim tarafımdan reddedilmeyi fazla kafasına takmazdı. Neticede o da Omar gibi güzel birkaç söz işe yaramayınca boşverip önüne bakacak bir tipti. Bu yakışıklılık ve parayla bulamayacağı kız yoktu.

Pekâlâ, kabul edecektim. Yarın gidip o işe gidip anlaşmayı imzalayacaktım. Burcu'nun da dediği gibi erkek hâkimiyetindeki bu dünyada ezilerek önüme gelen fırsatları tepmeyecektim.

———— ❧ ————

İnsan kaynaklarındaki kadın ben iş anlaşmasını imzalarken sanki büyük bir iş başarmış gibi devamlı gülümsüyordu.

"Pazartesi günü işe başlayabilirsiniz Serap Hanım. Geldiğinizde odanıza yerleştirileceksiniz. Yeni işiniz hayırlı olsun."

Kadının elini sıktıktan sonra pazartesiyi sabırsızlık bekleyerek oradan ayrıldım. Yolda hayaller kurmaya başlamıştım; kendime ait bir odam mı olacaktı yani?

Bu harikaydı. Acaba Can'ın buradaki çalışma pozisyonu neydi? Muhtemelen müdür yardımcısının oğlu olarak kıdemli bir görevde çalışıyordu.

Annemlere bu güzel haberi verdiğimde hepsi çok sevinmişlerdi. Artık işimi ayarladığıma göre kendime bir ev bakmalıydım. Daha fazla mezun olduğum okulun yurdunu işgal etmek hiç hoş bir durum değildi.

Burcu bu konuda bana çoktan yardım etmeye başlamıştı. Şansıma Kerem'in babası emlakçıydı ve Kerem Burcu'nun en ufak bir ricasıyla "sen iste Roma'yı yakayım" edasıyla babasını bu işe dahil etmişti. Benim için uygun evi hiçbir emlakçı parası almadan ayarlayacaklardı. Açıkçası onun için bu kadar kul köle olan Kerem'e hâlâ net bir cevap vermeyen Burcu'yu anlamakta güçlük çekiyordum.

"Kerem kadar iyi birini görmedim. Senin için yapmadığı şey yok, hâlâ neyi bekliyorsun?" dedim Burcu'nun odasında, Kerem'in gelip bizi buldukları eve götürmesi için beklerken.

Burcu sorum üzerine birkaç saniye boyunca düşünerek odasının duvarlarında gözlerini gezdirmeye başladı. Düşünceli gözleri sonunda benimkileri bulduğunda konuşmaya başladı.

"Bilmiyorum Serap. Yani o çok iyi biri. Çok nazik ve çok düşünceli. Ona net bir cevap vermememe rağmen hâlâ sabırla bekliyor ve bir dediğimi iki etmiyor."

"Öyleyse? Yoksa sen ona karşı bir şey hissetmiyor musun?" Tam o anda kapı çalındı ve Burcu'nun yatağından kalkarak dış kapıya yöneldik.

Kerem her zamanki gibi tam vaktinde bizi almaya gelmişti. Burcu'yu görür görmez gözlerinin içinin parladığını görebiliyordum. Burcu'nun niye bu kadar kararsız olduğunu bilmiyordum. Bağlanmaktan korkuyor olmalıydı. Çevresinde benim gibi bir örnek varken onu suçlayamazdım.

—— ✠ ——

Üç evden sonra baktığımız son eve resmen âşık olmuştum. Anadolu yakasının sahiline çok yakındı ve büyük balkonuna çıktığımda tüm adalar ayaklarımın altındaydı. Üç katlı eski bir binanın üçüncü katıydı ama evin içerisi tadilattan geçirilerek yenilenmişti. Bir oda bir salon olsa da oldukça ferah ve aydınlıktı. Üstelik bu muhitte böyle bir evi çok pahalı olması gerekirken büyük pazarlıklarla bana çok uygun kiraya ayarlamışlardı. Hem çalışacağım otel de sahil yolu üzerindeydi ve bu eve oldukça yakındı.

"Tamam. Bu evi tutuyorum," dedim büyük bir sevinçle, balkon demirlerine tutunup adalara ve parıl parıl parıldayan denizin güzelliğine bakarken.

"Bence de en iyi seçim," dedi Kerem. Babasını arayıp haber vermek için telefonunu tuşlamaya başlamıştı.

"Ay çok güzel ya. Artık ben de sana kalmaya gelirim. Beraber bu güzel balkonda oturup çay içeriz." Burcu sevinçle yanımdaki balkon demirlerine tutunarak benimle aynı manzaraya bakıp gülüyordu.

"Aslında birgün Kerem'le birlikte gelirsiniz ve ben de size şu meşhur zeytinyağlı sarmamdan yaparım." Bunları söylerken Burcu'ya çaktırmadan göz kırptığımda, o da bana "seninle sonra görüşeceğiz Serap" bakışı atmıştı.

Ben de hiçbir şey dememiş gibi hemen manzaraya bakmaya geri dönmüştüm.

———— ✠ ————

Hafta sonu yeni evime taşınma işimiz yorucu bir günün ardından son bulmuştu. Tüm gün Kerem ve Burcu sanki birbirine âşık iki sevgili gibi şakalaşarak ve birbirlerine yardım ederek taşımışlardı bütün eşyalarımı. Burcu yeni evimdeki ilk gecemde beni yalnız bırakmayarak yanımda kalmıştı.

Sonraki gece ise evimde tek başımaydım ve çok heyecanlıydım, ertesi gün işimin ilk günü olacaktı. Bu durumda uyumak ne kadar zor gelse de tüm gece yarım yamalak uyuyarak ertesi sabahın ilk ışıklarıyla tüm enerjimle ayakta bulmuştum kendimi.

Saçlarımı düzleştirdikten ve hafif bir makyaj yaptıktan sonra üzerime beyaz, şık bir gömlek, altıma ise siyah diz üstü düz bir etek giydim. Fazlasıyla erken kalktığım için vaktinden çok önce hazır olmuştum, bu da bana rahatlıkla güzel bir kahvaltı yapabilme imkânı vermişti. Tam buzdolabının kapağını kahvaltılıkları çıkarmak için açtığım sırada telefonum çalınca kapağı geri kapatarak telefonumun durduğu mutfak tezgâhının önüne yöneldim. Telefonda arayan kişinin Can olduğunu görmem telaşlanarak kısa bir süre ne yapacağımı bilemeden ekrana bakmama neden olsa da sonunda sakince telefonu açarak cevapladım.

"Efendim."

"Günaydın Serap. Düşündüm de ilk iş gününde taksilerle, dolmuşlarla uğraşmanı istemedim. Eğer evinin adresini verirsen seni geçerken alabilirim."

Telefonun diğer ucundan gelen çekingen sesin Can'a ait

olduğuna inanmak oldukça zordu.

"Sana zahmet vermek istemem. Hem zaten evim işe çok yakın. Boşuna yolunu uzatma." Aslında yolunu uzatmış olmuyordum çünkü iş yerine giden yol tam da evimin önünden geçiyordu ama yine de benim için uğraşmasını istemiyordum.

"Lütfen zahmet falan olmaz. Hem evin nerede ki?"

Adresimi çekinerek söylediğimde bana derin bir kahkaha ile gülerek "Gerçekten çok terste kalıyormuş. Yani yolumu uzatmamamı istemekte haklısın sanırım," dedi ve "Hazırlan yarım saate ordayım," diye devam etti. Ben daha fazla açıklama yapamadan konuşma son bulmuştu.

———— ✠ ————

Can'ın üstü açık arabasına çekinerek bindikten sonra gözüm onun takım elbiseli haline takılmıştı. Bakışlarımı yakalamış olacak ki arabayı sürmeye başladığında gözünü yoldan ayırmadan gülüyordu.

"Bir sorun mu var?" dedi sonunda gülerek.

"Hiç. Sadece senin takım elbiselere mahkum bir işte çalışacağını hiç tahmin etmezdim," dedim hâlâ bana gülen yüzüne şaşkın bir şekilde bakarken.

"Nedenmiş o?"

"Sen daha rahat biri gibi görünüyorsun da. Yani...."

"Baba parası yemeği tercih eder gibi mi?" dedi lafımı kesip bir an bana bakarak. Yüzü ciddileşmişti. Tekrar yola odaklandığında açıklamaya çalıştım.

"Hayır. Hayır ben öyle demek istemedim."

"Öyle demek istemediğini biliyorum. Sadece şaka yapıyorum."

Can'ın tekrar gülümsediğini gördüğümde biraz olsun rahatladım.

Sonunda otelin otoparkına geldiğimizde valeden önce davranarak arabadan çıkıp kapımı açtı ve o filmlerdeki havalı hareketle anahtarı valeye atıp arabayı teslim ettikten sonra benimle birlikte otelin girişine doğru yürümeye başladı.

Otelin insan kaynakları dışındaki diğer yönetim birimleri otelin en üst katındaydı.

"Benim insan kaynaklarından Gülşah Hanım'ın yanına gitmem gerekiyor," dedim otelin giriş katının ortasında durduğumuzda. Etraftaki koltuklarda sabahın erken saatleri olmasına rağmen birçok turist oturuyordu. Otelin içinden geçen dev palmiyeler ve tam ortaya konmuş büyük süs havuzunun çıkardığı dinlendirici ses ortama farklı bir hava katıyordu.

"Pekâlâ o zaman yukarıda görüşürüz," dedi gülümseyerek. Yukarıda olduğumu bildiğine göre hangi görevde çalışacağımı da öğrenmiş olmalıydı. Oysa ben hâlâ onun ne iş yaptığını bilmiyordum. Tam arkamı dönüp gideceğim sırada ona döndüm.

"Hangi görevde çalışıyordun bu arada?"

"Satış sorumlusuyum," dedi gülümseyerek. "Hemen yan ofiste beni bulabilirsin." Kısa bir vedalaşmanın ardından beni odama yerleştirmesi için Gülşah Hanım'ın yanına gittim.

Masama yerleştikten ve kısaca ne yapacağım gösterildikten sonra artık kendi işimle ve odamla başbaşa bırakılmıştım. Bir insan daha ne isteyebilirdi ki? Şimdiye kadar tüm çalışanlar oldukça güler yüzlüydü ve her biri tek tek odama uğrayarak hayırlı olsun demişlerdi. Kendime ait bir odam vardı ve kapının önünde büyük harflerle adım yazıyordu. Sanırım 7 yaşından bugüne kadar süren

eğitim hayatım sonunda bir işe yaramıştı.

Daha ilk iş günümde, öğlen yemeğine çıkana kadar kafamı gelen telefon görüşmelerinden kaldıramamıştım. Sadece dört kez içeri annemler, Burcu ile Kerem, Murat Bey ve Cihan Bey tarafından yeni işimin hayırlı olmasını dileyen kartlarla birlikte çiçekler getirilmişti ama ben o kartlara doyasıya bakıp duygusallaşamadan işime geri dönmek zorunda kalmıştım.

Kapım çalındığında işlerin verdiği yoğunluktan yanaklarım kızarmış bir halde kafamı kaldırdığımda karşımda Can'ı gördüm. Görüntüm o kadar içler acısı olmalıydı ki Can'ın gülen yüzü ciddileşti.

"Sanırım seni fazlasıyla yordular. Hadi gel yemek yiyelim."

Çantamı kaparak tüm bu yoğunluğa arkamı döndüğümde karnımın gerçekten acıktığını hissettim.

Kendimi işe o kadar çok kaptırmış olmalıydım ki odamın dışında dönüp duran koşuşturmanın farkına varamamıştım. Ne zamandan beri bu durum böyleydi bilmiyorum ama herkese yoğun bir telaş hâkimdi.

"Neler oluyor? Burada herkes hep böyle mi çalışır?" diye sordum Can'a. Asansörü beklerken yanımdan geçip hızla ilerleyen bir kadına bakıyordum.

"Hayır. Normalde şu gördüğün insanlar sandalyelerinden bile kalkmazlar. Ama durum otelin yeni hissedarının yönetici koltuğuna oturmaya geleceği ilk gün ise işler farklı oluyor tabii ki."

Sözlerinin ardından asansörün kapısı açılıp ikimiz de içine bindikten sonra kapılar kapanırken merakla sordum.

"Yeni hissedar mı? Kim?"

Can tam cevap vereceği sırada asansörün kapısı tekrar açıldı ve içeri birkaç çalışan daha öğlen molasına gitmek üzere bindiler.

Sorumu yemekte başbaşa kaldığımızda tekrar sormayı umut etsem de yemekhanede yeni olduğum için benimle tanışmak isteyen birkaç otel çalışanının yanımıza oturmasıyla bu hayalim son buldu. Ne de olsa geldiğinde bizzat görecektik, hem muhtemelen kasıntı ve iletişimini sadece otelin en üst düzey yöneticileriyle kuran bir adam olacağı için pek de umurumda değildi.

Yemeğimizi bitirip diğer çalışanlardan izin istedikten sonra Can ile beraber tekrar yönetici katına çıktık. Odama gireceğim sırada henüz adını ezberleyemediğim sekreterlerden biri "Serap Hanım. Siz yemekteyken adınıza bir çiçek getirildi, ben de odanıza bıraktım," diye haber verdi, bembeyaz dişleriyle sıcacık bir gülümseme göndererek. Nasıl bu kadar yoğunluğa bu kadar güler yüzlü ve pozitif olabiliyorlardı bilmiyordum. Daha şimdiden yorgunluktan ölüyordum.

"Haber verdiğiniz için teşekkür ederim," diye karşılık verdim aynı şekilde gülümseyerek. Kimden olduğunu merak ederek odama daldığımda masamda gördüğüm çiçek hayranlıkla ağzımın açık kalmasına neden oldu.

Büyük ve şık bir vazonun içine neredeyse yüz tane kıpkırmızı gül ve o güllerin arkasına yanyana dizilmiş bembeyaz orkideler vardı. Odanın her yerini mis gibi gül kokuları sarmıştı. Bu kadar pahalı bir çiçeği kim gönderirdi ki? O anda aklıma Can gelmiş ama bunun ondan gelmemesi için içten içe dua etmeye başlamıştım. Bunu asla kabul edemezdim. Benim için bu kadar pahalı bir çiçek gönderdiğine inanamıyordum. Korkarak üzerinde duran kartı aldığımda kartın üzerindeki İngilizce yazıları okumaya başladım.

Yeni işinde başarılar dilerim Serap.
Umarım hayatında hep mutlu olursun...
Omar Al-Ahdal

Okuduğum isimle birlikte nefessiz kalmıştım. Kendi el yazısıyla yazmıştı. Hiçbir erkeğin bu kadar güzel ve düzgün bir el yazısına sahip olacağını düşünmezdim. Ama anlamadığım burada çalıştığımı nereden öğrenmişti? Bugün ilk iş günüm olduğunu nasıl bilebilirdi ki? Bilse bile Dubai'den buraya kendi el yazısının olduğu bir kartla çiçeği nasıl gönderebilirdi?

On Birinci Bölüm

Şaşkınlıkla elimde duran kâğıda öylece bakıyordum. Gözlerim adının yazdığı harflerde durmadan geziniyordu. Kafamda o kadar çok soru vardı ki ne yapacağımı bilemiyordum. Sekreterin o fazla neşeli gülümsemesini şimdi anlamaya başlamıştım. Muhtemelen bu çiçeğin sevgilimden geldiğini düşünüyordu. Kapı çalındığında elimde duran kâğıdı telaşla çantamın içine atıp kapıya baktım.

"Serap Hanım az önce otelin yeni hissadarı otele giriş yaptılar. Saat ikide tüm yönetim çalışanlarını toplantı odasında görmek istediklerini belirttiler," dedi az önceki sekreter.

"Tamam, teşekkür ederim," dedim sakince gülümsemeye çalışarak. Sekreterin hâlâ gözünü çiçekten alamadığı belliydi. "İsminiz neydi bu arada? Kusura bakmayın isim konusunda pek iyi değilimdir."

"Yasemin." Yine sıcacık gülümsemesini göndererek işinin başına dönmek üzere odamdan çıktı. Saatin iki olmasına daha bir saat vardı ve ben şimdiden karşımdaki Omar'dan gelen güzel çiçeklere bakarken nasıl işe odaklanacağımı bilmiyordum. Gerçi yeni hissedarın yapacağı

toplantı boyunca da aklımdan o çiçeklerin çıkmayacağına emindim. Odamın boydan boya cam olan kısmına giderek otelin ayaklar altına aldığı denizi ve buradan da aynı yeni evimin balkonundaki gibi rahatlıkla görülen adaları izlemeye başladım. Gerçekten fazlasıyla şanslıydım. Gerçi bunu Burcu'ya söylesem kesin bana "Şans değil akıllım. Başarı. Bunu sen başardın," diyerek her zamanki gibi gururlu kadın imajını desteklerdi.

Pekâlâ, Omar'ın burada çalışmaya başladığımı nasıl öğrendiğini bilmiyordum ama aklımda muhtemel bir fikir vardı ki o da bunu Murat Bey'in söylemiş olmasıydı. Sonuçta Omar ile iletişim içinde olup da burada çalışmaya başladığımı bilen bir tek Murat Bey vardı. Anlayamadığım şey ise benim hakkımda konuşmuş olmalarıydı. Sonuçta Dubai'den ayrıldığımdan beri hiç iletişim kurmamıştık. Eğer iş amaçlı tanıştığı bir kişinin yeni işe girmesi veya terfi etmesi gibi bir başarısında böylesine büyük ve pahalı çiçekler gönderebiliyorsa çok düşünceli olmalıydı. Tamam, o zaman bu çiçek ve bu kart sadece işini çok sağlam bir ajanda ile yürüten ve iş ilişkilerine fazlasıyla özen gösteren başarılı bir iş adamı tarafından gönderilmiş tamamen resmi, gayet normal ve oldukça sıradan bir tebrik hediyesiydi.

Hadi canım, bunun neresi sıradandı ki? Böyle bir çiçek sıradan ve normal olabilir miydi? Tamam, belki bu durum Dubai'de farklı işliyor olabilirdi. Yani onlara göre bu normaldi ve anormal olanı altın kaplamalı bir çelenk olmalıydı.

Şimdi ona oturup bu güzel tebrik mesajı ve hediyesi için teşekkürlerimi sunan oldukça resmi bir mail yollayacaktım ve konu kapanacaktı. Bilgisayarın başına oturduktan

sonra Omar'ın mail adresinin bulunduğu kartı cüzdanımdan çıkararak kısaca bir teşekkür mesajı yazdım ve tedirgince gönder tuşuna bastıktan sonra mail ekranını hızla kapatarak arkama yaslandım. Kalp atışlarım mı hızlanmıştı? Hayır, tabii ki de hızlanmamıştı. Yeni hissedarla tanışacaktım. Onun heyecanıydı bu. Sonuçta çalıştığımız şirketin sahibini görecektik.

Saat ikiye beş kala olduğunda üzerime çeki düzen vererek odamdan çıktım. Çıkar çıkmaz karşımda beliren ve hâlâ o vurdum duymaz halinden eser kalmamış takım elbiseleri içindeki Can'a alışamayan gözlerle baktım.

"Ben de tam seni çağırmaya geliyordum," dedi kol düğmeleriyle oynayarak.

Beraber uzun bir koridordan geçerek toplantı salonuna doğru giderken Can, "Kendisi hakkında edindiğim bilgilere bakılırsa oldukça başarılı ve iş ilişkilerine önem veren biriymiş. Yani bize çok sorun çıkaracağını düşünmüyorum," dedi.

"Aslında ben de bundan korkuyordum. Burayı daha ilk günden çok sevdim. Daha başlangıçta şirketin sahibiyle aram kötü olsun istemem."

"Merak etme. Hatta çalışanlarıyla bile zaman zaman etkinlikler yapıyormuş. Çok eğleneceğiz," sözleri ardından göz kırpmasıyla ulaştığımız toplantı salonunun kapısını açması bir olmuştu.

İçeriye neredeyse bütün çalışanlar gelmiş ve uzun toplantı masasının etrafındaki koltuklarda yerlerini almışlardı. Can ile birlikte bize ayrılmış yan yana koltuklara oturarak yeni hissedarımızın gelmesini beklemeye başladık.

İçerideki insanlar tarafından ortamda oluşan konuşma sesleri arasında toplantı salonunun herkes tarafından ra-

hatlıkla görülen duvarında asılı olan büyük saate baktığımda yelkovan tam on ikiye vurmuştu ve saat böylece iki olduğu anda kapılar açıldı.

İşte tam o anda tüm zaman durdu ve kapıdan ağır adımlarla gelen kişinin gerçek olma ihtimali ile rüya görme ihtimalim arasındaki oranı hesaplarken buldum kendimi.

Takım elbisesi içinde en son gördüğümden bu yana uzamış saçlarını jöle sürmeden doğal haline bırakmış ve yüzüne düşen saçlarını eliyle gelişi güzel arkaya tarayarak arkasından gelen iki sekreterle birlikte masanın başına doğru ilerlemişti.

"Herkese merhaba arkadaşlar."

Farklı ve kulağa oldukça hoş gelen aksanıyla Türkçe konuştuğunda artık kalbimin daha fazla bu duruma dayanamayacağını hissetmeye başladım. Eğer şu anda herkes yeni hissedarımıza bakıyor olmasaydı bembeyaz kesildiğine emin olduğum yüzümden dolayı sağlığımdan endişe duyarlardı.

"Sizinle daha fazla Türkçe konuşmak isterdim ama henüz bunun için çok çalışmam gerekiyor," dedi İngilizce olarak ve bembeyaz dişleriyle odada bulunan insanlara oldukça içten bir gülümseme gönderdikten sonra baş köşedeki sandalyeye oturdu. Sekreterlerden biri önüne ince bir dosya koyduğunda dosyaya hiç bakmadan masada oturanlara göz attı ve o anda gözleri çok kısa bir saniye benimkileri bulduğunda sanki hiç tanımıyormuş gibi tekrar gözlerini çevirerek ilgisini dosyaya verdi.

Neden şimdi beni tanımamazlığa gelmişti ki? Ben onu gördüğüm için bu kadar şaşkınken o nasıl bu kadar rahat karşılayabilmişti bu durumu? Şimdi anlamaya başlıyordum. Çiçeği gönderirken benimle aynı otelde çalışacağını

biliyordu. Ne zaman İstanbul'a gelmişti ve benim bundan nasıl haberim olmazdı ki? Şimdi karşımda duran bu fazla yakışıklı iş adamının her türlü çapkınlık haberleri yapılırken İstanbul'a geldiği ve burada bir otele hissedar olduğunun haberi nasıl yapılmazdı?

Ben yine her zamanki gibi kafamda bir sürü soru ile savaşırken, Omar kafasını dosyadan kaldırdı ve gözlerini benimkiler dışında herkesin bakışlarında dolaştırarak konuşmaya başladı.

"Öncelikle size kendimi tanıtmak isterim. Adım Omar Al-Ahdal. Dubai'deki önde gelen bir otel zincirinin sahibi ve ceo'suyum. Uzun süredir Türkiye'de yaptığım pazar araştırması sonucunda hızla büyüyen bu güzel otel zincirinin yüzde seksenini satın aldım. Bu benim yurtdışında yaptığım ilk iş atılımı ve hissedar olduğum bir şirkette işleri tamamen ceo'ya bırakmayı sevmem. Bu yüzden Dubai'deki işlerimden fırsat bulduğum zamanlarda İstanbul'a gelerek buradaki işleri bizzat yerinde takip etmeye çalışacağım. Hepinizin işinde en iyisi olduğundan hiçbir şüphem yok. Bundan sonra beraber bu şirketi çok daha iyi yerlere taşıyacağız. Şimdi eğer bir sorunuz varsa alabilirim."

Akıcı İngilizcesiyle yaptığı konuşmasının ardından kollarını önünde duran dosyasının iki yanına koyarak gelecek soruları beklemeye başladı. Ben ise hâlâ şaşkınlıkla, kıpırdamadan ona ve az önce söylediklerine odaklanmaya çalışıyordum.

Otelin yüzde seksenini aldım mı demişti az önce? Ve ilk yurt dışı atılımını ne tesadüfse benim çalıştığım otelde mi yapmıştı?

En azından şu an çalıştığım otel şirketinin merkez binası yerine diğer şubelerinden birinde çalışmayı dile-

miştim. Ankara mesela... Hem Ankaralıydım da. Neden Can'ın babası Ankara'daki otelde çalışmıyordu ki ? Böylece beni şirketin İstanbul değil Ankara'daki oteline alırdı. Ben de böylece Omar'a karşı oluşabilecek tehlikeli duygularımdan uzaklaşmış olurdum. Şimdi tam onu unutmaya başlamışken niye karşıma hiç olmadık bir anda, hiç olmadık bir konumda çıkmıştı ki? An itibariyle Omar Al-Ahdal benim bizzat en üst düzey patronumdu.

"Otelin hissedarı olarak bizlere kendinizi tanıtma nezaketi göstermenizden oldukça memnun olduk. Sizin kadar mütevazı biri ile çalışacak olduğumuzu bilmenin hepimizi motive edeceğinden emin olabilirsiniz." Şube müdürünün iltifat dolu sözleri karşısında Omar yine bembeyaz dişleriyle gülümseyerek karşılık verdi.

"Teşekkür ederim. Böyle düşünmeniz beni çok mutlu etti. Bugün mesai saatleri içinde ofisimde bulunacağım, bir sorununuz olursa bana gelebilirsiniz," diyerek ayağa kalktı. Ayağa kalktığında hepimiz yavaşça ayağa kalktık. Şube müdürüyle birlikte odadan çıkış yaptığında titreyen ayaklarımla sabit durmaya çalışmayı kesip sandalyeye geri çöktüm.

"İyi misin?" Herkes salondan tek tek çıkarken uğradığım şokun verdiği etkiyle Can'a boş gözlerle bakarak "İyiyim. Sadece biraz başım döndü. İlk günün yorgunluğu olmalı," dedim önümdeki suyu içmeden önce.

Neredeyse salondaki herkes çıktığında yavaşça ayağa kalkarak Can ile birlikte salondan uzaklaştık.

Ofisime girdiğimde beni karşılayan Omar'a ait çiçekle birlikte düşünmeye başladım. Bir günde bir insanın başına bu kadar çok şey gelebilir miydi? İlk iş günümün bu kadar olaylı geçeceğini tahmin etmezdim.

Telefonun çalmasıyla ne kadar süredir böyle dalıp gittiğimi bilemeden sıçrayarak masaya gidip ahizesini kaldırdım.

"Beş dakika odama uğrayabilir misiniz Serap Hanım?" duyduğum ses karşısında elim istemsizce hızlı çarpan kalbimin üzerine gitti.

"Ta-tabii gelirim," dedim. Ah, hayır. Bir de kekelemiştim. Rezil olmuştum. Evet, bu tam bir rezillikti. Telefonun diğer ucunda cevap vermeden bekleyen Omar'a hemen gerektiği şekilde cevap vererek cümlemi tamamladım. "Omar Bey."

"Güzel. Bekliyorum." Telefonun kapanma sesiyle ahizeyi hızla kapatarak arkamı odamdan görünen deniz manzarasına çevirdim ve başımı ellerim arasına alarak ellerimi saçlarım arasından geçirdim. Şimdi ne yapacaktım? Nasıl davranmam gerekiyordu? Aynı onun yaptığı gibi onu tanımamazlığa mı gelecektim yani? Bu çok tuhaftı. Şimdi niye beni odasına çağırmıştı ki? *Derin nefes al Serap. Derin nefes al ve sakinleş. Seni odasına çağırdı çünkü...* çünkü...

Tamam!

Daha fazla düşünürsem kendi kendimi yiyecektim. En iyisi gidip "Seni çoktan unuttum ve burada patronum olman beni çok da heyecanlandırmadı" imajını ona yansıtmalıydım. Nasıl yapacaktım bilmiyordum ama yapacaktım. Yani öyle umuyordum.

Koridorun tam sonunda duran büyük kapılar arkasındaki Omar'ın –artık tekrar Omar Bey'in– odasına giderken kendi kendime tekrarlıyordum: "Sakın ona Omar deme! Omar Bey, Omar Bey, Omar Bey..."

Kapının hemen ön tarafında duran sekreter benim gelişimi fark ederek kafasını masasından kaldırdı.

"Serap Hanım?"

"Evet. Benim."

"Omar Bey sizi bekliyor. Lütfen içeri girin."

Heyecanla çarpan kalbimi ve buna bağlı olarak düzensizleşen nefesimi düzene sokmaya çalışarak kapıyı çaldım ve yavaşça açarak içeri girdim. Dubai'de kaldığım otel odasından farksız bir şekilde büyük ve tüm şehri ayaklar altına alan bir odaydı. Omar tam karşımda duran masasında oturmuş ciddi bir şekilde bana bakıyordu. Kapıyı arkamdan kapatarak ona doğru ilerlemeye başladım.

"Otur lütfen," diye işaret etti.

Hiçbir şey demeden beni neden çağırdığını öğrenmek için beklemeye başladım.

Elinde çevirdiği kalemini masaya bıraktıktan sonra gözlerini bir saniye bile benden ayırmadan konuşmaya başladı.

"Bu durumun ne kadar tuhaf olduğunun farkındayım. Türkiye'de bir otele hissedar oluyorum ve sen burada çalışıyor oluyorsun. Otel hisselerini satın aldıktan birkaç gün sonra Murat Bey'den burada çalıştığını öğrenmem benim için de güzel bir sürpriz oldu."

Demek o da bilmiyordu. Tabii ki de bilmezdi. Adam iş yapıyor. Benim nerde çalıştığım kimin umrunda ki?

Hâlâ bir şey diyemeden onun bana kitlenmiş masmavi gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Sessizce birkaç saniye bana baktıktan sonra daha da ciddileşerek konuşmasına devam etti.

"İş içinde resmiyet ve disiplin benim için çok önemlidir. Zaten senin bunu çok iyi bir şekilde yerine getireceğinden eminim. Buraya seni çağırmamın nedeni bu otelin başına

geçmemin hiçbir şekilde seninle bir ilgisi olmadığını bilmeni istemem."

Bu adam kendini ne zannediyordu ki? Dalga geçer gibi buraya gelip karşımda oturuyordu ve bir de boşuna umutlanma der gibi resmiyetten, disiplinden, haberim yoktu zırvalıklarından bahsediyordu.

"Sizden bunu duymak içimi rahatlattı. Gerçekten. İzniniz olursa şimdi işimin başına geri dönmek istiyorum," diye karşılık verdim öfkeme hâkim olmaya çalışarak.

"Tabii ki. İşinizin başına dönebilirsiniz Serap Hanım."

Ben bu kadar öfkeliyken niye pis pis gülüyordu ki bana şimdi? Pekâlâ, şimdi daha fazla bir şey söyleyip patronumu kızdırmadan odadan çıkacaktım. Sakin olmalıydım.

Odama geri döndüğümde önümde duran çiçek yine bana alayla göz kırpıyordu. Şeytan diyordu al kafasına at tüm bu kırmızı gülleri. Benim için gelmemişmiş, resmiyete önem verirmiş falan. O zaman yüz tane kırmızı gül gönderilir mi? O kadar kültürlüsün madem bunu öğrenemedin mi?

Öfkeyle masama oturarak önümde beni bekleyen işlere odaklanmaya çalıştım. Belki böylece üzerimdeki şoku ve beraberinde gelen öfkeyi atlatabilirdim.

Tüm bunlar çok fazlaydı. İnanması ne kadar zor olsa da şimdi İstanbul'da aynı şirkette, aynı binada ve aynı katta çalışıyorduk. Bunu Burcu'ya söylesem asla inanmazdı. İş yerinde özel telefon konuşmasının yasak olmadığını bilsem çoktan onu arayarak tüm bu olanları anlatır böylece bir nebze olsun rahatlardım. Ama daha ilk iş gününden böyle bir şey yapıp azar işitmek istemiyordum.

Saat altıya geldiğinde son telefon görüşmemi yapıp önümdeki dosyaları toparlamaya başlamıştım. Bu sırada

kapının çalmasıyla içeri Can girdi ve tabii ki girer girmez ilk gözüne çarpan fazla ihtişamlı Omar'ın çiçeğiydi.

"Serap?" dedi kaşlarını kaldırıp şaşkınlıkla çiçeğe bakarken. "Gizli bir hayranın mı var? Ya da herkesten sakladığın bir sevgilin?.."

Harika! Şimdi soranlara ne diyecektim? Neden daha önce bunu düşünmemiştim ki? Çiçek ben multimilyoner biri tarafından gönderildim diye bağırıyordu. Bir sevgili veya zengin bir hayran tarafından gönderilmeyen bu çiçeğin başka biri tarafından gönderilebilmesinin imkânı yoktu ki!

"Aa... O mu? O..." Tamam aklıma ilk geleni söyleyecektim. "Bizim akrabalar göndermiş."

"Nasıl yani?"

"Yani işte akrabalarımız işe başladığımı öğrenmişler. Halalar, dayılar falan. Toplanıp böyle güzel bir çiçek göndermeye karar vermişler. Çok güzel değil mi?"

Can birkaç saniye şaşkınca yüzüme baktıktan sonra bakışlarını çiçeğe geri döndürerek "Evet. Güzelmiş. Çok düşünceliler," dedi kibarca gülümseyerek, "Bugünlük bu kadar çalışma yeter. Hadi gidelim. Seni ben bırakacağım."

Konuyu değiştirmesine sevinmiştim. Sanırım uydurduğum beyaz yalanıma inanmıştı. Çantamı hızla kaparak Can'ın yanına geldim ki kapıyı tam açacağım sırada topuklu ayakkabılarımın azizliğine uğrayıp tökezleyince Can'ın ani bir hareketle kolumu tutması beni son anda düşmekten kurtarmıştı.

"Topuklular," dedim gülerek. Doğrulup odanın kapısından çıktığımızda "Bilirim. Tam bir baş belası," diyerek karşılık verdi Can ve ikimiz de gülmeye başladık. Bu sırada odamın tam karşısında duran asansöre ilerlemeye başladığımız anda, ciddi bakışlarla bizi izleyen Omar'ı

gördüm. Bir anda yüzüm asıldı ve ciddi bir ifadeye bürünerek Can ile birlikte onun yanına ilerleyip asansörü beklemeye başladık.

"Merhaba Omar Bey," diye selamladı Can akıcı İngilizcesiyle.

"Merhaba." Omar'ın ağzından çıkan bu tek kelime, soğuk ses tonuyla içimi ürpertmişti.

Neden şimdi tekrar karşılaşmak zorundaydık ki? Şans... Günün başında kendim için söylediğim şanslıyım kelimesini şimdi kesinlikle geri alıyordum ya da eşek şansı olarak değiştiriyordum.

Asansör kapıları geldiğini haber veren küçük bir sesle birlikte iki yana açıldığında Omar bize hiç bakmadan binerek asansördeki yerini aldı. Can ile birlikte asansöre bindikten sonra kapıların kapanmasıyla asansörün içinde Can, ben ve Omar ile birlikte çok garip bir atmosfer içine büründük. Şu anda burnuma dolan o Omar'a has parfümün kokusuyla asansörün zemininde eriyip yok olmamak için tüm gücümle kendime ve zaafıma karşı savaş veriyordum. Bu şekilde sınanmak için ne günah işlemiştim Allahım.

On İkinci Bölüm

Sonunda bitmek bilmeyen asansördeki dakikalar kapıların açılmasıyla son buldu ve kendimi hızla asansörden dışarı attım. Can'ın hemen yanımda belirmesine karşın Omar ondan çok daha rahat ve tam bir patron edasıyla arkamızdan geçerek önden otel çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

Çıkışa geldiğimizde Omar otelin önünde bekleyen arabasına binmeden önce bize dönerek Can ile beni dikkatlice süzdü. Bir an önce onun yanından geçip otoparktaki Can'ın arabasına gitmeliydik. Daha fazla Omar'ın bakışları altında kalmak istemiyordum.

"Serap Hanım!"

Duyduğum ses karşısında olduğum yerde çakılı kaldım. Oysa ki çoktan Omar Bey'in önünden geçmiş ve şimdiden arabasının arkasından otoparka doğru gitmek üzere yol almıştık. Arkamı döndüğümde Omar sert yüz ifadesiyle bana ve ardından arabaya doğru giden Can'a baktı.

"İsterseniz sizi evinize kadar bırakabilirim."

Can'a baktığımda duyduğu bu İngilizce öneri karşısında Omar'a dönerek anlam veremeyen bakışlarla bakmaya başladı.

"Teşekkür ederim Omar Bey ama Can beni zaten bırakacak." Kendimden emin bir şekilde ve sesim titremeden söylediğim bu sözler karşısında kendimden gurur duyarak Omar'ın tepkisini izlemeye başladım. Dişlerini sıktığını görebiliyordum. Neden bu kadar sinirlenmişti ki sahi? Beni Can'dan kıskanıyor olamazdı değil mi?

"Pekâlâ. Görüşmek üzere o zaman." Bakışlarını üzerimden çekerek hızla arabasına binmesiyle şoförü kapısını ardından kapatmıştı.

Can ile arabaya bindiğimizde "Bu neydi böyle?" diye sordu Can arabayı hareket ettirirken.

"Geçen yaz Cihan Bey ile çalışırken ona rehberlik yapmıştık. Sanırım ona istinaden bir kibarlık yapmak istedi," dedim omuz silkerek.

"Umarım sadece ona istinadendir. Benden söylemesi Araplar çok çapkın olur. Dikkat etmelisin. Sonuçta koskaca ceo'nun arabasına çağırması nerede görülmüş."

Sen onu bir de bana sor demek geldi içimden ama sadece "Doğru. Haklısın," diyerek lafı geçiştirmekle yetindim. Can'ın beni düşünmesi hoştu. Tabii bu nasihat dolu sözleri tamamen kıskançlıktan dolayı söylemiyorsa.

Sahil yolu üzerinde ilerlerken Can'ın sorusuyla bakışlarımı adalardan çekerek Can'a odakladım.

"İlk iş günün nasıldı peki?"

"Güzel. Çok hareketli bir iş günüydü. Gerçekten çok teşekkür ederim. Yani babana. Beni işe aldığı için." Biri anlatsa inanmayacağım tarzda hareketli bir iş günüydü.

"Bunun babamla alakası yok. Bence bize seni önerdiği için Murat Bey'e teşekkür etmen gerekir. O olmasaydı babamın senin kadar başarılı bir çalışana sahip olma şansı

yoktu. Hem ayrıca yeni işini kutlamalıyız."

Ben Can'a cevap veremeden Can aklına gelen bir fikirle gözleri parlayarak bir an için bakışlarını yoldan çevirip bana baktı.

"Bu gece bunu bir yemekle kutlayalım."

"Hiç gerek yok," dedim kibarca gülümseyerek.

"İtiraz istemiyorum. Akşam dokuzda seni alırım."

Can'ın bana karşı farklı duygular hissettiğini bilirken onunla baş başa dışarı çıkmanın ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum. Bundan umutlanabilirdi. Farklı anlamlar yükleyebilirdi ama belki de sadece arkadaşça bir teklifti bu. Şu an onu reddetmek için ne mantıklı bir bahanem ne de yüzüm vardı. Babası sayesinde Türkiye'nin en yükselişte ve başarılı otellerinden birinde çok iyi bir konumda işe başlamıştım. Kendime ait muhteşem deniz manzaralı bir odam bile vardı. Bu kadar mahçup durumdayken nasıl bir bahane uydurarak ona hayır diyebilirdim ki?

"Pekâlâ. Dokuzda buluşuruz o zaman," dedim sonunda.

—— ❧ ——

"Sana inanamıyorum. Yani tüm bu anlattıkların çok garip. Şimdi baştan alalım istersen. Bu Omar ciddi ciddi senin çalıştığın oteli mi almış?" dedi Burcu ve ardından söylediklerine sesli bir kahkaha ile gülmeye başladığında telefonu kulağımdan birkaç saniye boyunca çekmek zorunda kaldım.

"Komik mi Burcu? Adam sırf beni aşağılamak için gelmiş otele. Beni odasına çağırıp resmiyetten bahsedip disiplin dersi verdi. Benim otelde çalışacağımı bilmiyormuş da benim için oteli almadığını bilmemi istermiş de... O kim ki? Kendini ne zannediyor?"

Sinirlendiğimi fark eden Burcu ciddi bir ses tonu takı-

narak konuşmaya başladı.

"Kızmakta çok haklısın Serapcım. Gerçekten çok ayıp etmiş. Ama şu da bir gerçek ki onun bu dediklerine inanmak için saf olmak lazım. Yani dost dediğin acı söyler kusura bakma."

"Ne? Bu da ne demek şimdi?"

"Demem o ki bu Omar denen multimilyoner şahıs resmen o otel zincirini senin için satın almış üstüne, bir de bahaneyle seni görmek için orada çalışmaya başlamış."

"O yüzden mi beni bizzat odasına çağırıp aşağıladı Burcu." Neden bir insan uğruna oteller alacağı birine buz gibi davranıp üstüne bir de onu aşağılardı ki?

"Aklını kullan azcık. Çünkü görünen o ki senin üzerinden tehlikeli planlar yürütülmeye başlanmış. Bu tür adamların şakası olmaz Serap. Para ve ihtişam bunların beynini bulandırır. Her şeyi elde ettiklerinden elde edemedikleri onlar için çölde kalmış aç birinin önüne ziyafet sofrası çıkarmak gibidir. Omar her şeyin farkında. Tüm o haberim yoktu zırvalıkları da tabii ki seni kandırmak için. Böylece seni ağına düşürmek için oraya geldiğini düşünmemeni sağlayacak."

"Vay be!"

"Şimdi anladın mı?"

"Anladım anlamasına da. İki dakikada tüm olayı kurmana şaşırdım ama yine de bu dediklerinden emin değilim."

Sözlerim ardından telefonun diğer ucunda sabrı taşmış Burcu'nun bıkkınlıkla nefes verişini duymuştum.

"Sence hangi iş adamı ilk yurtdışı atılımını her ne kadar başarılı bir otel zinciri de olsa henüz kurulalı çok olmamış ve köklü olmayan bir şirkete yapar ki? Kim böyle bir riske girebilir sence? Hem de yüzde seksenini almış.

Allah aşkına Serap o kadar Turizm İşletmeciliği okudun. O yüzden senden tek istediğim kendine dikkat etmen. Uyanık ol. Sakın Omar'ın oyunlarına kanma."

Dedikleri gerçekten mantıklıydı. Ama yine de Omar'ın bu kadar büyük bir delilik yapacağına inanamıyordum. Eğer doğruysa bu gerçekten çılgınlıktı.

"Pekâlâ. Dediklerini dikkate alacağım. Hem zaten merak etme ne yaparsa yapsın beni elde edemez."

"Heh şöyle. Sakın o yakışıklılığının, zenginliğinin büyüsüne kapılma. Kim bilir kaç kızı o büyüsüyle yoldan çıkarmıştır."

O muhtemel kızları düşününce içimde oluşan acıma duygusunun yanı sıra hissettiğim kıskançlık ile içten içe kendime kızarak düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım.

"Neyse ben artık kapatayım. Malum Can'ın kutlama yemeği için hazırlanmam lazım."

"Bu Can olayını sonra konuşacağız Serap Hanım," dedi Burcu telefonu kapatmadan önce.

Saat dokuza yaklaşırken makyajımı yapmış ve üzerime gayet sade, sarı bir elbise giymiştim. Saçlarımı ise sıkı bir at kuyruğu yapmıştım ki buna rağmen saçlarım yine belime geliyordu.

Kapı çalınca panikleyerek çantamı alıp kapıyı açtım. Ben Can'ı aşağıda beklerken bir anda karşımda görünce son anda geri çekilerek ona çarpmaktan kurtuldum. Üzerindeki oldukça şık siyah gömleğiyle sarı saçları oldukça güzel bir uyum oluşturmuştu ve az önce ona çarpacak olmamdan dolayı bana gülerek bakıyordu.

"İçeri nasıl girdin?" dedim şaşkınlıkla.

"Hepsi alt komşun Neriman teyzenin suçu," derken ellerini masumum anlamında havaya kaldırdı.

"Neriman teyze mi? Henüz binada kimseyi tanımıyorum," diye belirttim gülümseyerek ama en azından artık alt komşumum Neriman teyze olduğunu biliyordum.

"Evet. Kendisiyle apartman girişinde tanıştık. Sen onu tanımıyorsun ama o seni biliyor. Adını söylediğimde beni direk apartmanın içine soktu ve ne kadar aramızda bir şey olmadığını söylemeye çalışsam da birbirimize çok yakıştığımızı ve düğünümüze onu çağırmazsak çok kızacağını söyledi," dedi gülerek.

Anlaşılan alt komşum başıma bela olma potansiyeli yüksek biriydi. Can'a söylediklerine inanamıyordum.

"Onun adına özür dilerim," dedim yüzüm kızararak.

"Saçmalama. Neriman teyze artık benim favorim. Mutlaka onu tanımalısın. Çok komik biri," dedi ben kapıyı arkamdan kapatmadan önce.

———— ✤ ————

Can'ın getirdiği bu restoran Boğaz manzaralı, çok nezih ve pahalı bir restorandı. Girişte Can'ı hemen tanıyıp hiç rezervasyon sorgusu yapmadan içeri almalarına şaşırmıştım. Garsonlar hemen el pençe olmuş ve bizi cam kenarında mumlarla süslenerek önceden hazırlanmış bir masaya oturtmuşlardı. Mumlarla süslenmiş bu kadar romantik bir masaya ne gerek vardı anlayamıyordum. Bunun sadece arkadaşça bir kutlama yemeği olacağını düşünmüştüm.

"Daha mütevazı bir yere gidebilirdik. Bu kadarına hiç gerek yoktu," diye fısıldadım Can'a. O ise oturmam için sandalyeyi çekmiş bana gülümsüyordu.

"Bugün özel bir gün Serap. Yeni bir işe girdin. Hem de benimle aynı işe ve işinden oldukça memnunsun. Bunu hakettin."

Ben sandalyeme geçince karşıma oturarak menüye göz atmaya başladı.

Aradan geçen kısa bir sessizliğin ardından gelen garsona siparişlerimizi verdik. Can her ne kadar aşırı romantik bir masa ve ortam yaratmış olsa da konuşmaları daha arkadaşçaydı. En azından bu açıdan endişelerim boşa çıkmıştı. Masayı ilk gördüğümde tekrar bana asılacağını ve bir şans isteyeceğini sanmıştım. Can hoş biriydi, fazlasıyla centilmen ve görünenin aksine alçak gönüllüydü ama ben birine bağlanmak istemiyordum. Hem Can'a karşı arkadaşlıktan fazlasını hissedemiyordum.

"Hâlâ seninle aynı işte çalıştığıma inanamıyorum. Gerçekten çok şanslıyım." Can'ın bakışları bunları söylerken bir kez olsun gözlerimden ayrılmıyordu.

"İnsanın tanıdığı biriyle aynı işte olması güzel bir şey tabii ki," diyerek kaçamak bir cevap vermekle yetindim.

Yemeklerimiz geldiğinde ve şampanyamız patlatıldığında Can beklenmedik bir şekilde ceketinin içinden bir mücevher kutusu çıkardığında ne yapacağımı bilemedim. Can bana bir hediye almamalıydı. Özellikle elinde tuttuğu pahalı olması muhtemel hediyeyi asla almamalıydı.

Gözlerine düşen sarı saçları eliyle arkaya taradıktan sonra elindeki kutuyu sıcak bir gülümsemeyle birlikte açtı. Kutunun kapağının açılmasıyla karşıma çıkan pırlanta kolyenin ucunda çok zarif taşlarla süslenmiş küçük bir ay yıldız bulunuyordu. Hep bir ay-yıldız kolye istemiştim ama genelde istediğim gibi zarif bir kolye bulamıyordum. Fakat şu an önümde duran kolye o kadar kibar ve şirindi ki nasıl reddedebilirim bilmiyordum.

"Can, ben bunu kabul edemem," dedim gözlerimi bir an olsun kolyeden ayıramadan.

"Neden? Beğenmedin mi?" Yüzü bir anda düşmüştü.

"Hayır, hayır çok güzel o kadar güzel ki ama böyle pahalı bir hediyeyi kabul etmem doğru olmaz."

"Yeni işin için bir tebrik hediyesi olarak kabul etmeni istiyorum. Lütfen beni kırma," sözleri ardından çoktan kolyeyi kutusundan çıkarıp kopçasını açmıştı.

"Ama beni çok mahçup hissettiriyorsun. Ben sana böyle pahalı bir hediye alamam," dediğimde o çoktan kalkıp arkama geçmiş ve kolyeyi boynuma uzatmıştı. Ellerini boynumda hissedince ne yapacağımı bilemeden saçlarımı toplayarak kolyeyi takmasını bekledim. Kolye boynuma oturduğunda Can beni süzerek "Harika durdu. Kesinlikle iyi seçim," dedi gülümseyerek ve sandalyesine geri oturdu.

"Çok teşekkür ederim. Gerçekten hiç gerek yoktu," dedim elimi kolyenin üzerinde gezindirirken.

"Lafı bile olmaz."

"Bu restoran, bu hediyeler... hepsini üç saatte nasıl yaptın?" dedim hayranlıkla ona bakarken.

"En zor kısım seni ikna etmekti benim için. Gerisi çok kolaydı," dedi gülümseyerek. Gülümsemesine utanarak karşılık verdikten sonra yemeğime odaklandım. Bu buluşma çok farklı boyutlara gidiyordu. Önce romantik bir yemek ardından harika bir kolye...

"Senin kendini hiçbir zaman bana karşı mahçup hissetmeni istemedim. Bu yüzden mezuniyet gününden bu yana bir daha duygularımı sana açmamak için elimden geleni yaptım Serap. Yine söylüyorum bu hediye, bu yemek seni mahçup etmek ve benim sana olan duygularıma karşı kendini baskı içinde hissetmen için değil. Ama bir gerçek var ki o da seni aklımdan bir an olsun çıkaramamam. Ne yaptığını, nasıl hayatımda yokken bir anda tüm

beynime hükmettiğini bilmiyorum ama seni okulda hep üzgün ve tamamen derslerine vermiş olarak gördüğümde içten içe hep senin yanında olmak istedim. Senin tüm dertlerini dinlemek ve senin yüzünü tekrar güldürmek için elimden geleni yapmak istedim. Günden güne babamın sana otel için iş teklifinde bulunmuş olmasına şükrettim. Mezuniyet gününde senin bana aynı şekilde bakamayacağını öğrendiğimde beni ilk reddeden kız olduğun için seni daha çok sevdim. Bunu beni sorunlu biri gibi gör diye söylemiyorum. Eğer istemezsen asla seni bunun için zorlamam çünkü ilk defa 'bir gün işim düşer Can'a yamanırım' diye düşünmeyen bir arkadaşa sahip olmak beni çok mutlu eder."

Söyledikleri o kadar hoş ve anlamlıydı ki onun bana karşı böyle ince düşünmesi gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Okul dönemi boyunca pek güzel günler geçirememiştim. Özellikle hiç değmeyen birini aklımdan bir an olsun çıkaramazken Can beni düşünmüş ve benim için üzülmüştü. Onun kadar vurdum duymaz birinin bu kadar düşünceli olabilmesi gerçekten gözyaşartıcıydı.

"Sen çok harika birisin Can. Birçok kişinin bilmediği bu güzel tarafını öğrenen kişilerden olduğum için çok şanslıyım. Ama kafam o kadar karışık ki sana şimdi kesin bir cevap vermem ikimiz için de doğru olmaz. Ama ne olursa olsun her zaman arkadaşın olmaktan gurur duyarım," dedim kibarca gülümseyerek.

Sabah alarmın berbat hissettiren sesiyle uyandığımda kemiklerimi oynatacak halim yoktu. Dün bir gün içinde yaşadığım onca şey beni resmen aptala çevirmişti. Önce Omar sonra Can. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bi-

lemiyordum. Bildiğim tek bir şey varsa o da bu otel işinin başıma daha çok bela açacağıydı.

Herkese günaydın deyip çalışanların sıcak gülümsemesiyle içimi ısıtarak odama girdim ve saat dokuz itibariyle başlayacak yoğun mesaim için bilgisayarı açıp şirket mail'lerine baktığımda, mail'lerden birinde gördüğüm başlık oldukça ilgimi çekti.

Şirket içi brunch etkinliği

Merak ederek mail'i açtım ve hızla okumaya başladım.

Şirket adına Sayın Omar Al-Ahdal'ın düzenlediği Brunch etkinliği Polonezköy'deki at çiftliğinde yapılacaktır. İsteyenler brunch'ın ardından eğitmenler tarafından atlara binebileceklerdir. Etkinliğe tüm otel yönetimi davetlidir.
Etkinlik Tarihi: 13/06/2014
Saat: 11:30

Tarih niye bana yabancı gelmiyor diye düşünürken bir an için yüzümde oluşan gülümsemeyi fark ederek aklıma gelen şeyin beni mutlu etmesine sinir oldum. 13 Haziran Omar ile tanıştığımız gündü. Onu ilk kez gördüğüm gün. Cumartesi gününe denk geliyordu. En iyisi katılmamaktı. İş yerinde bile onu her an göreceğim diye etrafta tedirgince dolaşırken bir de kendi ayağımla onun davetine gidemezdim.

Kapı çalındığında Can heyecanla odaya girdi.

"Etkinliği duydun mu? Mutlaka gitmeliyiz. Çok eğleneceğiz."

"Duydum ama ben gelmesem daha iyi." Can'ın bir anda kaşları çatılmıştı.

"Ne demek gelmesem daha iyi Serap. Herkes geliyor. Ama eğer benim yüzümden gelmek istem..."

"Hayır seninle alakası yok. Gelmek istiyorum ama..." Neden bir kez olsun bahane uydurmakta iyi olamıyordum ki? Sadece bir kez beni kurtaracak küçük pembe bir yalan söyleyemez miydim?

"Tamam. Geleceğim," dedim teslim olarak.

Tüm bir hafta boyunca Omar'ı bir kez daha görmemiştim. Bu durumdan oldukça memnundum ama cumartesi gününün yaklaştığı her gün ve saat heyecanım daha da artıyordu. Kaçışım olmayan bu etkinliğe giderek Omar'ı bizzat görecektim ve o gün artık gelip çatmıştı. Yarın için ata binme ihtimalime karşı altıma siyah bir tayt ve üzerime kırmızı bir bluz ayarladım. Can'ın yine ısrarlı beni götürme teklifini geri çevirememiştim. Sabah on buçukta beni alacaktı ve oraya beraber gidecektik. Saat gece bire gelirken yarına uykusuz şiş gözlerle gitmemek için ertesi gün giyeceğim ayakkabımı ve çantamı da ayarladıktan sonra alarmımı kurarak kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Gözlerimi duyduğum sese karşı zorlanarak açtım. Kapı zili miydi bu? Alarm? Alarmım niye çalmamıştı? Telaşla doğrularak saate baktım. Olamaz 11:30'du. Geç kalmıştım. Hemen aşağıda bekleyen Can'a haber verdikten sonra hızla hazırlanmaya başladım. Saçımı sadece tarayarak doğal haline bıraktım. Kıyafetlerimi giydikten sonra sadece bir rimel ve parlatıcı sürüp, çantamı kaparak aşağı indim.

Polonezköy yolu boyunca bir saat Can hiç sıkılmadan benimle konuşmuştu. İşten, eski okul anılarından, arkadaşlarından... ama hiçbiri Omar'ın o son yediğimiz yemekteki

sohbeti gibi zevk vermemişti bana. Yine Can'ın hazırladığı o romantik yemek bana Omar'ın hissettirdiklerinin yanından geçememişti. Neden hâlâ Can'ı Omar ile karşılaştırıyordum bilmiyorum ama buna bir türlü engel olamıyordum.

Sonunda çiftliğe geldiğimizde heyecandan boğazımın kuruduğunu hissediyordum. Omar artık benim için hiçbir şey değildi. Öyleyse bu heyecan bu panik nedendi? Artık onun kalbimi kırmasına izin vermemeliydim. O resmiyet istiyorsa, benim için gelmediyse madem, ben de ona göre davranacaktım. Mümkün olduğunca ilgimi ondan uzak tutacaktım. Tabii bu süre zarfında Burcu'nun teorisinin doğru çıkmaması için içten içe dua edecektim. Çünkü eğer tüm bu yatırımları sırf beni yatağa atmak için yapıyorsa bu gerçekle başa çıkamazdım.

Can ile birlikte brunch'ın yapılacağı masaya geldiğimizde baştan başa kurulmuş masanın baş köşesinde Omar bembeyaz bir gömlek ve siyah bir kot pantolonla öyle nefes kesici görünüyordu ki içimdeki gururlu Serap, gözlerini onun üzerinden çek, ona ilgi gösterme, başkalarına bak diye bağırıyordu. Zor da olsa bakışlarımı ondan çektiğimde masanın, altından nehir geçen tahta çıkma bir balkonda olduğunu fark etmiştim. Burası yeşillikler içinde doğayla içiçe bir yerdi. Masada, geç kaldığımız için Can ve benim dışımda bütün çalışanlar bulunuyordu. Bizleri gördüklerinde hepsinin yüzleri gülmeye başlamıştı. Tek bir kişi hariç. Omar, Can ile bana öldüresiye bakışlarla bakıyordu. Bize ayrılan yere bir an önce otururak dikkati üzerimizden atmaya çalıştım. Can ile samimiyetimin birçoğunun gözünden kaçmadığı kesindi. Önümüze konulmuş olan kruvasanlardan birini tabağıma alırken beş kişi ilerimdeki, yanındaki üst düzey yöneticilerle burada bile

iş konuşan Omar'a bakışlarım kaymıştı. Nasıl bir insan bu kadar mükemmel görünebilirdi ki?

"Atlara siz de binecek misiniz Serap Hanım?"

Tam karşı sandalyemde oturan İnsan Kaynakları Müdürü Sultan Hanım'ın sorusuna ağzımdakini yutar yutmaz cevap verdim.

"Binmek çok istiyorum aslında ama sanırım biraz korkuyorum," dedim gülümseyerek.

"Korkmaya hiç gerek yok. Buradaki atlar o kadar uysallardır ki biz eşimle yıl içinde işten fırsat buldukça hep buraya sırf at binmek için geliriz. Hem zaten yanlarında eğitmenleri de var. Korkulacak bir şey yok yani."

"Ata binmekten mi bahsediyorsunuz Sultan Hanım?" diye İngilizce olarak lafa atılan kişiye baktığımda hemen Omar Bey'in sol tarafında oturan Can'ın babası Ali Bey'i görmüştüm. Şimdi sayesinde yine başta Omar Bey olmak üzere tüm üst düzey yöneticilerin bakışlarını üzerime çekmiştim.

"Serap Hanım atlardan korkuyormuş da ona korkulacak bir şey olmadığını söylüyordum. Bir sağlık sorunu olmayan herkes bugün ata binecek." Nerden korkum olduğunu açıklamıştım ki sanki?

Bakışlarımı Ali Bey'in ardından Omar'a çevirince Omar'ın direk bana baktığını görmüştüm. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sadece duygularını belli etmeyen o düz ifadesiyle net bir şekilde bana bakıyordu. Gözlerimi onun etki altına alan gözlerinden çevirdiğim anda Omar'ın sesiyle irkilerek tekrar ona bakmak zorunda kaldım.

"Korkulacak bir şey yok Serap Hanım. Size nasıl bineceğini öğretebilirim."

Yine o birden çok şeyi anlatan ama asla çözemediğim

bakışlarla bana bakarken içimden onu sert bir şekilde terslemek gelse de kibarlığımı bozmadan cevapladım.

"Çok incesiniz Omar Bey ama eğitmenler varken sizi yormak istemem."

"Eğitmenler mi? İlk ata binme deneyiminizde eğitmenlerle sıkıcı birgün geçirmek istemezsiniz. Sizi taylara binen küçük çocuklarla birlikte dört tarafı çitlerle kaplı küçük bir alanda döndürüp duracaklardır. Hiçbir çalışanımı bu duruma düşüremeyecek kadar duyarlı bir yöneticiyim."

Şu an alayla söylediği sözler karşısında beni daha çok rezil ettiğinin farkında değil miydi acaba? Yanımda oturup konuşmaları çay içerek dinleyen Can neden atılıp kendisi bana yardım edebileceğini söylemiyordu ki? Madem benden hoşlanıyordu o zaman en azından biraz sahiplenmesi veya kıskanması falan gerekirdi. Belki de benimle uğraşmak istemiyordu ya da patronun gözüne batmamak için sevdiği kızı onun önüne atabilecek kadar korkağın tekiydi. Şimdi ya korkak gibi binmekten vazgeçecektim ya da Omar ile birlikte atlara binecektim. Her zamanki gibi çaresizce vermem gereken kararlara karşı yenik düşmüştüm.

"Pekâlâ umarım teklifinizden dolayı pişman olmazsınız. Çünkü oldukça zor bir öğrenciyimdir Omar Bey," dedim güçlü bir şekilde durup gülümseyerek. Sözlerim herkesin hoşuna giderek gülmelerine neden olmuştu. Omar bile bu cevabım karşısında "göreceğiz" der gibi bir bakış atarak gülümsemişti.

Can'a o kadar kızgındım ki. Çoktan diğer çalışanlar ile atlara binip uzaklaşmışlardı. Ayağıma verilen uzun binici çizmelerini geçirdikten sonra şimdi Omar ile birlikte beyaz bir atın önünde duruyorduk.

"Artık binmeyecek misin?" diye sordu kendi kahverengi atını ipinden tutarken.

"Binerdim ama..." Nasıl bineceğini bilmiyorum ve atın beni tepmesinden fazlasıyla korkuyorum demeği isterdim fakat karşımda bir adet fazlasıyla ukala Omar Al-Ahdal olunca kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

"Ama ne? Bilmiyor musun?" Yüzündeki aptal sırıtma karşısında öfke katsayım gitgide yükseliyordu.

"İlk defa ata binecek olan birinin atın üzerine nasıl çıkılacağını bilme ihtimali ne kadar olabilir sizce Omar Bey?"

"Yüzde sıfır." Çok güzel! Bir de her şeyi geçip bunu o harika aksanıyla Türkçe söylemişti.

"Öyleyse?" dedim yine İngilizce olarak.

"Tamam. Önce ayağını şuraya koyacaksın," diyerek atını bırakıp yanıma yanaştı. Dediği yere ayağımı koyup ikinci komutu beklemeye başladım.

"Şimdi ellerinle eyerden destek alarak kalkıp kendini atın üstüne oturtacaksın. Hepsi bu." Hepsi buymuş. Boyum kadar atın üstüne çıkmak kolaydı sanki. Dediği gibi ellerimle eyerden destek alarak atın üstüne çıkacakken belimin iki yanında beni yukarıya doğru iten elleri hissetmemin ardından çözülen ellerim eğer Omar beni destekleyerek atın üzerine itmeseydi düşmeme neden olacaktı. Kendimi atın üzerinde bulduğumda Omar da hızla atının yanına gidip oldukça rahat bir şekilde atına binmişti.

Yavaş yavaş atlarımızla ilerlemeye başlamıştık. Aslına bakarsak hiç de düşündüğüm kadar zor değildi. Belkide bu, Sultan Hanım'ın dediği gibi tamamen atların fazlasıyla uysal olmasından kaynaklanıyordu.

"Yeni işinden memnun musun?"

"Evet. Herkes çok saygılı ve güler yüzlü."

"Ama sanırım Can Bey ile daha yakınsınız. Kendisiyle aynı üniversiteden mezunmuşsun. Arkadaşlığınız eskiye dayanıyor olmalı." Bakışları sanki vereceğim cevapla fazlada ilgilenmiyormuş gibi karşıya dikilmişti.

"Evet. Aynı sınıftaydık," dedim kısaca. Bu sırada at biraz hızlandığında bunun normal olduğunu düşünmeye çalıştım. Anormal bir şey olsa Omar fark ederdi. Ama at gitgide düzensiz bir şekilde huzursuzca hareket etmeye başlamıştı. Bir anda hızlanmaya başladığında Omar ciddi bir şekilde "Sakin ol. Senin tedirginliğini hissettiklerinde huysuzlanırlar," dedi.

Fakat at bir anda hızlanarak gitmeye başladığında ağzımdan çıkan çığlığa engel olamadım. Arkama bir an baktığımda Omar'ın hızla peşimden geldiğini gördüm ama arkama bakmak dengemi bozmuştu. Atın üzerinde zar zor durmaya çalışsam da sonunda ellerimin tutunduğum iplerden kurtulmasıyla başımı sertçe çarptım ve gözlerim karardı.

Boynumda bir elin sıcaklığını hissedebiliyordum ve yüzümde o tanıdık gelen nefesi. Burnuma dolan o eşsiz parfüm kokusu başka kimsenin cildiyle böylesine uyum sağlayarak bu kadar harika kokamazdı. Gözlerimi cennete geldiğimi sanarak yavaşça açtığımda karşımda paniklemiş gözlerle bana bakan Omar'ı görmek gerçekten cennete geldiğimi anlamamı sağlamıştı.

"Allah'ım sana şükürler olsun." Arapça söylediği sözlerin neden olduğunu anlayamamıştım. Neden burada yatıyordum bilmiyordum ama Omar'ın arkasında görünen ağaçların yeşil yaprakları ardından parlayan güneş öyle güzeldi ki saatlerce böyle kalabilirdim.

Omar öyle yakındı ki uzansam onu öpebilirdim. Saçlarımı sevgiyle okşuyordu. Gözleri mi sulanmıştı? Ama neden?

"Öldün sandım. Serap ben eğer sana bir şey olsaydı..." sözlerini yarım bıraktığında dudaklarını dudaklarımın üzerimde hissetmek neredeyse kalbimin durmasına neden oldu. Neden fark edemiyordu? Bu gidişle ölümüm olsa olsa onun elinden olacaktı. Dudakları o kadar yumuşak ve şefkatliydi ki gözlerimi bu yoğun duyguya kapılarak kapattım. Daha önce hiç öpüşmemiştim ama şu anda tek hissettiğim şey şimdiye kadar yaşadığım tek anın bu öpüşme olduğuydu. Dudakları yavaşça dudaklarımdan ayrılırken geriye kalan o güzel tadın etkisiyle gözlerimi yavaşça açtım. Karşımda bana bakan masmavi gözlerin sahibinin güçlü kolları arasındayken şimdiye kadar cennet hakkında hiçbir şey bilmediğimi anlamıştım.

On Üçüncü Bölüm

Kendini çektiğinde dudaklarıma kayan gözleri birkaç saniye sonra gözlerimi buldu. Dikkatle bakan gözlerindeki yoğun duyguları görebiliyordum ama o kadar çok duygu vardı ki bunların ne olduğunu tek tek çözemiyordum. Kaşları hafifçe çatıldığında "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bunu yapmamalıydım. Üzgünüm." Sözleri ardından bir anda beni kucağına alarak kalktığında ben hâlâ söylediği sözlerin etkisinde öylece ona bakıyordum. O ise tüm dikkatini yola vermiş bir şekilde beni götürmeye başlamıştı. Az önce hayatımın ilk ve en güzel öpücüğünü almıştım ve o adam şimdi bunu yapmaması gerektiğini söyleyerek özür diliyordu. Başım dayanamayacağım kadar zonklarken kafamı Omar'ın göğsüne yasladım. Çok sıcaktı. Bu, gömleğinin üzerinden bile fazlasıyla belli oluyordu. Bir de kalp atışlarının sesi, tüm kuş seslerinin arasında bile duyulabiliyordu. Ama bu kalp atışları çok hızlı atıyordu. Sanki yerinden çıkacakmış gibi. Eğer bir insanın kalbini bu kadar hızlı attırabiliyorsa birisi neden uzak tutmak isterdi ki kendini? İş arkadaşı olduğumuz için mi? Ya da aşktan korktuğu içindi. Öyle ya Dubai'de

bahsetmişti. O kadınların aşkına inanmıyordu. Birkaç kez kalbini kaptırdığında acı çekmişti. Âşık olduğu kadınların hepsinin de sadece onun parası ve şöhreti için ona geldiğini öğrenmişti ve şimdi kalbinin kapılarını tamamen aşka kapatmıştı. Ama sanki sırf bu da değildi böylesine kendini geri çekmesinin sebebi. Başka şeyler de vardı. Nedenini çözemediğim. Belki hiç kavuşamadığı karşılıksız bir aşk vardı, hâlâ aklından çıkmayan. Belki de beni ailesine uygun görmüyordu. Ailesi için fazla açık ve modern olabilirdim. Ya da kendi milletinden birini istiyor olabilirlerdi. Ben Omar'ın sadece gönül eğlencesi olabilirdim. Elde etmek uğruna oteller satın alabileceği eğlencesi. Peki ya bu öpüşme ve kalbinin böylesine hızlı çarpması, bunlar da o planın bir parçası olabilir miydi?

"Omar Bey! Serap'a bir şey mi oldu?" İngilizce konuşan sesin olduğu tarafa baktığımda Sultan Hanım'ı telaşlı gözlerle bize bakarken görmüştüm.

"Attan düştü. Buranın doktoru nerede!" Omar'ın ani bağırışıyla korkarak başımı daha çok göğsüne gömdüğümde Omar'ın kalp atışlarının daha da hızlandığını fark etmiştim.

Birkaç çalışanın yönlendirmesiyle doktorun odasına geldiğimizde bizi karşılayan orta yaşlarda, beyaz önlüklü bir adam "Lütfen böyle geçin," diye muayene yatağını gösterdiğinde acaba Omar bu Türkçe cümleyi anlamış mıdır diye düşünürken Omar muhtemelen anlamamış olsa bile adamın el işaretinden durumu kavrayarak beni gösterdiği yere yatırdı. Onun oldukça rahat gelen ve huzur veren kolları arasından uzaklaşmam vücudumdaki ağrıları fark etmeme neden olmuştu.

Doktor yanıma yanaşıp yırtılan taytımdan ortaya çı-

kan kanayan yaralara bakmak için yöneldiğinde Omar, haberi alıp odaya gelmeye başlayan otel çalışanlarına öfkeyle baktı.

"Zaten yeterince sorun var bir de siz kalabalık yapmayın! Herkes dışarı çıksın! Hemen!" Omar'ın otel çalışanlarına bu kadar öfkelenip bağıracak kadar ne olduğunu bilmiyordum. Onlar sadece beni merak etmişlerdi. Bu öfke, bu panik nedendi ki?

Herkes Omar'ın bu sert çıkışıyla yok olmuştu. Doktor'un bile gerildiği açıkça belli oluyordu.

"Buranın sahibi kim?" diye sordu Omar sesindeki sert tonla.

"Bir sorun mu var beyefendi?" Doktorun bu sorusu üzerine Omar önce adama şaşkınlıkla baktı ve ardından burnundan öfke soluyarak konuşmaya başladı.

"Sorun mu? Sizin yüzünüzden onun düştüğü hale bakın," diye eliyle beni gösterdi. Dehşete düşmüş bir halde, "Ölebilirdi!" diye devam etti ve anlamadığım ama muhtemelen küfür olduğunu tahmin ettiğim birkaç Arapça kelime mırıldanıp hızla odadan çıkarak kapıyı arkasından sertçe kapattı.

"Eşiniz biraz fazla panik oldu sanırım. Sadece birkaç çizik ve ezilme var. Bunun dışında başınızı vurmanızdan dolayı hastanede bir röntgen çektirseniz iyi olur. 24 saat takipte olun." Doktorun ilk söylediği sözler ardından durumumla ilgili dediklerinin hiçbirini anlayamamıştım.

"O benim eşim d..." Sözlerim, içeri bir anda dalan Omar ile yarım kalmıştı.

"O nasıl?"

"Eşiniz gayet iyi. Sadece birkaç ezilme var. Başını çarptığı için hastaneye götürürseniz daha detaylı bakar-

lar ama görünürde hiçbir hasar yok Siz yine de 24 saat durumunu takip edin."

Doktor daha eşiniz diye cümleye başladığında Omar'ın bakışları şaşkınlıkla bana kaymıştı ama doktor sözlerine devam ederken bunu düzeltme gereği duymamıştı.

"Tamam. Şimdi gidebilir miyiz?"

"Tabii ki. Geçmiş olsun."

Omar odadan çıkarken bana yürürmemde ne kadar destek olmak istese de onun bu ikili ruh halinden sıkıldığım ve arkamdan ne planlar çevirdiğini bilmediğim için yardımını reddettim. Hem anlayamadığım bir anda dudaklarıma yapışıyor hem de çok sıradan bir şeymiş gibi özür dileyip konuyu öylece kapatabiliyordu ve bu durum Burcu'nun Omar hakkındaki iddiasını doğruluyordu.

Otel çalışanlarının toplandığı otopark alanına vardığımızda Can sonunda ortaya çıkarak telaşla yanımıza geldi.

"Serap iyi misin? Düşmüşsün," dedi panikle. Omar Türkçe anlayamaz diye İngilizce konuşmuştu.

"Evet ama bir önemi yok. İyiyim ben." Hâlâ beni Omar'la bıraktığı için kızgındım. Buraya onunla birlikte gelmiştim ama şimdi onunla gitmek istemiyordum. Neden kendi arabam yoktu ki? Şimdi götürsün diye birine muhtaç olmazdım.

"Seninle ilgilenmediğim için özür dilerim ben..."

"İlgilenmek mi? Ben çocuk değilim Can. Kimsenin ilgilenmesine ihtiyacım yok." Bu sert sözlerimi öfkeyle İngilizce yerine Türkçe söylemiştim. Omar ne olduğunu anlayamaz bakışlarla bize baktığında Omar'a dönerek "İlgilendiğiniz için teşekkür ederim Omar Bey. Gününüzü mahvettiğim için özür dilerim," dedim.

"Seni bırakayım." Can'ın bu önerisi karşısında öfkem daha da çoğalmıştı.

"Hayır ben taksiyle giderim."

Omar'ın Türkçe konuştuğumuz için söylediklerimizi anlamadığını düşünsem de az Türkçesi bunu anlamaya yetmişti.

"Taksiyle gitmene gerek yok ben bırakırım. Hem önce hastaneye uğramalıyız," dedi İngilizce gayet sakin bir şekilde.

"Hastane mi? Ne hastanesi?" Can'ın bu meraklı sorusuna "Sadece röntgen çekecekler. Başımı çarpmışım," diyerek o daha cevap veremeden ilerleyerek Omar'ın arabasına doğru yürümeye başladım. Zaten arabanın başında hazırda bekleyen şoför benim yaklaşmamla kapıları hızla açmıştı. Arabaya binmeden önce son kez Can'a baktığımda bana ve arabaya binmek üzere olan Omar'a öfke ve hüzün arası bakışlarla baktığını gördüm. Madem beni Omar ile bırakmıştı o zaman ben de Omar ile giderdim. Şimdi tüm bu öfkeyi ve hüzünü fazlasıyla hak etmişti.

Özel bile olsa her hangi bir hastanede hiç bu kadar bekletilmeksizin muayene olduğumu hatırlamıyordum. Daha hastanenin kapısından girer girmez tüm kontroller yapılmıştı ve başıma aldığım darbeden dolayı görünürde bir sorun çıkmamıştı. Hastaneyle işimiz biter bitmez Omar evime götürmek üzere arabasına bindirdi. Yol boyunca tek bir kelime etmeden öylece koltuklarda yan yana oturuyorduk. İçimden keşke arabayı şoför yerine Omar kullansaydı diye geçirdim. Böylece tüm yolculuk boyunca Omar ile gergin bir şekilde yan yana oturmak zorunda kalmazdık. Çaktırmadan ona baktığımda yumruğunu sıktığını fark

ettim. Bakışları yanlarından geçip gittiğimiz binaları izliyordu ama neler düşündüğünü bilmiyordum. Öğrenmek için nelerimi vermezdim oysa ki. O karmaşık duygularını, düşüncelerini, planlarını, gerçekte tam olarak kim olduğunu... Bambaşka diyarların, bambaşka bir kültürün insanıydı o. Bir anda dünyama giren ve bir Arap masalından çıkma prensti sanki. Gözlerimi kamaştıran ve beni o ihtişamlı büyüsüyle kendisine çeken. Ona öfkem sonsuzdu ama zaafım da öyle. Bu imtihanla nasıl başa çıkacaktım bilmiyordum.

Araba evin önünde durduğunda şoför bana izin vermeden çıkıp kapımı açtı. Ben daha ne zaman arabadan çıkıp geldiğini anlayamadan Omar da karşımda durunca beni yukarı kadar çıkarmak istediğini daha o an anladım. Koskaca ceo arabasından sadece uğurlamak için çıkmazdı heralde. Arabadan da hoşçakal diyebilirdi.

"Her şey için teşekkür ederim," diyip yanından geçerek eve yöneldiğimde kolumu tutmasıyla hızlanan kalp atışlarımı duymazdan gelerek ona döndüm.

"Bekle. Seni evine ben çıkaracağım. Her yerin yara içinde ve başın dönebilir."

"Ben iyiyim gerçekten. Kendi başıma çıkabilirim," dedim, kolundan sıyrılarak. Duygularımla bu kadar oynamasına tahammül edemiyordum artık. Hem umut verip, ilgilenip hem de kendisini geri çekemezdi. Beni düşünmesine, üstüme bu kadar durmasına ihtiyacım yoktu. Eğer kalbimi kıracaksa baştan bunu yapmayı kesmeliydim.

"Hayır! Seninle geleceğim. Bayılıp düşebilirsin."

Hâlâ devam ediyordu.

"İstemiyorum dedim! Bana yardım etme Omar. Benimle ilgilenme! Bana bir iyi bir kötü davranmaya çalışma!

İstersen patronum ol istersen kov beni işten ama benimle oyun oynama! Sakın!" Gözlerim onun sert ifadesi ve bir şeyler anlatmak için yalvaran bakışlarıyla bana bakan gözlerine bakıyordu şimdi. Eli kolu bağlı öylece ne yapacağını bilemeyerek şaşkınlık içinde bana bakarken hızla arkamı dönüp apartmana girdim ve hızla merdivenleri çıkarak kendimi odama attım.

Ne zannediyordu ki kendisini. Beni kendisine âşık ederken benimle, duygularımla böylesine alay etmeye ne hakkı vardı. Seviyor muydu beni, yoksa onun sadece elde ettiğinde değeri kalmayacak bir arzudan mı ibarettim. Beni o çiftlikte öylece öpmüş ve sonra hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya, ilgili patron havalarına bürünmeye başlamıştı. Bu kadar kolay mıydı yani?

Burcu'nun dediği gibi ben sadece onun arzuları doğrultusunda basit bir oyunun hedefiysem, bu gerçeğe nasıl katlanabilirdim.

Burcu olanları öğrendiğinde hemen atlayıp evime gelmişti. Öpüştüğümüzden bahsettiğimde attan düştüğüm ve bayıldığım kısmı resmen hiç olmamış varsayarak tüm ilgisini tamamen Omar ile bana odaklamıştı.

"Fırsatçı pislik! Ah ben demiştim ama. Güvenmeyeceksin böylelerine. Her fırsatı kollarlar. Allah bilir o at da anlaşmalıdır."

Sözleri ardından gülmeme engel olamadım.

"Anlaşmalı mı? Sanmıyorum Burcu. Bu pek mümkün değil."

"Yok işte huysuz atı sana ayarlatmıştır demek istedim. Olsun bak şakaya getirme bu işleri. Ama sen de sonunda iyi bindirmişsin, aferin. Sonunda tavrını ortaya koydun. Hem öpmüş üstüne de hiçbir şey olmamış gibi tavırlar ta-

kınmış. Koskaca ceo'sun yakışıyor mu sana. Bak biz Keremle öyle miy..."

Son anda cümlesini yarıda kestiğinde duyduklarıma inanamayarak ona baktım.

"Keremle siz? Burcu aranızda neler oluyor? Yoksa öpüştünüz mü? Benden nasıl saklarsın. İnanmıyorum sana."

"Ay yok yok. Öyle bir şey yok aramızda. Sana anlatacaktım vallahi bak. İşte senin bu olaylar arasında kaynadı gitti. Ben Kerem'e bir şans vermeye karar verdim. Yani o bana çok değer veriyor. Bunu hak ettiğini düşündüm," dedi yüzü kızararak.

"Tebrik ederim. O kadar sevindim ki. İnşallah mutlu olursunuz," dedim ona sarılarak. Tam da bu sırada kapı zilinin çalmasıyla merakla birbirimize bakmamızın ardından kalkıp kapıyı açtım. Karşımda elinde beş-altı rengarenk uçan balonların arkasına saklanmış Can bir anda balonların arkasından gülümseyerek çıktığında ağzım açık kalmıştı.

"Geçmiş olsun ziyaretine kabul var mı?" dedi Can.

Kapıyı aralamamla Can Burcu'yu gördüğünde biraz utansa da Burcu'nun gülümseyen yüzüyle karşılanınca rahatlayarak balonları odanın tavanına bırakmıştı. Balonlar şimdi odanın tavanına yapışık bir halde çok güzel görünüyorlardı.

"Çiftlikte yaptığım tam bir odunluktu. Üzgünüm Serap. Beni affedebilecek misin?"

"Sorun değil. Unuttum bile," dedim gülümseyerek. Can'a olan kızgınlığım Omar'ınkinin yanında hiçbir şeydi.

Can, Burcu ve ben işten, havadan sudan kısa bir süre bahsettikten bir süre sonra Can gittiğinde tekrar Burcu ile baş başa kalmıştık. Tüm gün beni ayağa kaldırmamış yemeğimi önüme kadar getirmişti ve saatlerce dertleşmiş-

ti. İnsanın her zaman yanında olan bir dostu olması kadar güzel bir şey yok. İnsanın arkasında onu yıkmak isteyen bin tane düşmanı da olsa hiçbiri seni anlayan ve senin içini bilen dostun verdiği gücü veremez ve seni yıkamaz. İşte benim tüm güçlüklere karşı ayakta kalmamı sağlayan ve başarılarımın arkasında hep beni destekleyen Burcu sayesinde ben buradaydım. O benim her şeyimdi. Canım, kanım, mutluluk sebebim. O varken ne multimilyoner bir patrondan ne de başka birinden korkabilirdim.

Tüm gece gözünü kırpmadan başımda durmuştu ve beni izlemişti. Sabah kalktığımda onu yatağımın diğer tarafında elinde telefonla uykusuz, şiş gözlerle gördüğümde doğrularak "Şu 24 saatlik takip olayını sence de abartmıyor musun biraz?" dedim uykulu ses tonumla.

"Ben işimi garantiye alırım canım. Bir tanecik arkadaşımı yolda bulmadım. Kusura bakmayacaksın artık," dedi telefonu elinden bırakıp mutfağa yönelirken.

Akşam 24 saatlik gözetim görevini sonladıran Burcu evine gittiğinde yine önceki gün olanlar düşüncelerime istila etmeye başlamıştı. Salı gününe kadar izinliydim ama ya salı günü... Ya kovulacaktım ya da Omar ile yine yüz yüze gelmek zorunda kalacaktım. İkisi de kaçınılmazdı ama ona karşı söylediklerimden pişman değildim. Yine olsa yine derdim. Bunları fazlasıyla hak etmişti. Duygularımla oynamasına asla izin vermeyecektim. Kapının çalmasıyla düşüncelerimden sıyrılarak önümde duran laptop'umu kapattım ve kapıyı açmak üzere oturduğum sandalyeden kalktım.

Kapıyı açtığımda karşımda açık mavi ve kolları dirseklerine kadar sıyrılmış şık bir gömlek ile altına siyah bir kot giymiş, birbirine karışmış saçlarıyla duran Omar

Al-Ahdal'ı görmemle titriyor olduğuna emin olduğum elimde, düşmesi muhtemel bir bardak tutmuyor olduğuma memnun olmuştum. Elinde meyve sepetine benzeyen jelatinle kaplı bir paketle onu içeri davet etmemi bekliyordu.

"Gelebilir miyim?" diye sordu sakin bir ses tonuyla. Öyle yumuşak ve rahatlatıcı bir sesti ki bu, kulağımın dibinde saatlerce masal anlatır gibi konuşarak uykunun kollarına en huzurlu şekilde düşmeme neden olacak nitelikteydi.

"Tabii," dedim kapıyı yavaşça aralayarak.

Birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra yavaş adımlarla içeri girdiğinde evde onunla başbaşa olduğuma inanamıyordum. Kapıyı kapatıp ona döndüğümde etrafı kısaca süzdüğünü gördüm.

"Çok güzel bir evin varmış," dedi tepedeki balonlara bakarak. Karşısında gitgide küçüldüğümü hissediyordum. Bu kadar iri ve uzun olmak zorunda mıydı?

Cümlesine karşılık olarak içimden, estağfurullah senin kral dairelerinin yanında lafı mı olur Omarcım, demek gelmişti ve bu ironik durum karşısında gülmeme zoraki engel olmuştum. Hâlâ kızgın ve sinirliydim. Çizgimi bozmamalıydım.

"Teşekkür ederim," dedim koltukların yanına ilerleyerek. "Oturmaz mısın?"

Omar koltuklara ve bana doğru ilerleyerek tam karşımda durdu. Öyle ki aramızdaki tek engel elinde tuttuğu meyve sepetiydi.

"Bu senin için," dedi yavaşça. Onun bu yakınlığı ve ses tonunun yumuşaklığında erimemeye çalışarak elindekini almak için uzandım ama elim onun eline değmişti. Birkaç saniye elini çekmese de sonunda elindekini bırakarak

gitmeme izin verdi. "Teşekkür ederim," dedim elimdeki çikolata kaplı çilek ve ananasları mutfak tezgâhına bırakmadan önce.

Geri döndüğümde onun oturduğu koltuğun karşısındaki koltuğa oturarak konuşmasını bekledim.

"Bu balonlar çok güzeller. Kimden?"

"Can getirdi," dedim direk beklemeden. Cevabım üzerine tam da tahmin ettiğim gibi göz bebekleri büyümüş ve ciddileşmişti.

"Öyle mi? Ne hoş," dedi sözcükleri yutarak. Ne de olsa ucuz elde etme planında Can onun için bir engeldi.

"Öyle," dedim sanki bir âşığın gülümseyişiyle balonlara bakarak. Onun sinirlenmesi hoşuma gidiyordu.

"Serap, siz sevgili misiniz?" Ani ve net sorusu karşısında şaşkınlıkla gözlerim onun keskin mavi gözlerini buldu.

"Ne?"

"Can'la sen. Net bir cevap ver bana. Sevgili misiniz değil misiniz?"

"Bu seni niye ilgilendiriyor?"

"Ben senin patronunum. İş yerindeki çalışanlarımın ilişkileri beni ilgilendirir."

"Öyle mi? Evet, sevgiliyiz. Bir sakıncası var mı?" dedim öfkeyle. Ağzımdan çıkanlara ben bile inanamamıştım. Ama Omar hâlâ utanmadan bana hesap soruyordu. Hem duygularımı dalga geçer gibi allak bullak ediyordu hem de karşıma geçmiş kimle sevgili olduğumun hesabını soruyordu.

"Evet var!" dedi ayağa kalkıp kapıya doğru yönelerek. Gözlerinden ne kadar öfkelendiği belli oluyordu.

"İş yerinde iş ve aşk ilişkilerinin karıştırılmasına karşıyım. Bu konuda en ufak bir müsamaham yok. Eğer iş yerinde en ufak bir yakınlaşmanızı görürsem ikiniz de

kovulursunuz." Sözleri ardından öfkeyle solurken birkaç şey daha söylecekmiş gibi içine nefes çekse de söylecekle-rinden vazgeçerek ve yine Arapça bilmediğim ama küfür olduğunu düşündüğüm birkaç kelime savurarak kapıyı açtı ve arkasından sertçe kapatarak evden uzaklaştı.

Omar'ın aldığı çikolata kaplı meyvelerini umutsuz aşk hayatıma hüzünlenerek yediğim bir pazartesi gününün ardından toparlanarak iş yerine vardığımda herkes beni yine güler yüzle karşılamış ve geçmiş olsun dileklerinde bulunmuşlardı.

Odamda gelen mail'lere cevap vermem bittikten sonra çalan telefonla başımı mail'lerden kaldırıp telefona cevap verdim.

"Serap Hanım kolay gelsin. Omar Bey sizi ofisinize çağırdılar."

"Geliyorum," dedim Omar'ın sekreterine ve telefonu kapattığımda aklımda bir dolu senaryo canlanmaya başladı. Bu sefer kesin beni kovacak diye düşündüm önce. Ama zaten beni yoldan çıkarmak için buraya geldiyse beni kovması mantıksız olurdu. Belki de bana bir dolu gerekli gereksiz fırça çekecekti. Böylece beni bezdirip onun istekleri doğrultusunda bir hayat sürmemi sağlayacaktı. Tüm başıma geleceklere hazırlıklı olarak odamdan çıkıp Omar'ın odasına vardığımda kapıyı iki kez tıklattım ve derin bir nefes alarak odaya girdim.

Beni görür görmez yüzündeki ciddi ifadeyi bozmadan "Lütfen oturun Serap Hanım," dedi önündeki sandalyeyi işaret ederek.

Tedirgin bir şekilde ilerleyerek sandalyeye oturdum ve azarlama seansını beklemeye başladım.

"Sizin sorumlu olmanızı istediğim çok önemli bir iş var," dedi başını elindeki ince bir dosyadan kaldırmadan. "Önümüzdeki cumartesi günü doğum günüm var ve Dubai'deki iş ortaklarımdan birkaçı bu özel günde beni ve yeni iş yerimi görmek üzere buraya ziyarete gelecekler."

Sözlerine devam ederken dikkatini bu sefer elindeki dosyadan alıp direk benim gözlerime odakladı ve devam etti.

"Gelen misafirlerin otelin en güzel süitlerinde ağırlanmalarını, tüm isteklerinin iki edilmemesini istiyorum. Ayrıca geldikleri günün gecesinde bir şark sofrası hazırlanacak. Konuklara en ünlü Türk yemeklerini hazırlatmanızı istiyorum. Bir de gecede bir Türk dansöz oynatılacak. Organizasyonun ayrıtıları bu dosyada yazıyor. Tüm organizasyondan siz sorumlusunuz. Organizasyonda çıkacak en ufak bir aksiliği sizden bilirim ve bu sizin kapı dışarı olmanıza sebep olur. Umarım bu işin ciddiyetini yeterince iyi anlamışsınızdır."

Sert sözleri karşısında neye uğradığımı şaşırdım. Tüm organizasyonu tek bir kişinin üstüne yığması ve böylesine net ve sert bir şekilde işten atmakla tehdit etmesine inanamamıştım. İşte şimdi işim bitmişti.

On Dördüncü Bölüm

Salı gününden beri nefes almaya bile vaktim olmamıştı. Cumartesi günü ya işimden olacaktım ya da devam edecektim. Her şey verilen göreve bağlıydı ve bu durum beni korkutuyordu. Omar en ufak bir aksilikte işimden olacağımı söylemişti. Nasıl bu kadar acımasız olabiliyordu bilmiyorum. İş benim için o kadar önemliydi ki daha bu kadar yeniyken işten atılmam hiç iyi olmazdı. Üstelik tüm çalışanlarla aile gibi olmuşken tekrar böyle bir iş bulur muyum emin değildim. Hem böyle güzel bir konumda iş bulmak hiç de kolay değildi. Artık gün gelip çatmıştı ve ne yapıp edip kusursuz bir iş çıkarmalıydım. Tüm organizasyon sorunsuz bir şekilde ayarlanmıştı. Misafirlerin odaları, onlarla ilgilenecek çalışanlar, onlar için ayarlanmış sarmasından içli köftesine, künefesinden baklavasına ve son olarak Türk kahvelerinden lokumlarına kadar uzun bir yemek listesi, gece çıkacak profesyonel müzisyenler ve şu özellikle istenen Türk dansöze kadar her şey eksiksiz bir şekilde planlanmıştı. Şimdi artık birkaç dakika içinde Omar ile birlikte otele giriş yapacak olan misafirleri beklemek kalmıştı.

"Misafirler için hazırlanan odalara son kez göz atıldı

mı?" diye sordum yanımdaki otel çalışanlarından birine.

"Bakıldı Serap Hanım. Her şey eksiksiz misafirleri bekliyor."

"Nerede kaldılar? Artık gelmeleri lazım," diye söylendim kendi kendime. Beklemekten nefret ediyordum. Hele ki bu kadar stresli bir görev altındayken. Umarım Omar'ın gelen misafirleri Omar gibi ukala olmazlardı. Kusursuz hizmete rağmen yine de beğenmeyip bir sorun çıkartabilirlerdi.

"Geliyorlar, geliyor."

Otel görevlilerinden biri olan Halil Bey'in hazır olmamız için seslenmesiyle başta ben olmak üzere tüm otel çalışanlarıyla birlikte kendimize çeki düzen verip kapıya yanaşan arabalardan inecek olan Arap misafirleri karşılamak üzere hazırola geçtik.

Kapılar açıldığında içinden Omar'ın aksine gerçek bir Arap'a benzeyen esmer tenli ve uzun boylu beyaz Arap elbiseleri içinde, başlarına taktıkları kefiyeleriyle dört adam çıkmıştı. Omar'ın erken davranıp önlerine çıkarak onları otele buyur ettiğini gördüğümde onun misafirlerine karşı bu kadar el pençe olduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Gerçekten çok önemli misafirler olmalılardı. Yoksa Omar'ın kimse için bu kadar el pençe olacağını zannetmiyordum.

Omar adamlarla birlikte yanımıza doğru ilerlerken gözleri beni bulduğunda bir an için dudakları bir şey diyecekmiş gibi aralanmıştı fakat bu sırada yanındaki adamların Arapça bir şey söylemesiyle dikkatini tekrar onlara yönlendirerek gözlerini benden çekti. Yanımızdan geçerlerken onları Arapça "Hoş geldiniz," diye karşıladığımda adamlar bu jesti güler yüzle karşıladılar ama Omar'a baktığımda misafirlerini memnun etmemden dolayı hiç

de sevinmiş görünmüyordu. Onlar odalarına götürülmek üzere yanımızdan geçip giderken stresli geçecek günün ilk dakikalarını sorunsuzca atlattığım için tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bırakarak arkalarından baktım. Belli ki Omar bugün hatalarımı arayacak ve en ufak bir noktada beni kovacaktı. Can olayından dolayı bana takmış olmalıydı. Onun kadar hırslı bir adam her şeyi yapabilirdi. Eğer kafasına beni elde etmeği taktıysa aklı sıra işimde yapacağım en ufak bir hatadan dolayı beni kovmaya kalktığında onun ayağına kapanıp af dileyeceğimi umarak beni elinden geldiğince bezdirmeye çalışacaktı ama ona istediğini vermeyecektim. Bugün bu misafirler tek bir aksaklık olmadan en güzel şekilde ağırlanacaklardı.

Misafirler birkaç saat boyunca odalarında dinlendikten sonra Omar ile toplantı salonuna geçmişler ve tam üç saat boyunca o odadan çıkmadan konuşmuşlardı. Muhtemelen konuşmaktan bıkmadıkları yeni yatırımlarından, otellerinden, yatlarından falan bahsediyor olmalıydılar. Artık vakit onların şark gecesi eğlencesine yaklaşmaya başlamıştı. Ben şark gecesinin yapılacağı salonda son düzenlemeleri yaparken içeriye giren görevlinin yanıma gelerek konuşmasıyla dikkatimi ona yönelttim.

"Müzisyenler geldiler Serap Hanım. Enstrümanlarını hazırlamaları için buraya alıyorum."

"Güzel. Gelsinler. Dansöz? Dansözü aradınız mı? Ne zaman burada olurmuş?"

"Halil Bey az önce aradı ama telefona çıkan olmadı. Birazdan tekrar arayacak."

"Telefona çıkmadı mı?" Panikle sorduğum soruyla bir-

likte dansözün sırf telefona çıkmamış olması bile bende tüm işimi kaybettiğim hissini yaşatmaya yetti. Böyle bir olasılığı düşünmek bile istemiyordum. Dansöz en önemli kısımdı. Özellikle istenen bir gösteriydi ve eğer o telefona çıkmayan kadın bu işi ekerse sayesinde işimden olacaktım.

"Ben ararım," diye devam ettim. Elime telefonu alarak hızla dansözün numarasını çevirdim. Dört kez çalışın ardından açılınca derin bir nefes vererek konuşmaya başladım.

"Merhaba Reyhan Hanım. Bir sorun yok değil mi geliyorsunuz?"

"Tabii geliyorum. Biraz trafik sıkışık ama en geç yarım saate ordayım merak etmeyin." Telefonun diğer ucundan gelen kulağı sağır edici yüksek korna sesiyle telefonu bir an için kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Tamam. Bekliyoruz o zaman Reyhan Hanım," dedim ve konuşmayı sonlandırmamın ardından sakinleşerek şark köşesinde son düzenlemeleri yapmaya geri döndüm.

———— ✠ ————

Yarım saat geçmişti ve Omar ile misafirleri şark köşesinde çoktan yerlerini almışlardı. Müzisyenler fasıl müzikleri çalarak ortama otantik bir hava katarken Omar ve misafirleri şark köşesinde yayılarak kahkahalar arasında önlerine sunulan yemekleri yiyor ve birazdan çıkacağını düşündükleri dansözü bekliyorlardı. Halil Bey yanıma gelince panikle konuşmaya başladım.

"Nerede bu dansöz? Yarım saat dedi neredeyse bir saat olacak hâlâ ortada yok," dedim panik içinde ağlamaklı bir ses tonuyla. Her şey bu kadar harika giderken nasıl yedek bir dansöz ayarlamamıştım diye içten içe hayıfla-

nıyordum. Kesin tüm emeklerim çöpe gidiyordu. İşten atılacaktım.

"Yaklaşık on beş dakikadır aralıksız arıyorum ama cevap vermiyor. Şu an o kadar kızgınım ki anlatamam," dedi Halil Bey öfkeyle.

Son kez şansımı denemek için tekrar telefonu tuşlayarak dansözü aradım ama yine cevap vermemişti. Artık neredeyse olduğum yere çöküp ağlayacaktım. Tam bu sırada telefon çalınca arayan kişinin dansöz Reyhan Hanım olduğunu görmemle aceleyle telefonu açtım.

"Reyhan Hanım. Geldiniz mi? Neredesiniz?"

"Merhaba Serap Hanım. Kusura bakmayın. Vallahi nasıl oldu ben de anlamadım. Şerefsizin biri sen gel çarp bizim arabaya. Polisler de geldiler. Tutturdular illa karakola geleceksin de ifade vereceksin diye. Aksilik işte. Gelemiyorum o yüzden, onu haber veriyim dedim."

Kadının oldukça sakin bir ses tonuyla yaptığı bu açıklamasıyla başımdan kaynar sular indi. Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu?

"Saatlerdir neden telefonlara cevap verip söylemediniz peki? Biz son dakikaya kadar sizi bekledik," dedim umutsuzca.

"Ay zaten başımda yeterince sorun var. Bir de telefonlara cevap veremezdim. Kusura bakmayın artık. Neyse kapatmam lazım şimdi benim. Size hayırlı geceler."

Sözleri ardından yüzüme kapatılan telefonla şaşkınlık içinde telefona bakakaldım. Kadın resmen benimle dalga geçiyordu. Hayırlı geceler de neydi? Bu saatten sonra artık hayrı mı kalmıştı sayesinde.

"Ne oldu? Gelmiyor mu?"

Halil Bey'e başımı hayır anlamında sallamakla yetin-

dim. Ellerimi saçlarım arasından geçirerek panik içinde bir sağa bir sola gitmeye başlamıştım. Az önce içeriye hizmet yapan garsonlardan biri gelerek konuşmaya başladığında volta atmayı kestim.

"Omar Bey içerden dansöz ne zaman çıkacak diye soruyor Serap Hanım."

Duyduklarımızın ardından Halil Bey ile panik içinde birbirimize baktık.

"Bittim ben," dedim şok içinde.

"Tamam sakin olalım. Kriz anında bir çözüm her zaman bulunur. Yeter ki düşünmek için sakin olalım." Halil Bey'in bu önerisi karşısında artık beynim durmuş bir halde ona bakmaya başladım. Zaten artık ortada panik yapacak bir işim kalmamıştı. Halil Bey'in bana bakarken gözlerinde parlamaya başlayan ışığa sadece umutsuzca bakıyordum.

"Serap diyorum ki..."

"Evet?"

"Tek bir çözüm yolumuz var."

"Nedir?" dedim heyecanla. Eğer bir çözüm varsa buna her türlü açıktım.

"Her Türk kızının içinde göbek atabilme yeteneğinin yattığına inanıyorum Serap."

Sözleri ardından tek kaşını kaldırdığında açıkça belli olan manasını anlamıştım.

"Yok, hayır," dedim başımı iki yana olumsuz anlamda sallayarak.

"Ya yapacaksın ya da işinden olacaksın Serap. Önünde iki seçenek var."

Halil Bey acı gerçeği yüzüme vurduğunda artık bundan kaçışım olmadığını idrak etmiştim.

"Peki dansöz kıyafeti? Ne giyeceğim?"

"Animasyon kıyafetleri arasında olacaktı. Hemen getiriyorum."

Halil Bey'in getirdiği kırmızı ve vücudumun dörtte üçünü ortaya seren dansöz kıyafetini üzerime giydikten sonra aynanın karşısına geçtim. Bu yaptığıma inanamıyordum. O kadar adamın önünde nasıl dans edecektim hiçbir fikrim yoktu. Hele ki Omar'ın karşısında bu kıyafetle nasıl çıkıp dans ederdim? En azından yüzümü kapatmak için kıyafetle uyumlu kırmızı bir peçe vardı. Böylece Omar'ın beni tanımaması için içten içe dua etmeye başladım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor ve ellerim heyecanla karıncalanıyordu.

"Hazırsan müziği başlatacağız ve sen de müzikle birlikte içeri gireceksin tamam mı Serap?" Soyunma odasının diğer tarafından seslenen Halil Bey'e kapıyı açarak karşısında durdum.

"Bu çok utanç verici."

"Harika görünüyorsun Serap. Zaten elindeki örtüyü iki döndürüp biraz da kalçanı sağ sola sallarsan şarkı biter. Tabii bir ara yanlarına gidip para için eğilmeyi unutma. Hadi ben açtırıyorum müziği."

Halil Bey konuşmama izin vermeden ilerleyince arkasından giderek şark odasının kapısının önünde hazırola geçtim. Derin derin nefesler alarak bunu yapabileceğimi içimden kendime hatırlatmaya başladım.

Odanın içine çaktırmadan baktığımda müzisyenlerin susmasıyla dansözün geleceğini anlayan Omar ile misafirlerinin yüzüne gülümseme yayılmıştı. Hepsi kapıya doğru gelecek kişiyi beklercesine bakıyorlardı.

Önce şarkının müziksiz sadece sözlerle başlayan kıs-

mı duyulduğunda yavaşça kapının arkasından çıkarak öne doğru ilerlemeye başladım. Gözlerimi her ne kadar Omar'dan kaçırmaya çalışsam da ister istemez zaafıma yenik düşüp onun bana yönelttiği bakışlarına odaklanmıştım. Gözleri benimkileri bulduğunda yüzündeki gülümseme yerini ağzı açık bir şekilde şaşkınlıkla bana bakan bir ifadeye bırakmıştı. Müzik hareketlendiğinde elimdeki örtüyü etrafımda çevirerek zamanında düğünlerden ve kız kıza verilen partilerden kaptığım birkaç figürü devreye sokup kalçamı sağ sola salmaya başladım. Aslında Burcu hep sen işsiz kalmazsın en kötü dansöz olursun derdi. Tabii ben bu lafı şimdiye kadar hep dalgaya alırdım. Kim derdi ki Burcu her şeyde olduğu gibi bunda da haklı çıksın. Şimdi Omar'ın karşısına geçmiş Arapça bir şarkıda dans ediyordum. Onun şaşkın bakışlarına bakılırsa da beni çoktan tanımıştı. Böyle düşündükçe bu son dansın olabilir diye içimden geçirerek daha çok kendimi saldım ve Omar'ın şapşallaşmasından keyiflenerek daha rahat oynamaya başladım.

Aklı sıra benim böyle bir aksilikte pes edeceğimi sanmıştı. Onun ayaklarına kapanıp işimden olmamak için ona yalvaracağımı düşünmüştü ama şimdi karşılaştığı bu durum onun afallamasına neden olmuştu. Daha fazla kıvırmaya başladığımda yanındaki Araplar ıslık çalarken bir yandan "Maşallah, maşallah," diye söylenip duruyorlardı. Yavaşça yanlarına yanaşıp arkamı dönüp eğildiğimde Araplardan biri önce alnıma para yapıştırdı ve ben de onu alıp belimin kenarına sıkıştırdım. Ardından hemen Omar'ın yanındaki Arap misafirin yanına gittiğimde adamın parayı bir anda göğsüme sıkıştırmaya kalkmasıyla Omar hemen adamın elini tutmuştu.

"Türkiye'de göğüse takılmıyor." Söylediği yalanın ar-

dından engellenen Arap misafirinin garip bakışlarına maruz kalınca bir bana bir adama bakıp kekeleyerek devam etti. "Yani yasak bu. De-devlet yasak koymuş."

Sözleri ardından gülmemin görülmesini engelleyen bir peçe taktığım için memnun olmuştum. Besbelli kıskanmıştı beni. Engellenen adam anlamış gibi yaparak geri çekildi ve onun yerine cebinden bir tomar para çıkararak havaya doğru saçmaya başladı. Bir tomar parayı gördüğümde gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılmıştı ama bozuntuya vermemek için bu sefer Omar'a doğru yönelerek dans etmeye başladım. Eğer benim dansöz olmadığımı anlarlar ve beğenmezlerse işim hepten biterdi. O yüzden şansımın sınırlarını zorlayarak elimden geldiğince iyi dans etmeye çalışıyordum. Omar'a iyice yaklaşıp tam önüne gelip kıvırmaya başladığımda tüm vücudumu aşağıdan yukarıya doğru şaşkın gözlerle süzüyordu. O kadar şaşkındı ki içimden şu anki görünümüne kahkhaha atmak geliyordu. Onu daha da delirtmek için tam önünde diz çöküp geriye doğru omuzlarımı salladığımda adamlardan biri "Para atmayacak mısın Omar? Kız bekliyor," dedi Arapça. Diğer bütün Araplar kahkahalar atarken Omar gözlerini benim gözlerimden ayırmadan cebinden bir deste çıkarıp başımdan aşağı boca etti ve ardından geriye yaslanıp beni izlemeye devam etti. Müziğin bitmesine yakın ayağa kalkıp son kez etrafımda örtüyle birlikte döndükten sonra eğilerek selam verdim. Bu sırada biten müziğin ardından içeriye alkışlar eşliğinde büyük beyaz bir pasta getirilerek tam Omar'ın önüne bırakıldı. Omar ayağa kalkarak hâlâ tüm o alkışlar ve nice senelere dileklerine aldırış etmeden gözlerini benden ayırmayarak mumları üfledi. Mumları üflerken yukarıya doğru bakan gözleri yiyecekmiş gibi

bana bakıyordu ve bu bakışlar korkmama neden oluyordu. Bakışlarındaki bu ifadeyi nasıl algılamalıydım bilmiyordum? Ya kovuldun diyordu ya da sana bayıldım. Ama her iki türlü de bakışlardan emin olduğum tek bir mesaj vardı o da seninle sonra görüşeceğiz mesajıydı.

Pasta, üflenmesinin ardından alkışlar eşliğinde servis edilmek üzere odadan götürülürken ben de görevimi sonlandırmanın rahatlığıyla odadan uzaklaşmaya başladım. Tam da bu sırada Omar'ın misafirlerine söylediği "Beş dakika içinde geliyorum," sözlerini duymamla telaşlanarak adımlarımı hızlandırdım ve odadan çıkarak koridoru yarılayıp soyunma odasına kendimi attım. Kapıyı arkamdan kapattığımda koridorda yankılanan ve gitgide yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordum. Kesin canıma okuyacak diye düşünüp çaresizce olduğum yerde dururken kapının aniden açılmasıyla Omar'ı karanlık ve sert bakışlarla bana bakarken gördüm. Kapıyı ardından sertçe kapatmasıyla yerimden sıçramıştım. Daha ne olduğunu anlayamadan hızla üzerime doğru geldi. Korkuyla birkaç adım atmamın ardından ellerimden sertçe tutarak duvara yapıştırmasıyla neye uğradığımı şaşırdım. Benden oldukça uzun ve iri vücudunu bana bastırarak beni duvarla kendine hapsetmişti. Omar tarafından ele geçirilmek hem daha önce hiç tatmadığım bir heyecan verirken hem de korkutuyordu. Tüm vücudunun baskısını üzerimde hissederken nefes nefese kalmıştım. Ürpermiştim. Şimdi Omar'ın alnı alnıma değiyordu ve hızlı hızlı aldığı nefesinin sıcaklığını dudaklarımın üzerinde hissedebiliyordum. Göğsü her hızla inip kalktığında göğsüme baskı yapıyor ama bu onu umursatmıyordu. Başı alnıma yaslı ve gözleri kapalı halde İngilizce fısıldayarak sorduğu soru karşısında ne diyeceğimi şaşırmıştım.

"Bana ne yapıyorsun böyle? Senden uzak durmak için verdiğim onca çabadan sonra neden her seferinde sana kapılmışken buluyorum kendimi?"

Sözleri kalbimin daha da hızlı atmasına ve yanaklarımın gitgide daha da kızarmasına neden olmuştu. Kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı ve istesem de şu durumda konuşamazdım. Sol eli bir anda başımın arkasından saçlarımı kavradı ve beni daha da duvara yapıştırdığında, dansöz kıyafetimin çıplak bıraktığı tenimle tamamen temas eden gömleğinin ardındaki sıcaklığı ve kaslarının sertliğini hissedebiliyordum.

Sağ eli elimi serbest bıraktıktan sonra parmaklarını kızaran yanağımın üzerinde gezdirerek "Bu kadar masum olman, karşımda böylesine kızarman ve ellerim altında yaprak gibi titremen beni nasıl deli ediyor anlatamam," diye fısıldadı. Parmakları dudaklarıma kaydığında zaten göğüsümden çıkacak gibi atan kalbime oksijen yetiştirmek için aralanan dudaklarım daha da aralanmıştı. "Bu günaha davet eden dudaklarına yapabileceklerimi düşündükçe çıldırıyorum ve..."

Arzu dolu fısıltılı sözlerini yarıda keserek elini boynumdan başlayarak omuzuma, ardından göğüslerimin ortasından geçirip belime getirmişti. Belimi sıkıca kavrayan elleri bir an sonra çözülerek giydiğim dansöz kıyafetinin alt kısmına vardığında elini bacağımın yırtmacına kaydırıp bacağımı kavrayarak sözlerine devam etti. "Bu vücudunun her bir zerresini keşfe çıkma arzusu tüm bedenimi ele geçirmişken mantıklı düşünmem imkânsız."

Sözleri ardından elini bacağımdan çekip tekrar vücudumda yaptığı yolculuğu tekrar ederek boynumu kavradığında dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Neredeyse

dudaklarımız artık birbirine değiyordu ama öpüşmeden öylece duruyorduk. Onun elleri altında böylesine güçsüz olmak ve elimden hiçbir şey gelmez halde onun merhametine kalmak hem fazlasıyla heyecan vericiydi hem de bu kadar zayıf olduğum ve baştan çıkarıcı, utandırıcı sözlerine karşı gelemediğim için utandırıcıydı. Kendimi bir kez daha hayal kırıklığına uğratıyordum.

On Beşinci Bölüm

Omar'ın elleri altında birbirimizin nefeslerini solurken eğer ona karşı gelmezsem onun gözünde bulunduğum durumun ne kadar kötü olacağını düşünmeye başladım. O, benim Can ile sevgili olduğumu sanıyordu ve ben şimdi Omar'ın elleri altındaydım. Sonunda tüm cesaretimi toplayarak ellerimi onun derin soluklarla inip kalkan göğüsünün üzerine koyarak neredeyse onun dudaklarına değen dudaklarımı hareket ettirip fısıldadım.

"Bu çok yanlış."

Sözlerim ardından gözlerini kapatarak başını birkaç santim geri çekti ve içine derin bir nefes çekerek ellerini üzerimden uzaklaştırdı. Başını olumlu anlamda sallarken yüzünde çok büyük bir üzüntü duygusu vardı. Adımlarını benden uzaklaştırarak hızla arkasına dönüp odadan çıktığında olduğum yerde yere çöktüm ve elimi kalbime götürerek az önce yaşadığım yakınlaşmanın etkilerini üzerimden atmaya çalıştım. Şimdi ne yapacaktım bilmiyordum. Her şey o kadar birbirine karışmıştı ve berbat bir hal almıştı ki artık elimden hiçbir şey gelmiyordu. Az önce bana açık açık beni arzuladığını söylemişti ve bu

durum tam da onun tehlikeli planlarını doğrular niteliktedi.

"Bana ne yapıyorsun böyle? Senden uzak durmak için verdiğim onca çabadan sonra neden her seferinde sana kapılmışken buluyorum kendimi?"

Bana söylediği bu sözlerle o kadar açık bir şekilde kendini ele vermişti ki artık buraya benim için geldiğini açıkça anlamıştım. Sırf arzuları doğrultusunda koskaca otel zincirini satın almış ve işlerini İstanbul'dan yürütmeye karar vermişti. Nasıl bir hırstı bu? Sadece bir kereliğine de olsa beni yatağa atmak için yaptığı bunca şey, tüm bu planlar nasıl bir aklın oyunuydu?

Şimdi de bu kadar yakınlaşmadan sonra onu reddetmemden dolayı muhtemelen öfke ve hırstan etrafına alevler saçıyor olmalıydı. Sırf Can ile sevgili olduğumu öğrenmesiyle bile bana bu işi yığıp işten atmakla tehdit ettiyse şimdi onu reddetmemden dolayı ne yapardı, düşünmek bile istemiyordum. Beni işten kovacağından emindim ama yine de pazartesi günü gider gitmez istifa dilekçemi insan kaynaklarına verip tüm eşyalarımı toplayarak oradan uzaklaşacaktım. Bu iş için dansöz bile olmuştum ama bu şekilde olmazdı.

Belki de benim onun için dansözün yerine geçtiğimi sanıyordu ve o yüzden kendisinde bu yakınlaşmanın hakkını görmüştü. İşimi kaybetmemek için dans edebilirdim ama ne olursa olsun işimi kaybetmemek korkusuna onun kucağına atılacak değildim.

Kıyafetlerimi değiştirerek Halil Bey'e eve gideceğimi ve Araplarla gecenin geri kalanında ilgilenmelerini söyledim. Zaten artık yapacak bir şey kalmamıştı. Araplar şark sofrasından kalktıktan sonra odalarına dağılacak ve

özel istedikleri bir şey olmadığı sürece ertesi güne kadar yapılması gereken başka bir iş olmayacaktı.

Ertesi gün kalktığımda Burcu'ların evine giderek tüm olanları baştan sona Burcu'ya anlattım. Her şey çok güzel giderken dansözün bizi ektiğini ve işten atılmamak korkusuyla dansözün yerine geçtiğimi, Omar'ın kıskançlığını ve en sonunda odaya dalarak üzerime gelmesini, yakınlaşmamızı...

Burcu duydukları karşısında o kadar şaşırmıştı ki onun kadar akıllı bir insan bile tüm bunların olma olasılığını kavrayamıyordu.

"Serap. Durum ciddi ve belki de ilk defa tam olarak seninle aynı şeyleri düşünüyorum. Yani bir plan kurduğuna emindik ama insan yine de bu kadarını konduramıyordu. Belki de istifa etmen en doğrusu. Onun vereceği bir işe kalmadın." Sesi oldukça sakin ve bir o kadar da çaresiz çıkmıştı. Eğer Burcu'nun sesi çaresiz çıkıyorsa durum gerçekten ciddi demekti.

O gece Burcu'larda kalıp saatlerce sohbet etmiştik. Konu Omar olmadığında bile aklımda tek dolaşan Omar'dı. Hâlâ bana dokunuşlarını, fısıldayışlarını ve nefesinin sıcaklığını aklımdan atamıyordum. Keşke içinde bana karşı arzu dışında, biraz olsun aşk besleseydi. Benim ona karşı hissettiğim duyguların en ufak bir kırıntısını onda fark etseydim onun için tüm güçlüklere göğüs germeye hazırdım oysa ki. Ama o bana o güveni hiç verememişti. Neden benden uzak durmak için onca çaba veriyordu ki?

Sabah otele vardığımda dün gece Burcu'larda hazırladığım istifa dilekçemi direk insan kaynaklarına teslim et-

memin ardından ofise çıktım. Bugün diğer çalışanların güler yüzle günaydın sözlerine oldukça asık bir suratla cevap vermiştim ve kimseyle konuşmadan kendimi odama atmıştım. Depoyu arayarak eşyalarımı koymak için bir koli istememin ardından çekmeceleri tek tek açıp eşyalarımı masanın üzerine çıkarmaya başladım. Artık sevdiğim bir işim olmayacaktı ve ben o kadar çalışmanın sonucunda işsiz kalacaktım.

Bu işteki konumum bir yana burada tanıştığım insanların hepsi o kadar iyilerdi ki onları kaybedecek olduğumu bilmek üzüntüyle gözümden bir damla yaş akmasına neden olmuştu. Henüz kimse ayrılacağımı bilmiyordu ve öğrendiklerinde onlara hoşçakal demenin zor olacağına emindim.

Kapı çalınmasının ardından ben daha girin demeden kapı açılmış ve içeri şaşkın bakışlarla bakan Can elindeki koli ile odaya girmişti.

"Bu koli ne için Serap?" dedi elindekini havaya kaldırarak. Neden onun elindeydi ki? Ben ondan değil depo sorumlusundan istemiştim bunu.

"İstifa ettim." Sesimin güçlü çıkması için elimden geleni yapmıştım.

"İstifa mı ettin? Neden?" Can şaşkınlıkla sorularını sorarken birkaç adım daha yaklaştı.

"Şu Araplarla ilgili görev pek yolunda gitmedi," diyebildim sadece. Daha fazlasını asla söyleyemezdim. Daha Omar'a sırf inat uğruna onunla çıktığım yalanını söylediğimi bile itiraf edememiştim.

"Yoksa seni kovdu mu? Bana doğruyu söyle Serap." Sözleriyle birlikte yüzümde hissettiğim eliyle onun gözlerine bakmak zorunda kaldım.

"Hayır. Sadece o kovmadan önce ben ayrılıyorum. Lütfen karşı çıkma."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Onunla konuşacağım." Can'ın sözleri ardından benden uzaklaşıp hızla kapıya yönelmesiyle panik içinde karşılık verdim.

"Can lütfen karışma. Senin de işinden olmanı istemiyorum."

Can tam kapıyı açıp gideceği anda çalan telefonla olduğu yerde kalarak gözlerini önce telefona ardından bana çevirdi. Gözlerim yaşlı ve paniklemiş bir halde, titreyen ellerime aldırmadan telefonun ahizesini yavaşça kaldırdım.

"Efendim."

"Serap Hanım. Omar Bey sizi acilen odasına çağırdılar." Bir bu eksikti. Şimdi tüm bu zor dakikaların üstüne birde Omar ile nasıl yüzleşecektim, bilmiyordum. Hâlâ benden ne istiyordu anlamıyordum. Onun arzularının kurbanı olmayacaktım. Neden bir türlü anlamak istemiyordu ki bunu? İşimi bile bırakıyordum, daha nasıl açıklayabilirdim bilmiyorum.

Telefonu kapattığımda Can'ın meraklı gözlerine karşılık "Beni çağırıyor," demekle yetindim.

"İstersen seninle gelebilirim." Bu çocuk canına mı susamıştı? Benim için işinden olmayı böylesine göze alacak kadar beni seviyor muydu gerçekten? Neden Omar da biraz olsun Can gibi olamıyordu?

"Hayır sen kal. Lütfen Can. Bunu ben halledebilirim," dedim odadan çıkmadan önce. Ben onun yanından geçip odadan çıktığımda arkamdan Omar'a karşı olan öfkesiyle baktığını hissedebiliyordum. Şimdi son kez Omar'ın karşısına çıkacaktım ve artık ilk tanıştığımız günden beri beni arzu dolu planlarının bir parçası yapmayı aklından çıkarıp atma-

sını ona en sert şekilde söylecektim. Dubai'deki o yemekte bana bambaşka bir yüzünü göstermişti ama o günden sonra yine beni yanıltmayarak eski Omar olmakta karar kılmıştı. O yemekteki yüzü de muhtemelen oyunun başka bir parçasıydı. Başarılı olmayı umduğu ama yine benden karşılık bulamayarak hüsrana uğradığı bir oyun. Bir şekilde zayıf bir anımı yakalamak ve beni elde etmek istiyordu.

Kapıya vardığımda sekreterinin bir şey demesine ya da geldiğimi haber vermesine izin vermeden odaya öfkeyle daldım.

Bu sefer o da oturmak yerine odanın içinde bir sağa bir sola gidip duruyordu.

Benim odaya girmemle öfkeli bakışlarını bana çevirerek olduğu yerde durdu.

"İstifa etmek nedir Serap?" dedi uyarıcı bir ses tonuyla.

"Artık çalışmak istemiyorum demek," diye karşılık verdim. Karşıma geçmiş bir de üste çıkmasına izin veremezdim. Verdiğim net ve öfkeli tavır karşısında daha da kaşları çatılmıştı ve bana hayal kırıklığına uğramış bakışlarla bakıyordu.

"Verdiğin onca çabadan sonra mı?"

"Onca çaba verdim. Evet..." diye başladım titreyen sesimle. Karşımda duran, duygularımı yerle bir eden duygusuz adama karşı artık öfkeme engel olamıyordum. "Ama sen tüm o çabalarımı son anda yerle bir ettin. Sen her ne kadar oradan göremesen de ben sadece işimi kaybetmemek için tüm o çabaları verdim. Gelip beni arzularının kurbanı yap diye değil!"

Öfkeyle gözümden akan bir damla yaşı umursamadan karşımda bana bir şeyler anlatmaya çalışan Omar'a bakıyordum.

"Buna engel olmaya çalışmadığımı mı sanıyorsun?" diye fısıldadı bana hayal kırıklığı içinde bakan gözlerle. "Keşke sadece arzudan ibaret olabilseydin. İnan her şey o zaman daha kolay olurdu." Omar'ın söylediği bu sözler karşısında öfke dolu bakışlarım yerini duyduklarını anlamaya çalışan bakışlara bıraktı. Ben daha bir şey diyemeden konuşmasına devam etti. "Sen Dubai'den ayrıldığında hayattan zevk alamamaya başladım. Kendimi sadece senin, arzudan ibaret olduğuna inandırmaya çalıştım ama seni düşünmekten kendimi işime bile veremez oldum." Aniden durarak bir adım yaklaştı ve tam karşıma gelip gözlerimin en derinine, acı çeker gibi bakmaya başladı. "Rüyalardan senin adınla uyanmak, arkası dönük kadınları sana benzetirken, yüzlerini gördüğümde hissettiğim acıdan mahvolmak... Delirmeye başladığımı düşündüm ve seni başka kadınlarla unutabileceğimi sandım. Ama hangi kadına dokunmaya başlasam..."

Sözlerini söylerken elini kaldırarak saçlarımın arasına götürdü ve sanki kırılacaklarmış gibi yavaşça saçlarımın arasından geçirdi. "Gözümde sen canlanıyordun. Onlar tutkuyla benden daha fazlasını isterlerken aklıma senin ellerim altında titreyen bedenin ve kızaran yanakların geliyordu." Elleri saçlarımdan yanaklarıma ulaşmıştı. Bunları ondan duyduğuma inanamıyordum. Kalbim hızla atarken o, beni şaşkına çeviren konuşmalarına devam etti. "Yapamadım Serap. Senden sonra hiçbir kadına dokunamadım. Senden uzak durmaya çalıştım ama en azından seni görmek ve sesini duymak istedim. Ta ki Can ile senin birlikte olduğunu duyana kadar. İkinizin birarada olduğunu düşünmek bile beni delirtiyor ve sen şimdi buradan ayrılacağını söylüyorsun. Bununla nasıl baş edece-

ğimi bilmiyorum." Çenesini sıkarak, elini saçları arasına götürdü.

"Can ile sevgili değildim. Hiç olmadım. Anlamıyorum. Kendini benden uzaklaştırmanı, istediğin an bana yaklaşıp umut verirken istediğin an bir yabancı gibi davranmanı. Duygularımla oynamanı istemedim ve Can ile sevgili olduğumu söylemek zorunda kaldım." Can ile sevgili olmadığımı öğrendiğinde gözlerinde oluşan umut ışığını görebilmiştim ama bir saniye sonra o ışık kaybolmuş yerini yine çaresizlikle kaplı bakışlara bırakmıştı. "Neden yapıyorsun bunu? Madem benim için daha fazlasını hissediyorsun niye engel oluyorsun kendine?" diye sordum. Artık gerçeklerin ortaya çıkmasını beklemek için tek bir saniye daha sabrım kalmamıştı. Onu anlamak istiyordum. Eğer bir zenginin basit bir oyunu değilsem neler olduğunu öğrenmek istiyordum.

"Eğer seni kendimden uzak tutmazsam yıpranırsın. Ben seni üzerim Serap. Sorun sadece kadınlara güvenememek değil. Keşke sadece öyle olsaydı. Çünkü inan sen bu tabularımı çoktan yıktın. Ama seni ne kadar korumaya çalışırsam çalışayım çevrem o kadar çok kurtla dolu ki yanımda gördüklerinde seni çirkin planları ve sözleriyle yıpratırlar. Ailem bile evleneceğim kız konusunda söz sahibi olmak isterken sen benim hayatıma dayanamazsın. Sana bunu yapamam."

Buna benim karar vermem gerekmez miydi? Hem bana hem kendisine acı çektirmesine gerek var mıydı?

"Ben senin için her zorluğa göğüs germeye hazırdım," diye karşı çıktım sonunda sesimi toplayarak. Karşımda üzgün bakışlarla bakan Omar'ın masmavi gözleri karşısında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Onun

duygularının böylesine yoğun ve böylesine düşünceli olmasını beklemiyordum. Kalbim onun aşkıyla parampar-çayken benim karar vermem gereken bir durum için bu kadar süre duygularını saklamış olmasından dolayı ona öfke duyuyordum.

"Üzgünüm Serap. Lütfen işi bırakma. Bugün izinlisin. Git dinlen ve bunları düşün. Ama lütfen beni anla," dedi umutsuzca. Ona şu anda elimden geldiğince bağırmak istiyordum. Tüm eşyaları kırmak ve sadece beni düşünmesini kesmesini söylemek istiyordum. Ben onun çevresinden ya da ailesinden dolayı üzülmezdim. Sadece onun beni sevdiğini bile bile ondan uzak kalırsam yıpranırdım. Bunu ona anlatmak istiyordum. Benim yerime kararlar vermemesini yüzüne karşı haykırmak istiyordum ama tüm sözcükler boğazımda düğümleniyordu. Sonunda hiçbir şey diyemeden öfkeyle ve hızla kapıyı çarpıp çıktım.

⚜

Ellerim, ayaklarım titrer halde zorla kendimi odaya attığımda hemen ardımdan giren Can meraklı gözlerle içeri daldı.

"Ne oldu Serap? Ne dedi sana?" Sesi her an gidip Omar'ı dövecekmiş gibi öfkeyle çıkıyordu. Olanları nasıl söyleyebilirdim ki? Omar şimdi beni öyle bir hale sokmuştu ki hem sevinçten havalara uçmak hem de sinirden saatlerce ağlamak istiyordum.

"İstifa etmekten vazgeçtim," diyebildim titreyen sesimle.

"Kalmanı mı istedi?"

"Evet."

Ben masamdaki eşyaları tek tek çekmecelere geri koymaya çalışırken titreyen ellerimi fark eden Can yanıma gelerek "Bırak ben hallederim," dedi elimi tutmadan önce.

"İzinliyim. Gitsem iyi olur," dedim elimi elinden çekerek.

"Tamam. Sen git ben buraları toplarım." Can'ın destekleyen sözünün ardından teşekkür ederek çantamı alıp ofisten hızla uzaklaştım.

Tüm gün ne Burcu'yu ne de başka birini aradım. Sadece sessizce yatağımda oturup Omar'ın dediklerini düşündüm. Duygularını belirten o sözlerini. Benim rüyalardan onun adını sayıklayarak uyandığım gibi o da benim adımla uyanmıştı. Ben her yerde onu gördüğümü sanarken o da aslında aynıydı. Ben onun başka kadınlarla gününü gün ettiğini düşünürken o aslında onlarda beni görmüş ve hiçbirine dokunamamıştı. Tüm o acıları çekmesinin nedeni benim onun o gösterişli hayatında yıpranacağımı düşünmesiydi.

Ertesi gün işe gittiğimde masamda bir bilet görüp şaşkınlıkla biletin yanındaki notu elime alarak okumaya başladım.

Sanırım biraz moral bulma vakti. Notre Dame müzikali İstanbul'a gelmişken bu fırsatı kaçırmak istemedim. Bu cuma akşamı kimseye söz verme.

Can

Notu okumamla dünden beri ilk defa yüzüm güldü. Notre Dame müzikaline gitmek en büyük hayallerimden biriydi. Can'a inanamıyordum. Bu harika bir sürprizdi. Hemen Can'ın odasına giderek o daha bir şey diyemeden ona sarıldım.

"Çok teşekkür ederim Can. Bunun benim için ne kadar değerli olduğunu anlatamam," dedim sevinçle.

"Seni sevindirmeyi başardığıma göre görev tamamlanmıştır," diye karşılık verdi Can gülerek. Onun üniversitedeki umursamaz tavırları aklıma geldikçe hâlâ nasıl bu kadar düşünceli bir insana dönüştüğünü aklım almıyordu.

Akşam telefonda Burcu ile konuşarak her şeyi anlatmaya karar vermiştim. Burcu, Omar ile ilgili kısmı duyduğunda aynı benim gibi hem sevinmiş hem de üzülmüştü. Benim sorunlarımdan o ve Kerem arasındaki gelişmelerden bir türlü konuşamıyor olmamız kendimi bencil hissetmeme neden oluyordu. Neyse ki Burcu, Kerem ile aralarında hiçbir sorun olmadığını ve sıradan, birbirini seven sevgililer gibi takıldıklarını söyleyerek içimi bir nebze de olsa rahatlatmıştı. Can ile müzikale gideceğimi duyduğunda benim yerime sevinç çığlığı atmış ve "Bazen aynı Can'dan bahsettiğimizden şüpheleniyorum," demişti. Bir insan nasıl bu kadar değişebilirdi, ikimizin de aklı almıyordu.

Pazartesi gününden cumaya kadar Omar'ı hiç görmemiştim. Belki işleri çok yoğundu, belki de bir iş seyahatine çıkmıştı ya da benden kaçıyordu.

İş bitiminde Can hazırlanmam için beni eve bırakmıştı ve bende şimdi hazır bir halde Can'ın beni gelip almasını bekliyordum. Belki bu müzikal ile kısa bir süre de olsa kafamı dağıtabilir ve biraz olsun düşünmeyi bırakabilirdim.

Kapı çalar çalmaz Can'ı bekletmemek için çantamı kaparak aşağı indiğimde Can yine güler yüzle benim binmem için kapıyı açmış bekliyordu.

"Buyrun prenses," diyerek oturmam için adeta bir lord edasıyla koltuğu işaret etti.

Gülerek karşılık verdim ve yerimi aldım. Can yerini alıp arabayı sürmeye başladığında az sonra göreceğimiz müzikalin düşüncesini, beynimde dolaşan Omar işgal ediyor ve ben onu aklımdan her def edip müzikale odaklanmaya başladığım anda tekrar geri geliyordu.

Sonunda müzikalin bulunacağı salona girdiğimizde etrafta yerlerini alan birçok sanatseverin uğultulu sesleri ve ortamdaki loş ışığın etrafa saçtığı atmosfer beni şimdiden bambaşka bir dünyaya götürüyordu. Can sonunda bize ayrılan yeri bulduğunda çoktan yerlerini almış insanları rahatsız etmeden koltuklarımıza oturduk.

"Tam zamanında geldik. Şimdi perde açılır," dedi Can sahneyi ve etraftaki insanları süzerek. Salon oldukça büyük ve tıklım tıklım doluydu. Ama bir gariplik vardı. Önce yanımdaki koltuğa ardından da etrafa baktığımda bu dev salonda tek boş olan koltuğun yanımdaki koltuk olduğunu fark etmiştim.

"Can?"

"Efendim."

"Biri daha mı gelecek?"

Sorum karşısında Can anlayamayarak kaşlarını çatıp "Hayır. Neden?" diye sordu.

"Yanımdaki koltuk boş da acaba birini daha mı davet ettin diye merak ettim," dedim omuz silkerek. Muhtemelen birinin son anda mühim bir işi çıkmış olmalıydı.

Sonunda ışıklar karartılıp sahnenin perdeleri açıldığında Gringoire sahneye çıkmış *La Temps des Cathédrales*'ü söylemeye başlamıştı. Ortamda yankılanan bu güzel ses ve o müzikalin yarattığı atmosfer karşısında Türkçe üst yazıyı bile takip edemez olmuştum. Beni bambaşka bir dünyaya alıp götürmüşlerdi.

Süre o kadar hızlı akıp geçiyordu ki şimdiden Esmeralda *Bohémienne* şarkısını o pürüzsüz sesiyle söyleyerek herkesi kendine hayran bırakıyordu.

Efsanevi müzikal Fransızca şarkılarıyla bize bambaşka bir masal anlatırken Esmeralda'ya içten içe üzülüyordum. Etrafı kötü kalpli bir papaz, ona bir su uğruna köle olmaya hazır koca yürekli bir kambur ve sevgilisini aldatmaya hazır bir subay tarafından çevrilmişti.

Esmeralda güçlü kalmaya çalışıp karşı çıktıkça belalar peşini bırakmıyor ve o kötü kaderinin başına getirdikleriyle tek başına ayakta kalmaya çalışıyordu.

Quasimodo esir alınarak elleri, kolları bağlı halde sahneye getirildiğinde müzikalin en sevdiğim şarkısı *Belle*'in giriş müziği çalmaya başlamıştı. Şarkıyı iyice hissetmek içinde yerimde doğrulduğumda yan tarafımda hissettiğim gölge karşısında bir anlık sağıma baktım ve kafamı aynı saniye içinde geri çevirdim. Gördüğüm kişi karşısında şok içinde tekrar sağıma baktığımda Omar takım elbisesi içinde yanımdaki koltuğa oturmuş bana sessiz ol işareti yapıyor ve müzikale odaklanmaya çalışır gibi dikkatle bakışlarını sahneye yöneltiyordu.

Quasimodo şarkıya başladığında önce Can'a sonrada Omar'a bir kez daha bakmamın ardından şaşkın bakışlarımı sahneye yönelttim. Belle'in tüm sözlerinin Türkçesini biliyordum. Eğer bilmeseydim şu an ekrandaki görüntülenen çeviriden hiçbir şey anlamayacağıma emindim. Omar'ın burada ne işi vardı ki şimdi? Demek bu boş koltuğu o almıştı. Peki Can ile benim bu müzikale gideceğimi ve bu koltuklarda oturacağımı nereden biliyordu? Tekrar Omar'a baktığımda Omar'ın bana baktığını gördüm. Öylece müzikale bakmadan gözlerini dikmiş beni izliyordu.

Yanımda Can'ın olmasını ve onu fark etmesini umursamadan gülümseyerek bana bakıyordu.

"Neden bakıyorsun?" diye fısıldadım telaşla.

"Çok güzelsin," dedi gülümseyerek.

"Burada ne işin var?" diye fısıldadım. Tam da bu sırada Omar'ın arkama dikkat kesilmesiyle diğer yanıma döndüğümde Can'ın öfkeli gözlerle Omar'a baktığını gördüm.

"Ne işi var bunun burada?" diye fısıldadı Can kulağıma.

"Bilmiyorum," diyebildim sadece. Şu an düşünebildiğim tek şey iki erkeğin arasında her an çıkabilecek Üçüncü Dünya savaşını nasıl rezil olmadan engelleyebileceğimdi.

Frollo şarkıya girdiğinde sözlerin şu anki durumla oluşturduğu ironiye odaklanmamaya çalışıyordum. En azından ben Esmeralda'dan daha şanslıydım ve üç erkek yerine iki erkekle uğraşıyordum.

"Merhaba Can Bey." Omar'ın bu pişkin tavrı karşısında Can'ın dişlerini sıktığını görebiliyordum. Yine de iyi dayanıyordu. Şu an karşısında çalıştığı otelin sahibi olmasa ve böyle bir ortamda bulunuyor olmasak çoktan Omar'a dalacağına emindim.

"Merhaba." Can'ın karşılık verdiği bu merhaba kulağa bir küfürden farksız geliyordu ama Omar bunu pek de umursamayarak inadına bembeyaz dişlerini Can'a göstererek bakışlarını tekrar sahneye yöneltti.

Phoebus şarkıya girdiğinde Can da kendini zor tutarak dikkatini sahneye vermişti. Her an ufak bir kıvılcımda patlayacak bir bomba gibi olan bu iki adam arasında nefesimi tutmuş bir halde sahneye öylece bakıyordum.

Sağ tarafımda bana doğru Phoebus'un Fransızca sözlerini ana dili gibi fısıldayan Omar'ın sesini duyup ona

döndüğümde kolunu kolçağa koyup eliyle ağzını kapattığını ve mavi gözleriyle bana baktığını gördüm. Omar'ın ağzından Fransızca kulağa öyle seksi geliyordu ki.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye fısıldadım öfkeyle.

Soruma karşılık olarak gülerek "Ben değil aşk bizle dalga geçiyor," dediğinde bunu Can'ın duymadığını umarak panikle Can'a baktım. Allah'tan can bunu duymamış gibiydi. Daha çok Omar'ın gelmesinden dolayı öfkesini zor tutan kıskanç bir erkek gibi duruyordu ve eğer bunu duymuş olsaydı muhtemelen şaşkınlıkla bize bakması gerekirdi.

Tekrar Omar'a döndüm, halinden oldukça keyif alır bir halde arkasına yaslanıp bembeyaz dişleriyle sırıtarak sahneye bakıyordu.

On Altıncı Bölüm

Sahnedeki üç adam aynı anda Esmeralda'ya karşı şarkı söylemeye başladığında Omar bana inat sanki tam bir müzik adamı gibi gözlerini kapatıp elleriyle bir orkestra başı edasıyla ritm tutuyordu. Onu ele veren tek şey gözleri kapalı da olsa ona karşı bakışlarımın farkında bir halde yüzündeki o aptal gülümseyişti. Resmen benimle dalga geçiyordu. Can ile benim bu buluşmamızı sabote etmek için gelmişti ve görünen o ki bundan oldukça zevk alıyordu.

"İstersen kalkabiliriz." Can'ın kısık sesle belirttiği bu öneri karşısında ona dönerek başımı hayır anlamında salladım. Yıllardır beklediğim bu müzikali bir erkeğin kıskançlık dolu sabotaj planları yüzünden terk edip gitmeyecektim.

"Hayır. Sorun yok," diye fısıldadım Can'a doğru. Ama Can bu durumdan pek de memnun değildi. Cevabım ardından Omar'a ölümcül bir bakış gönderdikten sonra sakin olmak için derin bir nefes alarak arkasına geri yaslandı.

Tüm gücümle Omar'ı görmezden gelmeye çalışarak dikkatimi sahneye verdim. Omar istediği kadar şarkıla-

ra eşlik etmeye çalışabilir, aklı sıra dikkat dağıtıcı el kol hareketleriyle şarkıyı tüm benliğiyle hissediyor gibi yapabilirdi ama benim bu müzikali izlememe engel olamazdı.

Tu Vas Me Détruire sahnede söylenmeye başladığında bir çift mavi gözün yine üzerime odaklandığını hissetmiştim. Resmen beni deli etmek için elinden geleni yapıyordu. Ona istediğini vermemek ve sinirime hâkim olmaya çalışıp bakışlarımı sahneden ayırmamak için tüm gücümle çabalamaya başladım. Ama yan tarafımda başlayan hareketlenmeden dolayı yan yan bakmaya çalışsam da neler olduğunu anlayamıyordum. İçimden yan tarafında Omar yok, o başka biri, yaptığı dikkat dağıtma oyunlarına gelme, onu umursama... diye söylenirken bir yandan da sahneye odaklanmaya çalışıyordum. Ellerim mavi elbisemin diz üstünde biten eteğinin uçlarıyla stresimi atmak istercesine oynarken bir anda elimin üzerinde hissettiğim elin sıcaklığıyla panikleyerek Omar'a döndüm. Omar elini elimin üzerine koyarak daha fazla stresle eteğim ile oynamamam için elimi sıkıyordu. Gözlerim onun gözlerini bulduğunda ise "Rahat ol," diye fısıldamıştı sanki olabilirmişim gibi. Elimi onun elinden kurtarmaya çalışsam da elimi sımsıkı kavrayıp parmakları arasına geçirmiş ve bir türlü serbest bırakmıyordu. Can'ın bizi el ele görmesi an meselesiyken ve elim onun elleri arasındayken nasıl rahat olmamı bekliyordu acaba?

"Bırakır mısın? Can görecek," diye fısıldadım sonunda.

Omar ise sözlerim ardından gülümseyerek ellerimdeki baskısını daha da çok arttırmıştı. Sözlerine başlamadan önce bana iyice yaklaşarak "Bundan endişelendiğini söylemen elini bırakma olasılığımı yüzde sıfıra indirdi," diye fısıldadı İngilizce.

"Amacın ne senin? Rahat bırak beni," diye fısıldadım dişlerimin arasından. Artık sayesinde müzikalden bir tat alamaz olmuştum. İlk yarının bitmesi için içten içe dua ederken en azından birbirine kenetlenmiş ellerimizin görülmemesi için ellerimizi eteğimin üzerinden çekip Omar ile benim aramdaki araya çekerek saklamaya çalıştım. Bu hareketime karşı gülmesine engel olamayan Omar yan tarafındaki entellektüel görünen adamın tuhaf bakışlarına maruz kalarak "Hadi ama Frollo'nun kıza söylediği sözler oldukça komik değil mi?" diye karşılık verdi. Sanki haklıymış gibi omuz silkerek. Ama adamın çatık kaşları bu açıklamaya karşı hiç değişmeyince Omar'ın gülümsemesi bir anda düşerek "Tamam. Özür dilerim. İngilizce biliyorsunuz değil mi?" diye devam etti fakat adam hâlâ ona ciddi ciddi bakmaya devam ettiğinde Türkçe olarak o müthiş aksanıyla "Özür dilerim," diyerek kafasını bana çevirdi ve bulunduğu garip durumda gözlerini açarak "Beni soktuğun duruma bakar mısın? Hiç insaflı değilsin," diye fısıldadı. Tek yapabildiğim onun bu haline sessizce gülmekti.

"Serap?"

Gülümsemem Can'ın bana seslenmesiyle solarak onun Omar ile benim birleşen ellerimize bakan gözleriyle buluşmuştu. Omar ile el ele tutuşuyor ve bu durumdan oldukça mutlu sevgililer gibi birbirimize gülüyorduk. Bu durumu gören Can'ın şu an neler hissettiğini düşünmek bile istemiyordum. Bunu nasıl açıklayabilirdim ki şimdi? Hızla elimi Omar'ın elinden uzaklaştırarak Can'a açıklamaya çalışır gözlerle bakmaya başladım. Tüm sözler boğazımda düğümlenmişti. Omar Can'a sanki ortada hiçbir sorun yokmuş gibi baksa da bu durum benim için hiç de öyle değildi. Öfkeli bakışlarını bir benim bir Omar'ın üzerinde

gezdiren Can hiçbir şey diyemeden müzikalin ortasında hızla ayağa kalkarak önümüzden geçip gitti.

"Çok yanlış anladı. Şimdi ne diyeceğim?" dedim panikle Omar'a bakarak. Omar ise tekrar elimi tutarak sessizce fısıldadı.

"Sakin ol. Ben ona her şeyi açıklarım."

"Neyi açıklayacaksın? Birbirimize aslında duygularımız olduğunu ama senin beni korumak için kendinden uzak tuttuğunu, ama ya benimsin ya da kara toprağın felsefesiyle çevremde dolaştığını mı?" Konuşmamı bitirdiğimde ya benimsin ya da kara toprağın sözünü bile İngilizceye çevirdiğim için kendimle gurur duymuştum. Fakat Türkçe bir deyim olan bu sözü Omar doğal olarak anlamayarak şaşkın bakışlarla o malum sorusunu sordu.

"Ne kara toprağı Serap? Neden bahsediyorsun?"

"O bir..."

"Şşşt... Bir şey izliyoruz burada. Konuşmaya devam edecekseniz lütfen dışarı çıkın." Arkamızdaki kadının bu uyarısı ardından sözlerim kesilmişti. Artık burada durmam zaten mantıksızdı. Beni buraya getiren Can çekip gitmişken burada oturup hiçbir şey yokmuş gibi müzikali seyredemezdim. Omar'ın beni düşürdüğü bu kötü durum karşısında hızla ayağa kalkıp Omar'ın önünden geçerek çıkış kapısına doğru yürümeye başladım.

Kendimi dışarı attığımda Omar çoktan arkamda belirmişti.

"Elini tuttuysam tuttum. Bundan Can'a ne ki?"

Omar'ın bu çıkışı hayretle ona bakmama neden olmuştu.

"Anlayamıyor musun? Can benden hoşlanıyor ve aramızda geçenlerden en ufak bir haberi yokken şimdi bizi

el ele gördü. Kendi davetinde aniden beliren bir adamla el ele tutuşurken!"

"Bir adam? Sadece o kadar mıyım?" Hâlâ durumu şakaya alıp konuşması karşısında öfkeyle arkamı dönüp ileride müşteri bekleyen taksilerden birine gelmesi için işaret ettim.

"Bizi anlayacaktır." Omar'ın arkamdan söylediği sözlere sadece taksiye binip kapımı kapatarak cevap verdim. Taksi ilerlerken eve varır varmaz Can'ı arayıp ona ne söyleyeceğimi düşünmeye başlamıştım. Omar'a inanamıyordum. Her şeyi mahvetmişti. Nasıl buraya geleceğimizi öğrendiğini düşünmek bile istemiyordum.

Sonunda eve vardığımda kapıyı arkamdan kapatıp çantamı bir tarafa atarak telefonu elime aldım ve Can'ı arayarak açması için beklemeye başladım. Tam da bu sırada kapının çalmasıyla telefonu kapatarak gelen kişinin kim olduğuna bakmak için gözden baktığımda Can'ı görerek şaşkınlık ve panik içinde hızla kapıyı açtım.

"Can? Ben de seni arıyordum. Konuşmalıyız," diyerek hızlı bir şekilde konuştum. Can ise hiçbir şey demeden içeri girerek kapıyı arkasından kapattı.

"Neyi konuşacağız Serap!" Can'ın ani bağırışı yerimden sıçramama neden oldu.

"Biliyorum. Senin için hiç de hoş olmayan bir görüntüydü ama bir açıklaması var," dedim titreyen sesimle. "İnan senin kadar ben de kızgınım."

"Benimle dalga geçmeyi kes artık!" Can bir anda kolumdan tutarak beni çekiştirmeye başladı, ne yapmaya çalıştığını anlayamayarak onu takip ediyordum.

"Ne yapıyorsun? Seninle dalga geçtiğim falan yok. Ben..."

"Sen ne? Otelin patronuyla yatarken bana masum ayak-

ları oynamandan mı bahsedeceksin?" Aşağılayıcı sözleri ardından odama girmemle korkum bin kat daha artmıştı. Can'ın gözleri öfke ve sinirden kararmış bir halde hiçbir şey görmezken beni yatağın üstüne itmesiyle çığlık attım.

"Can saçmalıyorsun," dedim elimdeki telefondan Omar'ın numarasını aramaya basmadan önce. Tek düşünebildiğim gözü dönmüş Can'ın karşısında tek kurtuluşumun Omar'ı aramak olacağıydı. En azından bizim sesimizi duyduğunda çok az bildiği Türkçesi ve benim çığlıklarım onu buraya getirebilirdi.

"Nasıl bu kadar aptal olabilmişim. Aklın sıra ikimizi de aynı anda kandırabileceğini mi düşündün?" sözleri ile birlikte gitgide üstüme geldiğinde yatakta geri geri gitmeye çalıştım. Telefon çoktan elimden kayıp yastıkların arasına girmişti.

"Ama ona yamanman daha iyi olur değil mi? Neticede ben zenginim ama o bir milyoner." Alaylı gülümsemesiyle sözlerini bitirdiğinde geri geri giden bedenim onun ayaklarımdan tutup kendisine doğru çekmesiyle çaresizce elleri arasında çırpınmaya başlamıştı.

"Çekil üstümden!" diye bağırdım onu itmeye çalışırken. Ama Can o kadar delirmiş bir haldeydi ki beni sanki hiç duymuyor gibiydi. Elleri eteğimi yukarı doğru çekmeye başladığında çığlık atarak ellerini itmeye çalıştım. O kadar güçlüydü ki ellerimi bir anda tutup başımın tepesinde sabitlediğinde hiçbir şey yapamaz olmuştum.

"Bu yaptığın çok yanlış! Lütfen bırak beni!" diye bağırdım gözyaşları içinde. O kadar korkuyordum ki tek umudum Omar'dı fakat o gelene kadar her şey için çok geç olabilirdi. Can gözü kararmış bir halde üzerimdeki baskısını arttırırken artık ondan kurtulamayacağımı anlamış-

tım. Can bir eliyle ellerimi sımsıkı tutarken diğer eliyle elbisemin askısını omzundan aşağı indirmişti. Dudakları boynumda sert ısırıklar bırakırken çığlıklarım artık kısılmış yerini umutsuz ve acı dolu gözyaşlarına bırakmıştı. Eli eteğimi sıyırıp külodumun lastiğine ulaştığında korkudan kısılan sesimle "Can, lütfen. Lütfen yapma!" diye yalvardım.

"Kapa çeneni!" sözleri ardından eli pantolonun kemerine gittiğinde bir anlık boşluğa düşüp beni bırakmasından faydalanarak kasıklarına bir tekme geçirdim. O acıyla yatağa düştüğünde hızla yataktan kalkıp sokak kapısına doğru koşmaya başladım. Tam elim kapı kulpuna ulaştığı sırada Can'ın elleri beni belimden kavrayarak omuzuna çıkartmıştı. Çığlıklar içinde tepinirken "Bu yaptığından dolayı hapse gireceksin Can. Tüm itibarın yerle bir olacak," diye söylendim son bir umut onu vazgeçirmeye çalışarak.

"Ne yapacaksın? Beni dava mı edeceksin?" diye karşılık verdi alaylı bir ses tonuyla. Tekrar yatağa düştüğümde bu sefer geriye gitmemem için üzerime çıkarak bacakları arasına bedenimi kitlemişti. "Mantıklı düşünemiyorsun. Sadece elimi tuttu. Hem bu seni niye ilgilendirir ki? Sevgilim bile değilsin!" dedim öfkeyle.

"Neden öyleyse aranızdakileri benden sakladın Serap? Neden hediyelerimi kabul ettin? Neden bana net bir cevap vermek yerine zaman istedin? O zengin züppenin öylece gelip alayla arkamdan gülmesine ve yanımda elini tutmasına neden izin verdin? Gayet mutlu görünüyordunuz Serap!" Sözlerini sürdürürken bir yandan da hızla kemerini açıp fermuarını aşağı indiriyordu.

"Ne olursa olsun bunu yapmamalısın! Bu sen değilsin

Can! Lütfen!" dedim gözyaşlarım gözlerimden korkuyla akarken.

Can ise sözlerime umursamadan eteğimi sıyırıp elini bacaklarımda ve belimde gezdirirken bir anda kapı zilinin çalmasıyla ellerini üzerimden çekerek "Bu da kim şimdi?" diye söylenerek üzerimden hızla kalktı. Kapı zili defalarca çalınarak, kapı sertçe tekmeleniyordu. Beni de beraberinde sürükleyerek kapıya gelip gözden baktığında küfür ederek hızla benimle birlikte mutfağa yöneldi. Çekmecelerden birinden çıkardığı bıçağı eline alarak beni kapının önüne doğru sürükleyerek bıraktı.

"Kapıyı aç. Sakın burada olduğumu söylemeye kalkma," dedi elindeki bıçakla birlikte kapının arkasına saklanarak.

"Saçmalama Can," dedim gözyaşları içinde. Neden bu kadar delirdiğini anlayamıyordum. O hiç böyle biri gibi durmuyordu.

"Ne diyorsam onu yap!" diye bağırdığında öfkeyle tekmelenen kapıyı sonunda açmak zorunda kaldım.

Omar dehşete düşmüş bakışlarla karmakarışık olmuş saçlarıma ve yıpranan elbiseme baktı.

"Serap? İyi misin?" dedi sonunda cevabını duymaktan korkan bir ses tonuyla.

Bakışlarımla Can'ın saklandığını işaret etmeye çalışsam da Omar pek de anlamamış gibi içeri girerek "O nerde?" diye sordu öfkeyle.

Can aniden fırlayıp Omar'ın boynuna bıçağı dayayarak "Burdayım," dedi. Korkudan çığlık atarak geriye çekildim. Omar bu beklemediği saldırı karşısında ani bir hareketle boynuna dayalı bıçak tutan eli kavrayarak kendisinden uzaklaştırdı ve bıçağı Can'ın elinden düşürdükten sonra

Can'ın gözüne sert bir yumruk vurarak Can'ı yere serdi. Şimdi bir anda Can yerdeydi ve Omar onun üzerine çıkmıştı. Omar'ın sert yumruklarına defalarca maruz kalan Can karşılık veremeyecek kadar güçsüz kaldı. "Ne yaptın ona aşağılık herif? Ona dokundun mu?" Her bir sorusunda yumruklarını daha da sert bir şekilde vuran Omar'ı hiç bu kadar korkunç görmemiştim. Öfkeden boynundaki bütün damarları gerilmişti ve acımadan sert bir şekilde yumruk atıyor, Can kanlar içinde kalmasına rağmen her defasında daha da öfkelenerek daha hızlı vuruyordu.

"Lütfen." Cılız yalvarışımı daha ilk seferinde duyan Omar bir anda ellerini Can'ın kanlı suratından çekerek bana anlayışlı ve acıyan bakışlarla baktı. Tekrar bakışlarını yerde yatan Can'a çevirdiğinde üzerinden kalkarak Can'ı da kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı. Can'ın kanlar içindeki suratına öfkeyle bakarak "Bu aşağılık herif sana ne yaptı Serap?" diye sordu.

Korku dolu ve az önce yaşadıklarımın şoku içindeki kekeleyen sesimle "Bir şey yapmadı. Yani ya-yapamadı. Ben kurtulmaya çalıştım ama o çok gü-güçlüydü ve beni dinlemedi," dedim. Omar bakışlarını Can'dan çekip bana baktığında "Boynum," diye söze başlayarak boynumdaki morlukları gösterdim. "Eğer sen gelmeseydin..." Yaşadığım o korkunç anları dile getirmeye başladığımda konuşmaya devam edemedim ve ağlayarak yere çöktüm.

Omar'ın bana acıyan bakışları aynı zamanda gitgide çoğalan bir öfkeye sahipti. Dikkatini tekrar Can'a verdiğinde dişlerinin arasından sinirle konuşmaya başladı.

"Eğer pazartesi günü gelip istifanı vermezsen seni herkese rezil ederim. Sırf babanın şirketimizdeki itibarı bozulmasın diye seni kendim kovmuyorum. Yoksa sana

yapacağımı çok iyi bilirim. Bir daha Serap'ın çevresinde seni görmeyeceğim. Anladın mı? Yoksa öldüğünden senin bile haberin olmaz!"

Can hiçbir cevap vermediğinde Omar güçlü bir yumruk daha geçirdi.

"Sana anladın mı dedim!"

Can sonunda zorlukla "Evet," dediğinde Omar Can'ı kolundan tutup kapının dışına fırlattı.

"Şimdi defol git buradan!"

Omar kapıyı Can'ın ardından sertçe kapattığında az önce yaşadığım korkunç ve adrenalin dolu dakikalardan dolayı duvarın en köşesinde dizlerimi kendime doğru çekmiş bir halde hıçkırıklarla ağlıyordum. Eğer Omar gelmeseydi Can'ın bana yapabileceklerini düşündükçe ağlamam daha da güçleniyordu. Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyordum. Gözü kararmış bir halde vücudumu morartan ellerinin baskısı ve hırs dolu öfkesiyle acımasızca dudaklarının boynumda oluşturduğu darbeler gözümün önüne geldikçe yaşadığım şokla titriyordum. Başımı kaldırdığımda Omar'ın acıyan bakışlarla bana doğru yaklaştığını gördüm ve iyice geriye çekilerek yırtılan elbisemle çaresizce vücudumu kapatmaya çalıştım. Omar tam önüme geldiğinde neden hâlâ korktuğumu bilmeden utançla başımı ellerim arasına alarak daha da çok ağlamaya başladım.

Omar bana umursamadan önümde dizleri üstüne çöküp beni kolları arasına çekmeye çalıştığında "Bırak!" diye bağırdım korkuyla.

"Şşt... geçti. Tamam." Omar beni sakinleştiren sözleriyle saçlarımı okşayarak kendisine çekerken ona karşı gelmeye çalışan bedenim onun üstün gelen gücü yüzün-

den yenilerek yerini hıçkırıklara bırakmıştı. Beni güçlü kolları arasına hapsederek sıkıca sarılmıştı.

"Artık kimse sana saldıramayacak. Tamam mı? Sen istemediğin sürece kimse sana dokunamayacak. Sakın korkma." Omar'ın sıcak göğsü üzerinde hızla atan kalp sesleri arasında duyduğum bu sözler ile hıçkırıkların yerini sessiz gözyaşları almıştı. Omar yırtılan elbiseme aldırış etmeden, şimdiye kadar tanıdığım Omar'dan çok farklı bir şekilde, bir erkeğin tutkulu dokunuşlarından uzak, sevgi ve şevkatle sıkıca sarılıyordu şimdi bana.

"Bundan sonra ne olursa olsun sana sahip çıkacağım. Gerek ailem, gerekse çevrem. Hiçbiri umrumda değil. Seni yanımdan ayırdığım her hangi bir anda başına bir şey gelmesinden korkarak yaşamak istemiyorum. Herkes senin bana ait olduğunu bilecek ve adımlarını ona göre atacak."

Omar sözlerini net ve kararlı bir şekilde bitirdiğinde duyduklarım karşısında gözlerimden akan yaşlar durmuştu ve şaşkın bakışlarla başımı kaldırarak onun beni yakıp kavuran masmavi gözlerinin içine bakakaldım.

On Yedinci Bölüm

"Haydi gel seni yatıralım. Dinlenmelisin."

Ben hâlâ onun son söylediklerini düşünürken karşı çıkmadan ayağa kalktım. Hâlâ titreyen ellerimle omzuma düşen elbisemin askısını yukarı çekerek, muhtemelen yaşlarla birlikte gözlerimden akan boyaları yanaklarımdan silmeye çalıştım.

"Yıkanmalıyım," diye konuştum titreyen sesimle. Bana dokunan Can'ın ellerinden dolayı kendimi kirlenmiş hissediyordum. Sanki hâlâ elleri üzerimdeydi, bu his beni boğuyordu. Omar'a baktığımda hiçbir şey demeden gayet anlayışlı bir şekilde başını sallayarak beni belimden tutup odama götürdü.

Odama vardığımızda Omar önce odamın içine girip etrafı taradıktan sonra "Ben içeride seni bekliyorum," diyerek beni yıkanmam için tek başıma bıraktı. O odadan çıktığında az önce yaşananları daha fazla düşünmemek için çabalayarak dolaptan üstüme temiz kıyafetler alıp banyoya girdim.

Kendimi ılık suyun altına attığımda hiç çıkmak istemedim. Tüm bu yaşananların suyla birlikte akıp gitmesi-

ni istiyordum. Can'ın dokunuşlarını ve Omar'ın beni böyle görmesini... Omar'ın karşısında aciz ve çaresiz görünmek en son isteyeceğim şeydi. Ama o tüm şefkatini göstermiş ve bana sahip çıkacağını söylemişti. Gerçekten bunu söylemiş miydi? Herkes bana ait olacağını bilecek demişti. Ona ait... Koskaca Omar Al-Ahdal'ın sevgilisi mi olacaktım şimdi ben? O güçlü, kudretli ve yılların çapkın iş adamının bir sevgilisi mi olacaktı? Ben bununla baş edebilir miydim? Onun için her zorluğun üstesinden gelirdim elbet ama o benim için fazlaydı ve eğer benden sıkılırsa bununla baş edemezdim. Ben onun için bir yabancıydım. Bir gün kendi kültüründen, kendi milletinden biriyle daha iyi anlaşabileceğini düşünebilirdi. Her ne kadar modernim dese de onun ülkesinde çok eşlilik oldukça doğal karşılanırken birçok kadın beni umursamadan ona sarkıntılık edebilir ve onun ikinci karısı olmak için çırpınabilirlerdi. Beni ne kadar sevdiğini söylese de sonuçta bir erkek olarak gaflete düşebilir ve beni aldatabilirdi. Aldatır mıydı? Başka bir kadına dokunabilir miydi? Onun da saçlarını benim saçlarımı okşadığı gibi okşar mıydı? Dudaklarını başka kadınların dudaklarında ve teninde gezdirebilir miydi?

Onun gibi bir adama âşık olmak en büyük tehlikeyken artık bu saatten sonra bunları düşünmek saçmaydı. Biz ne kadar çabalasak da birbirimizden uzak kalamıyorduk ve bir şekilde kader bizi birbirimize getiriyordu. Sonu iyi ya da kötü bitecek olsa da birbirimizden kaçışımız imkânsızdı.

Sudan çıkıp kurulandıktan sonra aynaya baktığımda gözüme ilk çarpan, Can yüzünden boynumda ve vücudumun bazı yerlerinde oluşan morluklardı. O aşağılık yüzünden şimdi utanç verici görünüyordum. Morlukları saklamak için ıslak saçlarımla boynumu kapattım ve üze-

rime yazlık bol bir tişört ve eşofman altı giydikten sonra tekrar Omar'ı görecek olmanın verdiği heyecanla dışarı çıkıp onun yanına gittim.

Salona girdiğimde Omar, beyaz köşe takımının ortasına oturmuş karşısında ışıl ışıl parlayan adalara düşünceli gözlerle bakıyordu. İçeri girdiğimi fark ettiğinde bana o sıcak gülümsemesini göndererek hemen ayağa kalktı ve yanıma gelerek "Daha iyisin değil mi? Gel otur," dedi beni kanepeye doğru götürürken. Gözlerinin üzerimde olduğuna emin olmama rağmen yüzüne utançtan bakamıyordum. Sorusu karşısında sadece başımı sallayarak onunla birlikte kanepeye ilerledim. Kanepeye oturduktan sonra Omar aramızda hiç mesafe bırakmadan hemen yanıma oturmuş ve bana dönmüştü.

"Sana bir teklifim var..." diyerek heyecanlı bir şekilde söze başladığında sonunda merakla gözlerinin içine bakabilmiştim.

"Aslında pek de teklif sayılmaz çünkü hayır deme hakkını vermiyorum," dedi gülerek. Ben ise hâlâ aramızın bu kadar değişip sıcak bir havaya bürünmesinin şaşkınlığı içinde onu dinliyordum.

"Önümüzdeki salı günü Venedik'te bir davete katılacağım ve senin de gelmeni istiyorum. Tüm bu olaylardan ve yaşananlardan uzak sadece ikimiz olacağız."

Söylediklerini doğru mu duymuştum? Venedik, davet, her şeyden uzak, sadece ikimiz...

"Ben geleme..."

"İtiraz istemiyorum Serap. Seni böyle bir durumda burada bırakıp İtalya'ya gidemem. Hem senin de ortam değişikliğine ihtiyacın var. Sonuçta vize ve pasaportun hazır. Gelememen için hiçbir sorun yok."

Pasaportumu ve vizemi bile biliyordu. Tabii ya neden bilemesin ki? Burada Omar'dan bahsediyorduk. Muhtemelen tüm çalışanlarının seceresini tutuyordu. Konu ben olunca da daha hakkımda neler bildiğini düşünmek bile istemiyordum.

"Ayrıca pazartesi günü izinlisin. İşe gelmene gerek yok."

"Neden?" dedim şaşkınlıkla. Tamam bugün kötü bir gün geçirmiş olabilirdim ama pazartesi gününe hiçbir şeyim kalmazdı.

"Pazartesi günü Can istifasını vermeye gelecek ve karşılaşmanızı istemiyorum." Omar'ın net ve ciddi bir tavır içinde belirttiği bu açıklama karşısında bir şey diyememiştim. Can'ı gerçekten de tekrar görmek istemiyordum.

"Tamam yani madem öyle istiyorsun," dedim omuz silkerek. Benim bu tavrıma şaşırdığı açıkça belliydi. "Peki Venedik'te kaç gün kalacağız?"

Sorum karşısında Omar'ın gözleri bir anda parladı ve kolunu sırtımın arkasına doğru koltuğa uzatarak konuşmaya başladı.

"Yani geliyorsun öyle mi?"

Sorusu gözlerimi devirmeme neden olmuştu.

"Başka seçeneğim olmadığını sanıyordum."

"Evet. Yok," dedi yüzündeki şapşal sırıtmayla bana bakarak. Ardından kendini toparlayıp sonunda soruma cevap verdi.

"Salı gidip pazar döneceğiz. Ben sana detayları daha sonra ayrıntılı anlatacağım. Ama şimdi senin dinlenmem ve güzel bir uyku uyuman gerek." Sözlerini sürdürürken arkamda yaslı duran elinin saçlarımın uçlarıyla oynadığını hissedebiliyordum.

O kadar yorgundum ki ona karşı gelmem imkânsızdı.

Özellikle de ona büyük bir minnet borcu içindeyken. Benim yüzümden yaralanabilirdi ve hatta hayatından bile olabilirdi ama o korkusuzca beni Can'dan kurtarmıştı. Eğer şimdi uyumaya gidersem o da benim uyumamın ardından evine giderek beni bu evde yalnız bıracaktı ve bunu şu anda düşünmek bile istemiyordum. Yalnız kaldığımda tekrar Can'ın çıkıp geleceği ve bana saldıracağı düşüncesini kafamdan atamıyordum. Ona burada kalmasını teklif etmeyi düşünsem de bunun bencilce olacağını düşünerek sustum. Muhtemelen o da artık evine gidip dinlenmek istiyordu. Benimle ve sorunlarımla fazlasıyla uğraşmış ve ölümün eşiğinden dönmüştü. Şimdi bir de ondan bana bakıcılık yapmasını isteyemezdim.

Yavaşça ayağa kalktığımda o benden hızlı davranıp ayağa kalktı ve beni odama kadar götürmek için bekledi.

"Sana bugün çok zahmet verdim. Başına belalar açtım. Çok üzgünüm. Seni daha fazla yormak istemem. Bundan sonrasını ben halledebilirim." Bu sefer sözlerimi Arapçamın yettiği kadarıyla söylemeye çalışmıştım. İngilizcem kadar iyi olmayan Arapçayı neden tercih ettiğimi bilmiyordum. Bu da ona karşı minnet duygumdan olsa gerekti. Bir şekilde onu memnun etmeye çalışıyordum.

Arapça konuşmamla şaşıran Omar hafif bir tebessüm ettikten sonra bir adımda iyice yanaşarak kollarımı sıvazlamaya başladı.

"Bir yere gittiğim yok Serap. Bugün seninle kalacağım," diye Arapça olarak karşılık verdi, gözlerimin içine bakarak.

Onun benimle kalacağını duymamla bir anlık mutluluk ve sevinçle ona sımsıkı sarıldım. Eğer giderse korkudan ne yapardım bilmiyordum. Gecenin bu vaktinde ne

Burcu'yu çağırabilirdim ne de başka birini ve hâlâ çığlıklarım bu duvarlar ardından yankılanırken tek başıma burada kalmak kafayı yememe neden olurdu.

Bu sefer İngilizce olarak devam ederek "Çok teşekkür ederim. Ben.... çok korkuyorum," diye konuştum gözümden akan yaşı umursamadan.

İri kolları sarılışıma karşılık vererek belimden sarıp kendisine çekmişti beni. Yine ellerinden biri başımı okşayarak sessizce konuşmaya başladı.

"Korkma," dedi Türkçe. Öyle güzel söylemişti ki kalbim yerinden çıkacakmış gibi olmuştu. "Ben hep senin yanında olacağım. Hep seni korucağım," diye devam etti İngilizce olarak ve sonunda tekrar o içimi eriten Türkçesiyle "Sakın korkma," diye devam etti.

"O zaman sen benim yatağımda yat, ben burada yatarım," dedim geri çekilerek.

"Saçmalama Serap," dedi gülerek. "Ben salonda yatarım."

Omar'a bir yastık ve örtü getirdikten sonra ona iyi geceler diyerek odama gittim. Kapıyı arkamdan kapattığımda derin bir nefes vererek yatağıma yattım. Omar ile aynı evde kaldığıma inanamıyordum. Omar bir şekilde bana çok güven veriyordu ve bunu bugün Can olayından sonra fazlasıyla kanıtlamıştı.

Kapının birkaç defa çalınmasıyla gözlerimi açtığımda çoktan sabah olduğunu fark etmiştim. Önce kapının neden ve kim tarafından çalındığını idrak edemesem de birkaç saniye içinde dünü hatırlayarak uykulu sesimle "Gel," dedim İngilizce.

Kapı açıldığında Omar dünkü takım elbisesinden geriye sadece önden birkaç düğmesi açılmış gömleği, kumaş

pantolonu ve dağınık saçlarıyla içeri girdi. Elinde ise büyük bir kahvaltı tepsisi tutuyordu. Karşılaştığım bu hoş manzara karşısında gülümsememe engel olamayarak hemen yatağımda doğruldum.

"Kahvaltı mı hazırladın? İnanmıyorum," dedim mutlulukla.

Omar gülümseyerek tepsiyi kucağıma verdikten sonra yatağın kenarına oturdu. Tepside Omar'ın pişirdiği harika görünen bir omlet, meyve suyu ve sıcak poğaçalar vardı.

"Bugün otele uğrayıp bitirmem gereken birkaç işi halledeceğim. Malum İtalya'dayken pek ilgilenemeyebilirim. Ayrıca bir süreliğine sana apartmanın dışında bekçilik yapacak bir koruma göndereceğim."

"Korumaya gerek yok," diye karşı geldim ağzımdaki omleti hızla yutarak. Tadı gerçekten harikaydı. Omar'ın bu kadar iyi bir aşçı olması ona bir kez daha hayran olmama neden olmuştu. "Kendimi koruyabilirim. Eğer Can tekrar gelirse kapıyı açmam olur biter."

"Ona eminim. Bu sadece benim kendimi rahat hissetmem için. Emin ol sen korumanın ruhunu bile duymayacaksın."

Madem bana güveniyordu. O zaman koruma pek de sorun olmazdı. Ben de ağzımdaki omleti iştahla yutarken başımı tamam anlamında sallayarak meyve suyuna yönlendim. Benim bu iştahlı halim Omar'ın hoşuna gitmiş olacak ki bana gülerek "Seni evde yalnız bırakmak istemiyorum. İstersen otele gelebilirsin," dedi.

"Hayır. Gerek yok, ben Burcu'yu çağıracağım zaten."

"Burcu kim?"

"Üniversiteden arkadaşım. Tanışmalısınız. Çok iyi kızdır," dedim gülerek. Onların tanışma anlarını gözümde canlandırdığımda gülmeme zor engel olmuştum. Omar,

Burcu'nun kendisi hakkındaki feminist düşüncelerini duymuş olsa ne derdi bilmiyordum.

"Arkadaşlarınla tanışmayı çok isterim," dedi içten bir gülümsemeyle.

Kahvaltıdan sonra Omar evden ayrıldığında Burcu'yu eve çağırmış ve o geldiğinde tüm olanları ayrıntılı olarak anlatmıştım.

"Şaka gibi. Can'ı gidip ellerimle boğasım geliyor."

"Sakin ol. Omar fazlasıyla senin istediklerini yaptı zaten. Görmeliydin Burcu. Sanki Omar'ın içinden vahşi bir hayvan çıkmıştı. Neredeyse Can'ı öldürecek sandım. Can onun karşısında kılını bile kıpırdatamadı."

"Sanırım bu Omar'ı sevmeye başladım. Ama yani Omar'ın da aklı başına gelsin diye illa ki bir olay mı olması lazım canım?" dedi Burcu çayını yudumlamadan önce. "Bunları boşver de şimdi siz ciddi ciddi Venedik'e mi gideceksiniz? Peki ya ailen? Onlar izin verecek mi?" dedi heyecanla gözleri parlayarak.

"İş toplantısı olduğunu söyleceğim. Omar ile Venedik'e gideceğime hâlâ inanamıyorum Burcu. Düşüncesi bile heyecan verici."

"Şu an ben bile heyecanlıyım Serap. Gidip alışveriş yapmalıyız. Orada çok güzel görünmelisin," dedi Burcu beni alışverişe götürmek için ayaklanmadan önce.

Burcu ile tüm günümüzü alışverişe ayırdıktan sonra bitap bir halde eve geldik. Burcu ailesinden izin alarak hem o gün hem de pazar gecesi bende kalarak beni yalnız bırakmadı. Omar pazar günü Burcu ile beni rahatsız etmek istemediği için uğramamış ama gün için beş kez arayarak

ne yaptığımı sormuştu. Burcu ise bu durumla dalga geçerek "Şimdiden durum böyleyse ileride bitmeyen telefon görüşmeleri, 'sen kapat hayır sen kapat' muhabbeti... Kısacası yandık," diye gözlerini devirmişti.

Heyecandan yarım yamalak uyuduğum pazartesi gecesinin ardından kalktığımda Burcu ile birlikte hazırlanmaya başladık. Saçlarımı toplarken Omar'ın aramasıyla telefonu açtım.

"Serap. Hazır mısın?"

"Neredeyse evet."

"Tamam. Seni havalanına getirecek araba aşağıda bekliyor. Ben de şu an havalanına gitmek üzere yoldayım."

"Pekâlâ orada görüşürüz o zaman," dedim telefonu kapatmadan önce.

"Sonunda enişte ile tanışacağıma inanamıyorum," dedi Burcu telefonu kapatmamın ardından. Enişte lafını duyduğumda gözlerim faltaşı gibi açılmıştı.

"Enişte mi? Burcu abartmıyor musun? Henüz açıklığa kavuşmuş bir şey yok."

"Evet canım evet," dedi Burcu eline çantasını alıp kapıya yönelmeden önce. Fakat kapıdan çıkarken sessizce "Açıklığa kavuşmayan bir şey kaldı da sanki," dediğini duyduğuma emindim.

Sonunda havalanına vardığımızda kapılarımız görevliler tarafından hemen açılmıştı. Burcu gördüğümüz bu itibar karşısında ağzı açık bir halde bir bana bir görevlilere bakıyordu. "Serap! Hoş geldiniz." Nerede olsa tanıyacağım harika Türkçe aksana sahip olan Omar'a döndüğümde, altında beyaz bir pantolon ve üzerinde ise turkuaz ren-

gi gömleğiyle yakıp kavuran yakışlılığı karşısında düşüp bayılmamak için kendimi zor tuttum.

Burcu sessizce kulağıma doğru "Şaka yapıyorsun," diye mırıldandı. "Serap bu çok yakışıklı."

Ben ise Omar'a hayran hayran bakmaktan Burcu'ya cevap veremiyordum. Omar gözündeki güneş gözlüklerini sonunda çıkarıp yanımıza ulaştığında onun insanın içini eriten renkteki gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum.

Omar önce Burcu'ya bakarak "Merhaba," dediğinde Burcu otuz iki dişini göstererek sırıtmakla yetindi.

"Omar Bey. Burcu, size bahsettiğim arkadaşım. Burcu, Omar Bey benim patronum," diye tanıştırdım hızla. Muhtemelen şu an Burcu'nun yanında resmi konuşmak en doğrusuydu.

"Memnun oldum." Omar'ın Türkçe karşılığına Burcu birkaç saniye hayran hayran baksa da sonunda "Ben de... Ben de memnun oldum," diye kekeledi.

Burcu ile ayrıldıktan sonra uçağa doğru ilerlerken şaşkınlıkla "Senin uçağın mı var?" dedim Omar'a. Aslında şaşırmamam gerekti. Yani Türkiye'de Omar'ın kazandığıyla karşılaştırılamayacak paraya sahip zenginlerin bile özel uçağı varken Omar için bu biraz pahalı bir arabaya sahip olmak gibiydi.

"Devamlı seyahat eden biriyim. Diğer türlü benim için oldukça zor oluyordu." Omar'ın bu "zengin sınıf" konuşmasını anlamış gibi başımı sallayarak yanında ilerlemeye devam ettim.

Uçağın içine girdiğimizde ağzım hayretle açık kalmıştı. Uçakta büyük ve oldukça rahat görünen ve ortalarında masalar olan karşılıklı koltuklar vardı. Koridorun biraz

ilerisinde ise rahat bir şekilde beş kişinin yayılarak oturabileceği karşısında büyük bir LCD televizyon asılı bir koltuk duruyordu. Hemen ileride bulunan bir merdivenle çıkılan başka bir kapı vardı ve ben onun nereye çıktığını merak ediyordum.

"Sana uçağı gezdirmemi ister misin?" Omar'ın bu önerisi karşısında sadece başımı evet anlamında sallamakla yetindim.

Omar öncesinde o merdiveni es geçerek alt kattaki bölümleri gezdirmeye başladı. Bir toplantı salonu, misafir yatak odaları, iki adet banyo, yemek odası...

Sonunda geri dönüp merdivenlerden çıktığımızda ise kapıların açılmasıyla karşıma çift kişilik çok büyük bir yatak çıkmıştı. Yatağın tam karşısında yine büyük bir LCD vardı. Odanın içinden ise büyük bir banyoya çıkılıyordu.

"Evet. Nasıl buldun?"

Omar'ın bu sorusu karşısında gözümü ihtişamlı görünümden uzaklaştırarak "Nasıl mı buldum?" diye sordum şaşkınlıkla. "İnsan bu uçaktan hiç çıkmak istemez ki! Burası fazla lüks, fazla güzel." Eğer sadece uçağı bu kadar lüks ise Omar'ın evlerinin nasıl olduğunu düşünemiyordum.

"O zaman seninle daha fazla seyahatlere çıkmalıyız," dedi Omar o bembeyaz dişlerini ortaya çıkararak. "Hadi gel aşağı inelim. Uçak birazdan kalkacak."

Aşağı inerek karşılıklı koltuklara oturup kemerlerimizi taktık. Uçak yavaşça İstanbul semalarında yükselmeye başladığında Omar ile geçireceğim İtalya macerasına artık iki saatten az bir vaktim olduğunu biliyordum.

On Sekizinci Bölüm

Uçak havada Venedik'e doğru kendi seyrinde gitmeye devam ederken özel hostesler bize şimdiye kadar hiçbir uçakta görmediğim çeşitlilikte harika bir kahvaltı sunmuşlardı. Omar ile karşılıklı çaylarımızı içerken aklıma gelen soruyla bardağı masaya geri bırakıp çekinerek konuşmaya başladım.

"Dün Can istifasını verdi mi?" Omar sorumla birlikte çayını ağır ağır elinden bırakarak arkasına yaslandı ve sonunda cevap verdi.

"Evet."

Daha uzun bir cümle beklediğimden sadece evet demesi bana diyecek bir şey bırakmamıştı. Fakat uzun geçen birkaç saniyenin ardından gözlerini benden ayırmadan konuşmaya devam etti.

"Ama ben kendisini görmedim. İstifasını bırakıp, eşyalarını toplayıp gitmiş. İş yerindekilere de işten memnun kalmadığını söylemiş."

"Umarım tekrar sorun çıkarmaz," diye belirttim mahçup bir şekilde.

"Çıkarmaz değil çıkaramaz," diye düzeltti beni. Kendisin-

den o kadar emindi ki ben bile ürpermiştim. Can bir hata daha yaparsa Omar'ın yapabileceklerinin sınırı yok gibiydi.

"Venedik'e daha önce hiç gitmedim," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım. Can'ı düşündükçe kendimi kötü hissediyordum. "Sen daha önce gittin mi?"

"Evet. Birçok kez. Bu daveti veren kişiler de, birlikte birçok projede yer aldığım önemli müşterilerimdendir." Omar sözlerine devam etmeden önce tabağındaki krepten bir parça kesip ağzına attı. "Venedik çok güzel bir şehirdir. Çok romantiktir ama çokta gizemlidir de. O aralarından kanallar geçen tarihi binaların içlerinde ne sırlar dolaşıyor kimse bilemez."

"Şimdi daha çok merak ettim," dedim gülümseyerek. Ama benim gülümsemem Omar'ın ağzındakini çiğnemesini durdurmasına ve bana bakmasına neden oldu. Birkaç saniye beni inceledikten sonra gülümseyerek konuşmaya başladı.

"Bugün otele yerleştikten sonra seninle alışverişe çıkmalıyız."

"Neden?" dedim merakla. Bir yandan da çatalımla tabağımdaki yemekle oynuyordum.

"Yarın akşam herkes maskeli baloya davetli. Dolayısıyla tanınmamak için kendimizi Venedik'in en güzel maskelerinden almalıyız," dedi gülümseyerek.

———— ♔ ————

Uçak sonunda Venedik'e iniş yaptığında Omar ve etrafımızda koşturan birkaç görevliyle birlikte havaalanından geçiş yaptık. Daha Venedik'te olduğumu idrak edemeden siyah bir Mercedes bizi çıkıştan alarak Venedik'in merkezine o tarihi ve bir tablo kadar güzel binalarla dolu sokaklara götürdü.

Araba yasağı olduğu için görevliler tarafından hızla kapılarımız açılarak bizim için bekleyen lüks bir tekneye yönlendirildik. Tekne bizi alır almaz Venedik sularında hızla ilerlerken burada olmanın verdiği heyecan ve mutlulukla etrafa bakmaya başladım. Renk renk binaların küçük balkonlarından sarkan çiçekler, güneşin ışıklarıyla parlayan sular ve otantik gondollarla, meşhur çizgili siyah-beyaz tişörtler giymiş İtalyanlar tarafından ağır ağır gezdirilen turistler... Burası harikaydı.

Tekne ara sokaklardan birine girerek bir otelin suya doğru inen merdivenlerinin yanında durduğunda önden Omar atılarak tekneden çıktı ve diğer görevlilere müsade etmeden elini bana uzatarak yavaşça beni yukarı çekti. Otel çalışanlarının fazlasıyla gösterdiği hürmet ile otelin içerisine giriş yaptığımızda binanın güzelliğiyle ağzım açık kalmıştı. Burası bir otel değil resmen masallardan çıkma bir saraydı. Dev sütunlar, kırmızı halılar serili geniş merdivenler ve tepeye bakıldığında mor çiçeklerle süslenmiş katlar görülüyordu.

Biz koridora yaklaştığımızda takım elbiseli oldukça şık esmer bir adam bize doğru diş macunu reklamlarındakilerden farksız bembeyaz bir gülümsemeyle yaklaştı.

"Omar Al-Ahdal."

Adam, Omar'ın tam adını o müthiş İtalyan aksanıyla otel koridorlarında yankılatmıştı.

"Leonardo. Seni görmek ne güzel." Omar aynı beyaz dişlerle gülümseyerek karşılık verdi. Ortalamanın fazlasıyla üstü olan bu iki erkeğin yanında kendimi gitgide küçülüyormuş gibi hissediyordum.

Leonardo denen adamın oldukça gür ve boynuna kadar uzanan uzun siyah saçları vardı. Yaşı muhteme-

len Omar'dan yalnızca birkaç yaş fazlaydı. Gözlerini Omar'dan alıp bana çevirdiğinde beni boydan boya alenen süzdükten sonra elime kibar bir öpücük kondurup konuşmaya başladı.

"Bu güzel hanımefendi ile beni tanıştırmayacak mısın Omar?"

"O... benim kız arkadaşım, Serap." Omar'ın bu sözleri ile şaşkınlıkla bakışlarımı Omar'a çevirdim. Beni resmen sevgilisi olarak tanıtmıştı. Oysa ben sadece iş arkadaşı veya asistanı diye tanıtır zannediyordum. Can'ın bana saldırdığı geceden beri aramızdakilerle ilgili tek kelime konuşmamıştık ve tam olarak aramızdakinin ne olduğuna bir türlü karar veremiyordum. Ama Omar artık kafamdaki tüm soru işaretlerini kaldırmıştı. Kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışarak gülümsedim.

Adam bu duruma oldukça şaşırmış olacak ki önce Omar'a ardından bana şaşkınlıkla baktı.

"Sizinle tanışmak benim için ne kadar büyük bir şeref anlatamam. Mamma mia! Bu harika bir haber. Size Kraliyet süitini ayarlıyorum."

Omar ile beni kraliyet süitine çıkartıp otelle ilgili kısa bilgiler verdikten sonra "Akşam saat 19:30'da tüm davetlilere büyük salonda yemek verilecek. Sakın kaçırmayın o saate kadar süitin ve Venedik'in tadını çıkarabilirsiniz," dedi göz kırparak. Gülümseyişinde farklı manalar yatıyor gibiydi.

"Teşekkürler Leonardo. Çok naziksin," diye karşılık verdi Omar aynı manalı ses tonuyla.

Leonardo kapıları arkamızdan kapattığında bu iki odalı devasa süitin koridorunda Omar ile başbaşa kalmıştık. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Nitekim Omar da öyleydi çünkü ağzını bıçak açmıyordu. İkimiz de az önceki

Leonardo fırtınasından sonra sessizce birbirimize bakıyorduk. Sonunda sessizliği Omar bozmuştu.

"İstersen hemen şimdi çıkabiliriz ama yorgunsan önce odanda istirahat edebilirsin," dedi elini pantolonunun ceplerine sokup etrafta gözlerini gezdirmeden önce.

"Yorgun değilim. Yani... şimdi çıkabiliriz ama eğer sen yorgunsan dinlenebilirsin ben beklerim," dedim kekeleyerek.

Omar sözlerim ardından elini ceplerinden çıkarttı. "Hayır değilim. O zaman... çıkabiliriz."

Otelden çıkıp birlikte İtalya sokaklarında tuhaf bir sessizlik içinde baş başa ilerliyorduk. Durumumuz oldukça garipti. Omar'ın tanıştırmasına bakarsak sevgiliydik ama şu anki halimize bakarsak yan yana yürüyen iki yabancıdan farksız gibiydik.

"Alışverişe başlamadan önce bir yorgunluk kahvesi içmeye ne dersin?" Omar sorusuyla birlikte durarak benden bir cevap beklemeye başladı.

"Olur." Tek diyebildiğim buydu. Hâlâ Omar'dan fazlasıyla çekinirken pek rahat olamıyordum.

Venedik'in en şık kafelerinden birine giriş yapmıştık. Burada oturan insanların giyimlerine ve duruşlarına bakılırsa hepsi oldukça nezih insanlardı. Garsonlar oldukça hürmetli ve güler yüzlülerdi. Daha Omar kapıdan içeri girer girmez sanki onun çok başarılı bir ceo olduğunu bilir gibi iki garson birden atılıp nehir kenarındaki en güzel masalardan birine oturtturdular bizi. Masamız bir Fransız balkonunun önündeydi ve hemen yanımızdan geçen gondollara neredeyse elimizi uzatsak değdirebiliyorduk. Kafenin içinde çalan akordiyon sesi ise Venedik'i damarlarımızda hissetmemize neden oluyordu.

Önümüze konan menülerle gözlerimi kanaldan ayırarak menüye odaklandım. Fakat önümdeki fiyatları görmem neredeyse dudaklarımın uçuklamasına neden olacaktı. Bir kahveyi bırak bir suyun bile bu kadar pahalı olduğu başka bir yer görmemiştim. Fiyatların bende yaşattığı şokla menüyü kapatarak hızla arkama yaslandım. Omar menüye göz atarken benim arkaya yaslanmamla gözlerini menüden ayırarak bana bakmaya başladı.

"Sanırım ne içeceğine karar verdin," dedi hafifçe gülümseyerek.

"Ben sadece su alacağım."

Sözlerim karşısında Omar şaşırarak menüyü masaya bıraktı ve gülümseyerek konuşmaya başladı.

"Su mu? Serap eğer kahve sevmiyorsan burada başka içecek seçenekleri de var, su içmek zorunda değilsin."

Sonunda dayanamayarak masada Omar'a doğru yaklaşıp onun meraklı bakışları altında sessizce konuşmaya başladım.

"Sence de burası biraz fazla pahalı değil mi? Yani tamam paran var ama bu... israf."

Sözlerim ardından Omar'ın derin bir kahkahayla arkasına yaslanması masalardan birkaç kişinin bize bakmasına neden olmuştu. Gülünecek bir şey söylediğimi zannetmiyordum ama bu Omar'ın oldukça hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Benim hiç gülmediğimi ve oldukça ciddi olduğumu fark ettiğinde Omar'ın gülmesi solarak yerini ciddi bir ifadeye bıraktı.

"Leonardo'ya söylediklerimde ciddiydim." Bir an ne demek istediğini anlayamamıştım ve tam o sırada yanımıza gelen garsonla konuşmamız yarıda kesilmişti. "Bize iki cappuccino lütfen," dedi Omar benim adıma da karar vererek.

"Seni gerçekten kız arkadaşım olarak görmek istiyorum Serap." Omar'ın o bir kızın kalp krizi geçirmesine neden olacak etkideki bakışlarıyla başladığı sözleri karşısında yanaklarımın kızardığını ve kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum.

"Biliyorum seni fazla yordum. Kafanı fazlasıyla karıştırdım ve üzdüm. Ama kendimle hesaplaşamadığım şeyler vardı. Korktuğum şeyler... ve az kalsın bu yüzden seni kaybedecektim. Kendi aptallığım yüzünden..."

"Omar bu senin yü..."

"Lütfen bitirmeme izin ver." Tam onun bir suçu olmadığını söylemeye çalışırken Omar sözümü keserek konuşmasına devam etmeye başladı.

"Bana hemen şimdi bir açıklama yapmak zorunda değilsin. Sana zaman veriyorum. İstediğin kadar düşün. Eğer bana soracak olursan... tek düşündüğüm sensin. Çevremde birçok kadın var ama hiçbiri sana benzemiyor. Sende hepsinden farklı bir şey var. Beni her geçen gün sana daha da çok çeken ve bağımlılık yapan bir şey bu..." Bir an gülümsedikten sonra tekrar konuşmaya başladı. "Olduğun gibisin. Dürüst, saf, masum, yeri geldiğinde insanı çileden çıkarırcasına hırçın... ama her zaman içten," dedi gülerek.

Tam bu sırada Cappuccino'larımız geldiğinde aramızda sessizlik olsa da bakışlarımızı bir saniye olsun birbirimizden ayırmıyorduk. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir erkeğin bana, çileden çıkarırcasına hırçın, dediğinde bu kadar dilimin tutulacağını düşünmezdim.

"Eğer bir sevgilim, bir eşim olacaksa bunun sen olmanı istiyorum." Eş mi? Bunu bir evlenme teklifi olarak sayabilir miydim? Sanırım şimdi eriyerek Venedik Kanalı'na karışıp gidecektim.

Ne diyeceğimi bilemeden bir sağa bir sola sonra önümde duran cappuccino'ya ve Omar'a bakıp duruyordum. Bana düşüncelerimi şimdi açıklamamamı ve düşünmem için zaman verdiğini söylemişti ki bu iyi bir şeydi çünkü şu an istesem de konuşacak halde değildim. Ben de konuyu şakaya vurarak geçiştirmeye çalıştım.

"Hırçın demek? Hem de çileden çıkarırcasına öyle mi?" dedim gülerek. Kahkahalarımız birbirine karışırken konu Venedik maskelerine ve baloda giyeceğimiz kıyafetlere gelmişti.

Bir görevli alışveriş torbalarımızı süitin içine bırakıp gittiğinde ikimiz de kendimizi yorgunlukla deniz manzaralı koltuklara atarak dinlenmeye başladık. Daha sabah İstanbul'dayken şimdi Venedik'teydik ve bir sürü alışveriş yapmış bir halde bir kral süitinde Omar ile birlikte oturuyorduk. Sanırım normalde olma olasığı yüzde 0,1 olan bir hayali gerçekleştiriyordum.

"Hâlâ o maskeler gözlerimde canlanıyor. Çok güzellerdi değil mi?" dedim kafamı yasladığım yerden Omar'a bakarak.

"Kesin aklının kaldığı maskeler var öyle değil mi? Ve bana söylemedin."

"Hangi maskeyi beğensem aldın. O torbaların içinde tam yirmi maske var Omar. Özellikle 1200 euro'luk maskeyi aldığına inanamıyorum. Tamam belki fazla harika, muhteşem ve inanılmaz güzel ama..."

"İşte tam da bu yüzden aldık." Sözlerim Omar tarafından kesildiğinde pes ederek susmayı tercih ettim.

"Çok güzel bir gündü. Teşekkür ederim," dedim sonunda. Bir sürü maskenin yanı sıra Venedik'e özel bir sürü

süs eşyası almıştık. Ayrıca yine oldukça şık bir İtalyan restorantında oldukça leziz birer lazanya ve tiramisu yemiştik, hâlâ tatları damağımdaydı.

"Benim için bir zevkti Serap Hanım," dedi Omar bembeyaz dişlerini bana göstererek. Saate baktığımda 17:00'ı gösteriyordu ve Leonardo'nun tertipleyeceği yemeğe sadece iki saat kalmıştı.

"Yemeğe inmeden önce bir duş alsam iyi olacak," diyerek Omar'ın yanından kalkıp kendi odama girdim.

Duş yaptıktan ve hazırlandıktan sonra Omar ile birlikte yemek salonuna inmek üzere süitten çıktık. Benim üzerimde bordo, üzerimi saran ve diz üstünde biten bir elbise vardı. Elbisenin ön kısmı tamamen kapalı olmasına karşı çok hoş bir sırt dekoltesiyle kendisini tamamlıyordu. Son dakika çağırılan kuaför ise saçlarımı dağınık bir topuz ve gözlerime buğulu bir makyaj yapmıştı. Omar siyah takım elbisesi ve geriye taradığı saçları ile her zamanki şıklığını konuşturuyordu.

Yemek salonuna indiğimizde bizi dünyanın farklı yerlerinden gelmiş ve hepsi birbirinden zengin sosyetenin şık hanımları ve beyleri karşılamıştı. Her biri düz uzun ve oldukça ışıltılı bir masa etrafında oturuyorlar ve gümüş tabak, çatalların nezih sesi ile birlikte sessiz bir uğultu ve kahkahalar içinde birbirleriyle konuşuyorlardı. Kendimi buraya fazlasıyla yabancı ve rahatsız hissediyordum. Buradaki insanların her biri fazla mükemmel görünüyordu. Sanki bu dünyaya ait değil gibilerdi.

"Omar! Seni görmek ne kadar güzel."

Kırklı yaşlarında esmer bir adam yanındaki yirmilik sarışın ile gülerek yanımıza geldi.

"Bay Campbell. Artık Dubai tatillerinden sıkıldığınızı düşünmeye başlamıştım." Omar, adamla el sıkışırken adamın yanındaki sarışın bana öldürücü bakışlarla bakıyordu.

"Ah yapma ama. Biliyorsun şu Dubai'de yapmayı düşündüğümüz yer altı oteliyle ilgili çalışmalar içerisindeyim. Yakın zamanda sana uğramayı düşünüyorum ama senin İstanbul'da olduğun söylendi."

"Evet... aa..." Omar birkaç saniye lafı ağzında geveleyerken bakışları beni bulduğunda tekrar sözlerine devam etmeye başladı "İstanbul'da bir otele yatırım yaptım ve şimdilik yerinden takip etmeye çalışıyorum."

"Bu çok güzel bir haber. Tebrik ederim." Adam ela gözlerini bana çevirdiğinde aynı Leonardo gibi çapkın bir gülümsemeyle "Bu güzel hanım kim?" diye sordu.

"O benim kız arkadaşım Serap." Omar'ın verdiği bu cevapla adamın yanındaki sarışın neredeyse beni bakışlarıyla oracıkta yok edecekti. Adam ise Omar'ın koluna dokunarak "İşte bu harika bir haber," dedi gülerek.

Yemek son bulduğunda yorgunlukla kendimizi süite atmıştık ve ertesi gün görüşmek üzere iyi geceler dileyerek ikimiz de odalarımıza geçtik. Yemek korktuğum kadar kötü geçmemişti. Sohbetlere pek fazla dahil olamamıştım. Nitekim konuşmalar hep yatlar, yeni alınan villalar, şimdiye kadar adını bile duymadığım markalar ve modacılar hakkındaydı.

Ben ise sadece herkesi onaylayarak sohbeti geçiştirmiştim. Omar benim tam tersime herkesin ilgi odağı bir halde sohbetlere katılmış ve yeni projeleri hakkında konuşmuştu.

Ertesi sabah uyanıp Omar ile birlikte süitte kahvaltı ettikten sonra bize sunulan rehberle birlikte Venedik'te-

ki tarihi yerleri gezmiştik. Fakat benim en çok hoşuma giden şey Venedik kanallarında Omar ile birlikte gondola binmemizdi. Dar sokaklar arasında ilerlerken duyulan akordiyon ve keman sesleri, İtalyanca konuşmaların uğultuları sanki romantik bir İtalyan filminin içinde gibi hissettirmişti. Omar bir ceo'dan çok tam da kendi yaşında davranan komik ve gamsız biri gibi geçirmişti tüm gününü. Gondolda şakalaşıp, Venedik sokaklarında küçük çocuklar gibi neşeyle dondurma yemiş ve onu tanımayan turistlere fotoğrafımızı çektirerek oldukça özgür ve rahat bir gün geçirmiştik. Tabii bir de spagetti maceramız vardı ki Omar'ın profesyonelce çatalı kullanarak spagetti yemesine karşı ben resmen yemekle boğuşmuştum ve bu durum Omar'ın bana kahkahalarla gülmesine ve spagetti yeme dersi vermeye çalışmasına neden olmuştu.

Akşam olduğunda gece yapılacak maskeli baloya hazırlanmak için odalarımıza geldik. Üzerime siyah straplez ve tamamen vücudumu sarıp diz kısmının biraz üstünden bollaşarak arkaya doğru kısa bir kuyruk oluşturan havalı bir elbise giymiştim. Saçlarım ise kuaförler tarafından fön çekilerek açık bırakılmıştı ve siyah dantelli maskemi bordo kırmızı bir ruj tamamlamıştı. Son olarak dirseklerime kadar uzun siyah birer eldiven takmıştm. Şimdi oldukça gizemli görünüyordum. Odamdan çıktığımda ayakta beni bekleyen Omar'ı gördüğümde nefesim kesilecek gibi olmuştu.

Rüya mı görüyordum yoksa şu an karşımda duran Arap erkeği frak giymiş halde bana mı bakıyordu? Siyah dalgalı saçlarını geriye taramıştı ve o turkuaz rengi gözleri simsiyah maskesinin ardından yakıcı bir etkiyle bana bakıyordu.

Beni gördüğünde dudaklarının aralandığını ve bakışlarının beni süzdüğünü fark etmiştim.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi sonunda o yumuşak ses tonuyla.

"Teşekkür ederim." Sesim mi titriyordu? Bana yaklaşarak kolunu tutmam için uzattığında pahalı parfümünün kokusu tüm genzime dolmuştu. Bay Mükemmel'in koluna girerek balo salonuna giderken bu gecenin ben eriyip gitmeden nasıl son bulacağını düşünmeye başlamıştım.

Devasa sütunlar ve tarihi tablolar arasında çalan keman sesleri ile birlikte yüzleri maskeli sosyetikler şuh kahkalar ve nezih konuşmalar eşliğinde şampanyalarını içiyorlardı. Biz ortama girdiğimizde birçok kadın ve erkeğin bakışlarına maruz kaldığımızı görebiliyordum. Bir anda yanımızda beliren adamın konuşmaya başlamasıyla onun Leonardo olduğunu fark etmem bir olmuştu.

"Ben de sizi bekliyordum. Çok harika görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederiz Leonardo. Ortam çok güzel görünüyor."

"Çok teşekkürler. Ah bu arada Bay Campbell seni soruyordu. Sanırım yine iş meseleleri."

Leonardo'nun böyle demesinin ardından onun yanından ayrılarak Bay Campbell'ı bir grup adamın yanında bulduk. Omar Bay Campbell ile konuşurken benim ortamda tek kadın olduğumu fark eden Campbell bir anda dün yanındaki sarışına seslenenerek konuşmaya başladı.

"Sarah! Hayatım buraya bakar mısın? Biz iş adamları bazen fazla sıkıcı olabiliyoruz. Eminim Sarah ile konuşacağınız daha kadınsal meseleler vardır," dedi gülerek.

Ben daha adama cevap veremeden Sarah kırmızı elbisesi ve ona uyumlu kırmızı maskesiyle yanımızda belir-

di. Adam kadına beni sohbete dahil etmesini istediğinde Sarah büyük bir memnuniyetle dişlerini göstererek beni adamların yanından uzaklaştırdı.

"Adım ne demiştin?" Bariz bir Amerikan aksanıyla sorduğu soruyla birlikte sütunların birinin arkasına giderek durduk.

"Serap."

"Serap mı? Sen Arap mısın?"

"Hayır Türküm." Cevabımla birlikte Sarah'ın kasılarak gülümsemesine anlam verememiştim.

"Ah... demek öyle. Serap... Çok güzel bir kızsın ve oldukça da şanslı olmalısın. Omar gibi yakışıklı ve zengin bir ceo ile birlikte olmak için sadece güzellik yetmez. Onu elde etmek için çok yetenekli olmak lazım."

"Ne? Anlamadım." Sarah'nın bana karşı yakışık almayan sözleri karşısında afallamıştım.

"Hadi ama. Kız kıza konuşuyoruz. Sadece meraktan soruyorum. Zamanında Omar'ın metresi olabilmek için yapmadığım şey kalmadı. Benden farklı ne yapmış olabilirsin merak ediyorum doğrusu."

Kadının sarf ettiği sözlerle neye uğradığımı şaşırmıştım. Öfkem ve duyduklarımın gerçeklik payı o anda beni olduğum yere çivilemişti. Karşımda durup pişkince sırıtan bu kadının utanmadan söyledikleri sözlere bakılırsa Omar'a resmen sulanmıştı ve kim bilir önceleri onu ayartmak için neler yapmıştı. Belki de yatmışlardı ve şimdi karşıma geçmiş beni de onun gibi para düşkünü bir metres olmakla suçluyordu.

"Bu ne cürret!" diyebildim sadece titreyen sesimle. Tam da bu sırada çalmaya başlayan dans müziğiyle birlikte Leonardo yanımda belirmişti.

"Bu dansı bana lütfeder misin?" Ben daha az önceki duyduklarımın şaşkınlığıyla hiçbir şey söyleyemeden çoktan Leonardo ile birlikte kendimi dans pistinde bulmuştum.

Pistte yer alan birçok çiftle birlikte ağır adımlarla dans etmeye başladığımızda gözlerim etrafta Omar'ı arıyordu ama onu hiçbir yerde göremiyordum. Eğer o Sarah denen kadınla böyle bir mazisi varsa beni onunla başbaşa bırakmaya nasıl izin verdiğine anlam veremiyordum.

"Buradaki bütün erkekler seninle dans etmek için can atıyorlar." Leonardo'nun bu sözleriyle maskesi ardından bakan gözlerine odaklandım.

"Neden? Buradaki bütün kadınlar çok güzel görünüyorlar."

"Ama sen başkasın. Sen Omar Al-Ahdal'ın kız arkadaşısın ki bu hiçbir erkeğin alışık olmadığı bir durum. Herkes senin gizemini çözmek istiyor." Önce Sarah şimdi de Leonardo... Anlamıyordum. Evet belki Omar daha önce çapkın olabilir ve sevgili edinmeyi tercih etmemiş olabilirdi ama bu zenginlerin bunu bu kadar kafaya takmalarını ve beni hedef almalarını anlayamıyordum.

"O zaman herkese söyle," diye başladım öfkeyle. "Onu elde etmek için basit oyunlar yapmadım ya da onun altına yatmadım. Bir sırrım varsa o da bu!"

Sözlerim ardından Leonardo'nun kollarından ayrılarak oradan uzaklaştım. Omar artık her nerdeyse onu aramak istemiyordum. Tek istediğim bu kirli düşüncelere sahip insanların arasından bir an önce uzaklaşmaktı. Büyük salondan çıkar çıkmaz karşıma çıkan ıssız koridorda ilerlerken bir elin beni aniden çekmesiyle atacağım çığlık yine aynı kişinin ağzımı kapatmasıyla koridorlarda yan-

kılanmaktan son anda kurtulmuştu. Bir anda bir odanın içine çekildiğimde kapanan kapıyla elimdeki çanta yere düşmüş ve karşımda siyah maskesi ardındaki Omar'ın mavi gözleriyle karşılaşmıştım. Beni bir kütüphane ya da çalışma odasını andıran kitap kokulu bir odanın kapısına yaslayarak "Sessiz ol," diye fısıldayıp elini yavaşça ağzımın üzerinden çekti.

"Ne yapmaya çalışıyorsun böyle?" dedim nefese nefese kalarak. "Beni korkuttun."

"Üzgünüm. İçeride sana ne söylediler bilmiyorum ama bir anda öfkeyle oradan uzaklaştığını gördüğümde bir an önce seninle konuşmak istedim."

"Ne konuşacaksın peki? İnsanların beni senin metresin olarak gördüklerini mi? Veya belki de şu Sarah'la aranızda geçenlerden bahsetmek istersin," dedim öfkeyle ellerimi birbirine bağlayarak.

Omar sözlerimle birlikte bir adım geri çekilerek kaşlarını çattı.

"Metres mi? Kim böyle bir şey diyebilir ki?" Öfkeyle ellerini saçlarının arasına götürerek konuşmaya devam etti. "Kim söyledi bunu sana Serap? Hemen söyle."

"Bana emir verme! Asıl Sarah'dan bahset. Onunla yattınız mı? Beni onunla bıraktığına inanamıyorum." Sinirden neredeyse ağlamak üzereydim.

"Sen Sarah'ı nereden biliyorsun?" dedi Omar kaşlarını çatarak.

"Nereden mi biliyorum? Senin yanından beraber ayrıldık hatırladın mı? Ve sen de eski metresinle –ya da metres adayı mı demeliyim– beni başbaşa bıraktın ve şimdi nereden mi öğrendim? Pek şaşırmaman lazım Omar!" dedim öfkeyle.

"Bunun için tartıştığımıza inanamıyorum. Üzgünüm, seni o anda Sarah'yla bırakmamalıydım belki ama ne yapabilirdim ki? Bu sence de ayıp olmaz mıydı? Sen aramızdan ayrıldıktan sonra zaten adamlarla konuşmamı kısa kesip seni Sarah'nın yanından almak istedim ama tam da o sırada Leonardo ile dans etmek üzere piste gidiyordun."

Omar'ın konuşurken gitgide yumuşayan sesiyle ben de sakinleşmeye başlamıştım ama bana karşı yapılan metres benzetmesi çok ağırıma gitmişti.

"İçerideki herkes beni senin metresin sanıyor. Seni elde etmek için benim senin yatağına girdiğimi sanı..."

"Şişşt..." Omar'ın sözümü keserek bana yanaşmasıyla sırtım tekrar kapıya yaslanmıştı. Gözümden akan bir damla yaşı elimin tersiyle hızla sildim. Omar'ın gözlerinde bana üzülen bir ifade vardı.

"Onların ne dediği umrumda değil. Çünkü onlar herkesi kendileri gibi zannederler. Hepsi siyahtır ve aralarına bir beyaz girdiğinde onu da karartmaya çalışırlar." Sözleriyle birlikte iyice bana yaklaşarak gözlerimdeki ıslaklığı baş parmağıyla sildi ve elini boynuma götürdüğünde nefesim kesildi.

"İşte benim çevrem bu tür insanlarla dolu. Sana tam da bahsetmeye çalıştığım şey buydu. Seni yıpratmalarından korktuğum insanlar bunlar. Şimdi bu gözündeki yaşların bana yaşattığını anlayabiliyor musun?" Dudakları dudaklarıma yaklaştığında kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı.

"Bu yaşlarla birlikte seni üzen her şeyi yok etmek istiyorum. Seni hiç olmadığı kadar severek."

Sözlerinin son bulmasıyla dudaklarının dudaklarımdaki yumuşak baskısını hissettim. Daha önce çiftlikte

beni öptüğünde şuurum pek yerinde sayılmazdı ve ben ne olduğunu anlayamadan benden uzaklaşmıştı ama şimdiki öpücüğün hissettirdikleri daha önce yaşamadığım bir şeydi. Artık ona karşı gelemediğim bir şey... Dudaklarım hafifçe aralandığında Omar'ın dudaklarıma uyguladığı baskı artmıştı ve bir saniye sonra Omar dudaklarını benimkilerden ayırmadan hızla yüzündeki maskeyi çekip yere fırlattı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken ikimizin de nefesleri düzensizleşmişti ve aldığımız tek oksijen birbirimizin nefeslerinden geliyordu. Tecrübesizce Omar'a karşılık vermeye çalışsam da utançtan yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum.

"Dudakların daha önce hiç tadılmamış," diye fısıldadı Omar tutkuyla. Bir saniye sonra dudakları boynuma kaydığında nasıl o tartışmadan buraya geldiğimizi idrak edemiyordum.

Boynumda gezinen dudaklarının yaşattığı duygular gözlerimin kapanmasına neden oluyordu. Omar'ın boynumdaki öpücüklerinin şiddeti gitgide artarken beni duvarla arasına daha çok sıkıştırması beni ürkütmeye başlamıştı. Ellerinden birinin belimden yukarı doğru göğüsüme kaydığını hissettiğimde tam onu geri çekecekken telefonumun çalmasıyla durdu.

Yavaşça onu titreyen ve güçsüzleşen ellerimle iterek yere düşen çantamdan telefonu aldım. Arayan kişinin Burcu olması beni şaşırtmıştı. Türkiye'den İtalya'yı aramasına neden olacak sebep çok ciddi bir şey olmalıydı. Birine bir şey olmamış olmasını umarak hemen telefonu açtım.

"Burcu?"

"Ah sonunda. Serap burada durumlar çok karıştı. Omar ile gazeteye çıkmışsınız. Herkes sizden bahsediyor.

Annenler de okumuşlar ve baban çıldırmış durumda. Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum. Hemen gelmen lazım."

Duyduklarımın şokuyla Omar'a baktığımda Omar kırmızı rujumun bulaştığı dudakları ve meraklı bakışlarıyla ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Duyduklarımın ardından maskemi çıkardığımda "Ne oldu?" dedi Omar şaşkınlıkla.

Ben ise hangisine cevap vereceğimi bilemez bir halde kalakalmıştım.

Sonunda İngilizce konuşarak Omar'a cevap verdim. "Gazetelere çıkmışız ve ailem şu an bizi biliyor. Tabii bir de tüm Türkiye." Omar'ın mavi gözleri iyice açılmıştı.

"Ne! Bu imkânsız. Mutlaka haberim olurdu," dedi öfkeyle bir sağa bir sola gitmeye başlayarak. Hâlâ dudakları kırmızı rujumla boyalıydı. Tam da bu sırada elinin tersiyle dudağını sildi ve telefonunu çıkartarak aramaya bastı.

Omar telefonla birilerini ararken ben de Burcu'ya cevap verdim. "Gazetede tam olarak ne yazmışlar?"

"Aileni delirtebilecek her türlü şeyi yazmışlar Serap. Omar'ın ne kadar çapkın olduğunu, senin yeni avı olduğunu ve beraber baş başa Venedik'te tatil yapacağınızı."

"Ama bu doğru değil. İş için gittiğimizi söylemedin mi?"

"Söyledim. Neler neler söyledim. Ama baban delirmiş bir halde Serap. Mehmet Amca 'Serap buraya gelecek' diyor başka bir şey demiyor. 'Çevrede adımız çıktı' diye

öfkeden kuduruyormuş. Reyhan Teyze ne kadar sakinleştirmeye çalışsa da kimseyi dinlemiyor."

Bu sırada Omar'ın telefonun diğer tarafındakilere "Bana neden haber vermediniz!" diye ani bağırışı karşısında yerimden sıçrayarak "Kapatmam lazım. Sen annemleri oyalamaya devam et. Bir an önce gelmeye çalışacağım," dedim ve telefonu kapatmadan önce.

"Sizi bunun için işe alıyorum. Eşyalarınızı toplamaya başlasanız iyi edersiniz. Geldiğimde hepinizi kovacağım." Bu sert tepkisiyle birlikte Omar telefonu kapatarak. Gitgide yumuşayan öfkeli bakışları altında bana baktı.

"Çok üzgünüm Serap. Gerçekten. Eğer işe yaramaz çalışanlarım bana baştan haber verseydi böyle bir haberin çıkmasına kesinlikle izin vermezdim."

Hâlâ az önce aramızda yaşanan sıcak yakınlaşmanın etkisi üzerimdeyken şu anda böyle bir haberle tamamen karmakarışık bir duygu durumuna girmiştim.

"Asıl ben üzgünüm. Başına bela açmak istemem," dedim utançla. Dudaklarımda hâlâ onun dudaklarının az önce bıraktığı duyguları hissediyordum.

"Serap lütfen. Şu an tek düşündüğüm şey sensin. Ailenin tepkisi ne?"

"Çok kızgınlar. Hemen Türkiye'ye geri dönmemi istiyorlarmış." Omar anlayışlı bir şekilde başını sallayarak konuşmaya başladı.

"Tamam. O zaman geri döneriz. Ben gerekli açıklamayı ailene yaparım," dedi kesin ve net bir şekilde. "Şimdi gel odamıza çıkalım. Bu gece fazlasıyla karıştı."

Sabah erkenden uyanıp hazırlanmaya başlamıştım. Omar önceki gün süite döndüğümde birkaç telefon görüşmesi

yaparak uçağının yarın sabaha ayarlanmasını ve yolculuk için tüm hazırlıkların yapılmasını sağlamıştı. Son hazırlıklarımı yapıp odamdan çıktığımda Omar boynunda asılı güneş gözlükleri ve önden üç düğmesi açık siyah gömleğiyle oldukça karizmatik bir halde beni bekliyordu.

Aşağı indiğimizde Leonardo o yapmacık üzüntülü yüz ifadesini takınmıştı. Omar ona gerçekte gitme sebebimizi söylemeden, sadece işle ilgili çıkan sorunlardan dolayı dönmek zorunda kaldığımızı belirtmişti.

Lenardo biz tekneye binip ayrılana kadar mahçup bir halde bana baktı ve son kez el sıkışırken Omar'ın duyamayacağı bir anda "Dün geceki saçma sözlerim yüzünden beni affet lütfen," diyerek bizi yolcu etti. Ona zoraki bir gülümsemeden başka bir cevap veremedim. O an kafam o kadar doluydu ki hangisini düşüneceğimi şaşırmıştım. Dün geceki imâlar, Omar ile yakınlaşmamız, gazetede çıkan haberler ve babamın delirmesi, hepsi bir gecede üst üste gelmişti.

Her ne kadar Omar'ı vazgeçirmeye çalışsam da o, inatla ailemle bizzat konuşmak istemiş ve bunun için direk Ankara'ya uçmakta karar kılmıştı.

Omar'ın ailemle bu şekilde tanışacağına inanamıyordum. Babam oldukça öfkeliydi. İkisinin tartıştığını ve babamın Omar'ı yaka paça kovabileceği ihtimalini düşündükçe geriliyordum.

Sonunda geçmek bilmeyen uçak yolculuğunun ardından Ankara'ya iniş yapmıştık. İner inmez annemi arayıp Omar ile birlikte gelip konuşacağımızı söylediğimde annem oldukça şaşırmıştı. Omar gibi dünyaca ünlü bir iş adamının bizim evimize gelme olasılığı sıfırken şimdi

kızının gazetelerde adı çıkmış olan o iş adamı babamla konuşmaya geliyordu.

Stres içinde evime, çocukluğumun geçtiği mahalleme Omar ile birlikte bu özel makam arabasıyla giderken içimden her şeyin iyi olması için dua etmeye başlamıştım. Omar'ın tam olarak ne söyleyeceğini, söze nasıl başlayacağını bilmiyordum. Omar'ın bana tek söylediği sakin olmam gerektiği ve babama gazetede çıkan çirkin söylentilerin doğru olmadığını açıklayacağıydı.

Sonunda araba evimizin önünde durduğunda derin bir nefes aldım. Bir anda elimin üzerinde hissettiğim Omar'ın sıcak eliyle ona gergin bakışlarla baktım.

"Merak etme. Her şey yoluna girecek. Bana güven," dedi elimi sıkarak.

"Umarım öyle olur," dedim arabadan çıkmadan önce.

Omar takım elbisesi içinde arabadan çıktıktan sonra anneme vermek üzere aldığı büyük bir arajman çiçek buketini dikkatli bir şekilde eline aldı ve sonra sessizce apartmana girdik. Geçmek bilmeyen altı kat sonrasında asansörün kapısını açar açmaz annemin kapıyı açmış bir halde bizi bekliyor olduğunu gördüm. Onu en son görmemden bu yana o kadar olaylar yaşanmıştı ki şimdi karşımda en yakınımı görmek biriken özlem ve hasretle birlikte hızla koşup ona sarılmama neden olmuştu. Uzun sarılışımızın ardından Omar'ın arkamda beklediğini hatırlayarak toparlandım ve geri çekilerek konuşmaya başladım. Annem İngilizce bilmiyordu bu yüzden hem İngilizce hem Türkçe konuşmak zorunda kalacaktım.

"Anne bu benim patronum Omar Al-Ahdal. Kendisi Dubaili oldukça başarılı bir iş adamıdır," dedim önce

Türkçe olarak. Ardından Omar'a dönerek "Annem Reyhan Yılmaz," diye belirttim İngilizce.

Omar kibarca gülümseyerek bir centilmen gibi annemin elini öptü ve ardından çiçeği uzatarak Türkçe olarak cevap verdi.

"Çok memnun oldum Reyhan Hanım. Bu çiçekler size."

Annem duyduğu bu harika Türkçe karşısında şaşırarak "Çok teşekkür ederim Omar Bey. Türkçe biliyor musunuz ?" dedi.

"Çok az biliyorum," dedi Omar telaffuzda biraz zorlanarak.

"Hadi içeri gelin," dedi annem. Bu hoş sürpriz karşısında gülümsemesine engel olamamıştı.

Salona girdiğimizde babam otoriter bir şekilde olduğu yerden yavaşça kalkarak bana ve Omar'a bakıyordu. Çekinerek babama doğru yaklaştım. Korktuğum kadar öfkeli görünmüyordu. O da beni özlemiş olacak ki bana sarılarak "Hoş geldin kızım," dedi baba yüreğinin verdiği yumuşamayla. Ardından Omar'a bakarak ciddi bir ses tonuyla İngilizce "Siz de hoş geldiniz," diyerek Omar'ın elini sıktı.

Hemen atılarak ikisini kısaca tanıttım. Babamın İngilizce biliyor olması beni çeviri yapmaktan kurtarmıştı belki ama konuşmalarına müdahale edemeyecek olmamdan dolayı bu, daha çok geriyordu.

"Buyrun oturun Omar Bey," dedi babam baş köşedeki koltukta yerini almadan önce. Bu sırada annem de hemen yanımdaki koltukta yerini aldı ve ortamda geçen İngilizce konuşmaları her ne kadar anlamasa da anlıyormuş gibi yaparak kibarca dinlemeye başladı.

"Nasılsınız?" diye devam etti babam.

"Çok teşekkür ederim Mehmet Bey, siz?" Omar'ın şu anda hâlâ salonumuzda oturup babamla konuştuğuna inanamıyordum. Buna karşı Omar kendinden emin bir şekilde sakince konuşuyordu.

"Pek iyi değiliz. Bu hakkınızda çıkan haberle birlikte keyfimiz oldukça kaçtı." Babamın direk konuya girmesiyle birlikte gerilerek dudağımı ısırmaya başladım.

Omar birkaç saniye boyunca söyleyeceklerini toparladıktan sonra söze giriş yaptı.

"Çok haklısınız Mehmet Bey. Çıkan haberler o kadar çirkin ki inanın ben de çok kızgınım. Adımın çapkın olarak anılması gerçekten hiç hoş değil ki özellikle Serap gibi kendini bilen bir kızı bu şekilde haber yapmaları beni ne kadar kızdırdı anlatamam."

"Bakın Omar Bey..." Babamın otoriter bir ses tonuyla söze girişinin ardından diken üstünde onu dinlemeye başladım.

"Biz küçük bir çevrede yaşayan, orta gelirli insanlarız. Kızım sağolsun kendisini geliştirerek sizin otelinizde iyi bir konumda çalışma imkânı buldu. Biz de orada ona güvenerek yaşamasına izin verdik. Kızımıza çok güveniriz elbet ama eş, dost, akrabanın lafına, sözüne engel olamayız. Kızım sizinle iş toplantısına gittiğini söylemişti ve ben doğru olduğuna inanıyorum fakat bu çıkan haberler hiç de öyle göstermiyor."

Babam sözleri ardından arkasına yaslanarak Omar'ın açıklamasını beklemeye başladı.

Omar bir an gözlerini babamdan çevirip bana baktıktan sonra söze girdi.

"Evet iş amaçlı gittik..." diye başladı sözüne benim yalanıma ortak olarak. "Belki çapkın biri olarak tanınmış

olabilirim ama inkâr edemeyeceğim bir gerçek var ki o da kızınızı gerçekten sevdiğimdir."

Omar'ın babama karşı beklemediğim itirafıyla şaşkın şaşkın bir ona bir babama baktım. Babam duyduklarıyla birlikte yutkunarak gözlüğünü düzeltti. Muhtemelen o da böyle bir şeyi duymayı düşünmüyordu.

Daha babam bir şey diyemeden Omar yerinde doğrularak kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya devam etti.

"Onun patronu olabilirim ve belki iş ile aşk ilişkisini birbirine karıştırmakta hatalıyım ama kızınıza karşı hissettiğim bu duygularda oldukça ciddiyim."

Babam duyduklarıyla derin bir nefes aldı. "Eğer kızımın da sizde gönlü varsa o zaman adam akıllı oturup konuşulur bu ilişkiye bir ad verilir. Sizin gibi gazetelerde her gün haberi çıkan bir adamla kızımın böyle ne olduğu belirsiz bir ilişki ile anılmasına katiyen müsadem yok." Babamın bu sert çıkışı ile neye uğradığımı şaşırmıştım. Omar ise tüm bunlara rağmen hiç şaşkın görünmüyordu. Gözleri benimkileri bulduğunda bakışlarında en ufak bir tedirginlik belirtisi göremedim. Babam resmen söz, nişan gibi bir şey istiyordu ve ben bunun için Omar'ı zorlamak istemiyordum.

"Eğer sizin izniniz olursa ben de bu ilişkiye bir ad koymayı çok isterim Mehmet Bey."

Şaşkın gözlerle anneme baktığımda o da ne olduğunu anlamayarak bana baktı.

"İlişkimize bir ad koymak istiyorlar," diye fısıldadım anneme. Annem de duyduklarıyla birlikte benimle aynı şaşkın bakışlar içinde babam ve Omar'ın derin sohbetini dinleyeme koyuldu. Konuşma benim beklediğimden çok

farklı bir şekilde ilerliyordu. Şimdiye çoktan sesler yükselir ve ben hem Omar'dan hem de işimden olurum diye düşünürken babamla Omar şu meşhur hayırlı bir iş için konuşmaya başlamışlardı.

"O zaman ailenizle birlikte en kısa zamanda bekliyoruz. İki aile oturup konuşur, hakkınızda en doğru olanı beraberce kararlaştırırız."

"Tabii ki," dedi Omar kibarca gülümseyerek. Bu sırada annemin müsaade isteyerek mutfağa gitmesinin ardından ben de hemen onun peşine takılarak babamla Omar'ı salonda başbaşa bıraktım.

Mutfağa girdiğimde derin bir nefes vererek üstümdeki gerginliği atmaya çalıştım. Annem telaşlı bir şekilde çay koyarken beni görünce gülerek konuşmaya başladı.

"Damat adayımı çok beğendim. Delikanlı çocukmuş bak. Biz hiç böyle tahmin etmemiştik. Sana nasıl sahip çıktı. Ayrıca çok da yakışıklı maşallah."

"Anne ne diyorsun sen?" dedim utanarak. Yüzüm kızarmaya başlamıştı. "Ben hâlâ bu duruma nasıl geldik anlayamadım."

"Ah kızım ah. Bulamadın tabii bir tane eli yüzü düzgün Türk yiğitlerinden. Elin yabancısıyla ben nasıl anlaşacağım şimdi." Annem hâlâ bana takılmaya devam ederken bir yandan da hazırda tuttuğu buzluktaki börekleri çıkarıp fırın tepsisine diziyordu.

"Keşke daha önceden geleceğinizi söyleseydin de daha güzel şeyler yapsaydım."

"Anne böyle olacağını nereden bilebilirdim?" dedim utançla. Ben şu anda ne haldeydim annem neler düşünüyordu? Neden bütün anneler böyleydi?

Çayları hazırlayıp salona girdiğimizde az önceki ger-

gin hava kaybolmuş yerini babamla Omar'ın karşılıklı kahkaları almıştı. Gördüklerime inanamıyordum. Omar nasıl babamı bu kadar kısa bir sürede kafaya almıştı hiçbir fikrim yoktu.

"Gerçekten hiç de beklediğimiz gibi biri değilmişsiniz Omar Bey. Böylesine başarılı bir konuma karşı bu kadar içten bir insan beklemiyorduk." Babamın neşeli sözleri ardından önlerindeki sehpaya çayları yerleştirirken Omar aynı neşeli havayla karşılık verdi.

"Çok teşekkür ederim. Ben de sizin gibi iyi insanlar arasında bulunmaktan çok memnunum."

Omar sözleri ardından bana baktığında yakaladığı şaşkın bakışlarımın ardından iyice keyiflenerek "Ne zahmet ettiniz," dedi masadaki böreklere bakarak. "Türk böreği değil mi? Ah bayılırım," diye devam etti.

Omar'ın bu benimle dalga geçercesine babamı kafaya alan sözleri karşısında ona gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Omar börekten bir ısırık aldıktan sonra hızla çiğneyip yutarak "Reyhan Hanım. Ellerinize sağlık. Çok güzel," dedi aksanlı Türkçesiyle anneme jest yaparak.

"Afiyet olsun Omar Bey." Annem otuz iki dişini göstererek memnuniyetini belirtirken ben tüm ilgiyi üzerine çeken Omar'ı hayretle izliyordum.

Babam ve Omar arasında geçen derin sohbetin iki saatin ardından son bulmasıyla Omar ısrarlara rağmen daha fazla bizi rahatsız etmek istemeyerek kalacağı otele gitmek üzere ayrıldı. Kardeşim Serkan okuldan geldiğinde kaçırdıklarını duyunca oldukça üzülmüştü. Hele ki babamın haberleri okuduğundaki o asabi haline şahit olduktan sonra şu anda Omar'ı yere göğe sığdıramayan, yumuşacık bir adam haline gelmesinden dolayı Omar'ı

çok daha fazla merak ediyordu. Hele ablam duyduğunda resmen onu çağırmadık diye bizi azarlamıştı.

Ertesi gün Omar hepimizi Ankara'nın en şık restoranlarından birinde yemeğe çıkararak tüm ailemle tanıştığında kardeşim ve ablamın da gönlünü alarak her şeyi yoluna koymuştu. Yemek boyunca İngilizce konuşulmasının yanı sıra zaman zaman Omar'ın yarım Türkçesiyle birkaç cümle söylemesi ortamı daha da çok ısıtmıştı.

Burcu'yu arayarak tüm bu yaşananları anlattığımda ise ilk tepkisi şu olmuştu: "Serap... Vallahi bu Omar'dan korkulur. O haberden sonra ben bilirim Mehmet amcadan yediğim zılgıtları. Helal olsun. Adam gerçekten işini biliyor."

Haklıydı. Omar gerçekten de işini biliyordu.

———— ✠ ————

Sonunda ailemden ayrılarak İstanbul'a dönmek üzere Omar'ın uçağına bindiğimizde başbaşa kaldık. Omar'ın tam karşımda bana bakarak bıyık altından gülmesine dayanamayıp konuşmaya başladım.

"Sana inanamıyorum. Bunun özel bir tekniği falan mı var? İnsanları etkilemenin?.."

"Tabii ki de var. Birçok dünya lideri ve iş adamının bu alan üzerine aldığı eğitimleri aldım elbet. Ama kabul edelim doğuştan gelen bir şeytan tüyüm var. Hepsi bana bayıldılar."

"Çok mütevazısın gerçekten," dedim gözlerimi devirerek. Benim bu halim onun daha da hoşuna gidiyordu.

"Ne şanslısın ki bu mütevazı adamla evleneceksin," dedi elleriyle kendini göstererek.

Ağzım açık kalmıştı. Bir an ne diyeceğimi bilemedim fakat sonrasında kendimi toparlayarak konuşmaya başladım.

"Daha evlenme teklifi bile almadan o nasıl olacak?" dedim ellerimi birbirine bağlayarak.

Omar gülümsemeye devam ederek soruma soruyla cevap verdi.

"Teklif etmeyeceğimi nereden çıkardın?"

"Kabul edeceğimi nereden çıkardın?" diye karşılık verdim. Benimle uğraşmak hoşuna gidiyordu ki duyduklarıyla küçük bir kahkaha atarak beyaz dişlerini ortaya çıkarmıştı.

"Hem daha benimle hiçbir şey konuşmadın bile. Babamı ikna etmen önemli değil. Beni nasıl ikna edeceksin?"

"Bakalım. Göreceğiz." Omar sözleriyle birlikte özgüvenli bir edayla ayağa kalkarak "İznin olursa ben biraz yukarı çıkıp uzanmak istiyorum. Sen de istersen odalardan birinde dinlenebilirsin," dedi.

Ben bir şey diyemeden ilerleyerek, merdivenleri çıkıp odasına girdi. Omar ile evlilikten konuşmamız, bir uçakta alt kat-üst kat muhabbeti kadar kulağa garip geliyordu.

Tek başıma kaldığımda ultra konforlu koltuğa iyice yayılarak simsiyah gökyüzünden bana göz kırpan ayı izlemeye başladım. Muhtemelen bir buçuk saat sonra İstanbul'a varmış olacaktık.

———— ✠ ————

Birden uyandığımda koltukta uyumuş olduğumu fark ettim. Saate baktığımda yaşadığım şaşkınlıkla tekrar camdan dışarı baktım. Hiçbir şey görünmüyordu.

Uçak normal seyrinde devam ederken bizim çoktan İstanbul'a ulaşmamız gerekiyordu ve hâlâ neden havadaydık anlayamıyordum.

Ayağa kalkarak uçak görevlilerinin bulunduğu bölüme

geçtim. Beni gören hosteslerden biri "Nasıl yardımcı olabilirim Serap Hanım?" dedi kibarca gülümseyerek.

"Bizim iki saat önceden İstanbul'a inmiş olmamız gerekmiyor muydu?" dedim telaşla.

Hostes tepkim karşısında şaşırarak konuşmaya başladı.

"Efendim biz İstanbul'a gitmiyoruz ki."

"Nasıl İstanbul'a gitmiyoruz. Nereye gidiyoruz o zaman?" dedim anlayamayarak.

"İki saat sonra Dubai'ye iniş yapacağız Serap Hanım." Kadının kibarca gülümseyerek cevaplamasının ardından neye uğradığımı şaşırdım.

"Dubai mi? O da nereden çıktı? Biz İstanbul'a..." daha fazla sözlerime devam edemeden hostesin yanından uzaklaşarak merdivenleri hızlı adımlarla çıktım ve Omar'ın yattığı odanın kapısını sertçe tıklatarak içeri daldım. Ben tam odaya girdiğim sırada Omar'ın banyodan, altında sadece bir havlu bağlı halde dışarı çıkmasıyla utanarak hızla arkamı döndüm.

"Ben öz-özür dilerim," dedim kekeleyerek. Az önceki kaslar ona mı aitti? Neler düşünüyordum böyle?

"Sorun değil dönebilirsin." Güldüğünü hissedebiliyordum.

"Bakmasam daha iyi olur... Ee şey... Az önce hostesler iki saat sonra Dubai'de olacağımızı söylediler. Neler oluyor?"

"Dubai'ye gidiyoruz. Olan bu." Omar'ın gayet rahat bir şekilde gülerek verdiği cevap karşısında hayretle dönerek ona baktım. Her ne kadar gözlerimi onun boynundan aşağı indirmemeye çalışsam da kendime zor engel olabiliyordum.

"Ne demek Dubai'ye gidiyoruz. İstanbul'a gidiyoruz diye yola çıktık. Yoksa beni kaçırıyor musun?"

Sorumla birlikte Omar ıslak saçlarını geriye savurarak derin bir kahkaha attı.

"Bir nevi öyle diyebiliriz." Bu sefer İngilizce yerine Arapça konuştuğunda ben de Arapça olarak karşılık verdim.

"Hiç komik değil. Dalga mı geçiyorsun benimle."

"Bence hep Arapça konuşmalıyız. Sana çok yakışıyor." Omar'ın gülerek söylediği bu sözlerle öfkeden kudurarak hızla odasından çıkıp aşağı indim. Resmen beni kaçırıyordu ve üstüne üstlük tek bir açıklama yapmadan bir de benimle alay ediyordu.

Yirminci Bölüm

Aşağı inip koltuklardan birine öfkeyle oturduğumda Omar çoktan altına bir eşofman altı giyerek yarı çıplak halde yanıma gelmişti bile. Şu anda ona o kadar kızgındım ki ne fazla dikkat dağıtıcı karın kaslarına ne ıslak saçlarının yakıcı gözleriyle oluşturduğu tezatlığına ne de Amerikan filmlerinden çıkma o Hollywood gülüşüne bakabilirdim. Çünkü bakarsam kızgın kalabilmem mümkün olmazdı.

"Tamam özür dilerim," diye lafa başladı Omar. Ben ise koltukta dizlerimi toplamış bir halde arkamı ona dönmüş bulutlara bakıyordum.

"Seni kaçırmıyorum. Tamam belki kaçırıyorumdur ama bu bir sürpriz ve söylersem sürpriz olmazdı ki! Hem sen bana güvenmiyor musun?" diye devam etti.

"Güveniyorum," dedim hemen sorusuyla birlikte ona dönerek. Cevabımla birlikte gözlerinin parladığını ve gülüşünün derinleştiğini fark etmiştim.

"O zaman gerisini düşünme." Sözleriyle birlikte üstünü giyinmek üzere yukarı çıktığında derin bir nefes vererek Dubai'de yapacağı sürprizi düşünmeye başladım. Çok kısa bir sürede o kadar çok şey yaşıyorduk ki artık hiçbirine

yetişemiyordum. Omar hayatıma girdiğinden beri sanki bir filmin içinde yaşıyor gibiydim. Her şey o kadar hızlı ve hareketli geçiyordu ki daha bundan bir yıl öncesinde oldukça durağan, sıkıcı bir öğrencilik hayatım olduğuna inanamıyordum. Derslerim, okulum, ailem ve bir de Burcu ile Kerem vardı sadece hayatımda. Ama Omar bir anda hayatıma bir fırtına gibi gelip bambaşka bir dünyaya taşımıştı beni. Çok renkli ve heyecanlı bir dünyaya.

Dubai'ye iniş yapmamızın ardından uçaktan tedirgince inmeye başladım. Omar ise hemen arkamdan o meşhur beyaz elbisesi ve başına taktığı beyaz örtüsüyle birlikte geliyordu. Onu bu geleneksel kıyafetiyle görmeyeli uzun zaman olmuştu ve bana kalırsa onu en çekici kılan kıyafet buydu. Fazla otantik ve gizemli bir havaya bürünüyordu.

Uçaktan çıkar çıkmaz sıcak hava tüm vücuduma işlemişti. Bir araba ile havaalanı kapısının önüne bırakılmamızın ardından içeri doğru ilerlerken Omar'ın ellerini ellerime kenetlemesiyle kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. İlk defa onunla el ele yürüyorduk. Sanki herkese aşkımızı ilan eder gibi. Bakışlarım ellerimizin mükemmel uyumuna şaşkınlıkla bakıyordu. Onun güçlü ve sıcak ellerinde kaybolan küçük ellerim vardı. Bakışlarım Omar'ı bulduğunda bana şevkat dolu sıcak bir gülümseme göndermesinin ardından gözlüklerini gözüne taktı.

"İnsanların şaşkın bakışlarına ve patlayacak flaşlara hazırlıklı ol," dedi o havalı gülümsemesiyle.

Havalanında aynen Omar'ın dediği gibi bize bakan şaşkın bakışlara mazur kalmıştık ve hazırda bekleyen birkaç fotoğrafçı fotoğrafımızı çekmişti. Havaalanından ayrılıp

arabayla nereye olduğunu bilmediğim bir yere giderken Omar konuşmaya başladı.

"Buraya son gelişini hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim son gelişimi düşünerek. Kim derdi ki buradan onu bir daha göremeyeceğimi düşünerek ayrıldıktan sonra şimdi onunla el ele buraya geri geleceğimi. Hatırlıyorum da onun oteline çağrıldığımızı öğrendiğimde Cihan Bey'e gitmemek için yalvarmıştım. Eğer o zaman Cihan Bey bana ısrar etmeseydi şimdi belki de Omar'la burada olmayacaktık.

"Çok şey değişti," diye devam ettim hafif tebessüm ederek. "Yani sen ve ben... Biz..." Sözlerimi nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum ve yanaklarımın gitgide kızardığını hissediyordum. Hele ki şu an benim bu utangaç halimden keyiflenen Omar'ın gülüşüyle iyice kıpkırmızı olmuştum.

"Biz artık herkesin bildiği bir çiftiz," dedi Omar sonunda benim bu utanan halime acıyarak, "Her zorluğun üstesinden gelen ve gelecek olan bir çift," diye sözünü tamamladı elimi tutmadan önce.

Araba iki yana açılan dev demir kapılar ardından geçerek ilerlediğinde gecenin karanlığında ışıklarla aydınlatılmış saray yavrusunu görmem büyülenmeme neden olmuştu. Önünde bulunan ışıklandırılmış masmavi büyük bir havuzun yanından geçerek Omar'ın ev dediği bu sarayın kapısının önünde durduğumuzda kapının önünde hazırolda bekleyen iki görevli kapılarımızı hızla gelip açarak inmemizi sağlamıştı.

Omar ile birlikte eve doğru yürürken hiçbir şey demeden sessiz kalmıştık. Şu anda bu evin sihrine kapılmış

bir haldeydim. Burası bir kişi için çok büyüktü. Çok fazla gösterişliydi.

Kapılar bizim için açıldığında karşımıza çıkan avlunun büyüklüğüyle İstanbul'da üç katlı bir ev yapılabilirdi. Kendimi şu anda sanki bir evin içindeki karınca gibi hissediyordum. Sanki her şey normal boyutundaydı da biz küçüktük. Duvar ve zemin mermer kaplıydı. Avlunun ortasında dinlendirici bir sese sahip olan süs havuzunun tam üstünde oldukça gösterişli taşlarla süslü bir avize sarkıyordu. Duvarın iki tarafında üst kata çıkılmasını sağlayan büyük merdivenler vardı ve merdivenin korkuluklarının altından olduğuna emindim. Havuzun ilerisine doğru baktığımda ise tüm denizi ve ilerideki Dubai'nin dev binalarını ayaklar altına alan kemerli kapılar ardındaki salonu görebiliyordum. Sonunda alacağım cevabı az da olsa bilerek tedirgince sordum.

"Omar sen burada tek başına mı yaşıyorsun?"

Omar gülümseyerek cevapladı.

"Ben pek tek başına demezdim. Yani benimle birlikte yaşayan çalışanlarımı sayarsak sanırım yirmi kişi varız."

"Sırf senin için yirmi kişi mi çalışıyor?" dedim hayretle. Bu sırada Omar yürüyerek kemerli kapılara doğru ilerlemeye başladı.

"Böyle büyük bir ev için yirmi kişi ancak yetiyor," dedi ben arkasından hızlı adımlarla onu takip ederken.

Sonunda tüm şehri ayaklar altına alan salona girdiğimizde bir kez daha nefessiz kalmıştım. Bu salonun altından resmen havuz geçiyordu. Bir an boşluğa düşme hissi ile geri çekilmeye çalıştım ve Omar bu halime kahkaha atarak güldü. Bu kadar lüks bana fazlaydı.

Denizle birleşmiş bir izlenim yaratan havuz evin daha

doğrusu sarayın bahçesinden başlayarak salonun altından devam ediyordu ve salon zemini cam kaplı olduğundan sanki su üstünde yürüyormuş hissi yaratıyordu.

"Komik değil," diye kızdım Omar'a.

"Bence şu an çok tatlı görünüyorsun." Sözleri her ne kadar hoşuma gitse de aldırış etmedim.

"Bence bu evi yapan mimarla ilişkini kesmelisin," dedim Omar'ın benimle dalga geçmesine öfkelenerek. Sırf salonu böyleyse yatak odasının ne çeşit bir lüks içinde yapıldığını düşünmek istemiyordum. Hem zaten Omar'ın yatak odasını neden düşünüyordum ki?

"Hadi gel sana odanı göstereyim. Yorgun olmalısın." Omar'ın bu önerisi karşısında hızla başımı sallayarak onunla birlikte insanın içini gıdıklayan bu yerden hemen uzaklaşmaya başladım.

Merdivenlerden çıkar çıkmaz yine bizi karşılayan büyük bir avluda ilerleyerek sol taraftaki koridora döndük. Koridorlar, Arap mimarisine uygun, birbiri ardına gelen kemerlerle süslüydü ve duvarlarda asılı otantik lambalarla aydınlanıyordu. Koridorun en sonunda özel motiflerle oyulmuş büyük bir kapının önüne geldiğimizde Omar kapıyı yavaşça açarak beni içeri buyur etti. Daha ne kadar şaşırabilirdim bilmiyorum çünkü burası da saray görünümlü evin diğer bölümlerinde olduğu gibi oldukça büyük ve gösterişliydi. Çift kişilik sarı ve beyaz örtülerle kaplı etrafı ise perdelerle çevrili bir yatak vardı. Uzun ve altın motiflerle kaplı bir koltuk yatağın önüne yerleştirilmişti. Yine karşılıklı koltuklar Dubai'yi ayaklar altına alan camların önüne konulmuştu. Hemen koltukların yan tarafından çıkılan ve fenerli lambalarla aydınlatılmış büyük bir balkon vardı.

Omar odada ilerleyerek ileride duran iki kapıdan birini

açarak "Burası banyo," diye belirtti ki baktığımda karşıma çıkan büyük duşa kabin ve jakuzi evin diğer bölümlerinden altta kalmıyordu. Omar diğer kapıyı açtığında ise büyük bir giyinme odası karşıma çıkmıştı.

"Burada senin için hazırlanmış, Dubai sıcağında rahat edebileceğin kıyafetler bulunuyor. Tabii bunun yanı sıra takılar, ayakkabılar, çantalar ve istediğin zaman tarzına uygun giyenebileceğin mağazaların son sezon ürünleri de var. Eğer yine de eksik bir şey olursa bana söylemekten sakın çekinme tamam mı?"

"Omar tüm bunları benim için mi aldırttın?" dedim hayretle. "Ne zaman? Ne ara?"

Sorularımla birlikte birkaç adım yaklaşarak tam önüme geldi ve kollarımı sıvazlayarak gözlerimin içine baktı.

"Bunları düşünmeni istemiyorum. Şimdi iyice dinlen. Yarın yoğun bir gün bizi bekliyor. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa yatağının başında duran telefondan hizmetçilere ulaşabilirsin ya da hemen karşı koridorun sonundaki oda benim odam. Çekinmeden gelebilirsin."

———— ♔ ————

Omar odamdan ayrıldıktan sonra giyinme odasında rahat bir şeyler aramaya başladım. Her bir dolabın üzerinde, içerisinde ne tarz kıyafetler bulunduğu yazıyordu. Gecelikler kısmını açtığımda karşıma çıkan renk renk ve farklı modellerde ipek geceliklerden beyaz olanını aldım ve hemen giyindim. O kadar rahattı ki bu geceliğe verilen para kesinlikle dudak uçuklatacak cinste olmalıydı. Makyajımı silip yatağın içine girdikten sonra kuş tüyü yastıklara gömülerek Arap masallarından çıkma bu gecede yavaşça uykuya daldım.

Gözlerimi tembellikle açtığımda bir an için nerede

olduğumu kavrayamamıştım. Dubai'deydim. Dubai'de ve Omar'ın sarayındaydım. Elimi telefona uzatarak saate baktığımda saatin çoktan on iki olduğunu gördüm ve hemen yataktan kalkarak üzerime giymek için bir şeyler aramaya başladım. Omar'ın söylediği şu sıcaklar için olan geleneksel kıyafetlere göz atıp aralarından uçuk pembe olanı giydim. Dökümlü kolları ve etek uçlarındaki kibar desenleriyle çok şık ve oldukça rahat bir kıyafetti gerçekten. Tam çıkacakken kapımın çalınmasıyla kapıyı açtığımda karşımda siyah baş örtüsü ve siyah abayasıyla[2] kırklı yaşlarda bir hizmetçi duruyordu.

"Merhaba Serap Hanım. Benim adım Fatima. Ben de tam size giyinmeniz için yardım etmeye gelmiştim," dedi kadın bana sıcak bir gülümsemeyle.

"Buyrun içeri gelin."

Kadın davetimle içeri girmesinin ardından giyinme odasına yöneldi. Onu takip ederek odaya girdiğimde kadın çekmecelerden çıkardığı pembe bir örtüyü bana göstererek konuşmaya başladı.

"Burada başlarımıza kıyafetle uyumlu örtüler takarız."

"Ama Dubai'de giyime karışılmadığını duymuştum," dedim merakla.

"Doğru, karışılmıyor. Fakat bu tür bir kıyafetle daha uyumlu olacağınızı düşünüyoruz."

"Düşünüyoruz derken kim kim düşünüyorsunuz?" diye sordum anlayamayarak. Fatima Hanım'ın sorumla birlikte gerildiğini hissedebiliyordum.

"Omar Bey böyle düşündüler hanımefendi," dedi sonunda. Demek saçımın kapatılmasını isteyen Omar'dı. Neden

2 Abaya, genellikle siyah, işlemeli, çok ince kumaştan yapılmış, baş dahil tüm vücudu kaplayan, Arap ülkelerinde kadınların giydiği giysi. (y.n.)

özel olarak böyle bir şey istediğini anlayamıyordum.

"Peki tamam," dedim sonunda. Madem böyle daha uygundu o zaman başıma bir örtü takmak çok da bir sorun değildi.

Kollarıma kadar uzanan uzun, pembe bir örtü saçlarımın bir kısmı görülecek şekilde takıldıktan sonra gözlerime çekilen sürmelerin ardından odamdan çıkarıldım.

"Omar nerede?" dedim merdivenlerden aşağı inerken.

"Omar Bey küçük bir işi olduğu için çıkmak zorunda kaldı. Size özürlerini iletmemi istediler. İşleri akşama kadar sürermiş. Bu süre zarfında size ben eşlik edeceğim."

Her ne kadar hayal kırılığına uğrasam da önemli bir işi olmasa gitmeyeceğini düşünerek anlayışla karşıladım. Hem böyle bir sarayda zamanın nasıl geçip gittiğini anlamazdım. Fatima Hanım da çok iyiydi. Omar'ın emektar çalışanlarından biri olduğu aşikârdı.

Fatima Hanım'la birlikte kahvaltı edip bu saray yavrusunun içerisindeki sauna, sinema odası, hamam ve kapalı yüzme havuzu gibi bazı ilgi çekici bölümleri gezmiştik. Bana Omar'ın ne kadar iyi bir insan olduğundan bahsedip durmuştu.

Fatima Hanım ile birlikte oturduğumuz, özellikle altından havuz geçmeyen bir salonda sohbet ederken içeriye gelen bir görevli ile sohbetimiz yarım kalmıştı.

"Aşağıda sizi bekleyen bir araba var. Yemek yiyeceğiniz yere kadar sizi götürecekler," dedi adam tok bir ses tonuyla. Saate baktığımda çoktan akşamın sekizi olduğunu fark etmiştim. Zamanın nasıl bu kadar çabuk geçtiğini anlamamıştım bile.

"Burada yerdim. Gerek yoktu," dedim hemen. Omar'ın

yanımda olamadığı için kendisini böyle bir şey yapmaya zorunlu hissetmesini istemiyordum. Burada tek başıma veya Fatima Hanım'la da yemeğimi yiyebilirdim.

"Omar Bey de yemekte size katılacaklar Serap Hanım," diye belirtti adam.

Bunun üstüne büyük bir sevinçle ayağa kalkarak adamla birlikte çıkış kapısına yöneldim. Büyük kapılar açıldığında hemen önünde bekleyen siyah bir araba kapıları açılarak beni bekliyordu.

Araba büyük binaların arasından geçmiş ve hâlâ da ilerlemeye devam ediyordu. Artık binalar arkamızda kalmış yerini sıcak çöllere bırakmaya başlamıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum şoföre telaşlanarak.

"Geldik sayılır hanımefendi. Omar Bey sizi gideceğimiz yerde bekliyor."

Hava gitgide kararmaya başlarken araba sonunda çıkamayacağı bir kum tepesinin önünde durdu. Çölün ortasında tanımadığım bir şoförle birlikte kalmak oldukça ürkütücü bir durumdu ve burada ne Omar ne de yemek yenilecek bir yer vardı.

"Benimle gelin lütfen." Adama uyarak hemen arkasından ilerlemeye başladım. Bir gün önce Türkiye'de ailemin evindeyken bir gün sonra bir Arabistan çölünde yürüyor olduğuma inanamıyordum.

Kumlar üzerinde ilerleyerek tepeye çıktığımızda karşılaştığım manzara beni hayrete düşürmüştü. Gün batımıyla birlikte hafif esen ılık rüzgâr başımdaki örtüyü omuzlarıma düşürürken, ileride ışıklandırılmış bedevi çadırına bakakalmıştım. Tepenin hemen bitiminden çadıra kadar uza-

uzayan yol boyunca yerlere fenerler bir sıra halinde konularak çölü aydınlatmıştı. Çadırın önünde iki deve bağlıydı.

"Omar Bey sizi çadırda bekliyor hanımefendi." Adamın ağır aksanıyla belirttiği sözler ardından başımla onu onaylayarak tek başıma tepeden aşağı inerek fenerlerin arasından çadıra doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladım. Her bir adımda çadıra yaklaştıkça kalbim gitgide daha hızlı atmaya başlıyordu. Çadırın diğer tarafının nasıl olduğunu bilmiyordum ama içeride Omar'ın bekliyor olduğu gerçeği beni tamamen heyecanlandırmaya yetiyordu.

Develerin yanlarından geçip çadıra açılan perdelerin diğer tarafına geçmeden önce derin bir nefes alarak heyecanımı bastırmaya çalıştım ve sonunda perdeyi açarak içeri girdim.

Omar tam karşımda minder ve yastıklarla dolu köşede oturuyordu. Beyaz kıyafetinin yanı sıra bu sefer başında bordo-kırmızı bir örtü sarılıydı ve bu renk onun gözlerini daha fazla ortaya çıkarmıştı. Beni gördüğünde yüz ifadesi ciddileşmişti ve göz bebekleri büyümüştü. Bu tepkisi beni kendi geleneksel kıyafetleri içinde görmeye alışkın olmamasından dolayı olmalıydı.

Arapça "Gel," diye seslenerek eliyle gelmemi işaret etti. Dediğine uyarak ona doğru yaklaşıp tam önünde durdum. Oturmam için bir teklifte bulunmasını bekliyordum.

"Otur," dedi yine Arapça olarak. Tam yanını işaret ettiğinde dediğini yaparak yanında dizlerim üzerine çöktüm ve önce ona, ardından çadırın muazzam görüntüsüne baktım.

O da dizleri üzerinde tam bana bakacak şekilde oturduğunda gözlerim onun gözlerine kilitlenmişti. Önce eli

yüzümde gezindi ve ardından eli yanağımı okşarken kıyafetime ve başımdaki örtüye bakarak sessizce fısıldadı.

"Dünyama hoş geldin."

Sözlerinin kalbimde hissettirdiği sıcaklık ile gülümsememe engel olamadım. Bakışlarım utanarak yere odaklanmıştı.

"Senin için çok büyük bir organizasyon yapabilirdim. Binlerce insanla birlikte milyonlar değerinde bir gösteri yaparak tüm Dubai'nin gözleri önünde sana bir teklifte bulunabilirdim. Ama aşkın parayla, gösterişle işi yok. Aşk sadedir. Aşkı en zengin gösteren kalplerdeki duyguların yoğunluğudur, onu parayla satın alamazsın."

Sözlerine karşılık olarak başımı sallamakla yetindim. Gözlerim onunkileri bulduğunda eli pembeleşen yüzümü okşuyordu.

"Burası, bu çöl, bu kıyafetler bunların hepsi benim özüm, benim hayatım. Her şeye sahip gibi görünebilirim. Milyarlar kazanıyorum, bu doğru. Çevremde beni seven binlerce çalışanım ama bir o kadar da dost görünen binlerce düşmanım var. Hayatım hep gözler önünde. Her adımım takip edilip, haber yapılıyor. İstediğim benimle param ve şanım için evlenecek bir kadın değil. Gerekirse bu sıradan bedevi çadırında benim için hayatını geçirmeye razı biri. Beni pahalı takım elbiselerle değil sadece bu üzerimdeki kandura[3] ile sevebilecek biri ve sen o kişisin. Tek ihtiyacım olan. Tek satın alamadığım ve alamayacağım şey sensin. Seni her zaman seveceğime ve hiçbir zaman üzmeyeceğime söz veriyorum. Sana sahip çıkacağım ve senden başka hiçbir kadını gözüm görmeyecek Serap." Mutlulukla akmak

3 Kandura; beyaz, ayak bileğine kadar uzanan, genellikle Arap ülkelerinde erkeklerin giydiği giysi. (y.n.)

üzere olan gözyaşlarımı zorla bastırmaya çalışırken Omar ellerimi tutarak sözlerine devam etti.

"Al-Ahdal adını taşımasını istediğim ve bir çocuğumuz olmasını düşündüren tek kadın sensin. Sen benim rüyalarımdaki kadınsın. Bu dünyadaki en kıymetli varlığımsın. Benimle evlenerek beni dünyanın en mutlu adamı yapar mısın Serap?"

Sorusuyla birlikte gözümden akan yaşa engel olamamıştım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken Omar'ın elleri ellerimi bırakarak yanında duran sehpanın üzerindeki üzeri kapalı altın kaplı tepsiyi alarak önümüze koydu. Kapağı açtığında kırmızı, yuvarlak küçük bir minderin ortasına konulmuş kocaman büyüklükte bir tek taş duruyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Omar cevap beklercesine umut dolu gözlerle bana bakarken onun masmavi gözlerine, hâkim olamadığım gözyaşları içinde bakarak, heyecandan zorlukla çıkan sesimle cevap verdim.

"Evet."

Fısıltıyla çıkan cevabım ardından gözyaşlarım mutlulukla daha da hızlı yanaklarımdan süzülürken Omar rahatlayarak bembeyaz dişleriyle gülmeye başlamıştı. Yüzüğü minderden alarak titreyen elimi elleri arasına alıp parmağıma takmasının ardından gülümsemesi daha da artarak bir anda dudaklarını benimkilerle buluşturdu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Arapça. Yüzümü elleri arasına alıp dudaklarını bir saniye için dudaklarımdan ayırmıştı.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdim ben de Türkçe. Biz iki farklı kültürün, iki farklı milletin aşkla kavuştuğu bir çifttik.

Dudaklarımız bir daha kavuştuğunda bu sefer çok daha arzulu bir öpüşmeydi aramızdaki. İçinde aşk ve sevginin yoğun olduğu bir öpüşme... Nefesinin ve dudakları-

nın tüm sıcaklığını hissedebiliyordum. Karşılık vermeye çalışsam da fazla utangaçlığın verdiği duygularla onun işini bilen dudaklarına itaat etmeye çalışmaktan öteye gidemiyordum.

"Bundan sonra bizi hiçbir güç ayıramaz." Omar zor da olsa kendini geri çekerek gözlerimin içine bakıp sözlerine devam etti. "Sen bana öyle büyük şeyler bahşettin ki bunun değerinin benim için ne kadar önemli olduğunu tarif edemem. Sana sahip olduğum için o kadar şanslıyım ki..."

"Lütfen," diyerek lafını kestim zor çıkan sesimle. "Beni daha fazla utandırma."

Sözlerim ardından Omar gülümsedi. Arapça anlamadığım bir şeyler söyleyerek dışarıya seslendiğinde iki tane adam ellerinde büyük tepsilerle içeriye girdiler. Önümüze konan yuvarlak büyük bir sehpanın üzerine bırakılan tepsilerden birinde on kişiye yetecek büyüklükte nohutlu pilav üstüne bolca konulmuş kuzu kavurma vardı. Daha küçük olan tepside ise yuvarlak ekmekler ve yemek için konulmuş iki adet çatal ve kaşık bulunuyordu. Omar benim için çatal ve kaşığı önüme koyduğu sırada adamlardan biri bardaklara şerbet koyarak önümüze bırakmış ve diğer adamla birlikte geri geri giderek çadırdan çıkmıştı.

"Hadi durma. Ye," dedi Omar benim çekinen halimi fark ederek. O çoktan pilavından kaşıklamıştı bile.

Yemek ve içecekler her ne kadar çok lezzetli olsa da çekindiğim için pek fazla yiyemiyordum. Omar bu halimi fark etmiş olacak ki sonunda küçük bir kahkaha atarak konuşmaya başladı.

"Neden çekiniyorsun? Yoksa beğenmedin mi? Eğer beğenmediysen aşçıyı hemen şimdi işinden attırıyorum."

Tam adamlara seslenmek için nefes aldığında onu durdurdum.

"Hayır. Hayır çok beğendim."

"Öyleyse?" Elimden kaşığımı alarak pilavdan biraz alıp ağzıma götürdüğünde onu engelleyemeden uzattığı pilavı yemek zorunda kaldım.

"Demek benim elimden yemek istiyorsun. Öyle mi küçük hanım?" Omar'ın halimden oldukça keyif aldığını görebiliyordum.

"Ben sadece..."

"Ben de senin elinden yemeyi çok isterdim." Gülümsemesi ardından ciddileşen surat ifadesiyle kendi kaşığını bana uzattığında tereddüt ederek kaşığı elinden aldım. Ona neden karşı gelemiyordum bilmiyordum çünkü her yaptığı hareket beni daha da heyecanlandırıyordu ve bu da ellerimin daha çok titremesine ve yüzümün kızarmasına sebep oluyordu. Onun karşısında rezil olmak istemesem de ona karşı gelemiyordum.

Pilav dolu kaşığı ağzına götürürken titreyen elimi fark etmesiyle gülerek elime baktı.

"Titreme. Döküyorsun?"

"Amacın ne? Rezilliğimle eğleniyor musun?" dedim sonunda öfkelenerek.

"Aynen öyle," demesiyle kaşığı ağzına götürmesi bir olmuştu. Zor da olsa kaşığı ağzından çektiğimde halime oldukça eğlenerek gülmeye devam etti.

Yemek ardından gelen şerbetli ve tadını asla unutamayacağım lezzetteki tatlılarımızı yemiş ardından çaylarımızı içerek minderlere yayılmış ve yaşadığımız komik anlardan konuşmuştuk.

Gözlerimi açtığımda hâlâ aynı bedevi çadırında Omar'ın kolları altında uyuyor olduğumu fark ettim. Çoktan hava aydınlanmış ve güneş ışığı çadırın örtüleri arasından içeriye sızıyordu. Kıpırdanmamla Omar hemen gözlerini açmış ve uykulu ses tonuyla "Günaydın," demişti.

"Günaydın," dedim içten bir gülümsemeyle. Hayatımdaki en güzel güne başlangıç bu olmuştu. Omar'ın kollarında uyanmak ve güne ilk onu görerek, onun gözlerinin içine bakarak günaydın demek dünyanın en güzel şeyiydi. Özellikle bir çölün ortasında bu otantik çadırın içinde uyanmış olmak bir başkaydı. Gün aydınlanırken sıcak gitgide artırıyordu.

"Uyuyakalmışız," diye belirttim bir yandan sıcaktan elimle yüzüme yelpaze yaparken.

Omar başını sallayarak beni onaylamasının ardından "Çok sıcak değil mi? Hadi buradan gidelim," dedi ayağa kalkmadan önce.

Omar'ın sarayına vardıktan sonra bizim için hazırlanmış büyük bir kahvaltı sofrasına oturarak kahvaltımızı etmeye başladık. Hâlâ gözümü yüzüğümden alamıyordum. Aileme ve Burcu'ya haber vermek için sabırsızlanıyordum.

"Bu akşamüstü seni ailemle tanıştırmak istiyorum." Bir anda duyduklarımla neredeyse yediklerim boğazıma kaçacaktı. Öksürüğümü su içerek giderdikten sonra konuşmaya başladım.

"Ailenle mi?"

"Evet. Sonuçta sen benim evleneceğim kızsın. Ailemle tanışmanın zamanı geldi," dedi Omar çayından içmeden önce.

"Ama ben bunun için hazır değilim yani nasıl davranacağım hakkında en ufak bir fikrim yok ben..." Telaşlı

sözlerim bir anda Omar tarafından kesilince susmak zorunda kaldım.

"Endişelenmene gerek yok," diye söze başladı Omar çatal tutan elimi kavrayarak. "Sen olduğun gibi davran yeter. Bir şey yapmana gerek yok. Onlar seni beğense de beğenmese de bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sonuçta ben seni beğenmişim. Gerisi önemli değil."

Sözlerini tedirgince başımı sallayarak onayladım ama içten içe içimde kötü hisler dolaşıyordu. Ailesinin beni kötü karşılamasından endişe ediyorum.

Omar iş için evden ayrıldıktan sonra Fatima Hanım tanışma için bana en uygun kıyafeti bulmamda yardım ederek benim için mor oldukça asil bir abaya seçmişti. Elbisenin önü altın rengi oldukça zarif desenlerle süslenmişti.

Elbiseyi giymemin ardından odaya getirilen güzellik uzmanı bir kadın elbiseyle uyumlu dumanlı bir göz makyajı ve pembe tonunda parlatıcıyla makyajımı tamamlamıştı. Son olarak saçlarıma doğal dalgalar yapılarak omuzlarımdan aşağı bırakılmış ve başımın üzerine yine elbise ile aynı renk ve desenlerde bir örtü takılmıştı. Aynadan baktığımda oldukça şık görünüyordum. Umarım Omar'ın ailesi beni bu şekilde beğenirlerdi.

Birkaç saat süren hazırlığımız son bulduğunda henüz Omar'ın gelip beni annesinin evine götürmesine iki saat olduğu için Fatima Hanım'la birlikte bu sarayın en güzel salonlarından birinde otururak kahveler eşliğinde sohbet etmeye başladık.

"Çok güzel oldunuz Serap Hanım. Sizi beğeneceklerinden eminim," diye söze girdi Fatima Hanım.

"İnşallah beğenirler. Açıkçası ben bu konuda biraz tedirginim," dedim içimden geçeni söyleyerek. Fatima Hanım gözlerimin içine birkaç saniye boyunca dikkatle bakmasının ardından konuşmaya başladı.

"Çekincelerinizi çok iyi anlıyorum ama siz çok iyi bir kızsınız. Yıllarca bu aileye hizmet eden biri olarak şimdiye kadar Omar Bey'in hiçbir kıza karşı bu kadar açık yürekli olduğunu görmemiştim. Size ne kadar âşık olduğu gözlerinden belli. Ne olursa olsun sizi kimseye ezdirmeyeceğinden eminim. Omar'ın annesi Asma Hanım bu konularda biraz otoriterdir. Omar Bey onun tek oğlu olduğu için oğlu hakkında bu tür konularda söz sahibi olmak ister. Omar Bey'in annesine sormadan aldığı bu kesin kararı, Asma Hanım'ın hoşuna gitmeyebilir fakat eminim o da bir süre sonra oğlunun bu kararına saygı duyup sizi kabullenecektir."

Fatima Hanım her ne kadar beni rahatlatmak için bu sözleri söylemiş olsa da daha çok gerilmeme neden olmuştu. Omar'ın daha öncesinde evleneceği kişi konusunda ailesinin söz sahibi olmak istediğini söylediğini hatırlıyordum. Dolayısıyla Omar'ın beni ailesiyle çoktan parmağıma taktığı tek taş ile birlikte tanıştıracak olması onların tepkilerine yol açacaktı.

"Umarım öyle olur," diye karşılık verdim hafif tebessüm ederek. Umarım gerçekten de öyle olurdu ve beni aile bireylerinden biri olarak benimserlerdi.

Sonunda Omar eve geldiğinde gözlerini benden alamamış ve beni iltifatlara boğmasının ardından hızla odasına duş almaya ve hazırlanmaya gitmişti. Omar her zamanki beyaz kandurasıyla hazır bir halde aşağı indiğinde, beraber ailesinin evine gitmek üzere yola çıktık.

Omar'ın evi kadar olmasa da yine saray gibi duran

çok gösterişli bir evin bahçesinden girdiğimizde ellerimin heyecandan terlemeye başladığını hissediyordum. Araba evin dev kapılarının önünde durduğunda görevliler kapılarımızı açmadan önce Omar "Her şey yolunda gidecek, merak etme," diyerek bana destek olduktan sonra dışarı çıkmıştı. Arabadan çıkmamın ardından Omar hemen yanıma gelerek elini tutmam için uzattığında ondan güç almaya çalıştım.

Kapının önünde duran hizmetçi ve görevliler "Hoş geldiniz," diyerek bizi karşılarken gözlerim etrafta Omar'ın annesine benzer birini arıyordu ama ne Omar'ın annesi ne de aile fertlerinden birini görebiliyordum.

"Annem nerede?" dedi Omar ciddi bir ses tonuyla hizmetçilerden birine.

"Asma Hanım büyük salondalar Omar Bey." Omar bu cevaptan pek de memnun olmamış bir halde kaşlarını çatıp ardından beni büyük salon denilen yere götürdü.

Devasa bir kemerli kapıdan geçmemizin ardından ortaya çıkan ve adının hakkını veren büyüklükteki salona vardığımızda salonun en baş köşesindeki altın işlemeli oldukça gösterişli büyük bir koltukta, başındaki örtüsü ve abayasıyla tamamen siyahlar içinde oturan bir kadın vardı. Yanık teni ve masmavi gözleriyle Omar'ın annesi olduğu belli oluyordu. Fakat bizi gördüğünde yüzü iyice ciddileşmiş ve kaşlarını çatmıştı. Biz yanına yaklaşırken hiçbir şekilde kıpırdamamış, oturuşunu ve yüz ifadesini hiç bozmamıştı. Bu durum daha da gerilmeme neden oluyordu.

"Merhaba anne." Omar elimi bıraktıktan sonra annesinin elini öpmesiyle ne yapacağımı bilemeden "Merhaba Asma Hanım," diyerek Omar'ın ardından annesinin uzattığı elini öperek alnıma koydum.

"Merhaba oğlum." Beni görmezden gelerek direk oğluna bakarak cevap vermesinden dolayı neye uğradığımı şaşırarak tedirgince Omar'a baktım. Omar'ın da annesinin bu davranışından hiç de memnun olmadığı aşikârdı.

"Omar oğlum hoş geldin." Bir anda salonda işittiğimiz tok erkek sesiyle arkamızı döndüğümüzde arkasında üç kadınla birlikte salona beyazlar içinde kilolu bir adam girdi.

"Amca! Hoş bulduk. Geleceğinden haberim yoktu." Omar gülerek amcasına sarıldığı sırada arkasındaki üç kadın da beni alenen aşağıdan yukarıya doğru süzüyorlardı. Kadınlardan ikisinin yaşları birbirine daha yakınken diğeri çok daha yaşlı duruyordu.

"Sürpriz yapmak istedim. Özlettin kendini," dedi amcası. Aynı annesi gibi amcası da ben sanki orada yokmuşum gibi davranarak yanımdan geçip Omar'ın annesinin yanındaki büyük koltuğa oturarak Asma Hanım'a hal hatır sormaya başladı.

"Serap bu hanımlar amcam Karim'in eşleri Maryam ve Zubaida ve bu da büyük teyzem Sabah."

"Memnun oldum," dedim Arapça olarak. Dubai'de hemen herkesin İngilizce bildiğini bilsem de yine de bilmemelerinden korkmuştum.

Kadınlar bana cevap vermemişlerdi. Genç olan kadınlar belli belirsiz tebessüm ederek yanımdan uzaklaşıp koltuklara giderken Omar'ın teyzesi Sabah Hanım önce bana ardından da Omar'a bir şey demeye çalışır gibi dikkatle baktıktan sonra yanımızdan ağır adımlarla geçerek Asma Hanım'ın hemen yanına oturmuştu.

"Hadi gel. Biz de oturalım." Omar'ın sözleriyle birlikte onu takip ederek annesinin yan tarafındaki koltukla-

ra oturduk. Bizim oturmamızla oluşan derin sessizlik ve üzerimize dikilen soğuk bakışlar ortamda iyice gergin bir hava oluşmasına neden olmuştu. Omar sonunda sessizliği bozarak konuşmaya başladı.

"Buraya geliş nedenimi biliyorsunuz," diyerek İngilizce olarak söze girdiğinde başta Asma Hanım olmak üzere herkesin kaşlarını çatarak Omar'a baktığını gördüm.

"Sizi Serap ile tanıştırmak istiyorum." Sevgi dolu gözlerle birkaç saniye boyunca bana baktıktan sonra tekrar gözlerini çevirip annesine ve amcasına bakarak konuşmasına devam etti.

"Serap benim evleneceğim ve ömrümü onunla geçireceğim kızdır. Eminim onu siz de seveceksiniz." Sözlerini o beni rahatlatmaya çalışan içten gülümsemesiyle bitirdiğinde yine birkaç saniye süren derin sessizlik yerini almıştı. Asma Hanım bir bana bir Omar'a dikkatle baktıktan sonra ağır bir ses tonuyla İngilizce olarak konuşmaya başladı.

"Sence de biraz erken değil mi oğlum?" Omar'ın bu soru karşısında gülümseyişinin aniden kaybolduğunu ve yerini oldukça gergin bir yüz hali aldığını gördüm. Omar cevap veremeden amcası Karim Bey konuşmaya başlamıştı.

"Serap çok güzel bir kız. Ama bize onu tam olarak tanıtmadın. Bildiğimiz kadarıyla kendisi bir Türk ama onunla ilgili başka hiçbir şey bilmiyoruz. Görülen o ki yüzük bile takmışsın. Ailen olarak bize daha önceden danışman gerekmez miydi?" Amcasının sözleri ardından hizmetçilerin getirdikleri kahve servisi ile birlikte Omar sessiz kalarak hizmetçilerin gitmesini bekledi. "Serap oldukça kültürlü ve bilgili bir kız ve evleneceğim bir kızda aradığım tüm özelliklere sahip. Kararıma saygı göstereceğinizi düşün-

düğüm için danışma gereği duymadım," dedi Omar kararlı bir ses tonuyla.

"Kararına saygımız tabii ki de var. Sadece önceden haber verseydin daha güzel olurdu demek istedim." Amcasının alttan alan sözlerine karşı annesi hâlâ hiçbir şey demeden çatık kaşlarıyla bize bakmaya devam ediyordu. Asma Hanım'ın bakışları altında kahvemi önümdeki sehpaya geri koyacağım sırada titreyen elimin kurbanı olarak kahvenin elbiseme dökülmesiyle bir anda tüm bakışlar bana çevrildi. Omar telaşlanarak hızla yerinden kalkıp kahveyi elimden aldı ve beni ayağa kaldırarak kahvenin sıcaklığının vücuduma gelmesine engel oldu.

"İyi misin Serap?"

"İyiyim, iyiyim. Sadece elbiseme geldi," dedim Omar'ın telaşlı bakışlarına aldırmadan.

"İçeri gelin hanımefendi. Hemen temizleyelim." Yanıma gelen hizmetçilerden birinin önerisini başımla onaylamamın ardından bana ciddi bakışlarla bakan Asma Hanım ve diğer aile üyelerine yerin dibine girmiş bir halde "Çok özür dilerim. Kusura bakmayın," diyerek Omar'ın yanından uzaklaşıp salonu hizmetçilerle birlikte terk ettim.

Hizmetçilerin elbisemi büyük bir titizlilikle temizlemesinin ardından tekrar salona dönmek için geri giderken salondan gelen Arapça konuşmalar karşısında kulak kesilerek olduğum yerde durdum. İçeride konuşulanlar gayet net duyulabiliyordu. Arapçamın yettiği kadarıyla konuşulanları dinlemeye başladım.

"Bu kız nereden bilir bizim kültürümüzü? Ne yemeğimizi bilir ne dilimizi?" dedi Asma Hanım öfkeli çıkan ses tonuyla.

"Dilimizi çok iyi olmasa da biliyor. Bunlar sorun değil ki. Zamanla hepsini öğrenir." Omar'ın beni koruyan net sözlerini duyduğumda biraz olsun rahatlamıştım.

"Çalışıyor diyorsun. Evlenince de çalıştıracak mısın? Koskaca Al-Ahdal'lar gelinlerini çalıştırıyor mu dedirteceksin?" Omar'ın amcası Karim Bey'in ani çıkışı karşısında korkarak istemsizce bir adım daha geri çekildim. Yanımda oldukça güler yüzlü ve alttan alan bir adam gibi duran Karim Bey resmen şu anda Omar'ı azarlıyordu.

"Bunlar zamanla olacak şeyler. Bir anda onu her şeyden kısıtlayamam. Kültürlerimize alışmamız için önümüzde uzun bir zaman var. Hem kültürlerimiz birbirine çok yakın. Bu sorun olmaz." Omar'ın sözleri beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Ben bu işte çalışmak için yıllarımı vermiş en iyi okullarda okumuştum. Şimdi ise Omar'ın beni çalıştırmama gibi bir düşüncesi olduğunu öğreniyordum.

"Zamanla falan olmaz bunlar." Asma Hanım söze girerek konuşmasına devam etti. "Sen bana baştan haber vermemekle büyük hata ettin oğlum. Senin için, ailemiz için uygun bir gelin değil o. En başta bizim milletimizden, bizden bir kızla evlenmen gerekir. Bir yabancıyla değil."

"Bir Türk olması ailemize uygun olmadığı anlamına gelmez." Omar'ın gitgide gerilen sesini duyabiliyordum.

"Senin için neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilemiyorsun. Bir heves uğruna arzularına kapılıp hataya düşme. Sana defalarca söyledim senin için uygun olan kız halanın kızı Khalida'dır. Bu Türk kızıyla istediğin kadar gez, toz, eğlen ama evleceğin zaman Khalida ile evleneceksin." Duyduklarımla neye uğradığımı şaşırdım. Demek annesi Omar'ın, halasının kızıyla evlenmesini isti-

yordu. Bu nasıl bir şeydi böyle? Kimdi bu Khalida?

"Sana söyledim. Khalida'ya hiçbir zaman o gözle bakmadım. Bakamam. O benim kardeşim gibi. Takıntılı bir halde onu bana yakıştırmaktan vazgeç artık. Tek evlenmek istediğim kişi Serap."

Omar'ın bu net sözleri ardından sonunda derin bir nefes alarak tüm gücümle içeri girdim. Bakışların bana odaklanmasının ardından az önceki tartışmaların yerini derin bir sessizlik almıştı. Yavaş adımlarla gelerek Omar'ın yanında yerimi aldıktan sonra Omar'ın sinirden boynundaki damarlarının gerildiğini görebiliyordum.

"Biz de tam aileni ziyarete ne zaman geleceğimizi konuşuyorduk," dedi Omar zoraki bir gülümsemeyle annesine ve ardından bana bakarak.

Bozuntuya vermeden gülümsemekle yetindim ama az önceki duyduklarım işin gerçek yüzünü bilmemi sağlamıştı ve bu da Omar'ın bulunduğu bu zor durumda ona üzülmeme neden oluyordu.

"Öyle mi? Ne zaman isterseniz ağırlamaktan mutluluk duyarız," dedim Omar'ın elini tutup ona destek olarak. Fakat bu durum Asma Hanım'ın ve kardeşi Sabah Hanım'ın dikkatinden kaçmamıştı.

"Biz artık izninizi isteyelim. Detayları daha sonra ayrıntılı olarak konuşuruz," dedi Omar elimden tutarak ayağa kalkmadan önce. Her birinin bize olan öldürücü bakışları, Omar'ın bu kesin tavrına karşı ne kadar öfkeli fakat aynı zamanda şaşkın olduklarını gösteriyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Asma Hanım'ın evinden daha fazla bir sorun çıkmadan ayrıldıktan sonra Omar'la birlikte arabanın arka koltuğunda oturmuş sessizce eve gidiyorduk. Hiç de hoş olmayan bir tanışma gerçekleşmişti ve bu ikimizin de canını fazlasıyla sıkmıştı. Bu konuyu bir şekilde konuşmamız şarttı. Duyduklarımı Omar'a söylemem gerekiyordu. Omar'ın benim yüzümden ailesiyle arasının bozulmasını istemiyordum. Hem ayrıca ailesi için beni çalıştırmamak gibi üzerimde baskı yapmasına izin veremezdim.

"Çok gergin bir tanışmaydı," dedi Omar sonunda sessizliği bozarak. Az önceki ortamın verdiği stresi üzerinden atmak için kendini zorladığını hissedebiliyordum. Hâlâ gergindi ve ellerinden biri telefonuyla oynarken diğer eli bacağını kavramış halde duruyordu.

"Öyleydi. Galiba beni sevmediler."

"Öyle düşünme. Sadece daha önceden haber vermediğim için bana bozuldular o kadar. Ama zamanla onlar da anlayacaklar ve seni sevecekler."

Omar'ın sözlerine karşı tebessüm etmekle yetindim. Keşke gözlerine baktığımda sözlerinde vermeye çalıştığı

umudu görebilseydim. Ailesini en iyi tanıyan oydu ve şu an nasıl bir zorlukla karşı karşıya olduğunu en iyi o biliyordu.

"Lütfen kafanı bunlara takma. Senin üzülmeni istemiyorum." Yüzüne sıcak bir gülümseme kondurarak konuşmasına devam etti. "Sence de bugün hava çok sıcak değil mi? Sanki insanın içinden yüzerek günün tüm stresini atmak geliyor."

"Yüzmek mi?" dedim gülümseyerek. "Yüzmek için mayom bile yok." Omar sözlerime karşı garip bir şey söylemişim gibi baktıktan sonra cevap verdi.

"O zaman alırız." Şoföre Arapça nereye olduğunu anlamadığım bir yere gitmek istediğini söyledikten sonra bana morali yerine gelmiş bir halde gülümsedi.

Alışveriş merkezinde bir mağazaya girdiğimizde Omar, rahat rahat alışveriş yapmam için beni kadınlar reyonunda tek başıma bırakıp kendisi de erkekler reyonuna göz atmaya gitti. Birbirinden farklı bir sürü mayo ve bikini arasında kendime uygun beyaz bir bikiniyi alarak ödeme kısmına gittim. Kasadaki kızın bikiniyi paketleyip poşete koymasının ardından Omar çoktan yanıma gelmiş ve ödeme için kart koleksiyonlarından birini kıza uzatmıştı.

Omar'ın sarayına vardığımızda hemen iki görevli adam kapılarımızı açıp evin içine kadar bize eşlik etmişlerdi. Omar'la odalarımızın olduğu kata çıktığımızda Omar elinde tuttuğu poşeti bana vererek konuşmaya başladı.

"On dakika sonra giyinip burada buluşuruz tamam mı?"

"Tamam," dedim ayrılmadan önce.

Yanlardan iplerle bağlanan bikini altım ve boyundan bağlamalı fırfırlarıyla oldukça tatlı duran bikini üstümü giydikten sonra elime yine mağazadan aldığım plaj havlu-

sunu ve gözlüğümü alarak odadan çıktım. Ben koridorun ortasına vardığım sırada Omar da odasından üzerinde sadece kahverengi üzerine beyaz çizgileri olan bir deniz şortuyla çıkmıştı. Yarı çıplak vücudundaki kaslardan gözümü alamıyordum. Beni gördüğünde göz bebekleri büyümeye başlamıştı. Neden olduğunu anlayamadığım bir şekilde panikleyerek bana doğru hızlı adımlarla geliyordu.

"Serap!" dedi bir bana bir etrafına telaşla bakarak. Vücudumu süzdüğünü fark ettiğimde bikinin iplerinin sökülmüş olma ihtimalinden korkarak kendime baktım ama bikinim tam da olması gerektiği gibi üzerimdeydi.

"Serap ne yapıyorsun?" sorusuyla birlikle çoktan yanıma gelmiş ve elimden tutarak hızla beni odasına sürüklemeye başlamıştı.

"Nereye götürüyorsun? Havuza gitmeyecek miydik?" dedim. Ama görünüş göre beni odasına doğru götürüyordu.

"Bu şekilde etrafta dolaşamazsın." Odasının kapısını açarak beni içeri sokmasıyla kapıyı arkamızdan kapatarak konuşmaya başladı. O konuşurken bir yandan da odanın devasa büyüklüğüne ve ihtişamına bakıyordum. Burada kırmızı perdelerle çevrili büyük bir kral yatağı ve başka odalara çıkan üç kapı vardı. Boydan boya Dubai'yi ayaklar altına alan camların ardında duran balkondaki masmavi havuz ise inanılmazdı.

"Bu üzerindeki fazla açık ve seksi. Bu evde bir sürü çalışan erkek var. Bu şekilde onların önünde dolaşamazsın."

Demek beni kıskanmıştı. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Ama Omar'ın kıskanç hali çok komik oluyordu.

"Sen beni kıskanıyor musun?" dedim gülerek. Sorumla birlikte gözleri iyice açıldı.

"Ne? Hayır tabii ki. Bunu da nereden çıkardın Serap?

Ben sadece..." Sözlerine nasıl devam edeceğini bilemez bir halde elini ensesine götürdüğünde gülerek sözünü kestim.

"Sen sadece ne?"

"Ben daha kapalı bir mayo tercih edersin sanmıştım. Bu bikini vücudunun tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Yani adamlar durmadan sana bakacaklar ve sen de rahatsız olacaksın. Sen rahatsız olursun diye ben... yoksa kıskanmam, niye kıskanıyım ki? Bence bu havuzda daha rahat ederiz. İzleyen yok, rahatsız eden yok değil mi?"

Sözlerine karşı gülmekten kendimi alamayarak sadece onu başımla onaylamakla yetindim. Yalan söylemeyi hiç beceremiyordu.

"Çok düşüncelisin."

Omar hiçbir şey demeden gözlerini vücuduma kaydırmış ve birkaç saniye boyunca baktıktan sonra tekrar gözlerimle buluşarak söze girmişti.

"Sen de acıktın mı? Aperatif bir şeyler söyleyeceğim."

"Biraz," diye cevap verdikten sonra hemen telefonla siparişi verdi ve beni balkona yönlendirdi.

"Burası harika," dedim manzaraya ve havuza bakarak. Gerçekten Omar'ın odası tahmin ettiğimden çok daha lükstü. Kaç kişinin balkonunda özel havuzu vardır ki?

"Bence senin havuzlara karşı özel bir ilgin var. Yani salonunun altından havuz geçiyor, odanın balkonunda havuz var. Bunlar normal mi?" dedim gülerek.

Omar sözlerime gülümseyerek elimden havluyu aldı ve arkasında duran şezlonga bıraktı. "Seviyorum sanırım," dedi omuz silkerek. "Koruyucu krem sürdün mü? Buranın güneşi insanı küle çevirir."

"Hayır sürmedim. Güneşte çok durmayız diye düşünmüştüm."

"Buradaki güneş Türkiye'dekine benzemez," dedi güle-rek. "Bekle içeriden kremi alıp geliyorum."

Omar odaya girer girmez kapının vurulduğunu duy-dum. Omar birkaç saniye sonra elinde krem ve tepsiyle birlikte geri geldiğinde kapıyı vuran kişinin aperatifleri getiren hizmetçilerden biri olduğunu anlamıştım. Ben tepsiyi Omar'ın elinden alarak şezlonga oturunca, Omar da yanıma oturarak elindeki kremi açtı. Tepsinin içinde-ki kavunlardan birini ağzıma attığım sırada omuzlarıma dokunan Omar'ın elleriyle tüm duyularımın bir anda can-landığını hissettim. Omar'ın masaj yaparak kremi omuz-larıma ve ordan gitgide aşağı doğru sırtıma sürmesiyle oracıkta elleri altında eriyecek hale geldim. Ağzımdaki kavunu yutmamın ardından nefesimi düzene sokarak ko-nuşamaya çalıştım.

"Teşekkür ederim." Tam arkamdan gelen sıcak nefesi-ni duyabiliyordum. Elleri belimden bikini lastiğime var-dığında nefesim neredeyse duracak gibiydi. Elleri birkaç saniye boyunca belimde durduktan sonra yumuşak bir ses tonuyla "Rica ederim," diyerek arkamdan çekildi. Gözle-rimiz buluştuğunda yine ailesiyle olan gergin dakikalar aklıma gelmişti. Omar'la aramızda böylesine dayanılmaz bir çekim ve arzu varken bizi bekleyen tehlikeleri göz ardı etmek imkânsızdı.

"Omar ben seni üzmek istemiyorum," dedim bir anda. Sözlerim karşısında Omar kaşlarını çatmıştı.

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Bugün olanlar... Omar ben bazı konuşmalara şahit oldum," dedim sonunda. Bir yerden başlamalıydım. Sözle-rimle birlikte Omar'ın rengi atmıştı.

"Hangi konuşmalar?"

"Ailen beni istemiyor, biliyorum. Beni ailenize uygun görmüyorlar."

"Sadece biraz ön yargılılar hepsi bu. Seni tanıdıkça sevecekler dir." Omar'ın sözleri ardındaki çaresizliği görebiliyordum.

"Beni nasıl sevecekler? Onlar için işi bıraktığımda mı?" Sözler bir anda ağzımdan döküldüğünde Omar'ın gözlerinden şaşkınlığı belli oluyordu. Konuşmaların hepsini duyduğumu tahmin etmiyor olmalıydı.

"Bunu tartışmamıza gerek yok. Evet, çalışmanı istemiyorlar. Sana bunu daha önce söylemem gerekirdi."

"Sen de istemiyorsun değil mi?" Öfkem gitgide artıyordu.

"Evlendiğimizde senin çalışmana gerek yok. Elbette senin çalışarak yorulmanı istemem," dedi ayağa kalkıp havuzun önüne doğru yürümeden önce. Duyduklarımın verdiği sinirle ben de ayağa kalkarak onun yanına gittim.

"Bunun yorulmakla ne alakası var Omar. Ben ev hanımı olmak için okumadım," dedim sesimi yükselterek.

Öfkeli bakışları benimkileri bulmuştu. "Eğer sen çalışmak istersen seni bunu yapmamaya zorlamam."

"Ama hep bu yüzüme vurulacak öyle değil mi? Çalışmam hep sorun olacak."

"Bunun olmaması için çabalıyorum. Üzülmemen için. Lütfen anlamaya çalış." Omar'ın çaresiz ve öfkeli bakışları benimkilere odaklanmıştı.

"Bunları geç olmadan konuşmalıyız. Senin de beni anlaman lazım."

"Seni en iyi anlayan benim zaten. Seni sevmesem bu sıkıntılarla uğraşır mıyım sanıyorsun?"

"İşte ben de bu yüzden seni üzmek istemediğimi söylü-

yorum. Benim yüzümden tüm bu sıkıntılara katlanmanı istemiyorum. Belki de Khalida ile evlenmelisin."

Üzüntü ve öfkeyle gerçekleri en acı haliyle dışarı vurmak canımı yaksa da söylenen sözlerin geri dönüşü yoktu.

Omar anlayamayan bakışlarla bir adım daha geriye giderek sözlerine başlayacağı sırada ayağının bir anda kaymasıyla dengesini kaybetti. Tam havuza düşeceği an kolumdan tutmasıyla neye uğradığımı anlayamadan bir anda kendimi havuzun içinde buldum.

Panikleyerek su yüzüne çıktığımda Omar'ın ellerini belimde hissettim. Yüzmek için çırpınırken beni su yüzünde tutmaya çalışıyordu.

"Sakin ol. Tamam." Omar'ın beni sakinleştirmeye çalışan sözlerini o anda idrak edemiyordum çünkü çıplak tenlerimiz birbirine değerken sakinleşme ihtimalim yüzde sıfırdı. Ellerini iyice belimin etrafına sardığında omuzlarına tutunmak zorunda kalmıştım. Etrafıma sarılı kollarının kaslarını hissetmemek imkânsızdı. Bir anda az önceki tartışmada yaşadığımız gerginlik, yerini farklı duygulara bırakmıştı. Hiç hesapta yokken bu kadar yakınlaşmamız aramızdaki arzu kıvılcımlarını tekrar alevlendirmişti. Az önceki paniğimden şimdi eser yoktu. Sadece kalbim yerinden çıkacakmış gibi onun kalbi üzerinde hızla atıyordu. Omar'ın bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru kaydığında onun ıslanmış dudaklarına bakmaktan kendimi alamadım. Yüzüme düşen ıslak saçlarımı eliyle yavaşça geriye attı ve dudaklarını benimkilere yaklaştırmaya başladı. O anda onun elleri arasında hapsolmuşken hiçbir şey düşünemiyordum. Şu anda bu dünyada sadece o ve ben vardık. Burada, onun odasında, onun havuzunda başbaşaydık. Önce sıcak nefesini hissettim dudaklarımın üze-

rinde, ardından dudaklarını... Dudaklarım onun yumuşak baskılarına ayak uydurmaya çalışıyordu. Aramızda gitgide artan şehvet duyguları onun kendine çeken kollarına ve diliyle dudaklarının artan baskısına karşı teslim olma duygusunu çoğaltıyordu bedenimde. Dudakları dudaklarımdan ayrılıp boynuma geçtiğinde istemsizce çıkan fısıltılı sözlerime engel olamadım.

"Omar."

Adını duyması boynumda daha sert öpmesine neden oluyordu. Tabii buna öpmek diyebilirsek. Aklım ona dur diyordu. Daha fazla ileriye gitme. Bunun için erken. Ama kalbim, hislerim onu istiyordu. Daha fazla. Dudaklarını, dokunuşlarını...

Ellerini bacaklarıma kaydırarak beli etrafına çekip ayaklarımı arkasında sabitlememi sağladı. Dudaklarını boynumdan çekip bakışlarını gözlerime odakladığında fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Ben seni istiyorum Serap. Sadece seni. Senden başka biriyle olmak hayatımı cehenneme çevirir anlamıyor musun? Nefes alamam. Yaşayamam."

Sözlerine birkaç saniye ara verdiğinde nefesini düzene sokmaya çalışıyordu.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. İsteseler de istemeseler de seni kabullenmeye mecburlar." Bir eli bacağımdan tutarken diğer eliyle saçlarımı geriye doğru tarıyordu. "Buradan ailemle birlikte Türkiye'ye döneceğiz. Yarın birlikte gerekli söz ve nişan alışverişlerini yaparız. Hemen ertesi gün Türkiye'ye gideriz."

Omar'ın bu kesin ve kararlı sözlerine karşı diyecek bir şey bulamıyordum. Önüne çıkan engeller onu pes ettirmek yerine daha da hırslanmasına ve elini daha çabuk tutma-

sına neden oluyordu. Kararlı gözlerine bakarak başımla onayladım. Şu an da tüm vücudum elleri altında titrerken sesimin çıkması imkânsızdı. Saçlarımla oynayan eli belime kaydığında beni nefessiz bırakan ellerinin tenimdeki dokunuşlarına aldırış etmeden konuşmasına devam etti.

"Şu an burada benim odamda, savunmasızca kollarımda dururken sana sahip olmamak için kendimi zor tutuyorum." Sözlerine dudaklarıma küçük bir öpücük vermek için ara verdi.

"Ama yapamam. Bu çok özel olmalı," dedi beni kucağından indirip, havuzdan çıkmadan önce. O, diğer erkeklere hiç benzemiyordu. Erkeklerin çoğu bir kızla baş başa kalmayı bile hemen değerlendirmeye çalışırken Omar onun kucağında sadece bikiniyle olmama rağmen kendisine hâkim oluyordu. Çünkü bana saygısı vardı. Bana ve ilişkimize... Tüm erkeklere örnek olması gereken bir centilmendi o ve bir kez daha ona hayran kalmamı sağlamıştı.

Havuzdan sonra Omar ile birlikte Dubai'nin en güzel ve en şık balık restoranlarından birinde yemek yemiş ve yapacaklarımızdan bahsetmiştik. Omar söz ve nişan için gerekli takı alışverişlerini Dubai'den almamızı istemişti. Tabii bir de nişanda verilecek hediyeleri de burada birlikte beğenerek yapmamızı önermişti. Alışveriş için ailesiyle birlikte bugün dışarı çıkacaktık. Umarım tanışmadaki gibi gergin bir ortam olmazdı.

Benim için ayrılmış en şık kıyafetlerden çok hoşuma giden lacivert ve somon renginde olanı üzerime giydim ve Fatima Hanım'ı çağırarak benim için şık bir topuz yapmasını istedim.

Tam anlamıyla hazır olduğumda Omar evin avlusunda

beni bekliyordu. Beni gördüğünde yüzünde buruk bir gülümseme oluşmuştu.

"Çok güzel olmuşsun," dedi gülümseyip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurmadan önce.

"Teşekkür ederim. Çok heyecanlıyım. Umarım ailen beni bu halimle beğenir."

Sözlerime karşı Omar'ın yüzündeki gülümseme düşmüştü.

"Onlar gelmeyecek."

"Neden?"

"Annem biraz rahatsızlanmış."

"Neyi var?" dedim panikleyerek. Sorum karşısında Omar'ın yüzü daha da düşmüştü.

"Tansiyonu yükselmiş ama şimdi iyi, sadece dinlenmesi gerekiyor. Teyzem ve yengem onun yanında olmayı tercih ettiler."

"Biz de annenin yanına gidelim. O hastayken alışveriş yapmamız doğru kaçar mı bilmiyorum," dedim hemen.

"Gitmesek daha iyi olur. Hem bunun için başka vaktimiz yok. Sorun olmaz merak etme," dedi Omar belimden tutup beni kapıya doğru yönlendirerek. Omar'ın hal ve sözlerinden annesinin gelmeme nedeninin hastalıktan daha fazlası olduğunu anlamıştım.

———— ♔ ————

İlk olarak lüks bir kuyumcu mağazasına girdik. Her taraf ışıl ışıl parlayan değerli taşlarla bezeli takılarla doluydu. Omar'ın içeri girdiğini gören çalışanlar hemen etrafında dört dönmeye başladılar. Önümüze serilen bir yığın yüzük karşısında hangi birine bakacağımı şaşırmıştım. Her biri çok güzeldi.

"Aralarından beğendiğin var mı?" dedi Omar. Seçe-

nekler karşısında her bir yüzüğe hayranlıkla bakışım Omar'ın hoşuna gitmiş olacak ki bana muzipçe gülümsüyordu. Sanki seçmem için önüne bir sürü çikolata konmuş bir çocuk gibiydim.

"Hepsi çok güzel," diye söze başladım. Yüzükleri tek tek incelerken aralarından beyaz altından küçük pırlanta taşlarla süslü zarif bir yüzük gözüme çarpmıştı.

"Bu nasıl sence?" dedim utanarak.

"Bence çok güzel. Beğendiysen hemen alalım."

"Beğendim," dedim gülümseyerek. Omar hemen yüzüğü eline alarak takmak için elimi avuçları arasına aldı.

"Çok yakıştı," dedi ve hemen görevliye dönerek "Benim için bu yüzükle uyumlu düz bir alyans gösterir misiniz?" dedi.

Yüzüklerimizi almamızın ardından Omar söz ve nişanda takmak üzere benim için biri altın biri inci olan iki adet takı seti aldı. Fiyatlarını duyduğumda ağzım açık kalmıştı ama Omar tereddütsüz ödeme yaparak oradan uzaklaşmamızı sağladı.

Sonrasında ipek elbiseler, ayakkabılar, parfümler, makyaj malzemeleri gibi gerekli şeyleri aldık ve artık tam alışveriş bitti sanıyorken Omar'ın sözleriyle asıl yapılması gereken alışverişi yapmadığımızı anlamıştım.

"Son olarak iç çamaşırı ve gecelik kaldı."

Omar'ın sözleri yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu. Başımı sallayarak onu onayladım. Utandığımı fark ederek bana gülümsemiş ve elimden tutarak beni lüks bir iç çamaşırı mağazına götürmüştü.

Mağazadaki görevli kadınlardan biri bizi el ele gördüğünde yüzünde oluşan anlamlı gülümseyiş utançtan ye-

rin dibine girmeme neden oluyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi yüzüne büyük bir gülümseme yayarak.

"Biz nişan alışverişi için gelmiştik." Omar'ın sözleriyle birlikte kadın bana bakıp, baştan aşağı süzmesinin ardından konuşmaya başladı.

"Tabii. Buyrun. Öncelikle hangi reyondan başlamak istersiniz?"

"Ben siz hanımları baş başa bırakayım. Zevklerinize güveniyorum. Serap Hanım ne beğenirse hepsini paketletin." Omar sözleri ardından bana göz kırparak uzaklaştığında biraz olsun rahatlamıştım. Onun yanında iç çamaşırlarına nasıl bakacağımı düşünemiyordum bile.

"Buyrun Serap Hanım. Öncelikle iç çamaşırlarından başlayalım isterseniz."

Kadına uyarak peşinden gitmeye başladım. Birbirinden farklı iç çamaşırlarının olduğu yere vardığımızda cansız mankenlerin ve vitrinlerin üzerinde asılı olan iç çamaşırları yüz kızartıcı nitelikte fantazi şeylerdi.

"Gelinlik altına giyilen çamaşırlarımız buradalar. Her biri özel tasarımdır."

Kadının önüme çıkardığı seçenekler arasından hangi birini seçeceğimi bilemiyordum. Çok süslü ve seksi çamaşırlardı. Kadının da yardımıyla beyaz, dantelli ve hem tatlı hem de seksi görünümlü birkaç çamaşır beğenerek gecelik ve sabahlıkların olduğu kısma geçtik. Kadın seçenekler arasında düşüncelerimi sorduğu her an kısa cevaplar vererek bir an önce alışverişin bitmesini umuyordum.

Sonunda alışverişi tamamladıktan sonra yorgunluğumuzu atmak için alışveriş merkezinin içinde bulunan şık

bir kafede oturup waffle'larımızı yemeğe başladık.

"Aldıklarımızın hepsini beğendin değil mi?" dedi Omar waffle'ından kestiği bir parçayı ağzına atmadan önce.

"Beğenmek ne kelime bayıldım," dedim hemen. "Ama fiyatları fazla kazıktı. Zenginsin diye resmen seni kazıklıyorlar ve senin haberin yok," dedim ve her ne kadar Omar bana gülse de çok ciddiydim.

"Konu sen olunca fiyatlara bakamıyorum maalesef." Gülerek söylediği sözlerine gözlerimi devirdim.

"Hiç komik değil."

"Ben çok ciddiyim," gülmeye devam ediyordu. "Yarın öğlen birde Ankara'ya uçuyoruz. Annemlerle havaalanında buluşacağız. Hemen gider gitmez istemeye gelmeyiz ama sen yine de aileni arayıp haber versen iyi olur," dedi elde zor tutulan büyüklükteki telefonunu bana uzatmadan önce.

"Hemen şimdi mi?" dedim şaşırarak. Söz için gelecekleri aileme söyleyecek olma düşüncesi heyecanlanmama yetmişti.

"Evet. Muhtemelen birkaç gün Ankara'da gezerek vakit harcarız. O süre zarfında ailen de hazırlanırlar. Son dakika haber vermek doğru olmaz."

Doğru söylüyordu. Telefonu elinden alarak evin numarasını tuşlamaya başladım. Birkaç çalıştan sonra açıldığında telefonun diğer ucundaki annemle Türkçe konuşmam Omar'ın anlayamayan bakışlarla bana bakmasına neden olmuştu.

"Anneciğim. Nasılsın?"

"İyiyim kızım. Nasıl gidiyor iş? Bir sorun yok değil mi?" Annemin beni şu an İstanbul'da çalıştığımı sanmasına karşı ev telefonumuzun arayan numaraları göstermiyor olmasına içten içe minnet duymuştum.

"Hiçbir sorun yok anneciğim. Her şey yolunda. Benim seni arama nedenim farklı aslında. Omar'la ilgili." Omar kendi adını duyduğunda gözleri açıldı.

"Ne oldu kızım? Yoksa seni üzdü mü?"

Annemin telaşlı sesine karşı hemen konuşmaya başladım.

"Yok hayır, aksine. Birkaç gün sonra ailesiyle birlikte beni istemeye gelecekler. Ben de yarın Ankara'ya geliyorum. Onu haber vermek istedim."

Annem telefonun diğer ucunda telaşını ve şaşkınlığını dile getirerek, aynı zamanda ne kadar sevindiğini birçok kez söyledikten sonra konuşmamızı tamamlayıp telefonu Omar'a verdim.

"Tamamdır. Bekliyorlar," dedim İngilizce.

Şimdi artık düşünmemiz gereken tek bir şey kalmıştı. O da ailelerimiz buluştuğunda neler olacağıydı.

———— ✠ ————

Ertesi gün tüm hazırlıklarla birlikte havaalanına gitmek üzere yola çıktık. Üzerime bu sefer abaya yerine yine Omar'ın giymem için aldığı günlük bir kot pantolon ve şık beyaz bir gömlek giymiştim. Ailesi beni bu giyimimle nasıl karşılardı bilmiyordum ve onları havaalanında ikinci kez göreceğim için tedirgindim. O günkü tanışmadan sonra Omar'ın ailesini Türkiye'ye gitmeye nasıl ikna ettiğini tahmin edemiyordum.

Havaalanına vardıktan sonra Omar'la birlikte el ele içeriye, ailesinin bizi beklediği bölüme gittik. Her biri özel ayrılmış lüks bekleme salonunda yüzleri beş karış bir halde oturuyorlardı. Amcası, onun eşleri, annesi, teyzesi ve tanımadığım bir kız daha vardı.

"Bu yaptıklarına inanamıyorum," diye söylendi Omar

onları gördüğünde. Birlikte yürüyerek yanlarına vardığımızda Omar'ın annesi ilk defa bizi gülümseyerek karşılamıştı.

"Hoş geldiniz oğlum." Asma Hanım İngilizce sözleriyle birlikte bir bana bir oğluna bakmasının ardından önce Omar'ın amcasıyla bakışıp sinsice gülüştükten sonra yanında oturan kızı göstererek konuşmaya başladı.

"Oğlum. Bak bizimle birlikte kim geliyor. Bizi kırmadı sağ olsun." Omar'ın rengi atmış öfkeli suratına birkaç saniye daha bakmasının ardından gülümseyişini derinleştirerek konuşmasına devam etti. "Gelinimizle tanıştırmayacak mısın?"

Omar bu soru üzerine sinirlerine hâkim olmaya çalışarak kendini toparlayıp söze girdi.

"Serap bu halamın kızı Khalida."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Şok içinde Khalida'ya bakıyordum. Khalida esmer, simsiyah saçları olan kalın dudakları ve koyu kahverengi gözleriyle tam bir Arap kızıydı ve fazlasıyla güzeldi. Burada olduğuna, onu buraya getirdiklerine inanamıyordum. Hayal kırıklığı, öfke ve şaşkınlığı bir arada yaşadığım ruh halimle Omar'a baktığımda onun patlamaya hazır bir bomba gibi durduğunu görmüştüm. Annesine ve Khalida'ya hesap sorar bakışlarla bakıyordu.

"Oğlum hiçbir şey demeyecek misin?" Asma Hanım'ın ısrarla sorduğu soru karşısında Omar elimi daha da çok sıkarak sert bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Bunu nasıl yaparsınız?" Asma Hanım'ın ve Khalida'nın yüzleri Omar'ın bu sert çıkışı karşısında bir anda düştü.

"Ne demek istiyorsun Omar. Bu tavrın Khalida'ya ayıp olmuyor mu?" dedi annesi.

"Ayıp mı?" Omar öfke ile bir anda patlayarak elimi tutmayı bırakmıştı. "Ayıptan mı bahsediyorsun anne. Yapılan bir ayıp varsa o da sizin Serap'a yaptığınız bu davranıştır. Bu kadar ileri gideceğinizi düşünmemiştim."

"Omar!" Amcasının ani çıkışı Omar'ın öfkeyle amcasına bakmasına neden olmuştu.

"Karşında kim olduğunu unutma!" Omar burnundan solurken öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu.

"Khalida bizimle gelmeyecek!" Khalida bir anda öfkeyle ayağa kalktı.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun. Aptallık etme Omar. Bizi kim için karşına aldığına bir bak."

"Sen!" Omar Khalida'nın bu çıkışını onu işaret ederek durdurdu. "Sakın tek bir kelime edeyim deme! Senin hiçbir söz söyleme hakkın yok!"

Khalida'nın bir anda söylediği bu sözler beni hayrete düşürmüştü. Omar'ın ona bağırmasıyla birlikte öfkeli gözlerle önce Omar'a ardından da bana baktı. Gözlerindeki kin ve nefreti açıkça görebiliyordum. Tek bir kelime etmeden benden bu kadar nefret etmesini aklım almıyordu.

Omar'ın amcası ayağa kalkıp tam Khalida'nın arkasında durdu. Khalida'yı kolundan tutarak daha fazla bize karşı kafa tutmamasını istiyordu ama Khalida o kadar kızgın görünüyordu ki dayısının onu durdurmak istemesini umursamıyordu.

"Zamanında verilen sözlerin tutulmamasına rağmen ben her şeyi unutup sana destek olmaya gelmiştim. Seni gerekirse başkalarıyla paylaşmaya hazırdım ve bunun uğruna orada hiçbir sorun çıkarmadan Serap'a da ailesine de elimden geldiğince iyi davranmaya çalışacaktım. Fakat görüyorum ki sen benim iyi niyetimi yanlış anlamışsın. Çok yazık."

Khalida'nın söylediği sözlere inanamıyordum. Bu akıl alınabilecek türde bir şey değildi. Verilmiş bir sözden bahsediyordu. Omar'ı paylaşmaktan bahsediyordu. Benimle. Kafam gerçekten almıyordu.

"Ortada verilmiş bir söz yok Khalida. Bunu aklından

çıkar. Ben sana hiçbir söz vermedim. Ayrıca ortada beni paylaşacak bir durum yok." Omar'ın sözlerine karşı Khalida başını iki yana sallamasının ardından konuşmaya başladı.

"Yanılıyorsun Omar. Bizim evleneceğimiz kararlaştırıldı ama sen başka bir kızla evlenmeye kalkıyorsun. Yine de ben..."

"Yeter artık!"

Şimdiye kadar tek bir kelime dahi etmeme rağmen yapılan bu ayıp karşısında öfkem son raddeye varmıştı. Hepsi beni fazla küçük görüyordu. Kolaylıkla üstesinden gelebilecekleri sıradan bir kız, Omar'ın gelip geçici bir hevesi zannediyorlardı beni. Önce annesi ve amcası, şimdi ise Khalida. Ani çıkışıma engel olamamıştım ve Khalida bir anda sözünü yarım bırakmak zorunda kalmıştı. Şimdi Omar dahil herkesin bakışları benim üzerime kilitlenmişti. Önce Khalida'ya ardından da diğerlerine bakarak konuşmaya başladım.

"Gerçekten yeter. Şimdiye kadar hiçbirinize en ufak bir saygısızlık etmedim. Ama ben sustukça siz işin boyutlarını daha da abartıyorsunuz. Bu kadarı gerçekten fazla." sözlerimi bizzat Khalida'ya bakarak devam ettirdim.

"Paylaşmak mı?" dedim sinirden gülerek. "Omar'ı mı paylaşacaksın? Benimle mi?"

"Serap. Aldırış etme. Boşver." Omar'ın beni sakinleştirmeye çalışan sözleriyle birlikte kolumu tutmasına karşı kolumu öfkeyle onun elinden çekip konuşmaya devam ettim.

"Ne yapacaksınız? Üzerime kuma mı getirteceksiniz?" dedim Omar'ın annesine ve amcasına bakarak. Onlar şaşkın bakışlarla bana bakarken tek bir kelime etmele-

rine izin vermeden Khalida'ya döndüm. "Üzerime kuma mı geleceksin Khalida? Seni istemeyen bir adama kuma olarak gelmeye razı olacak kadar gurursuz musun?"

"Hadi gidelim Serap. Daha fazla sinirlerini bozmana değmez." Omar ailesine tek bir kelime etmemelerini anlatmaya çalışan bir bakış attıktan sonra adamlarından birine "Khalida Hanım'ı evine bırakın," dedi ve belimden tutarak beni uçağa binmek üzere oradan uzaklaştırmaya başladı. Son bir kez Khalida ve diğerlerine baktığımda hepsinin gözlerinde şaşkınlık ve haseti görmüştüm. Omar'ın amcası, eşleri ve teyzesi arkamızdan ağır adımlarla bizi takip etmeye başlarken, annesi ise bizle birlikte uçağa gelmeden önce Khalida'yı sakinleştirmeye çalışıyordu.

⚜

Uçak havalandığında Omar'ın ailesi odalarına çekilmişlerdi ve biz de uçağın koltuklarından birine oturmuştuk. Omar birçok kez ailesi adına benden özür dilemişti. Onun kendini ne kadar kötü hissettiğini tahmin edebiliyordum. Ailesinin Khalida'yı getirmesi gerçekten açıklanamaz derece de kötü bir hareketti. Ama Omar hepsine gerekeni söylemiş ve onları susturmuştu. Yine de Khalida'nın dedikleri aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Omar'ı herhangi biriyle asla paylaşamazdım ve Khalida'nın bu yöndeki sözleri şu anda beynimi meşgul edip duruyordu.

⚜

Sabah kendi odamda, kendi yatağımda uyanmanın huzuru anlatılamazdı. Annem, babam, kardeşim ve hatta ablam eniştemden izin alarak bizde kalmıştı. Gece boyunca ablamla kız kıza sohbet etmiş, Omar'dan ve Dubai'den konuşmuştuk. Omar'ın ailesinin ne kadar kötü olduğundan ablama bahsetmemiştim. Şu an bunu ona söylemem için

daha erkendi. Dünkü tartışmadan sonra bugün düzelirler diye bir umut vardı içimde. Ama yine de akşam gerçekleşecek istemede kötü bir şey olmasından korkuyordum.

"Serap hadi uyan artık. Sanki beni istemeye gelecekler. Hâlâ uyuyorsun." Ablamın beni dürtmesiyle gözlerimi zor da olsa araladım.

"Sadece beş dakika daha."

"Bak Omar aradı ama..."

"Ne!" Aniden gözlerimi açıp doğrulduğumda ablam yatağımın başına oturmuş bana kıs kıs gülüyordu.

"Adını duyunca heyecanlandın bakıyorum."

"Hiç komik değilsin abla," dedim saçlarımı elimle geriye tararken.

"Serpil abla annem seni çağırıyor," dedi Serkan bir anda odamın kapısını açarak. Anlaşılan bana daha fazla uyku yoktu.

"Tamam geliyorum," dedi ablam. Ardından bana dönerek "Hadi kalk elini yüzünü yıka daha akşam için alışverişe çıkacağız. Oradan da kuaföre gideceğiz. Çok işimiz var çok."

———— ✠ ————

Ailecek ettiğimiz güzel kahvaltının ardından ablam ve annemle birlikte alışverişe çıkmış ve akşamki söz için bana beyaz, yuvarlak yakalı ve yakası beyaz çiçeklerle süslenmiş, diz üstü sade bir elbise aldık. Ardından kuaföre giderek saç ve makyajımızı yaptırdık. Benim saçlarıma dalgalı bir fön çekilmişti ve hafif bir makyajla doğal bir görünüm kazandırılmıştı. Ablam ve annem ise saçına kibar bir topuz yaptırmış ve sade bir makyajla tamamlamışlardı.

Alışveriş ve kuaförde zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık. Omar ve ailesinin gelmesine iki saatten az bir

süre kalmıştı. Hemen elbiselerimizi giyerek son hazırlıklarımızı tamamladık. Kardeşim ve babam da oldukça şık olmuşlardı. Babam her zamanki otoriter baba imajını bozmadan ciddi bir şekilde bir köşede oturmuş sessizce Omar'ların gelmesini bekliyordu. Kardeşim Serkan ise yaşının verdiği heyecanla ortada dört dönüyor ve ilk defa yakından göreceği eniştesini karşılamak için sabırsızlanıyordu. Enişte... Omar'ın kardeşimin eniştesi olacağına inanamıyordum. Bu kulağa çok tuhaf geliyordu.

Kapının bir anda çalınmasıyla hepimizin eli ayağı birbirine dolandı. Babam kadar sakin ve ağır başlı biri bile salonun kapısının önüne gelmiş üzerini iyice düzeltip, bizim kapıyı açmamızı bekliyordu.

Hepimiz kıyafetlerimize çeki düzen verdikten sonra kapıyı açarak Omar ve ailesinin asansörden inmesini heyecanla beklemeye başladık. Kapı açıldığında Omar oldukça şık, siyah bir takım elbise ile asansörden çıkmıştı. Bir elinde kocaman altın işlemeli, cam-kristal bir kase içinde madlen çikolatalar diğer elinde ise yine kristal, altın işlemeli şık bir vazo içerisinde onlarca kırmızı gül vardı. Güllerin o harika kokuları daha Omar asansörden çıkar çıkmaz burnuma gelmişti.

Beni görür görmez o bembeyaz dişleriyle içten bir şekilde gülerek yaklaştı. Arkasından annesi ve teyzesi geliyordu.

"Merhaba. İyi akşamlar," dedi Omar, beni güldüren tatlı Türkçesiyle.

"Merhaba. Hoş geldiniz. Buyrun," dedi annem hemen gülerek. Gerçi hepimizin yüzüne yerleşmiş o sırıtma mevcuttu şu an.

"Hoş bulduk Reyhan anne," dedi Omar çiçeği bana uza-

tarak. Türkçe sözlerinin her birini zor da olsa vurgulayarak söylemeye çalışmıştı. Anne dediğinde annem neredeyse mutluluktan havaya uçacaktı. Ablam ise Omar'ın bu sevimli hali karşında kulağıma "Ay çok tatlı kız," diyerek kolumu dürtmüştü. Omar elindeki çikolatayı ablama vermesinin ardından tek tek annemin, babamın elini öpüp, kardeşim, eniştem ve ablamla el sıkışmaya başlarken Omar'ın arkasından "Selamün aleyküm," diyerek gelen amcası, annesi, teyzesi ve amcasının iki karısının ellerinden öpmüş, onları içeri buyur etmiştim. Babam hemen "Aleyküm selam," diye karşılık vermişti amcasının elini sıkmadan önce.

Kapıda yaşanan gürültülü girişin ardından herkes salona doğru ilerlerken Omar içeri gitmeden önce bana bakıp sessizce kulağıma fısıldadı.

"Nefes kesici görünüyorsun." Omar'ın sözlerine karşı utanarak gözlerimi onunkilere odaklamaktan çekinsem de bu utangaç halimden keyiflenerek güldüğünü fark etmiştim.

"Teşekkür ederim sen de öyle," dedim hemen heyecanla. Bunu dediğime inanamıyordum. Sen de öyle demek de ne oluyordu böyle.

"Ah biliyorum. Teşekkür ederim," dedi küstahça gülüp bana göz kırparak. Ben zevkle bu özlediğim küstahça hallerine bakakalmışken o benim hiçbir kelime etmeme izin vermeden salona girmişti bile.

Beraberinde ben de salona girip yerimi aldım. Ölüm gibi gelen sessizliği babam bozdu.

"Hoş geldiniz tekrardan," dedi babam İngilizce.

"Hoş bulduk. Nasılsınız?" dedi Omar'ın amcası Karim Bey oldukça güler bir yüzle.

Nasıl olduğunu anlamasam da başta Omar'ın annesi olmak üzere tüm aile üyeleri neşeli gelmişlerdi eve. Sanki Dubai'deki o tartışma hiç yaşanmamış gibiydi. Umarım bu halleri hiç bozulmazdı.

"İyiyiz çok şükür. Siz?"

"Biz de iyiyiz elhamdülilah." Anlaşılan klasik kız istemedeki hal, hatır sormalar ırk, millet fark ettirmiyordu.

O sırada ablamın mutfakta hazırladığı kahve tepsisini almak için içeriye gittim. Dün gece ablamın bana yaptığı ısrarlar neticesinde Omar'ın tuzlu kahveden nasibini almasına karar vermiştik. Bu yüzden bir kahve eksik olarak kahve tepsisini salona götürdüm. Herkese tek tek dağıttıktan sonra son olarak Omar kaldığında içeri giderek Omar'ın kahvesini alıp geri geldim.

Omar kahveyi aldığında az sonra olacaklardan habersiz çapkın çapkın gülümsüyordu bana. Kahveyi ona vererek yerime geçtim ve sabırsızca içmesini beklemeye başladım. Omar gözlerini bana dikmiş bir halde kahveyi ağzına götürerek bir yudum aldığında tuzlu kahvenin acı gerçeğiyle karşılaşarak çaresizce yutmak zorunda kalmıştı. O andaki bana hesap soran öldürücü bakışları karşısında kendimi kahkaha atmamak için zor tutuyordum. Uğradığı bu kahve ihaneti karşısında istifini bozmadan babam ve amcası Karim Bey'i dinliyormuş gibi yapmaya çalışıyordu. Bense tam yanımda oturan ablamın sessiz kıkırdamalarına çaktırmadan eşlik ediyordum.

"Siz nasılsınız Omar Bey?" Babamın ani sorusuyla Omar beni gizliden gizliye kesmeyi bırakıp babama odaklandı.

"Teşekkür ederim Mehmet Bey siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim çok şükür." Erkekler arasında geçen na-

sılsınız, iyi misiniz muhabeti karşısında annem İngilizce bilmediğinden Karim Bey'in eşlerine ya da Omar'ın annesi ile teyzesine hal, hatır soramıyordu. Fakat devamlı birbirlerine bakıp saçma bir şekilde gülümsüyorlardı.

"Kızım sor bakalım nasıllarmış?" Annemin yarım ağız söylediği sözler karşısında anneme bunu yaptırmaması için hayır anlamında baksam da annem sormam için kaş göz işaretleri yapmaya devam ederek beni zorladı.

Hal, hatır sormaların ardından sorunsuzca işten, güçten, ailelerden sohbetler edildikten sonra bir anda oluşan sessizlik az sonra beklenen konuşmanın habercisi niteliğindeydi ve bu da kalbimin hızlanarak atmaya başlamasına yeterli olmuştu.

"Efendim burada olma sebebimize gelelim isterseniz." Karim Bey'in konuşmaya başlamasıyla salon bir anda sessizleşerek herkesin bakışları Karim Bey ve babama yönelmişti.

"Gençler birbirlerini görmüş, beğenmişler. Allah'ın emri Peygamber efendimizin kavliyle kızınız Serap'ı oğlumuz Omar'a istiyoruz."

Karim Bey sözünü tamamladığında Omar bakışlarını bana odakladı. Şimdi her şey babamın iki dudağı arasından çıkacak bir sözcüğe kalmıştı.

"Kızım?" Babam bana baktığında neredeyse kalbimin durduğunu hissettim. "Sen ne diyorsun?"

Babamın bu sorusuna karşı öncesinde hafif bir tebessüm ederek bakışlarımı yere odakladım. Ne diyorsun sorusuna, karşımda Omar varken ne diyebilirdim ki? Allah derdim. İçten içe gülsem de şu an dıştan oldukça gergin göründüğüm kesindi. Başımı kaldırıp Omar'a baktığımda Omar'ın cevabımı sabırsızlıkla ve gergin bir halde bekle-

yerek ağzımdan çıkacak tek bir söze odaklandığını gördüm.

Babamı gülümseyerek başımla onayladım. Bu hareketim Omar'ın bir anda rahatlayarak gülümsemesine neden olmuştu.

"Bu durumda ben de kızım Serap'ı oğlunuz Omar'a verdim. Her iki aile için de hayırlı, uğurlu olsun."

Babamın bu sözleriyle ortamda sıcak bir atmosfer oluşmuştu. Omar bana aldığı takı setiyle ayağa kalktığında ben de ayağa kalkıp onun elindekileri takmasını bekledim. Herkesin gözleri önünde Omar'ın kolye ve yüzüğü takmasının ardından sıra bileziğe geldiğinde ellerinin hafifçe titrediğini ve bileziği bir türlü takamadığını fark ettim. Gülmeme engel olamadan sessizce Omar'a doğru fısıldadım.

"Titreme. Takamıyorsun."

Omar yediği lafla bana şaşkın gözlerle bakarak, fısıltıyla cevap verdi.

"Demek öyle ha? Çok güzel hayatım. Çok güzel." Bozularak küpeleri bana uzattığında, gülerek elinden küpeleri alıp kulağıma taktım. Birbirimizi öpmemizin ardından sırayla aile büyüklerinin ellerini öptük. Öpme sırasında Omar'ın amcası, annesi, teyzesi ve yengeleri tek tek altın takılar taktılar. Ortamda oluşan gülüşmeler ve sohbetler arasında Omar'ın aldığı çikolata paketini açıp herkese dağıtmaya başladım.

Çaylarla birlikte yapılan sohbetlerin ardından Omar ve ailesi izin isteyerek evden ayrıldığında üzerimden kalkan büyük bir ağırlıkla derin bir oh çektim. Artık Omar resmen benim sözlümdü. Bunun düşüncesi bile harikaydı.

Eniştem ve ablam da evden ayrıldıktan sonra üzerimi değiştirip Burcu'yu aramak için telefonu elime aldım. Telefonda saatlerce istemede yaşananları anlatıp karşılıklı güldük. Burcu özellikle tuzlu kahve olayını Omar'a yapmamıza bayılmıştı: "Türk kızını almak kolay mı? Oh olsun ona."

Ertesi sabah telefonumun ısrarlı aramalarıyla sabahın 8:30'unda uyanmak zorunda kalmıştım. Ekranda Burcu'yu görerek zor çıkan sesimle telefonu cevapladım.

"Günaydın tatlım."

"Günaydın Burcu. Sence de daha çok erken değil mi?"

"Kusura bakma canım ama elimde tuttuğum gazetede senin ve müstakbel eniştemin kocaman bir resmine bakarken saati düşenemeyeceğim." Duyduklarımla aniden yatakta doğruldum.

"Ne! Ne gazetesi?"

"Bekle resmini atıyorum."

"Tamam. Çabuk ol," dedim onu hoparlöre alarak. Saniyesine telefonuma gelen resmi hemen açtım. Haberin başında Omar ve benim Ankara'daki havaalanında yan yana habersizce çekilmiş bir resmimiz vardı. Hızlıca haberi okumaya başladım.

Ünlü Dubaili iş adamı Omar Al-Ahdal bir Türk kızıyla evleniyor...

Kısa bir süre önce Türkiye'ye yapmış olduğu yatırımlarla adından söz ettiren Omar Al-Ahdal geçtiğimiz günlerde sevgilisi Serap Yılmaz ile Ankara havaalanında görüntülendi. Sevgilisinin elindeki tek taş pırlanta ise ilişkilerinin ne kadar ciddi olduğunu gösterir nitelikteydi.

Okuduğum haberle birlikte karşımda duran, Omar'la ikimizin resmine öylece bakmaya başladım. Bu sıradan bir gazete haberi değildi. Bu resmi olarak başta tüm Türkiye olmak üzere tanıdık tanımadık bütün aile, akraba, eş, dosta Omar ile sözlenmiş olduğumun ilanıydı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"En azından geçen seferki Venedik'e giderken çekilmiş fotoğrafınızla olan haberi kaçıranlar şimdi bunu görmüştür. Ününüz her yere yayıldı Serap'cığım."

Burcu'nun gülerek söylediği sözleriyle gözlerimi dalıp gittiğim resmimizin üstünden çektim.

"Dün sözlendik ve bugün gazetelere çıktık. Her şey o kadar hızlı ve güzel gelişiyor ki inanması güç bir rüya gibi," dedim gülerek kendimi yatağa geri atmadan önce.

"Aman nazar değmesin canım. Şu an birçok kızın hayallerini gerçekleştiriyorsun. Senin yerinde olmak isteyen bir sürü kız var ve asıl önemli olan ben seni çooook özledim Serapp! İstanbul'a ne zaman geleceksiniz?"

Burcu'nun bir anda bağırarak sorduğu sorusuyla telefonu bir saniye için kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Bilmiyorum. Heralde birkaç gün sonra döneriz. Henüz Omar ile bunu konuşmadık."

"Müstakbel eşinize İstanbul'a gelmeniz için elini çabuk tutmasını söylersen iyi olur çünkü sana iki güzel haberim var."

Müstakbel eş lafını duyduğumda kalbim bir an için duracak gibi olsa da merakla "Nedir?" diye sordum.

"Şöyle ki, ilk olarak Cihan Bey'in seyahat acentasına yaptığım başvurum kabul edilmiş ve bunda senin payın çok yüksek. İkincisi Kerem'in ailesiyle tanışacağım Serap. Çok heyecanlıyım."

Heyecanla tekrar yatakta doğruldum. "Bu harika! Tebrik ederim hayatım. Bir sürü güzel haber. Çok mutluyum." Bir anda telefonuma gelen iletiye baktığımda Omar'ın beni aradığını gördüm. "Burcu Omar arıyor şimdi kapatmam lazım canım sonra konuşuruz."

"Tabii bekletme eniştemi."

"Burcu!" dedim gülerek. Burcu'yla konuşmamı sonlandırmamın ardından sesimi düzene sokarak Omar'ın aramasına cevap verdim.

"Günaydın." Türkçe söyleyince bana o tatlı aksanıyla aynı şekilde gülerek karşılık verdi.

"Günaydın aşkim."

Omar'ın ağzından üst üste bin beş yüz kez duysam bıkmayacağım iki kelimeydi bunlar.

"Kiminle konuşuyordun?" dedi İngilizceye dönerek.

"Burcu ile. Gazeteye çıktığımızı söyledi ve ne zaman İstanbul'a geleceğimizi soruyordu."

"Evet şu an tam da elimde o gazete haberine bakıyorum. Harika görünüyoruz," dedi gülerek. "Salı günü dönüyoruz. Annemler buradan Dubai'ye gidecekler. Onları yolcu eder etmez İstanbul'a işlerin başına döneceğiz."

"Bence de artık başlamalıyız. İşe gitmeyeli bayağı oldu." İşimi, o eski rutinimi özlemiştim ama işin garibi bu sözleri bizzat patronuma söylüyordum.

"Bence sana zam yapmalıyım. Böylesine iş aşkıyla ya-

nan çalışanları bulmak zor." Küçük bir kahkaha atmıştı. Bir an için aklıma ailesinin çalışmamı istememesi gelerek gülümsemem kaybolsa da bunu şimdi düşünmemeyi tercih ediyordum. Bugün mutluluğumu hiçbir şey bozamazdı.

Güzel bir salı sabahında Omar ile baş başa kahvaltı etmemizin ve Ankara'da bir süre gezmemizin ardından hazırlanmak üzere evime gitmiştim. Ayrılmadan önce ailemle son kez akşam yemeğimi yemiş ve beni almaya gelen Omar ile birlikte İstanbul'a gitmek üzere Omar'ın jetine doğru yola çıkmıştık.

Uçakta geçen yarım saatin ardından Omar'la koltuklardan birine oturarak konuşmaya başladık ve nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde konu benim evime gelmişti.

"Orada kalmanı istemiyorum. Senin için güvenli değil. Senin için yeni bir ev tuttum."

Omar'ın sözleri karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Tuttun mu? Omar buna gerek yok. Ben evimden memnunum. Eğer Can için düşünüyorsan ben..."

"Oradaki anıların seni rahatsız edecek," dedi sözlerimi keserek. Yüzünde çoktan benim yerime kararını vermiş keskin bir ifade vardı.

"Etmez. Üstesinden gelmem gerekli."

Her şeyin dışında benden habersiz bana bir ev tutması ayrı bir tartışma konusuydu. Benim adıma bir karar veriyorsa bunu öncesinde bana danışması gerekirdi.

"Kendi kararlarını tek başına verme isteğini anlıyorum Serap ama o evde kalmaya ne kadar ısrar etsen de kesinlikle izin veremem. Lütfen bu konuda beni dinle," sözleriyle birlikte elimi tutarak benden olumlu bir cevap

beklercesine gözlerimin içine bakıyordu. Ben söze başlayamadan konuşmaya devam etti.

"Seni yanımda istiyorum. Sen yokken ne yapıyor, nasıl diye düşünmekten sıkıldım."

Omar bir karar vermişti ve ne kadar onu kararından döndürmeye çalışsam da bunun boş bir uğraş olacağını öğrenecek kadar tanımıştım onu.

"Tamam. İstediğin gibi olsun öyleyse. Peki bu bana sormadan tuttuğun ev nerede?" Olumlu cevabım karşısında gülümsemesine engel olamamıştı.

"Aslında pek tuttum sayılmaz. Satın aldım desem daha doğru."

"Sana inanmıyorum," dedim hayretle.

"Beni yeterince tanıdığını sanıyordum oysa ki," dedi kendisini işaret ederek. "Kaldığım rezidansın karşı dairesi uzun zamandır senin için bekliyordu."

"Nasıl yani? Sen başından beri..."

"Bulunduğum katı güvenlik açısından tamamen satın almıştım ve bir daire benim için oldukça yeterliydi. Diğer dairede kalman için sana teklif etmeyi düşünüyordum ama sadece daha zamanı vardı. Fakat şimdi tam zamanı olduğunu düşünüyorum."

Omar'ın anlatış şekli sanki promosyondan bir alana bir bedava çıkmış üründen bahseder gibiydi. Sanırım bu milyoner sohbetini hiçbir zaman anlayamayacaktım.

—— ❧ ——

İstanbul'a adım attıktan sonra önce evime uğrayarak gerekli birkaç eşyamı alarak yeni evime gitmek üzere yola koyulduk. Omar'ın İstanbul'daki evini ilk defa görecektim ve aynı zamanda ona komşu olacaktım. Omar'la hayatım her zaman sürprizlerle doluydu.

Rezidans dıştan bakıldığında tam da tahmin ettiğim gibi ortalama otuz katlı büyük camlarla kaplı dev gibi bir binaydı. O, hep içlerinde yaşayanların dünyasını merak ettiğim lükste büyük binalardan biriydi. Asansöre binmemizin ardından Omar'ın en üst katı tuşlamasıyla geri çekilerek demir kapıların kapanmasını bekledim. Büyük aynalarla ve loş ışıklarla aydınlatılmış bir asansördü ve şu an havayı değiştiren şey bunların dışında Omar'ın kalp atışlarımı hızlandıran parfümünün tüm asansöre yayılmasıydı. Bana dönerek gülümsedi ve yaklaşarak belimden yakalayıp beni kendisine çekti.

"Burada yaşamayı kabul ettiğin için teşekkür ederim. Umarım yeni evini beğenirsin." Sözlerini bitirdiğinde bir an için beni öpeceğini sansamda sözlerini Türkçe "Sevgilim," diyerek bitirmişti. Bir insan nasıl hem karizmatik ve nefes kesiciyken aynı zamanda fazlasıyla sevimli olabiliyordu anlayamıyordum. Omar bu özelliklerin hepsine sahipti.

"Habibi,"[4] dedim fısıldayan sesimle ona karşılık vererek ve bu sözüm onun dudaklarıma tutkuyla yapışmasına neden oldu.

Geldiğimizi haber veren ses duyulduğunda birbirimizden zorla ayrılarak asansörden çıktık.

"Öncesinde yeni evine eşyalarını bırakalım ardından bana geçeriz." Omar sözleri ardından beni çıktığımız büyük avlunun sol tarafındaki daireye ilerleterek benim için kapıyı açtı. Karşılaşmayı beklediğim yer sadece yatak, masa, sandalye gibi gerekli birkaç eşyanın bulunduğu küçük ama lüks bir daireydi. Fakat burası duvarlarındaki tablolarından büyük süs vazolarına kadar döşeli, içerisin-

4 Arapçada sevgili anlamında. (e.n.)

de sinema odası ve spor salonu olan beş odalı büyük bir daireydi.

Eşyalarımı bırakmamın ardından Omar'ın evine geçtiğimizde siyah ve beyaz renklerin hâkim olduğu çok minimal bir dizayn karşılamıştı beni. Şehri ve denizi ayaklar altına alan salonundan Ayasofya ve Sultanahmet camileri görülebiliyordu.

Camın iyice önüne giderek manzaraya daldığım sırada Omar'ın yanıma geldiğini fark etmemiştim. Arkamdan sarılarak sessizce konuşmaya başladı.

"En son oraya gittiğim günü hatırlıyorum da," dedi tarihi yarımadayı işaret ederek. "Seninle tanıştığım ilk gündü. Yanımızda patronun ve peşimizde adamlarım vardı."

Gülümseyerek başımı salladım. Nefesinin boynumu gıdıklamasına karşı mani olamayarak başımı onunkine yasladım. "Şimdi tekrar gitmek istiyorum. Ama bu sefer yanımızda kimse olmadan. Sıradan iki sevgili gibi. Peşimize korumaları takmadan âşık olduğum kızın kültürünü tanımak istiyorum. Yarın bunu gerçekleştirmeye ne dersin?"

"Peki ya iş?" dedim şaşırarak. Ne kadar süredir işten ayrı kaldığımızı artık hatırlayamıyordum. Omar'ın işi benden daha rahattı oturduğu yerden telefon görüşmeleri ve mail'lerle işini götürüyor, asistanları onun yerine tüm yükünü hafifletiyordu. Ama benim bütün işlerim, çalışmadığım her dakika çığ gibi büyüyerek baş etmem için beni bekliyordu.

"Kesinlikle seni ayın elemanı yapmam lazım. Seni işten uzaklaştıran patronun ama sen hâlâ işi düşünüyorsun," dedi belime sardığı kollarını daha da sıkarak. Onun kolları arasında kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum. Her şey bir rüya gibiydi. Hayatım bir ma-

sala dönüşmüştü ve o, yaşadığım bu Arap masalında hayatımı yönlendiren baş kahranımdı.

"Hadi gel sana evi gezdireyim," dedi elimi kavrayarak. Önerisini seve seve kabul edip onu takip ettim. Benim için ayarladığı dairede olduğu gibi rahat koltuklarla dolu bir sinema odası ve kaslarını nereye borçlu olduğu gösterir nitelikte bir spor salonu vardı. Bunun dışında bir sauna ve büyük bir jakuzisi olan ultra lüks bir banyosu vardı. İki adet misafir odasını görmemizin ardından son olarak Omar'ın yatak odasına gelmiştik. Omar kapıyı açtığında beni kararan havayla birlikte ışıl ışıl parlayan adalar karşılamıştı. Şimdiye kadar görmediğim bir dizaynda yatak odasıydı burası. Önce birbirinden rahat gri tonlarda karşılıklı koltuklar bir şöminenin yanında yerini almıştı. Koltukların yan tarafından ise birkaç basamakla çıkılan cam bir kapı, tamamen camlarla kaplı yatağın olduğu odaya geçilmesini sağlıyordu.

"Burası çok güzel," dedim hayranlıkla odaya bakarak.

"O beğenmediğin, altından havuz geçen salonu yapan mimar yaptı burayı." Omar'ın sözleri ardından ne diyeceğimi bilemez bir halde muzip bakışlarına gözlerimi devirerek odadan uzaklaştım.

Salona vardığımda yine her şey gibi fazla pahalı olduğu su götürmez olan büyük televizyonun altında dizilmiş dvd'lerin önüne diz çökerek filmleri karıştırmaya başladım. Omar'ın film zevki çok karışıktı. tam da bir iş adamına yakışır bir şekilde bir yığın belgeselin ve genelde erkeklerin sevdiği tarz aksiyon filmlerinin yanı sıra romantik filmler de vardı. Aralarında *Not Defteri*'ni görünce çok şaşırmıştım. Herhangi bir erkeğin bu filmi tek başına izlemiş olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Genelde içinde fazla

dram ve romantizm olan filmler pek ilgi alanları olmazdı.

Duyduğum ayak sesleriyle heyecanla elimdeki dvd'yi havaya kaldırarak bana doğru elinde hazırlığı kahvelerle gelen Omar'a baktım.

"Bak burada ne buldum!"

Omar *Not Defteri* yazısını okuyunca rezil olmuş bir ifadeyle kafasını iki yana sallayarak "Bak açıklayabilirim. O bana ait değil yani evet bana ait ama ben seçmedim. Demek istediğim benim adıma çalışanlarım alıp koymuş yani..." sonunda diyecek bir şey bulamayarak kahveleri koltukların önündeki masaya bıraktı. "Daha fazla bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Omar'ın sıkıştığı anlardaki tavrı onun en sevdiğim haliydi. Çok fazla saçmalıyordu ve bu da onu kimsede olmadığı kadar sevimli yapıyordu.

———— ❧ ————

Omar'la birlikte sinema odasında izlediğimiz *Not Defteri*'nin sonunda, gözyaşlarıma her defasında olduğu gibi yine hâkim olamamış bir halde yatmak üzere Omar'ın evinden ayrılıp yeni evime gitmiştim. Bu seferki diğerlerinden çok daha farklıydı. Omar'ın kolları arasında kıvrılarak film izleme keyfinin yanı sıra filmin konusunu biraz bizim ilişkimize benzetmiştim. Tek fark orada zengin kişi kızdı ve onun ailesi oğlanı istemiyordu. Fakat onlar birbirlerine öyle âşıktılar ki tüm o zorluklara ve ayrılıklara rağmen birbirlerini bulmuşlardı. Ne olursa olsun onların kaderleri birbirlerine yazılmıştı, ecelleri aynı anda gelmişti, birbirlerine sarılı bir halde. Onlar her türlü zorluğa rağmen şanslıydılar. Eğer Omar'ı kaybedersem ne yapardım bilmiyordum. Bunun düşüncesi bile korkunçtu. Tek istediğim Allie ve Noah kadar şanslı olmaktı. Ben de Omar'ın kollarında

onunla birlikte hayata gözlerimi yummak isterdim. Çünkü bu, onsuz her gün ölmekten çok daha iyiydi.

———— ❖ ————

Ertesi gün kendime ait dev bir yatakta gözlerimi açmamın ardından hazırlanarak Omar ile birlikte İstanbul'un tarihi sokaklarının yolunu tuttum. Omar siyah kot pantolonu ve üstüne giydiği beyaz tişörtüyle fazlasıyla cool görünüyordu. Ben ise saks mavisi mini bir elbise giymiştim. Omar ilk gördüğünde gözleri fal taşı gibi açılsa da kıskançlığını belli etmeyerek bir şey dememişti.

———— ❖ ————

"Ve işte geldik," dedi Omar park yerine arabayı park etmesinin ardından. "Dünya'nın en güzel rehberi beni gezdirmeye hazır mı?"

"Hem de çok." Gülerek söylediğim sözlerimle birlikte Omar eğilerek dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. Ardından arabadan inip kapımı açarak dışarı çıkarttı.

Tanıdık silüet karşısında bir an için olduğum yerde durdum.

"Neden durdun?" dedi Omar merakla. Can'a benzer bir kişiyi görmek bile tüm kanımın çekilmesine yetiyordu. Onun bana saldırdığı o geceden beri İstanbul'da bulunmamıştım ve belki de hâlâ o etkiyi üzerimden atamadığım için bu psikolojiyle insanları ona benzetiyordum.

"Hiç. Sadece açlıktan başım döndü," dedim hemen. Can'dan bahsedip bu güzel günde ikimizin de keyfini bozamazdım.

"O zaman hızla kahvaltı etmeye gidiyoruz."

Deniz kenarındaki pastanelerden birine otura-rak klasik bir serpme Türk kahvaltısı yaptıktan sonra Kapalıçarşı'ya gitmek üzere el ele mekândan uzaklaştık.

İlk defa yıllarca geçtiğim İstanbul sokaklarında Omar'la tek başıma el ele yürüyordum. Bu çok garip ve çok güzel hissettiriyordu. Yanımdaki bu yakışıklı adam bana aitti. Beni seviyordu ve herkese aşkını ilan etmekten çekinmiyordu.

Kapalıçarşı'da gezerken Omar gördüğü dansöz ve kına kıyafetlerinin olduğu dükkânın önünde durarak bana anlamlı bir bakış attığında verdiği mesajı alarak başımı hayır anlamında iki yana salladım.

"Kabul et hayatımın en güzel doğum günüydü," dedi gülerek, onun doğum gününde giymek zorunda kaldığım dansöz kıyafetini hatırlatırlatıyordu.

"Geçmişi yüzüme vurmasan olmaz mı?" Hâlâ utanıyordum, aklıma geldikçe.

"Sanırım çeyizimize bunlardan da almalıyız," dalga geçercesine söylediği sözlerinin ardından adama "Hepsinden birer tane," diye sipariş vermesiyle aslında ne kadar ciddi olduğunu anlamamı sağladı.

"Hepsinden mi?" dedim şaşkınlıkla.

"Şu an sana soracak vaktim yok çünkü istemeyeceksin ve ben istiyorum. Sonuç olarak hepsini alıyorum."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır çok ciddiyim," dedi adama parayı uzatmadan önce, bana bir saniye için bakıp çapkınca göz kırparak.

"Şu adrese teslim ederseniz sevinirim."

Omar adamla alışverişi tamamladıktan sonra oradan uzaklaşarak Kapalıçarşı'da ilerlemeye devam ettik. O sırada burnuma gelen mis gibi kahve kokusuyla o sokakta bulunan ünlü tatlıcı aklıma geldi ve heyacanlanarak Omar'a döndüm.

"Mutlaka bu sokaktaki tatlıcıya girmeliyiz. Bayılacak-

sın. Baklava sever misin? Mutlaka yemeliyiz," dedim çocuklar gibi neşelenerek.

Omar bu halimden eğlenir bir halde bana gülerek cevap verdi.

"Tamam hadi gidelim."

———— ✠ ————

Siparişimizi vermemizin ardından üst kata çıkarak sabırsızlıkla tatlılarımızın gelmesini beklemeye başladık. Kısa süre içinde baklavalarımız ve çaylarımızın gelmesinin ardından aklıma gelen fikirle garsona yöneldim.

"Bize bir porsiyon da lokma tatlısı getirir misiniz?" Heyecanla Omar'a dönerek "Buranın lokma tatlıları da harika," dedim. Tatlı konusunda biraz iştahlı olduğum doğruydu ama ne yapayım seviyordum işte. Özellikle buranın tatlılarına bayılıyordum.

"Ben anlamıyor Türkçe." Garsonun söylediği bu sözlerle şaşırarak adama baktım.

"Arapça biliyorum. Suriye'denim ben." Omar onun Arapça bildiğini duyunca hemen sohbet etmeye başladı. Her dediklerini anlamasam da Omar ona Arap olduğundan bahsederek söze girmişti ve Suriye'de yaşanan olaylar hakkında konuşmaya başlamışlardı. Kısa bir süre sonra Omar'ın istediğim siparişi adama iletmesiyle garson yanımızdan uzaklaşmış ve birkaç dakika içinde elinde lokma tatlılarıyla geri gelmişti.

———— ✠ ————

Tatlıları mideye indirmemizle birlikte oradan uzaklaşarak Omar'ın merak edip geçen sefer gidemediği Yeni Cami'ye gitmek üzere yola koyulduk.

"Çok şanslıyız ezan saati yaklaştı. Buranın akustiğinde avludaki ezan sesi bir başkadır," dedim avluya girme-

den önce. Omar sözlerimle birlikte gözlerinin içi parlayarak bana cevap verdi.

"Onu başka yapan buradaki akustik değil senin içindeki imandır Serap."

Sözleri karşısında gülümseyerek bir an için bakışlarımı yere odakladım. Tekrar ona baktığımda bana hayranlıkla baktığını fark ederek söze girdim.

"Hadi gel şimdi başlar."

İçeri girerek avlunun ortasına doğru ilerlediğimiz sırada arkamızdan duyduğumuz İngilizce ses tüm kanımın çekilmesine neden oldu. Onun burada olması imkânsızdı. Burada olmamalıydı.

"Omar Bey!" Caminin akustiğinde Can'ın tüyler ürpertici sesinin yankısı zorlukla ona dönmemize neden olmuştu. Omar koruma iç güdüsüyle hemen beni arkasına çekti.

"Senin burada ne işin var?" dedi Omar dişlerinin arasından.

"Önce sevdiği kızı, ardından da işini elinden aldığın bir adama karşı üslubun fazla kaba değil mi Omar Bey?"

"Dediklerine dikkat et! Serap'a yaptıkların karşısında çok ucuz atlattın. Yerinden olsam hiç bulaşmazdım." Omar'ın sözleri karşısında Can hiç de etkilenmemiş gibiydi. Gözlerini hırs ve kin bürümüştü. O korkunç dakikalar Can'ı gördüğüm her an gözümde canlanırken tir tir titrediğimin farkında bile değildim. Sabah gördüğüm kişinin gerçekten Can olduğu ve bizi tüm o saatler boyunca takip ettği gerçeğini idrak etmem daha da ürpermeme neden olmuştu.

"Hayatım hiç öyle kolay gitmedi. Yıllardır hayalini kurduğum, babamın yıllarını verdiği o otelden sonradan gelen zengin piçin teki tarafından kovuldum. Üstüne üst-

lük elime hangi gazeteyi alsam senin benim evleneceğim kızla haberini görüyorum. Şimdi de evleniyormuşsunuz. Hayırlı olsun." Can son kelimelerini bana bakarak söylediğinde korkuyla bakışlarımı Omar'a çevirdim.

"O sana hiçbir zaman öyle bir söz vermedi. İşten çıkmanın sebebi ben değilim, bu senin hatan ve emin ol tüm iş dünyasına bu yaptığını ilan etseydim hayatın işte o zaman kararırdı," dedi Omar sesini iyice yükselterek.

"Benim hayatım zaten karardı. Babam otelden istifa etmemle birlikte bana tamamen sırtını döndü. Ama sen bunu anlayamazsın. Tüm hayatını yöneten bir baban varsa hayat hiç de o kadar kolay değildir ve şimdi her istediğini elde edebileceğini sanan zengin züppenin tekinin gelip bunu mahvetmesini yanına bırakmayacağım. Her şeyimi elimden alıp mutlu bir hayat süremezsin." Can'ın söylediği sözler ardından bize diktiği bakışları hiç de sağlıklı görünmüyordu. Göz bebeklerinin büyüyerek renkli gözlerini simsiyah yaptığını metrelerce öteden rahatlıkla görebiliyordum. Etrafımızdan geçen turistlere aldırmaksızın karşımızda nefret dolu bakışlarla bize bakıyordu.

"Saçmalamayı kes. Hâlâ hangi yüzle karşımıza dikiliyorsun. Sana hiçbir zaman bir söz vermedim." Titreyen sesimle dayanamayarak yaptığım ani çıkışım karşısında Can'ın arkasından çıkararak bize doğrulttuğu silah bir anda etraftaki insanların çığlıklar atarak kaçışmasına neden olmuştu. "Sen sakın tek bir kelime edeyim deme. Sakın!" Bana yönelttiği bakışlarındaki korkunç ifade ve nefretin derecesi her saniye artıyor gibiydi.

Avluda zaman durmuş ve sadece üçümüz kalmıştık. Silahın namlusu her an patlamayı bekler bir halde öylece dururken filmlerde gördüğümüz o sahnelerin asla şu an

yaşadığım duyguları hissettiremeyeceğini anlamıştım. Hayatımız bir tetik ve bir elin arasındaydı. Tek bir saniye ve sonrasında her şey son bulacaktı.

"İndir o silahı!" Omar önümde siper olmuş bir halde korkusuzca söylediği sözleri ardından Can bir anda histerik bir gülme krizine girdi. Onun psikolojisinin bu kadar bozuk olduğunu üniversite yıllarımda hiç fark edememiş olduğuma inanamıyordum. Karşımızda hem gülüyor hem de anlamsız bir şekilde ağlıyordu.

"Emredersiniz paşam," dedi gülmesine devam ederek. Ardından histerik kahkaları korkutucu bir halde bir anda durdu ve yerini şimdiye kadar görmediğim bir ciddilikte yüz ifadesine bıraktı.

"Kimse bana emredemez!"

Ve o an...

Avluda duyulan o iki ses...

Birisi hayatımda duyduğum en güzel ses, ezan...

Ve diğeri hayatımı karartan o korkutucu ses, silah...

Ve önümde siper olan o beden kanlar içinde yere yığılırken yaşanılan sessizlik...

Şok içinde yere uzanmış olan Omar'ın bedenine bakmamın ardından Can'ın gelen birkaç polis tarafından yaka paça oradan çıkarıldığını gördüm. Her şey durmuştu. Zaman, insanlar, sesler... Omar'ın yerde yatan bedenine eğildiğimde içimde yaşadığım acıyla attığım çığlıklarım ezanın sesine karışarak kayboluyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Etrafta toplanan kalabalığın meraklı bakışları arasında Omar sağlık ekipleri tarafından sedyeye alınarak ambulansa götürüldü. Gözyaşları içerisinde ambulansa binerek bir an önce Omar'a bir şey olmadan hastaneye yetiştirilmesi için dua etmeye başladım. Ben olanların şoku içerisinde Omar'ın yaralı bedenine bakarken, ilk yardım ekipleri gerekli müdahaleleri yapıyorlardı.

Geçmek bilmeyen kâbus gibi dakikalar ardından hastaneye vardığımızda hızla Omar'ı ameliyata hazırlamaya başladılar. Etrafında bir sürü doktor, Omar'a bakarak anlamadığım tıbbi kelimelerle bir şeyler söylüyorlardı. Ben ise ne yapacağımı bilemez bir halde peşlerinden koşturuyor ve tek başıma çaresizce yaşanılanları idrak etmeye çalışıyordum. Ameliyathane kapısına geldiğimizde hemşirelerden biri "Lütfen burada kalın. Gerekli bilgiler size verilecek," diyerek oradan uzaklaştı. Omar içeri alınıp kapılar kapanınca tek başıma kaldığım o soğuk hastane koridorunda bulduğum ilk sandalyeye çöktüm. Gözyaşlarım şokun verdiği etkiyle kurumuştu. Bunların olduğuna inanamıyordum. Omar'la yaşadığımız tüm o güzel anlar

bir bir aklıma geliyor ve şimdi onun ölmesi ihtimali beni paramparça ediyordu.

Titreyen elimle zor da olsa telefonumu çantamdan çıkararak rehberi karıştırmaya başladım. Birini aramalıydım. Olanları haber vermeliydim. Rehberde gördüğüm Burcu'nun ismiyle hemen aramaya bastım. Şu an yanıma ilk gelebilecek kişi oydu. Birkaç çalıştan sonra Burcu'nun telefonu açmasıyla hızla konuşmaya başladım.

"Burcu... çok... çok kötü bir şey oldu." Tekrar hıçkırıklara boğulmuştum.

"Serap ne oldu? Korkutma beni. Nerdesin?"

"Omar'ı vurdu... Can... Omar'ı vurdu. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ameliyata aldılar. Eğer o ölürse ben... yaşayamam Burcu. Lütfen gel. Lütfen." Her bir kelimemle ağlamam daha da artıyordu.

"Ne! Vurdu mu? İnanamıyorum. Tamam hemen geliyorum sakin ol tamam mı? Hiçbir şey olmayacak. Hangi hastanedesin?"

———— ❧ ————

Burcu'nun gelmesiyle hızla ona sarılmamın ardından olanların hepsini bir bir anlattım. Duydukları karşısında dehşete düşmüştü.

"Umarım o Can hapislerde çürür. Bu kadar ileri gidebileceğini tahmin etmemiştim."

"Ben de. Görmeliydin Burcu. Bakışlarında çok büyük bir kin ve nefret duygusu vardı. Nasıl bu kadar dolduğunu anlayamıyorum."

"Omar'ın ailesine haber verdin mi?" Burcu'nun bu sorusuyla ailesinin vereceği tepki gözümde canlanmış ve korkum daha da artmıştı.

"Hayır."

"Aşağıda bir sürü gazeteci var. Olanları duymuşlar. Yarına kalmaz haber Dubai'ye kadar gider. Biliyorum kolay değil ama ilk önce senden duymaları daha doğru olur."

Burcu'ya hak vererek ailesine haber vermeleri için Omar'ın adamlarını arayıp durumu anlattım. Yine Burcu'nun ısrarıyla ablamı da arayarak olanları haber vermiştim. Hepsi ilk uçakla buraya geleceklerdi.

Zor geçen üç saatin ardından ameliyathaneden dışarı çıkan bir hemşireyi görmemle telaşlanarak onun yanına gittim.

"Durumu nasıl? Ne zaman bitecek?"

"Doktorlar işleri bittiğinde size gerekli bilgiyi verecekler." Hemşire sorum karşısında bir an bile duraklamadan hızla cevap vererek oradan uzaklaştı. Şu an içeride Omar ölümle boğuşurken burada elim kolum bağlı bir halde beklemek öylesine kötü bir histi ki çıldıracak gibi hissediyordum. Aklımda olabilecek en kötü ihtimalleri canlandırmaya başlamıştım. Eğer o kapıdan çıktıklarında bana Omar'ın ölüm haberini verirlerse o geri dönüşü olmayan gerçekle nasıl baş ederdim diye düşündüm. Öylesine bir acıyla nasıl yaşayabilirdim? Eğer buradan gözlerimin önünden Omarın beyaz örtülere sarılı ölü bedenini geçirirlerse nasıl ayakta kalabilirdim? Benim için hayatını önüme seren, benim uğruma ölen bir adamın arkasından bir daha nasıl hayattan zevk alabilirdim? Nasıl nefes alabilirdim? Hakkım olmayan mutluluğu nasıl isteyebilirdim?

Yarım saat sonra yanımıza gelen doktoru az sonra duyacaklarımın korkusu içinde Burcu'nun elini tutarak dinlemeye başladım.

"Ameliyat başarılı geçti. Şanslıyız ki kurşun iç organ-

ları sıyırarak karın boşluğuna gelmiş. Eğer bir santimetre daha oynama olsaydı organlarına büyük bir zarar verebilirdi. Birazdan yoğun bakıma alacağız. Kendine gelmesi uzun sürebilir. İç kanama ihtimaline karşı 24 saat boyunca takip edeceğiz. Tekrar geçmiş olsun."

Doktorun dedikleriyle bu sefer mutluluktan ağlayarak Burcu'ya sarıldım. "Yaşıyor Allah'ım yaşıyor. Çok şükür."

"Ben sana demiştim. Hiçbir şey olmayacak demiştim," dedi Burcu sırtımı sıvazlayarak.

Omar'ın yoğun bakıma alınmasıyla birlikte içeri sokulmasak da onu cam duvarın ardından makinalara bağlı bir halde yatarken izleyebiliyordum. Ablama haber vermemden yaklaşık beş saat sonra annem, babam, kardeşim, ablam ve eniştem hepsi hastaneye varmışlardı. Onlara Can'ın tecavüz girişiminde bulunduğundan bahsedememiştim. Eğer babam böyle bir şey olduğunu duyarsa cinnet geçirirdi. Onlara Can ve Omar'ın işle ilgili bir anlaşmazlığından dolayı Can'ın böyle bir şey yaptığını söylemiştim.

Adamları otele gelerek Omar'ın durumunu öğrenmiş ve daha önceden görmediğim bir sürü koruma Omar'ın olduğu katta güvenliği sağlamaya gelmişlerdi. Adamlardan birinin verdiği bilgiye göre Omar'ın ailesi yaklaşık iki saat sonra İstanbul'a iniş yapacaklardı. Onlara ne diyeceğimi, nasıl açıklama yapacağımı bilmiyordum. Deliye dönmüş olmalılardı. Henüz Omar'ın ameliyattan çıktığından bile haberleri yoktu. Üstelik Omar hâlâ uyanmamıştı.

"Serap hadi kızım Burcu'yla gidip bir şeyler yiyin. Çok yoruldun. Midene bir şey girsin." Annemin yanıma gelerek söylediklerini Burcu koluma girerek destekledi.

"Evet Serap bak artık o iyi. Eminim şu an ayılmış olsa kendine bakmadığın için o da sana kızardı." Burcu'nun söylediği sözler tam da şu an canımın sıkıldığı konuyu dile getirmişti.

"Ama ayılmadı işte. Hâlâ ayılmadı. Şimdiye kadar ayılması gerekmiyor muydu?" Bakışlarım cam duvar ardındaki Omar'ın bedenine gitti. Onu öylece yatarken hareketsiz görmeye dayanamıyordum. Sanki yıllarca görmemiş kadar özlemiştim. Bu sabahki o hayat dolu halini, hatta beni utandırmasını bile özlemiştim. Tam da bu sırada Omar'ın elinin kıpırdadığını görmemle heyecanlanarak hemşirelere seslendim.

"Uyanıyor! O uyanıyor. Hemşire! Eli kıpırdadı. Kendine geliyor."

"Lütfen içeri girmeyin," dedi hemşirelerden biri odaya girmeden önce.

Hepimizin bakışları Omar'a odaklanmıştı. Ağzını kıpırdatarak hemşireye bir şey demeye çalıştığını gördüm ama buradan ne dediği duyulmuyordu. Gözlerini hafifçe aralamıştı ve başını kaldıramadığı için sadece tavanı ve yanında kontroller yapan hemşireyi görebiliyordu. Hemşire birkaç dakika sonra dışarı çıktığında Omar'ın durumunu öğrenmek için hemen yanına gittik.

"Serap hanginiz?" dedi hemşire bana, ablama ve Burcu'ya bakarak.

"Benim."

"Hasta sizin adınızı sayıklıyor. Hastayı çok yormadan birkaç dakikalığına ziyaret edebilirsiniz." Hemşirenin sözlerine hemen başımı sallayarak, gerekli önlük, galoş gibi şeyleri giydikten, ellerimi dezenfe ettikten sonra derin bir nefes aldım ve içeri girdim. Yavaşça Omar'a yaklaşmaya

başladığım sırada Omar'ın fısıltıyla çıkan sesini duymam gözümden bir yaşın hızla süzülmesine neden olmuştu.

"Serap."

Hemen Omar'ın yanına gelip uzatmaya çalıştığı elini tutarak konuştum.

"Burdayım."

Hâlâ narkozun etkisinde olan yorgun masmavi gözleri zorlukla benimkileri buldu.

"Serap. Sen... iyi misin?" Şu haliyle bile hâlâ beni düşünmesinden dolayı ona olan hayranlığım daha da artmıştı.

"İyiyim." Sesim ağladığımı belli etmemek için zar zor çıkıyordu. "Beni düşünme. Güvendeyim. O tutuklandı. Ailem burada ve dışarıda bir sürü güvenlik var."

"Ben de iyiyim. Bak atlattım. Daha fazla üzülme." Sözleriyle birlikte elimi daha çok sıkmaya çalışıyordu ama güçsüzleşen elleri buna pek fazla izin vermiyordu.

"Beni çok korkuttun." Narkozun etkisine rağmen hafifçe tebessüm ettiğini gördüm.

"Çok mu korktun?" Gülmeme engel olamamıştım. Bu haliyle bile eski formundan hiçbir şey kaybetmemişti. Hâlâ benimle eğleniyordu. Tam ona cevap vereceğim sırada kapının açılmasıyla içeri giren hemşireye bakmak zorunda kaldım.

"Hastayı daha fazla yormayalım."

"Tamam geliyorum," dedim tekrar Omar'a dönmeden önce. "Çıkmam lazım. İyice dinlen. Yakında ailen de burada olacak. Hepimiz senin bir an önce iyileşmeni bekliyoruz." Sözlerimi gözleriyle onayladı ve tam gideceğim sırada elimi bırakmayarak ona bakmama neden oldu.

"Beni öpmeden mi gideceksin?" Omar'ın bu isteğine karşı gülümseyerek eğildim ve dudaklarımı onunkilerle buluşturdum. Kısa bir süre sonra geri çekilmemle Omar'ın içimi ısıtan o fısıltılı sözlerini duydum.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdim fısıltıyla. Ardından dışarıda beni bekleyen hemşirenin yanına gitmek üzere odadan uzaklaştım.

Omar'ı tekrar sağlıklı görmem huzurlu bir şekilde yemek yememi sağlamıştı. Burcu ile biz Omar'ın yattığı kata geldiğimizde annemler biraz hava almak için hastanenin kafeteryasına gitmek üzere ayrıldılar. Onlar ayrıldıktan birkaç dakika sonra asansörden Asma Hanım, Karim Bey ve Asma Hanım'ın kardeşi Sabah Hanım'ın yanı sıra tanımadığım birkaç adam ve kadın da inmiş bize doğru geliyorlardı. Telaşlı bir şekilde ilerleyen Asma Hanım yanıma vardığında öfke dolu bakışlarını bana yönelterek konuşmaya başladı.

"Oğlum nerede?"

"İçeride yatıyor. Durumu iyi."

"Senin yüzünden düştüğü hallere bak! Ona İstanbul'a gelmemesini en baştan söylemiştim. Oğlum senin yüzünden ölüyordu." Asma Hanım'ın öfke dolu sözlerine tek bir kelime edecek halde değildim. Ne diyebilirdim ki? Dedikleri bir bakıma doğruydu. Hele ki Can'ın Omar'ı benim yüzümden vurduğunu duysaydı Asma Hanım'ın neler diyebileceğini tahmin bile edemiyordum. Omar şu an benim yüzümden içeride yatıyordu.

"O iyileştiğinde seni yakınında istemiyorum. Anladın mı? Ondan uzak duracaksın!"

"Sözlerinize dikkat edin," diye atıldı Burcu arkamdan. Ben her ne kadar sussam da Burcu tam tersine böyle du-

rumlarda asla susmaz, her türlü lafını söylemekten çekinmezdi. "O oğlunuzun sözlüsü ve yakında eşi olacak. Buna alışsanız iyi edersiniz. Öyle uzak dur, demek kolay değil. Çocuk oyuncağı değil bu mesele."

"Burcu lütfen," dedim olayın büyümemesi için.

"Ay ne lütfen? Hayret bir şey." Burcu, Asma Hanım ve diğerlerine kötü kötü bakarak oradan uzaklaştı. Asma Hanım Burcu'nun bu çıkışı karşısında şaşırmış ve susmuştu.

Ortamın durulmasından birkaç saat sonra annemlerin dinlenmesi için onları eve götürmek üzere yola çıktık. Eve vardıklarında Omar'ın karşı dairesinde yaşadığım gerçeğini öğreneceklerdi. Babamın vereceği tepkiden korkar bir halde eve varmadan önce arabada onlara alıştıra alıştıra durumu anlatmaya başladım.

"Ben de dün yeni evime taşınmıştım. Size söylemeye fırsat bulamadım biliyorum. Şöyle ki Omar'ı vuran kişi önceden tehdit ediyormuş ve Omar da bana zarar verir diye –yani sonuçta Omar'ın sözlüsüyüm, herkes biliyor– kaldığı evin karşı dairesini bana aldı. Tamamen güvenlik açısından." Kesinlikle yalan söylemek konusunda Omar ile yarışırdım. Gerçi dediklerim bir bakıma doğruydu.

"Omar'ın karşı dairesinde öyle mi?" Babamın bu fırtına öncesi sessizliğinden korkarak başımı salladım.

"Ne kadar düşünceli değil mi babacığım? Serap'ımız güvende olsun diye gözünün önünden ayırmıyor. Artık hiç gözün arkada kalmaz." Ablam hemen araya girerek ortamı yumuşatmaya çalışmıştı.

"Kızım bu böyle olmaz. Ateşle barut aynı çatı altında durmaz." İşte babamın klasik lafı da gelmişti. "Sizin evli-

lik işlemlerinizi bir an önce hızlandırmamız lazım. Yoksa benim aklım sende kalır. Bu süre içinde de kapını her gece iyice kitle."

Babamı onaylayarak dinlenmeleri için onları evde bırakıp tekrar hasteneye, Omar'ın yanına gittim. Bana da kalıp dinlenmem için ısrar etseler de Omar hastanede yatarken bu benim için imkânsızdı.

Geçen iki günün ardından Omar'ın iç kanama tehlikesi geçmiş ve artık hastanede yapılacak bir şey kalmadığı için evine taburcu edilmişti. Asma Hanım benim karşı dairede yaşadığımı duyduğunda deliye dönse de Omar'ın yanında sanki bu hiç de sorun değilmiş gibi davranıyordu. Şimdi Asma Hanım'ın sözde neden o kadar iyi davrandığını daha iyi anlıyordum. Hepsi Omar'a iyi görünmek içindi. Arkamdan kurdukları planları düşünmek bile istemiyordum. Omar'ı yatağına yatırdıktan sonra Asma Hanım bir an önce gitmem için gözümün içine bakıyordu. Omar'ın yanında durduğum her dakika içten içe sinirden kudurduğunu anlayabiliyordum.

"Sizinle konuşmak istediğim bir şey var." Omar'ın söylediği bu sözle odada bulunan Asma Hanım, Sabah Hanım ve ben ona baktık.

"Yalnız amcam ve Serap'ın annesi ile babasının da burada olmasını istiyorum. Onları çağırabilir misin teyze?" Sabah Hanım bu isteğin üzerine Omar'ı onaylayarak odadan çıktı. Asma Hanım yatağın bir ucunda otururken ben yatağın başındaki sandalyeye oturmuştum, ikimiz de merakla bekliyorduk. Biraz sonra içeride oturan annemlerin odaya girmesiyle herkesin dikkati Omar'a yöneldi.

"Biliyorum belki şimdi bunu konuşmanın sırası değil.

Fakat artık daha fazla beklemenin manası yok diye düşünüyorum." Omar'ın sözlerinin nereye gittiğini anlamaya çalışıyordum. Birkaç saniye durup bakışlarını benimkilerle buluşturdu ve konuşmaya devam etti. "Bu son yaşadığımız olay hayatın ne kadar basit ve bir anda son bulabileceğini gösterdi bana. Tüm o güzel şeyleri yarım bırakarak gitmek istemiyorum." Babama baktı. "Eğer sizin de izniniz olursa ailemde buradayken toparlanıp ayağa kalkar kalkmaz nişanımızın yapılmasını istiyorum. Hemen hazırlıklara başlayabiliriz. Öyle çok fazla teferruata gerek yok. Bir-iki ay sonra da düğünümüzü yaparız. Eğer kabul ederseniz işinde en iyi olan organizatörlerle görüşmeyi başlatacağım."

Omar'ın dedikleri karşısında şaşkınlığımı gizleyemeyen bakışlarla bir Omar'a bir babama baktım.

"Eğer sizler için sorun yoksa..." dedi babam Asma Hanım ve Omar'ın amcasına bakarak, "bizim için uygundur."

Bakışlar Asma Hanım'a çevrildiğinde Asma Hanım bozuntuya vermemeye çalışarak söyleceklerini toparladı ve söz girdi.

"Siz nasıl istiyorsanız," dedi bir bana bir Omar'a bakarak "bize uymak düşer oğlum. Yeter ki sen iyi ol, iyileş. Evlenip yuva kurmanızı çok isteriz." Daha birkaç gün önce hastanede Omar'dan uzak durmamı isteyen kadın şimdi iyilik meleğini oynar bir halde evlenmemizi çok istediğini söylüyordu. Resmen ikili oynuyordu. Ama beni şu anda heyecanlandıran ve kafamı meşgul eden asıl konu Omar'la birkaç ay sonra evleneceğimiz gerçeğiydi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Herkesin bu güzel haberle birlikte içeri geçmesinin ardından Omar'la odada başbaşa kalmıştık. Yatağın yanındaki sandalyeden kalkarak Omar'ın yatağına oturdum. Ona hayretle bakan yüzüme anlamlı bir şekilde gülümsüyordu.

"İki ay mı? Çıldırmış olmalısın," dedim gülmeme engel olamayarak.

"Sebebi sensin," dedi gülerek. Sözleri gözlerimi devirmeme neden olmuştu.

"Ama iki ay çok kısa bir süre. Onca hazırlığı nasıl yapacağız? Hem düğünle ilgili aramızda hiçbir şey konuşmadık. Nerede olacak? Nasıl olacak? Kimleri çağıracağız? Gelinlik, damatlık, davetiyeler..." Paniklemiş gözlerimi bana eğlenir bir ifadeyle bakan Omar'a çevirdim." Peki ya nişan onu ne ara yapacağız? Babam kesin mahçup olmamak için sesini çıkarmadı. Hayatta bu kadar kısa sürede nişanı yapamaz."

"Bunlar sorun değil. Ben yardım edebilirim. Hem zaten otelimiz nişan mekânı için hazır."

"Babam hayatta kabul etmez. Gerekirse borca girer

ama senden bir yardım istemez. Çok gururludur o." Omar elimi tutarak onun gözlerinin içine bakmamı sağladı.

"En azından bizim otelimizde olsun. Geri kalan tüm organizasyon masraflarını baban üstlenebilir. Hazırda mekân varken babanın başka bir yer için masraf yapmasını istemiyorum."

"Bunu babamla konuşurum," dedim ve gözlerim odanın muhteşem deniz manzarasına kaydı. Olayların bu kadar hızlı gelişmesi karşısında artık düşünemiyordum.

"Bizim de konuşmamız gereken bazı şeyler var." Omar'ın sözleriyle bakışlarımı tekrar manzaradan çekerek Omar'a yönelttim.

"Ne gibi?"

"Düğünü nerede yapacağımız ve balayına nereye gideceğimiz hakkında ve tabii konuyu daha da genişletirsek evlendiğimizde kaç çocuk yapacağımız ve benzeri şeylerden de konuşmamız gerekiyor." Omar'ın beni utandırmaya çalışan bu son sözlerine gözlerimi büyüterek cevapladım.

"Çocuk yapmak mı? Omar susar mısın lüfen."

"Ne yani yapmayacak mıyız?" dedi Omar kızaran yanaklarıma gülerek bakıp. "Neden utanıyorsun? Bazı çiftlerin bebek sahibi olması biraz zor olsa da aslında yapması çok kolay. Yani neticede bir kadın ve bir erkeğin tutkulu birle..."

"Keser misin şunu?" dedim utanarak. "Tüm detayları anlatmaya başlamayacaksın değil mi?"

"Bir şey demedim," dedi ellerini teslim olmuş bir şekilde kaldırarak." Savunmasız bir hastaya karşı bağırman hiç hoş değil. Hiç yakıştıramadım sana," dedi zorlukla saklamaya çalıştığı gülümsemesiyle.

"Sana diyecek kelime bulamıyorum." Omar'la baş et-

mek imkânsızdı. Onun kadar zeki bir insana laf yetiştirmek akıl karı değildi. "Ben içeri gidiyorum. Bence dinlenmelisin," dedim ayağa kalkıp kapıya yönelmeden önce. Tam kapıdan çıkacağım sırada Omar sözleriyle tekrar ona dönmeme neden olmuştu.

"Çok düşüncelisin hayatım sağol," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

———— ✠ ————

Geçen on beş günün ardından Omar'ın yoğun güvenlik tedbirleri altında işe gitmeye başlamıştım. En son işe gitmemden bu yana o kadar çok şey değişmişti ki insanlar beni gördüklerinde bana nasıl hitap edeceklerini şaşırmış bir halde hem hayırlı olsun hem de geçmiş olsun dileklerini aynı anda dile getiriyorlardı. Artık bana karşı eskisiden çok daha mesafeli ve resmi davranmaya başlamışlardı.

Çok daha fazla itibar göstermelerine karşı bazılarının tavırlarından kıskançlıklarını görebiliyordum. Gizlice fısıldaşmalarını ve bana karşı patronu kandırdın der gibi bakan suçlayıcı bakışlarını fark edebiliyordum. Ama nasıl bakarlarsa baksınlar, arkamdan nasıl dedikodumu yaparlarsa yapsınlar hiç umrumda değildi. Çünkü ben gerçeği biliyordum ve bu gerçek Omar'ı onun sahip oldukları dışında sadece Omar olduğu için sevdiğimdi.

Omar her ne kadar ayaklanmış ve hiçbir şeyi yokmuş gibi etrafta dolanıp dursa da işleri şimdilik evindeki ofisinden götürüyordu.

Bana da işe gitmemem için ısrar etse de ben onu dinlemeyip biriken işlerimin başına dönmeyi tercih etmiştim. Yarın yapılacak olan nişan alışverişi için annem ve babam burada kalmış ama ablam ve eniştem kardeşimin okulu

olduğu için nişana kadar onunla birlikte Ankara'ya geri dönmüşlerdi. Zaten çok fazla yoğun olacağım için elimden geldiğince işlerime ağırlık vererek ilerideki günlerde uğraşmamak için işleri en aza indirmeye çalışıyordum.

Odamda kendimi işe kaptırdığım sırada kapının açılmasıyla Burcu içeriye büyük bir neşeyle girip elini bana uzanttığında parlayan tek taşı görmem ikimizin de küçük çaplı bir sevinç çığlığı atmasına neden olmuştu.

"Bu gördüğüm şey... Burcu?" dedim soran gözlerle Burcu'nun gülen yüzüne bakarak.

"Evet!" Burcu'nun sevinçle bağırması neredeyse ofisin dışından duyulacak gibiydi. "Kerem bana evlilik teklifi etti. O kadar romantikti ki! Gerçi seninki kadar romantik olması imkânsız ama..." Bir an için yüzüğüme bakıp Omar'ın bunu taktığındaki o romantik dakikaları aklıma getirdim.

"Nasıldı? Hadi çatlatma anlat. Hepsini duymak istiyorum," dedim ona oturması için sandalyeyi göstererek.

———— ♔ ————

Çaylarımızı içerken Burcu'nun anlattığı o romantik, Kerem'den beklenmeyecek serenat dolu evlilik teklifini öğrenmemin ardından konu Omar'la benim nişanımıza gelmişti.

"Yalnız Kerem'le bir anlaşma yaptık. Sizin evliliğiniz üzerine bir sene geçmeden nişan, düğün yok. Herkes sizin düğününüzü konuşurken araya girmek istemiyoruz."

"Bize bakmayın. Hiç sorun olmaz," dedim hemen.

"Biz kararımızı verdik bile. Hem sen onu bunu bırakta yarınki nişan alışverişi için heyecanlı mısın? Malum müstakbel cadı kaynananla birlikte alışveriş yapmak çok da kolay olmasa gerek. Gerçi bir ters yapsın Reyhan tey-

zeyle ben hakkından geliriz. Şaka falan ama Allah'tan annen İngilizce bilmiyor yoksa yanmıştık."

"Ben de o yüzden rahatım. Yani Asma Hanım'ın ters bir laf ettiğini düşünsene. Annem anlasaydı işin içinden çıkamazdık."

"Merak etme canım yarın ben Asma cadısının diyeceği lafları övgü dolu sözlerle translate yapacağım Reyhan teyzeme." Burcu'nun sözleri ikimizi de güldürmüştü.

—— ✠ ——

Yoğun başlayan alışveriş gününe yine Omar'ın korumalarıyla birlikte çıkmıştık. Artık nereye gitsek o iri yarı adamlar her daim peşimize takılır olmuştu. Annem, Asma Hanım, Burcu ve Omar ile çıktığımız alışverişte öncelikli olarak takıları seçmeye Kapalıçarşı'ya gittik.

"Buraya bayılıyorum," dedi Omar Kapalıçarşı'nın içine adım atar atmaz. "Çok farklı bir atmosfer."

Bu sırada Asma Hanım da gayet güler yüzlü bir şekilde oğluna başını sallayarak onay verdi.

"Ne diyor kızım?" Annemin sorusu üzerine Burcu anneme konuşulanları sessizce çevirmeye başladı.

Bu sırada rehberlik yaparken turistleri sık sık alışveriş yapmak için getirdiğim kuyumcu dükkânını görmemle Omar'a döndüm. "Buradan başlayabiliriz. Sahibi Engin Bey'i tanırım. Bizi gördüğüne çok sevinecek," dedim gülerek.

Hep beraber girdiğimiz dükkânda Engin Bey bizi görmesiyle meşhur Türk misafirperverliğini Omar'a göstermekten çekinmeyerek bize hemen çay ısmarlayıp sohbet etmeye başladı.

Her biri birbirinden güzel o kadar çok çeşit takı vardı ki seçmekte oldukça kararsız kalıyordum.

Sonunda takıları seçmeyi tamamladıktan sonra annem ve Asma Hanım için Kapalıçarşı'da bir süre gezdik. Artık yorulduğumuzu hissettiğimizde elbise seçmek için Nişantaşı'ndaki ünlü moda evlerinden birine gitmek üzere yola çıktık. Yol, annemle Asma Hanım'ın karşılıklı sessiz bakışmaları, Burcu ile Omar'ın Kerem ve Burcu'nun gelecek planları hakkında konuşmalarıyla geçmesinin ardından daha önce hiç gitmediğim moda evinin önüne geldik. Arabadan çıktığımız sırada Asma Hanım yüzünden yorgunluk akan bir ifadeyle konuşmaya başladı.

"Sanırım biraz tansiyonum düştü. Açlıktan olsa gerek. Burada bir şeyler yiyebileceğimiz bir yer var mı?"

Alışveriş telaşından ne Omar'ın ne de benim aklıma yemek gelmişti. Saat çoktan biri geçmişti ve sabahtan beri alışverişten dolayı hiçbir şey yememiştik. Ama işin garibi nişan heyecanından olsa gerek hiç aç değildim.

"Gerçekten bir şeyler yesek iyi olur," dedi annem Burcu'nun, Asma Hanım'ın dediklerini ona çevirmesinin ardından.

Omar bu sırada elimi kavrayarak "Sen de acıktın mı?" diye sordu. Asma Hanım'a baktığımda içten içe çıldırdığını hissedebiliyordum. Daha bu iyi anne rolüne ne kadar devam edecek diye merak etmiyor değildim doğrusu.

"Hayır ben hiç aç değilim."

"Pekâlâ o zaman isterseniz siz moda evine önden gidin. Biz de hemen sokağın başındaki restorana gidelim," dedi Burcu araya girerek. "Çok güvenilir ve şık bir restorandır," diye ekledi Omar'ın hassas noktasını dile getirip aklı kalmaması için.

"Yine de yanınızda korumalar bulunsun." Omar sözleri ardından adamlarına Arapça bir şeyler söyleyerek adam-

ların annemlerin arkasına geçmesini sağladı. Burcu, annemlerle birlikte restorana gitmek üzere bizden ayrıldıktan sonra moda evine giriş yaptık. Etrafta cansız mankenler tarafından taşınan birbirinden şık, rengarenk gece kıyafetleriyle süslü, oldukça zarif bir yerdi burası. Moda evi çalışanlarından adının Kemal olduğunu söyleyen leopar desenli pantolonu ve oldukça sıradışı bir model içindeki röfleli saçlara sahip kişi bizimle fazlasıyla ilgilenmeye başlamıştı. Daha doğrusu benden çok Omar'la ilgilenir gibiydi. Moda evinin en söz sahibi yetkilisi olduğu belli olan sarışın bir bayan ise yanımıza gelerek bize moda evi hakkında genel bilgiler vermeye başlamıştı.

"Buradaki her kıyafet ünlü modacımızın diktiği ve ikinci bir benzerini bulamayacağınız özel tasarımlardır."

Kadının sözlerini hemen başımla onayladım. Ben hâlâ Türkiye'nin en ünlü modacısının moda evinde olduğuma inanamazken bu kıyafetlerin özel tasarım olması konusunda en ufak bir şüphem yoktu.

"İsterseniz mankenlerin üzerinden elbiselere birlikte bakabiliriz. Beğendiğiniz olursa Kemal denemeniz için hemen getirir."

"Ah tabii ki," dedi Kemal direk Omar'ın gözlerinin içine imâlı bir bakış atarak. Omar'a baktığımda Kemal'e karşı kibarca gülümsediğini gördüm ama Kemal arkasını döndüğü anda kenara sıkışmış çaresiz ve dehşete düşmüş bakışlarla bana bakmıştı ki bu durum karşısında gülmeme zor engel olmuştum.

Birkaç elbiseyi beğenmemin ardından sırayla denemek üzere kabine girdim. İlk olarak giydiğim kırık beyaz, önü altın rengi taşlarla bezeli, sırt dekoltesi ve yırtmacı olan elbise, Omar tarafından direk diskalifiye edilmişti. Daha

ben kabinden çıkar çıkmaz. Gözleri yerinden çıkacak gibi olmuştu.

"Hayatta olmaz."

"Ama neden?" dedim çocuk gibi moralim bozularak. Sözlerim üzerine Omar etrafı kolaçan ettikten ve Kemal ile diğer kadının etrafta olmadığını anladıktan sonra hızla yanıma geldi.

"Sen beni katil mi edeceksin," diye fısıldadı kulağıma. Bu sırada yırtmacın açıkta bıraktığı bacağım üzerine parmaklarının dokunuşunu hissettim. Genelde kavga halinde söylenen sert bir cümle olan "sen beni katil mi edeceksin" sözünü o kadar yumuşak söylemişti ki daha çok iltifat ediyor gibiydi. Bacağımda gezinmeye başlayan elini hızla üzerimden çekerek zorlukla kendimi ellerinden kurtarıp kabinin içine kaçtım. Belki de yırtmaçlı bir elbise gerçekten de uygun olmazdı. Yoksa nişanda gece boyunca Omar'ın tacizlerinden kaçmak zorunda kalacaktım.

Elbiseyi çıkarmamın ardından bu sefer üzerime dore rengi askıları olan, kırmızı, balık model bir elbise giydim. Fakat elbisenin fermuarı sırtımın yarısında takılıp kaldı. Ben elimin arkaya gittiği kadar fermuarı hareket ettirmeye çalışsam da bir türlü fermuar yerinden oynamıyordu. Bu şekilde imkânı yok Omar'ın karşısına çıkamazdım. Fermuar kapanmadığı için sırtımın yarısından fazlası açıktaydı ve göğüs kısmından bollaşarak tüm vücudumu ortaya seriyordu.

Aksi gibi yanımızdan bir an olsun ayrılmayan yetkili kadın elbise denemeye girdiğimden beri ortada yoktu. Her şeyi geçtim koskoca moda evinde başka kadın çalışan nasıl olmazdı ki? Kemal dahil herkes bizi Omar'la başbaşa bırakmıştı.

"Serap? Her şey yolunda mı?" Omar'ın dışarıdan gelen meraklı sorusuna karşı artık pes etmeye karar verdim.

"Hayır. Fermuar takıldı. Çıkartamıyorum."

"Gelip yardım etmemi ister misin?" Omar'ın bu sorusu karşısında içimden "Evet, o sorunu sorarken çapkınca gülümsediğini adım gibi bilmesem neden olmasın?" desem de kısa bir sessizliğin ardından "Evet, lütfen," diyerek kapıyı açtım. Sırt dekoltemden göğüslerimin görünmemesi için üst kısımdan elbisemi tutmaya çalıştım. Omar beni görmesiyle tekrar etrafı kolaçan edip yavaşça kabinin içine girdi ve arkamdan kapıyı kilitledi. Allah'tan kabin o sıradan mağazalardaki gibi dar değildi. Fakat buradaki kabinin dört bir yanı rezilliğimizi gözler önüne seren aynalarla doluydu.

Fermuarı açması için arkamı ona döndüğümde nefesinin hızlandığını fark edebiliyordum. Fermuarımı açmaya çalışırken bakışlarım aynadan onun yansımasına gitti.

"Hadi açsana," dedim sessizce. Sözlerim karşısında bakışlarını aynadan benimkilerle buluşturdu.

"Olmuyor. Açamıyorum. Sıkışmış," diye karşılık verdi kaşlarını çatarak. Sözlerini bitirdiğinde bakışları vücudumun aynadaki yansımasına kaymıştı.

"Beni izlemeye mi geldin, fermuarımı açmaya mı?" diye tersledim hemen. Omar tam cevap vereceği sırada dışarıdan gelen topuklu sesleri ardından annem, Asma Hanım ve Burcu'nun yaklaşan konuşmalarını duymamız, tekrar aynı anda Omar'la bakışlarımızın aynada ama bu sefer dehşete düşmüş bir halde birbiriyle buluşmasına neden olmuştu. Omar Arapça bir küfür savurmasının ardından refleks olarak sessiz olmam için eliyle ağzımı kapattı.

"Serap Hanım kabinlerden birinde elbiseleri deniyor. Omar Bey de buralarda bir yerde olmalı. Beklerken ne arzu edersiniz? Kayve, çay?" dışarıdan duyduğum Kemal'in sesiyle birlikte Burcu'nun Asma Hanım'a İngilizce çeviri yaptığını duydum. Birkaç dakika sessizliğin ardından Burcu "Üç Türk kahvesi alalım o zaman," diyerek Kemal'in oradan uzaklaşmasını sağladı.

"Serap? Orda mısın?" Burcu'nun İngilizce seslenmesiyle birlikte şimdi ne yapacağız bakışıyla Omar'a baktım.

"Sakin ol. Sadece normal cevap ver." Omar kulağıma fısıldamasıyla birlikte elini ağzımdan çekerek beklemeye başladı. Sesimi toparlayarak konuşmaya başladım.

"Buradayım. Şu an bir elbise deniyorum."

"Hadi çabuk ol merak ediyoruz."

"Omar nerede?" Asma Hanım'ın bu sorusuyla tekrar telaşlı bakışlarla Omar'a baktım.

"Şimdi ne diyeceğim?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum. Dışarı çıktı de. İş görüşmesi yapıyor gibi bir şey diyebilirsin." Omar'ın panik içindeki fısıldamalarına kafamı sallayarak konuşmaya başladım.

"Omar... Omar şey telefon geldi de ona. İş görüşmesi. Dışarı çıktı. Birazdan gelir." İşte şimdi kesin bir şeyler olduğunu anlamışlardı. Kesinlikle yalan söylemeyi beceremiyordum. Omar bile cevabım karşısında gözlerini kapatarak az sonra söylenecekleri beklemeye başlamıştı.

"Öyle mi Serap? Tamam biz o zaman kahvelerimizi içmek üzere hemen şuradaki koltuklara geçelim. Sen de giydikten sonra oraya gelirsin olur mu?" Burcu'nun Omar'ın yanımda olduğunu anladığına adım gibi emindim ama görünüşe bakılırsa anneler bu durumu anlayamamıştı.

"Tamam canım ben giyindikten sonra göstermek için

gelirim," dedim paniklemiş halimi sesime yansıtmamaya çalışarak.

Herkesin gittiğini anladığımızda ikimiz de derin bir nefes verdik.

"Az kalsın yakalanıyorduk," dedim Omar'a dönerek.

"Hadi arkanı dönde bir an evvel halledelim şu işi."

"Tamam," dedim arkamı dönerek. Omar'ın elleri sırtıma dokundukça bakışlarım aynadan onun yansımasına kayıyordu. Fermuarı açmakta ne kadar zorlandığını görebiliyordum.

"Hadi çabuk ol," dedim telaşlanarak.

"Biraz sabredemez misin? Deniyorum." Bu sırada fermuarın sırtıma batması küçük çaplı bir çığlık atmama neden olmuştu.

"Sessiz ol. Yakalanmamızı mı istiyorsun?"

"Yavaş olamaz mısın? Canımı acıttın."

"Tamam özür dilerim. Ama beni heyecanlandıran sensin." Omar'ın bu sözleri ardından fermuarın aniden açılması derin bir oh çekmeme neden olmuştu. Bir an elbisenin içinden hiç çıkamayacağımı zannetmiştim.

"Oh çok şükür oldu," dedi Omar sırtını duvara yaslayarak.

"Tamam artık çıkabilirsin," dedim Omar'ın hâlâ durmuş elbiseyi çıkarmamı bekleyen bakışlarına karşı.

"Beni kullanıp atıyor musun? En azından teşekkür etseydin."

"Teşekkür ederim ama artık çıkman lazım. Yakalanalım mı?" Omar ihanete uğramış bakışlarla bana bakarak kapıya yöneldi.

"Kirlenmiş ve kullanılmış hissediyorum." Gülerek söylediği sözleri ardından kapıyı hafifçe açıp etrafa göz attık-

"Serap Hanım kabinlerden birinde elbiseleri deniyor. Omar Bey de buralarda bir yerde olmalı. Beklerken ne arzu edersiniz? Kayve, çay?" dışarıdan duyduğum Kemal'in sesiyle birlikte Burcu'nun Asma Hanım'a İngilizce çeviri yaptığını duydum. Birkaç dakika sessizliğin ardından Burcu "Üç Türk kahvesi alalım o zaman," diyerek Kemal'in oradan uzaklaşmasını sağladı.

"Serap? Orda mısın?" Burcu'nun İngilizce seslenmesiyle birlikte şimdi ne yapacağız bakışıyla Omar'a baktım.

"Sakin ol. Sadece normal cevap ver." Omar kulağıma fısıldamasıyla birlikte elini ağzımdan çekerek beklemeye başladı. Sesimi toparlayarak konuşmaya başladım.

"Buradayım. Şu an bir elbise deniyorum."

"Hadi çabuk ol merak ediyoruz."

"Omar nerede?" Asma Hanım'ın bu sorusuyla tekrar telaşlı bakışlarla Omar'a baktım.

"Şimdi ne diyeceğim?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum. Dışarı çıktı de. İş görüşmesi yapıyor gibi bir şey diyebilirsin." Omar'ın panik içindeki fısıldamalarına kafamı sallayarak konuşmaya başladım.

"Omar... Omar şey telefon geldi de ona. İş görüşmesi. Dışarı çıktı. Birazdan gelir." İşte şimdi kesin bir şeyler olduğunu anlamışlardı. Kesinlikle yalan söylemeyi beceremiyordum. Omar bile cevabım karşısında gözlerini kapatarak az sonra söylenecekleri beklemeye başlamıştı.

"Öyle mi Serap? Tamam biz o zaman kahvelerimizi içmek üzere hemen şuradaki koltuklara geçelim. Sen de giydikten sonra oraya gelirsin olur mu?" Burcu'nun Omar'ın yanımda olduğunu anladığına adım gibi emindim ama görünüşe bakılırsa anneler bu durumu anlayamamıştı.

"Tamam canım ben giyindikten sonra göstermek için

gelirim," dedim paniklemiş halimi sesime yansıtmamaya çalışarak.

Herkesin gittiğini anladığımızda ikimiz de derin bir nefes verdik.

"Az kalsın yakalanıyorduk," dedim Omar'a dönerek.

"Hadi arkanı dönde bir an evvel halledelim şu işi."

"Tamam," dedim arkamı dönerek. Omar'ın elleri sırtıma dokundukça bakışlarım aynadan onun yansımasına kayıyordu. Fermuarı açmakta ne kadar zorlandığını görebiliyordum.

"Hadi çabuk ol," dedim telaşlanarak.

"Biraz sabredemez misin? Deniyorum." Bu sırada fermuarın sırtıma batması küçük çaplı bir çığlık atmama neden olmuştu.

"Sessiz ol. Yakalanmamızı mı istiyorsun?"

"Yavaş olamaz mısın? Canımı acıttın."

"Tamam özür dilerim. Ama beni heyecanlandıran sensin." Omar'ın bu sözleri ardından fermuarın aniden açılması derin bir oh çekmeme neden olmuştu. Bir an elbisenin içinden hiç çıkamayacağımı zannetmiştim.

"Oh çok şükür oldu," dedi Omar sırtını duvara yaslayarak.

"Tamam artık çıkabilirsin," dedim Omar'ın hâlâ durmuş elbiseyi çıkarmamı bekleyen bakışlarına karşı.

"Beni kullanıp atıyor musun? En azından teşekkür etseydin."

"Teşekkür ederim ama artık çıkman lazım. Yakalanalım mı?" Omar ihanete uğramış bakışlarla bana bakarak kapıya yöneldi.

"Kirlenmiş ve kullanılmış hissediyorum." Gülerek söylediği sözleri ardından kapıyı hafifçe açıp etrafa göz attık-

tan sonra dışarı çıkarak arkamdan kapıyı kapattı. Birkaç dakika sonra giydiğim lacivert bir elbise ile kabinden çıktım. Elbisenin sırtı transparan fakat ince bir şekilde siyah safir taşlarla süslenmiş, yine aynı şekilde ön kısmı da detaylı bir şekilde taşlarla işlenmişti.

Omar beni gördüğü anda dili tutulmuş bir şekilde bana bakmaya başladı.

"Nasıl?" dedim utanarak.

"Nefes kesici."

"Yeterince nefesiniz kesilmedi mi?" Bir anda İngilizce konuşarak ortaya çıkan Kemal'i gördüğümde korkudan olduğum yerde sıçradım.

"Anlamadım," diye lafa girdi Omar.

"Az önce diyorum. Kabinde hani." Kemal kabini işaret eden bakışlarıyla birlikte söylediği bu sözler karşısında panikleyerek bir kabine bir Kemal'e baktım." Her şeyi duydum. Ee tabii gençsiniz. Kanınız kaynıyor falan ama burası da halka açık yer tabii."

"Ne demek istiyorsun sen? Dediklerini kulağın duyuyor mu?" Omar sert sözleriyle bir adım Kemal'e doğru ilerleyince Kemal hemen lafa atıldı.

"Diyorum ki 'Arkanı dön halledelim şu işi. Hadi çabuk ol, ah, yavaş olamaz mısın? Beni heyecanlandıran sensin.'" Kemal'in söylediği sözlere bakacak olursak gerçekten dışarıdan birinin duyduğunda çok farklı şeyler düşünebileceği türde sözlerdi bunlar ama işin aslı o kadar farklıydı ki bunu Kemal'e nasıl anlatabilirdik ki?

"Düşündüğün gibi bir şey değil. Benim fermuarım sıkışmıştı, Omar da sadece yardım ediyordu," diyerek savunmaya geçtim.

"Ciddi misin? Buna kim inanır? Koskaca moda evinin

adı sizin yüzünüzden kötüye mi çıksın? Hem içeride birbirinden sevimli anneleriniz evlatlarının yaramazlık yaptığını duyarsa çok üzülmez mi?"

Omar tam bu sırada hızla cüzdanından çıkardığı bir 100 euro'yu Kemal'in eline sıkıştırdı.

"Tamam al şunu uzaklaş. Hiçbir şey duymadın tamam mı? Yoksa sen beni değil ben seni yakarım emin ol. Anladın mı?" diye konuştu Kemal'e doğru sessizce. Kemal gayet net bir şekilde anlamış gibi başını salladı.

"Ay tamam, tamam duymadım bir şey. İçeri geçmez miydiniz? Aileleriniz de sizi bekliyor."

Adrenalin dolu geçen dakikaları Kemal vakasıyla birlikte atlattıktan sonra elbiseyi annelerimize ve Burcu'ya da göstermemizin ardından Omar, dudak uçuklatan fiyatı peşin bir şekilde ödeyerek elbiseyi satın almıştı. Uzun ve yorucu günün içerisinde ayakkabı, çanta gibi gerekli diğer şeyleri alarak Omar için elbiseme uyumlu lacivert kravatlı siyah bir takım elbise almış ve dinlenmek üzere evlerimizin yolunu tutmuştuk.

Herkes yorulduğundan arabada geçen sessiz dakikaları Omar bozmuştu.

"Dubai'de haberimizi yapmışlar." Telefonuna bakarak söylediği bu sözleri gayet sıradan bir şeymiş gibi dile getirmesi bir an için başka birinden bahsettiğini sanmamıza neden olmuştu. Birkaç saniye sonra Burcu olayın heyecanını ilk kavrayan kişi olarak lafa girdi.

"Ne? Ne demişler?"

"İki gün sonra Serap'la benim gerçekleşecek nişanımızdan bahsetmişler. Tüm Arap dünyası düğünümüzü sabırsızlıkla bekliyormuş ve en çok takip edilen yılın çif-

ti olmaya adaymışız." Omar bana bakarak çaktırmadan göz kırpmıştı. Ona baktığımda içimi huzur kaplayan bu duyguya sahip olmak için ne sevap işledim bilmiyordum ama gerçekten çok şanslıydım. Örnek gösterilen ve herkes tarafından takip edilen bir çift olmak çok güzel ve havalıydı. İki gün sonra karşımda duran bu yakışıklı adamla nişanlanacağıma hâlâ inanamıyordum. İçimi kaplayan heyecanın haddi hesabı yoktu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Eve gelen kuaför ve makyözler eşliğinde annem, ablam, Burcu, çok sevgili müstakbel kaynanam ve Omar'ın teyzesi ile nişan için hazırlıklarımızı yapıyorduk. Her birimiz için kuaförler dört bir yandan çalışıp bizi bu akşam başlayacak olan nişana yetiştirmeye çalışıyorlardı.

Ben kuaföre saçım için istediğim topuzu tarif ederken kapının çalmasıyla çalışanlardan biri kalkıp kapıyı açmak üzere odadan çıktı.

"Beklediğin biri var mıydı?" Burcu'nun sorusuna karşı başımı iki yana salladım.

"Hayır yoktu. Yani Omar'ın üvey annelerini çağırmayı düşündüm ama Asma Hanım hoş karşılamaz diye çağırmadım."

Ben sözlerimi bitirdiğimde içeri büyük bir edayla Khalida ve yanında tanımadığım bir kadın girerek bize gülümseyip Asma Hanım'ın yanına gittiler.

"Bunun burada ne işi var?" dedim sessizce Burcu'ya doğru. Annem Khalida'yı duyarsa her şey mahvolurdu.

"Kim bunlar?" Burcu'nun meraklı bakışlarına sessizce cevap verdim.

"Sana bahsettiğim Khalida işte bu." Khalida'yı tek bilen Burcu'ydu ve ilk duyduğunda ağzına gelen her türlü lafı Khalida'dan ve Omar'ın annesinden esirgememişti.

"Ne? Demek o aşifte bu. Dur ben bir ona ağzının payını vereyim." Bir anda Burcu kuaförün elinden kurtulup ayaklanmaya çalışınca onu kolundan tutup geri oturttum.

"Sakın. Lütfen Burcu eğer bu olay büyürse tüm hazırlıklar iptal olur. Annemler beni hayatta Omar'la evlendirmez."

"Tamam. Şimdi susuyorum. Ama ben bu kızı kenarda köşede yakaladım mı Allah yarattı demem onu söyleyeyim de." Burcu öfkeyle sözlerine devam ederken bir yandan da sert bakışlarını Khalida'ya dikmişti. "Şuna bak nasıl da kasılıyor. Ay çok gıcık bu Serap."

Burcu'yu sakinleştirmekle geçen dakikalar ardından gergin bir atmosfer içerisinde saçlarımız ve makyajlarımız yapılmıştı. Annemler ve Khalida ile annesi olduğunu öğrendiğimiz kadın, misafirleri karşılamak üzere önden çıkmışlardı. Ablam, ablamın iki yaşındaki kızı minik prensesimiz Melek, Burcu ve ben de elbiselerimizi giyerek Omar'ın ve Omar'ın evinde hazırlanan eniştem ve Kerem'in gelip bizi almalarını bekliyorduk.

Heyecanım geçen her dakika daha da çok artıyordu. Babam başta itiraz etse de sonunda nişanı Omar'ın otelinde yapmayı kabul etmiş ama buna karşılık her türlü masraftan kaçınmayarak Omar'ın ailesine mahçup olmamak için elinden geleni yapmıştı. Omar'ın ve bizim tüm akrabalarımız davet edilmişti. Tüm gözler bizim nişanımızda olacaktı. Tüm sosyete bugün resmi olarak benimle tanışacaktı. Bu da benim daha çok streslenmeme neden oluyordu.

Kapının çalınmasıyla elim ayağım birbirine girerek heyecanlı gözlerle ablam ve Burcu'ya baktım.

"Çok güzelsin. Gece kusursuz geçecek. Heyecanlanmana gerek yok." ablamın kollarımı sıvazlayarak verdiği nasihatla birlikte Burcu önden giderek kapıyı açtı. En önde Omar, onun arkasında sırasıyla eniştem Hakan ve yanında Kerem takım elbiseler ve binayı saran parfüm kokuları içinde hazır bir halde bize bakıyorlardı.

Omar gözlerini devamlı bende dolaştırarak konuşmaya başladı.

"Kızlar kusura bakmayın. Erkek erkeğe biraz lafa daldık. Umarım çok bekletmemişizdir."

"Hayır. Çok beklemedik tabii ki. Hadi çıkalım."

Burcu heyecanla lafa dalarak Kerem'in koluna girmesinin ardından eniştem pembe tüllü elbisesi içinde çok şeker duran Melek'i kucağına alıp ablamla birlikte asansörün yolunu tuttu. Omar'la kapıda başbaşa kaldığımızda çekinerek birkaç adımda onun yanına geldim. Uzattığı kolunu tutmamın ardından sessizce koridorda ilerlemeye başladık.

"Gençler biz önden iniyoruz. Fazla bekletmeyin." eniştemin bu sözleri ardından biz de diğer asansörü çağırarak beklemeye başladık.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Asansörü beklerken oluşan bu sessiz dakikalar bana saatler gibi geliyordu. Şu an heyecandan tir tir titrerken Omar'a korkuyla sarılmak istiyordum. Çünkü tüm o gözler bizim üzerimizdeyken hata yapmadan günü bitirmek tek istediğim şeydi.

"Heyecanlı mısın?" Tam da beklediğim soruyla konuşmaya başladım.

"Evet. Hem de çok." Tam bu sırada asansörün açılmasıyla içeride konuşmaya devam ettik." Sen, gözlerin senin üzerinde olmasına alışıksın ve bu sıradan bir nişan olmayacak. Tüm basın kapılarda bizi beklerken ve sosyetenin seçkin insanlarının gözleri üzerimizdeyken ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Pekâlâ bir düşünelim." Omar hafif tebessümle birlikte sözlerine devam etti. "Nişanımızda sadece aile ve çok yakın dostların katıldığını düşünürsek ve düğünde bunların yanı sıra dünya sosyetesinden değerli iş adamları ve ünlülerinin de katılacağını varsayarsak ki şunu da belirtmekte fayda var düğün olduğu için basının ilgisini çok daha fazla çekecektir yani sonuç olarak bu durumda heyecanlanman biraz erken."

Omar'ın sözleri ardından gülen yüzüne karşı hayretle bakarak konuştum.

"Sağol. Gerçekten. İçimi rahatlattın." Beni sakinleştireceğine inadına daha da geriyordu.

———— ✠ ————

Öncesinde nişan fotoğraflarımızın çekilmesinin ardından bizi bekleyen misafirlerin karşısına çıkmak üzere sonunda otele vardık. Arabamızı görmeleriyle birlikte flaşlar patlamaya başlamıştı.

"Herkes sana bayılacak. Hiç şüphen olmasın." Bu sefer Omar'ın elimi avuçları arasına alarak söylediği destekleyici sözleri oldukça ciddiydi. Ona gülümseyerek karşılık verdim. Omar yanımda olduğu sürece her şeyin güzel geçeceğine emindim.

"Evet. Hazır mısınız?" Organizatörün sorusuyla birlikte havuz başındaki kalabalığa açılan kapının arkasında, hazır bir şekilde beklemeye başlamıştık. Dışarıda bizi bek-

leyen insanların seslerini duyabiliyordum. Omar benim cevabımı beklerken derin bir nefes aldım.

"Hazırım."

"Pekâlâ öyleyse şarkının başlamasıyla kapılar açılıyor ve içeri giriyorsunuz." Organizatöre başımı sallayarak Omar'ın bana uzattığı kolunu kavradım.

—— Φ ——

"Gidelim ve onlara bay ve bayan Al-Ahdal'ı gösterelim." Kapılar açılmadan önce Omar'ın bana doğru fısıldadığı sözler, kalabalığın bizi gördüklerinde başlattıkları alkıştan önceki son sesti. Bay ve bayan Al-Ahdal çok havalıydı. Bunu Omar'ın ağzından duymak ise ayrı bir hisli. Bana cesaret veren ve gururla insanların içinde yürümemi sağlayan bir his...

Alkışlar arasında dans pistine gelmemizin ardından Paul Anka'dan çalan *You Are My Destiny* ile bir anda herkes sustu. Sanki herkes o anda oradan yok olmuş gibiydi. Bir tek Omar ve onun kolları arasında eriyip giden ben vardım. Bu Omar'la ikinci dansımızdı. İlkinden bu yana çok şey değiştiği kesindi. Dubai'de beni Cihan Bey'in ellerinden alarak Berlin'den *Take My Breath Away* şarkısı ile dans etmesiyle belki de bu aşkı başlatan ilk kıvılcımı atmıştı kalbime. O zamanlar onu, kadınlara aşk acısı çektirmekten vicdanı hiç sızlamayan ukala bir iş adamı olarak tanımıştım. Şimdi ise kaderin bizi getirdiği yer o günden çok farklıydı.

Omar'la ikinci dansımın nişanımızda olacağına kim inanırdı ki? Ama şarkının da dediği gibi biz birbirimizin kaderiydik...

Omar'ın omzuna başımı koyarak dans etmeye başladığımızda Omar huzur veren bir ninni gibi şarkıyı kulağı-

ma fısıldamaya başlamıştı. O şarkıyı söylemeye başladığında ona daha da sıkıca sarılarak bu anın hiç bitmemesini istedim. Ellerinin belimin etrafındaki sıcaklığı kadar güven veren bir şey yoktu.

"Şu an etraftaki tüm bekâr erkeklerin bana imrenerek baktıklarını görebiliyorum." Omar'ın sözlerine karşı başımı omzundan kaldırarak ona baktım." Şanslarına küssünler. Çünkü sen benimsin," diye devam etti göz kırpıp gülümseyerek.

"Yoksa beni kıskanıyor musun?"

"Seni tüm karşı cinslerinden kıskanıyorum Serap." Omar'ın cevap verirkenki yüz ifadesi sanki çok saçma bir şey sormuşum gibiydi. "Erkek sinek bile etrafında dolaşamaz."

"Pekâlâ aynı şey senin için de geçerli. Sadece belirtmek istedim." Cevabım karşısında Omar dumura uğramış bir halde masmavi gözleriyle bana bakakalmıştı.

"Emrinize amadeyim sultanım." Biz gülerken müzik yavaşça son bulmuştu.

Kısa bir anonsun ardından nişan yüzüklerini takmak üzere sahneye babam davet edilmişti. Omar ile sahnedeki yerimizi alarak ablamın oldukça şık, kırmızı kadife kaplı bir tepsi üzerinde getirdiği nişan yüzüklerimizin takılmasını sabırsızlıkla bekleyeme başladık.

Salonda oluşan sessizlik ile etrafta bize bakan mutlu ve duygusal bakışlar altında yüzüklerimizi takmamızın ardından babam kurdelayı kesmeden önce hem duygusal hem de esprili bir konuşma yapmaya başladı. Fakat o anda babamın ne dediğini duyacak bir halde değildim. Şu an tek gördüğüm kişi az sonra resmen nişanlım olacak Omar'dı.

O da bir an olsun gözlerini benden ayırmıyordu. Karşılıklı olarak yaşadığımız mutluluktan histerik gülümsemelerimize engel olamıyorduk.

Sonunda kurdelalarımızın kesilmesinin ardından büyük bir alkış koptu.

Hiç beklemeden sıra takıların takılmasına geldiğinde öncelikle Omar'ın ve benim ailelerimizin takılarını takmasının ardından takı takılacak yerim kalmamıştı ve Omar'ın tarafından herkes hatta aynı çatı altında yaşamalarına rağmen her bir aile bireyi tek tek altın takılar getirmişler ve üzerimde yer olmadığı için bir sandığın içerisine bırakmaya başlamışlardı.

Resmen şu an burada milyonlar dönüyordu. Altının ve petrolün cennetinde yaşarken bu milyonlar onlar için sıradan harcamalar olmalıydı.

Takılan altın ve paraları içeri gidip üzerimizden çıkarttıktan sonra Omar'la tekrar misafirlerin yanına döndük. Çalmaya başlayan dans müziğiyle birlikte birden bire Omar'la kendimizi sahnede dans ederken bulmuştum.

"Şimdiden yorulduğumu hissediyorum." Sözlerimle Omar hafif bir tebessüm ederek beni yavaşça kendine biraz daha çekti.

"Neden? Gece daha yeni başlıyor."

"Az önce kaç ton altın taşıdığımdan haberin var mı senin?" Omar gülmeye başlamıştı.

"Ee Omar Al-Ahdal'ın müstakbel eşi olmak kolay değil aşkim." Omar İngilizce söylediği cümlesinin sonunu o tatlı aksanıyla Türkçe aşkım diyerek bitirmesi neredeyse oracıkta kolları altında erimeme neden olacaktı.

"Omar?"

Bir anda konuşmamızı bölerek yanımızda beliren Omar'ın amcası dans ettiği Khalida ile birlikte küçümser bakışlarla bize bakıyordu.

"İznin olursa gelinimizi bu dans için ödünç alabilir miyim?" Omar bu soru karşısında ne diyeceğini bilemez bir halde önce bana ardından da amcasına ve Khalida'ya bakmaya başladı. Amcasının bunu planlı yaptığına adım gibi emindim. Nişanımızda bile Khalida ile Omar'ın dans etmesi için bunu yaptıklarına inanamıyordum. Kısa bir sessizliğin ardından Omar istemese de herkesin gözleri bizim üzerimizdeyken ayıp olmaması için zorlukla beni amcasının kollarına bırakarak dans etmek üzere Khalida'ya yöneldi.

Neredeyse sinirimden ağlamak üzereydim. Ama kendimi tutup güçlü durmak için elimden geleni yapacaktım. Şu an Omar ile Khalida'nın dans ettiklerini görürken nasıl güçlü kalacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama zayıf yanımı göstererek onları sevindirmeye de hiç niyetim yoktu.

"Tekrar tebrik ederim. Sonunda nişanlandınız."

"Teşekkür ederim." Karim Bey'in bana karşı alaylı bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım.

"Omar ve evlenmek..." Sözleri ardından kısa bir kahkaha attıktan sonra konuşmaya devam etti. "Evlenmeye bu kadar soğuk bakan bir adam... Henüz 28 yaşında evlenmesi çok şaşırtıcı."

Konuşma gitgide rahatsız edici bir hal almaya başlamıştı. Bakışlarım Omar'ı bulduğunda Khalida ile bir şeyler konuştuklarını gördüm. Keşke ne konuştuklarını duyabilseydim. Ama ciddi bir mesele konuştukları belliydi.

"Khalida, Omar ile birlikte büyüdü. Nasıl biliyor mu-

sun? Hep bir gün büyüdüğünde Omar'ın eşi olacağı, onunla evleneceği söylenerek. Bunun hayaliyle büyütüldü o. Omar ona hep kol kanat gerdi. Hep Khalida'nın zor günlerinde yanında oldu."

"Bunu neden bana anlatıyorsunuz?" dedim sonunda sinirlenerek.

"Söylüyorum çünkü bilmeye hakkın var. Omar belki şimdi sana karşı zaafından dolayı Khalida'ya kötü davranıyor olabilir. Ama Khalida onun kanından. Herkesten önce Khalida'ya o sahip çıkar. Hepimiz Omar'ın eğer bir gün evlenmeyi düşünürse bunu Khalida ile yapacağına emindik. Bu yüzden Khalida'yı asla hafife almamanı tavsiye ederim. Onunla iyi anlaşmaya bak. Onunla ters düşmek senin zararına olur."

"Sizi daha fazla dinleyemeyeceğim!" Öfkeyle olduğum yerde durarak sözlerime devam ettim. "Ama siz de beni sakın hafife almayın! Omar'la birbirimize duyduğumuz aşkı asla hafife almayın!" Öfkeyle Karim Bey'in kollarından kurtularak sahneden hızla uzaklaşmaya başladım. Nişanımızda bana bu saygısızca lafları ettiği için onu asla affetmeyecektim.

Kendimi otelin tuvaletine atar atmaz gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Benim şu an içeride bu güzel günde eğlenmem gerekirken ben burada durmuş ağlıyordum. Kapının çalınma sesini duymamla elime hemen kâğıt havlu alarak gözlerimden akan makyajları silmeye başladım.

"Serap? Orda mısın?" Bu Omar'ın sesiydi. Ona cevap vermek istiyordum ama ağladığımı anlamasından korkuyordum.

"İçeride olduğunu biliyorum. Eğer dışarı gelmezsen

ben gelmek zorunda kalacağım." Omar'ın sözleri ardından kendimi toplamaya çalışarak kapıyı açtım. Beni görür görmez ağladığımı anlamıştı.

"Gel buraya," dedi beni kolları arasına çekerek. Ona sarıldığımda tekrar ağlamama engel olamamıştım. "Biliyorum. Bu yaptıkları çok adiceydi. Haklısın. Amcam sana ne söyledi bilmiyorum ama hiçbirini kafana takma."

"Khalida sana ne dedi?" diye sordum gözyaşları içinde Omar'ın gözlerine bakmaya çalışarak.

"Saçma, gereksiz şeyler. Bunlarla canını üzmeni, sıkmanı istemiyorum. Benim için onların dediklerinin hiçbir önemi yok. Senin için de olmamalı. Tamam mı?" Omar'ın sorusunu başımı sallayarak onaylamamın ardından Omar gözlerimden akan yaşları silerek dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Hadi şimdi hepsine inat gidip eğlenmemize bakalım. Tüm o söylenenleri unut. Baksana artık biz nişanlıyız," dedi yüzüğünü bana göstererek. "Kimse keyfimizi bozamaz." Güven verici bakışlarıyla bakarak elimi tutmasına izin verdim.

Pastanın ardından atılmaya başlayan havai fişekler el ele tutuşarak hayranlıkla gök yüzündeki gösteriyi izlememize neden olmuştu. Gösteri sonlandığında Omar bana dönerek tüm gözlerin önünde alnıma bir öpücük kondurdu ve yaklaşarak kimsenin duymayacağı bir ses tonuyla fısıldadı.

"Senden asla vazgeçmem."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Gözlerim odama dolan ışıkla aralandığında, yüzümü huzur dolu bir gülümseme kaplamıştı. Yattığım yerden elimi havaya kaldırarak, güneş ışığında parlayan nişan yüzüğüme hayranlıkla bakmaya başladım. Ben artık Omar Al-Ahdal'ın nişanlısıydım. Dıştan bakıldığında insanı kasıp kavuran, alışılagelmedik tüm o başarısı, zenginliği ve çapkınlığıyla ün salmış adamın, kendisine çekilmekten korkutan tehlikeli bir cazibeye sahip Omar Bey'in, evlenmeyi düşündüğü tek kişiydim. Beni zamanında metresi yerine koyup küçümseyen bu adamla şimdi nişanlanmamız, o parayla insanlığını unutmuş tüm insanlara karşı en güzel yanıt olmuştu. Omar sadece beni seviyordu. Onun gibi milyarlar kazanan, her kadının kalp atışlarını hızlandıran yakışıklılıkta bir adam, benim gibi sıradan orta gelirli bir ailenin kızına âşık olmuştu ve şimdi benimle evlenmek üzereydi. Düşüncelerim tekrar gülümsememe neden oldu. O, bana dünyadaki cenneti yaşatıyordu. Sanki her an toz olup gidecek bir rüya gibiydi. Hiç uyanmak istemediğim bir rüya...

Telefonumun çalmasıyla, gözümü parmağımdaki yüzükten çekerek telefonu elime aldım. Arayan kişinin Omar olduğunu gördüğümde heyecanla telefonu cevapladım.

"Aşkım." Türkçe olarak söylediğim bu söz karşısında Omar'ın gülümsediğini hisseder gibiydim.

"Habibi... Bu nasıl güzel bir sabah böyle? Güne senin nişanlın olarak uyanmak."

Şu an iki adım ilerideki dairede, yatağında olduğunu bildiğim kişiyle telefonda konuşmak biraz tuhaftı ama evde ailem olunca sabahın bu erken saatinde birbirimizi ziyaret etmemiz biraz zordu.

"Bugün seni biriyle tanıştırmak istiyorum. Dün nişanımızda vardı ama o yoğunlukta çok iyi tanıştıramadım." Kim olabilirdi ki? Dün o kadar çok insan vardı ki sadece el sıkışmaktan ilerisine gidememiştim ve tabii bir de Omar'dan başka kimseyi görmediğim için yüzlerin hiçbirini hatırlamadığım gerçeği de vardı.

"Kimle?"

"Dubai'den çok yakın bir dostum, Faysal ve eşi Rabia ile. Faysal, benim çocukluk arkadaşım. Dubai'de petrol şirketlerinden birinin sahibi. Seni Dubai'ye geldiğinde tanıştırmak istedim ama eşi Rabia ile balayındalardı," dedi neşeyle.

"Ne kadar güzel. Bizim gibi genç bir çift. Tanışmayı çok isterim," dedim hemen. Dubai'de olduğumuz sürelerde kendimi yalnız hissetmeyeceğim dostlarımızın olması fikri beni heyecanlandırmıştı.

"Pekâlâ o zaman bu akşam için onlara haber veriyorum."

"Tamam. Çok heyecanlıyım. Tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedim gülümseyerek. Umarım onları severdim.

Böylece Dubai'ye gideceğim zaman beni sıcakkanlılıkla karşılamaya hazır birilerinin olduğunu bilirdim.

———— ✠ ————

Ablam ve eniştem Ankara'da bekleyen işleri olduğu için Ankara'ya geri dönmek zorunda kalmışlardı. Tabii kardeşim Serkan da onu bekleyen arkadaşlarına kavuşmak için ablamlara takılmıştı. Babam son anda gitmekten vazgeçerek annemle birlikte düğüne kadar benim yanımda kalmaya karar vermişti. Her ne kadar bir şey demese de Omar'ın karşı dairemde yaşıyor olmasından dolayı aklı kaldığı için burada kalmak istediğini biliyordum. Ne olursa olsun burada benimle olmalarından mutluydum. Özellikle evlendikten sonra bir daha onlarla böyle başbaşa aynı evde kalamayacağımı düşündükçe bugünleri iyi değerlendirmek gerektiğini düşünüyordum.

———— ✠ ————

Akşam annemleri başbaşa bırakmış Omar'la birlikte Omar'ın arkadaşı ve eşiyle buluşmak üzere yola çıkmıştık. Fakat bu sefer arabayı bir şoför değil bizzat Omar'ın kendisi kullanıyordu. Genelde hep arka koltukta olmayı tercih ediyordu ama itiraf etmeliyim ki ona şoför koltuğunda oturmak yakışıyordu.

"Pekâlâ, Faysal ve Rabia ile nerede buluşuyoruz?" diye sordum araba içindeki sessizliği bozarak. Omar, yola verdiği dikkatini bozmadan cevapladı.

"Sürpriz."

"Sürpriz mi?" Başka biri bunu demiş olsa en fazla sürpriz olarak daha önce gidilmemiş güzel ve farklı bir restorana götürür diye düşünürdüm. Ama bu başka biri değildi. Bu Omar'dı. Aklın sınırlarını zorlayacak her şey ondan beklenebilirdi. Dolayısıyla düşünmek yerine bek-

lemeyi tercih ettim. Omar'a meraklı bakışlarla yan yan baksam da tam bir iş adamı edasıyla oldukça ciddi duruyordu. Gözüm elindeki nişan yüzüğüne kaydığında gülümsememe engel olamadım. Omar'da bana bağlı olduğunu herkese ilan eden bir şeyin olması inanılmaz bir histi.

"Bugün çok farklı görünüyorsun," dedim kendimi tutamayarak. Takım elbiseler ve pahalı parfüm kokuları altındaki Omar, artık parmağında nişan yüzüğü takan Omar kadar çekici gelmiyordu gözüme.

"Nasıl yani?" dedi bir an için gözünü yoldan ayırıp, bana bakmadan önce.

"Bilmem. Her zamankinden daha..." Sözlerim utandığımdan yarım kalmıştı.

"Daha ne?" diyerek güldü. Yine Omar'ın eğlence radarına takılmıştım.

"Hiçbir şey," dedim gözlerimi yola çevirerek.

"Sen de çok farklı görünüyorsun." Omar, sözleri ardından üzerime giydiğim somon rengi kloş etek ve beyaz gömlek kombinime bakarak, "Çok tatlı görünüyorsun. Aynı seni ilk gördüğüm zamanki gibi."

"İlk gördüğün zaman mı?" Sözlerini bir an için idrak edemesem de onunla ilk karşılaştığım zamanı hatırladım. Üzerimde beyaz, yazlık bir elbise vardı ve elimden geldiğince az dikkat çekmek için saçımı topuz yapıp, az bir makyajla tamamlamıştım.

"Evet ve bunu utanmadan söyleyebiliyorum. Beni örnek almalısın." Omar'ın gülümseyerek söylediği sözler ardından, söyleyecek bir kelime bulamayarak, bakışlarımı aşağı indirdim. Fakat tam da bu sırada arabanın park alanına girmesiyle birlikte tekrar bakışlarımı yukarı kaldırdım.

Yat limanının önündeki otoparka park ettik. Gözlerim etrafta restoran aramaya başladı. Omar, arabadan çıkıp kapımı açtı ve elimi tutarak arabadan inmemi sağladı.

"Boşuna etrafa bakma," dedi gülümseyerek. "Restorana gitmiyoruz."

"Yoksa beni yine kaçırıyor musun?" dedim beni gizlice Dubai'ye kaçırdığı o günü hatırlatarak.

"Eğer kaçırılmak istersen..." sözlerine bir adımda iyice yaklaşarak kulağıma doğru eğilmesiyle birlikte devam etti. "Kimsenin ruhu bile duymaz."

Fısıltısının vücudumda yarattığı ürperme ile geri çekilerek gözlerinin içine baktım. Neden adının çapkına çıktığı açıkça belliydi. Bu tür taktiklerle birçok kadını baştan çıkartmış olmalıydı. Omar tam cevap vereceğim sırada, az ilerimizde park eden bir arabayı görünce konuşmaya başladı.

"İşte geldiler. Hadi yanlarına gidelim."

Omar'la birlikte arabadan inen çifti karşılamak üzere ilerlemeye başladık. Omar'ın arkadaşı olduğunu anladığım kişi esmer, uzun boylu, Omar kadar olmasa da yakışıklı sayılabilecek bir adamdı.

Üzerinde ise şu meşhur beyaz kıyafetlerinden vardı. Adının Rabia olduğunu bildiğim eşi ise kahve tonlarında, taşlarla süslenmiş oldukça şık bir abaya giymişti. Kapkara sürmeli gözleri ve esmer teniyle tam bir Arap güzeliydi. Faysal ve Rabia birlikte çok uyumlu bir çift gibi duruyorlardı.

"Hoş geldiniz," dedi Omar yanlarına ulaştığımızda. Ardından bana dönerek "Faysal, sana bahsettiğim en yakın arkadaşım. Rabia da onun eşi," diyerek çifti bana tanıştırdı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedim ellerini sıkmadan önce. Bana öylesine içten gülümsemişlerdi ki şimdiden onlara kanım kaynamıştı.

Birlikte, içerisi ışıl ışıl aydınlatılmış bir yatın önüne geldiğimizde şaşkınlıkla Omar'a baktım.

"Omar, yoksa sen?.." Omar'ın bu yatı satın alabilme ihtimalini aklımda canlandırdım. Sonuç yüzde 99. 9'du.

"Evet. Satın aldım," dedi. Yüzünde sadece yeni bir telefon almış gibi bir ifade vardı. Asıl soru kim bilir daha kaç limanda kaç tane yatı olduğuydu. Hâlâ onun mal varlığının sınırlarını bilmiyordum.

"Ee sürprizimi nasıl buldun? İlk kez bu yatta birlikte yemek yemiştik."

Omar'ın sözleriyle bir kez daha yata şaşkınlıkla baktım.

"Bu o yat değil, değil mi?" dedim cevaptan korkarcasına Omar'a bakarak. Omar sorumu göz kırparak yanıtladı.

"Tabii ki de o."

Yatın arka kısmında kurulmuş olan yemek masasında yemeklerimizi yemeye başlamamızın ardından uzun uzun sohbet ettik. Faysal, Omar gibi Dubai'nin en ünlü zenginlerinden biriydi. Rabia ise Faysal'la tanışmadan önce orta halli bir ailenin kızıymış. Fakat Faysal'la evlenmesinin ardından sosyetenin sayılı isimlerinden biri haline gelmiş.

Yat, Boğaz'ın karanlık sularında yavaşça ilerliyordu. Köprünün farklı renklerde yanan ışıkları Boğaz'ı aydınlatıyordu.

Rabia heyecanlı gözlerle bir bana bir Omar'a bakarak konuşmaya başladı.

"Dubai'de o kadar ünlüsünüz ki, her gazetede sizin adınız var. İnsanlar ikinizin giydiği kıyafetten saçınızın modeline kadar her şeyinizi taklit ediyor; nereye gittiniz, ne yaptınız, her şeyi bilmek istiyorlar."

"Artık herkes düğününüzü beklemeye başladı. Erken evleneceğinizi duydum. Düğün ne zaman Omar?" diye sordu Faysal Omar'a bakarak.

"Düğün yaklaşık iki ay sonra..." sözleriyle birlikte bana dönerek konuşmasına devam etti. "Birlikte nikah gününü belirlemeliyiz. Ayrıca gelinliğin için istediğin modacıyla anlaşabiliriz. Hemen bu hafta gelinliğini dikmeye başlasınlar. Tabii bir de düğün organizasyonu var..." Omar, sözlerine başımı sallamamın ardından Faysal'a dönüp gülerek konuşmasına devam etti. "Anlayacağın bu hafta çok yoğun olacağız."

Bu hafta içinde düğün hazırlıklarına başlayacağımızı öğrenmek, heyecanlanmama neden olmuştu. Tüm o yoğunluktan öte iki ay sonra onunla aynı yatakta yatıp güne aynı yatakta uyanacak olma düşüncesi heyecanlanmam için yeterli bir sebepti. Peki ya ilk gece? Kafamda canlanan bu düşünce ile Omar ve Rabia ile derin bir sohbete dalan Omar'a baktım. Acaba o da bunu hiç düşünüyor muydu?

"Şu ilerideki beyaz yalı sizce nasıl? Çok güzel değil mi? Gerçi Boğaz'ın bütün yalıları ayrı güzel." Omar'ın sözleriyle daldığım düşüncelerden kurtularak, gösterdiği yalıya baktım. Barok düzeninde yapılmış oldukça gösterişli dört katlı bir yalıydı.

Oradaki insanlar çok şanslı olmalılardı. Sabah kalktıklarında gördükleri ilk manzara Boğaz'ın muazzam görüntüsüydü.

"Çok güzel. Kim bilir orada ne şanslı insanlar yaşa-

mıştır. Bu kadar güzel bir ev, üstelik Boğaz'da." İçimden kim bilir ne kadar pahalıdır demek gelmişti ama masada oturduğum insanlar karşısında bu sorunun oldukça abes kaçacağını bildiğim için susmayı tercih ettim.

Omar sözlerime anlamlı bir tebessüm gönderdi. Gözlerinin içinin parladığını görebiliyordum.

Güzel geçen yemeğin ardından saatin geç olmasıyla birlikte Faysal ve Rabia çiftinden mutlu bir şekilde ayrılıp evin yolunu tuttuk.

"Ee onları nasıl buldun?" diye söze başladı Omar eve doğru giderken.

"Çok sevdim. Daha sık görüşmeliyiz. Neden bana daha önce onlardan hiç bahsetmedin ki?"

"Suç senin. Aklımı öyle çok meşgul ediyorsun ki senden başka bir şey düşünemez oldum." Omar'ın sözleri yanaklarımın kızarmasına neden oluyordu.

"Bilerek yapıyorsun değil mi? Beni utandırmaya çalışıyorsun." Sözlerim Omar'ın bir saniye için bakışlarını yoldan ayırıp bana bakmasına neden olmuştu.

"Nea'm.[5] Çünkü utandığında çok tatlı oluyorsun." Omar'ın Arapça ve İngilizceyi birlikte konuşması karşısında konuyu değiştirmek üzere konuşmaya başladım.

"Artık Türkçeni geliştirmeye başlamalısın. Hep İngilizce konuşmaktan sıkıldım."

"Bak sen!" dedi Omar gülerek, "Neden ben geliştiriyorum. Sen Arapçanı geliştirsene."

"Benim Arapçam senin Türkçenden daha iyi ama." Yalan değildi. O, Türkçe bir cümleyi zor kuruyor, sadece bazı kelimeleri biliyordu.

5 Nea'm, Arapça'da evet anlamında. (y.n.)

"Idrib Usbûake fî şehrike, summe mâ husıla leke fî eyyâmi senetike, tezferu fî matlûbike."[6]

Omar'ın hızla söylediği Arapça cümle karşısında afallamıştım.

"Ne? Az önce ne dedin öyle?"

"Arapçan iyiyse bunu bilmen lazımdı," dedi gülerek. "Bir tekerlemeydi."

"Tamam. Pes ediyorum. İkimiz de bundan sonra dillerimizi geliştirmeye başlıyoruz o zaman."

"Anlaştık. Ama bir şartla!"

"Nedir?" dedim merakla. Bu sırada Omar rezidansın otoparkına giriş yapmıştı.

"Hocan ben olacağım."

Gece Omar'la evlerimize ayrılmamızın ardından yorgunlukla kendimi yatağa atmıştım. Sabah uyandığımda burnuma gelen omlet kokusuyla birlikte kalkarak mutfağa doğru ilerlemeye başladım. Annem o marifetli elleriyle mükellef bir kahvaltı sofrası hazırlamış olmalıydı. Sonunda mutfağa vardığımda gördüğüm manzara beni şaşırtmıştı.

Babam, yakın gözlüğünü takmış bulmacasını çözmeye çalışırken takıldığı bir soruyu İngilizce olarak Omar'a soruyor, Omar ise spor şortu ve somon rengi t-shirtü ile ocağın başına geçmiş omlet yaparken babamın sorusuna cevap veriyordu. Annem ise fırında kızartmış olduğu ekmekleri çıkartıp bir tabağın içine diziyordu. Sanırım hayal görüyordum. Çünkü bu manzara gerçek olamayacak kadar güzeldi. Güne daha ne kadar mutlu uyanabilirdim, bilmiyorum.

---

6 Anlamı, "Haftanı ay'ınla çarp sonra elde edileni senin günlerinle çarp istediğini elde edersin," olan Arapça bir tekerleme. (y.n.)

Beni ilk fark eden annemdi.

"Günaydın Serapcığım."

Üzerimdeki pembe puantiyeli pijamamla şu an Omar'ın karşısında olmak kadar utanç verici bir şey yoktu ama şu anki ortam bunu unutturacak kadar güzeldi.

"Günaydın," dedim anneme ve ardından Omar'a bakarak. Omar, tavadan omleti alıp tabağıma bırakmadan önce bana sıcak bir gülümseme gönderdi.

"Günaydın aşkim," dedi Omar Türkçe olarak.

"Omar sana sürpriz yapmak istedi. Biz de senin uyanmanı bekliyorduk kızım," dedi babam Omar'ın anlaması için İngilizce konuşarak. Kahvaltısına başlamak için gazeteyi katlayıp masanın kenarına itmişti. Ben bana ayrılan sandalyeye oturduktan sonra, annem çayları koyarken Omar da benim yanımda yerini almıştı.

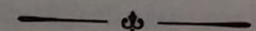
"Omlet çok güzel olmuş. Ellerine sağlık oğlum," dedi babam afiyetle omletini yemeğe başladıktan sonra.

"Afiyet olsun." Omar'ın Türkçesini konuşturduğu bu sözler annemin hoşuna giderek gülümsemesine sebep olmuştu. "Bugün Serap'ı bir yere götürmek istiyorum. Ona bir sürprizim var," dedi Omar tekrar İngilizceye dönerek.

"Sürpriz mi? Yine mi?" dedim şaşırarak. Bir yandan da omletimi büyük bir iştahla götürmekle meşguldüm.

"Evet. O yüzden bir an önce kahvaltını yer yemez hazırlanmaya başlamalısın. Gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Omar, bak bu kızı sürprizlere çok alıştırma. Bu sefer her gün sürpriz istemeye başlarsa karışmayız," dedi babam gülerek.

Kahvaltımızı edip Omar'la evden ayrılmamızın ardından yine Omar'ın şoförlüğünde bilmediğim bir yere doğru git-

meye başladık. Nişanlanalı daha iki gün olmuştu ama Omar iki gündür sürpriz yapıyordu. Bu gidişle babamın da dediği gibi her gün yeni bir sürprizle karşılayacaktı beni.

Arabayı Boğaz kenarında, dün gösterdiği yalının önünde durdurduğunda Omar'a anlamayan gözlerle bakmaya başladım.

"Hadi gel," dedi arabadan çıkmadan önce. Merakla arabadan çıkıp Omar'ın uzattığı elini tutmamın ardından yalıya doğru ilerlemeye başladık. Bizi kapıda karşılayan şık giyimli bir adam, bizi görmesiyle gülümseyerek İngilizce konuşmaya başladı.

"Hoş geldiniz beyfendi, hanımefendi. Buyrun lütfen." Birlikte sessizce yalıya doğru ilerlemeye başladık.

"Burada ne işimiz var?" dedim Omar'a doğru fısıldayarak.

"İçini gezmeye geldik. Eğer beğenirsen burayı satın almayı düşünüyorum."

"Satın almak mı? Ama burası çok..."

"Pahalı mı?" dedi fısıltıyla sözümü keserek. Bir yandan da bana gülüyordu.

"Evet ve zaten bir evin var. Yani rezidanstaki dairen ikimiz için de yeterince büyük bir ev."

"Belki öyle. Ama müstakil değil. Orası da bizim. İşe daha yakın olduğu için hafta içi orada kalırız. Tatillerde ise burada."

Omar'ın anlattığı bu lüks hayatı hayalimde canlandırırken bir yandan da emlakçının ev hakkında anlattıklarını dinleyerek etrafı geziyordum. Tüm katları görmemizin ardından adam, bizim yalı hakkında Omar'la baş başa kalıp karar vermemiz için dışarı çıktı.

Balkonun kapılarını açarak, Boğaz'ın eşsiz manzarasıyla karşılaştığımda "Sen delirmişsin," dedim Omar'a gülerek. Belime sarılan Omar'ın kollarını hissettiğimde başımı onun başına yaslayarak etrafa bakmaya başladım.

"Sadece hayal ediyorum..." diye söze başladı kulağıma doğru, "sana benzeyen altı yaşlarında küçük bir kız çocuğumuz var. Bahçenin şu köşesine yerleştireceğimiz masanın üzerinde oturmuş elindeki renkli kalemleriyle ailemizin resmini çiziyor. İki tane oğlumuz var ve bahçede birbirlerine su tabancalarıyla savaş açıyorlar. Biz ise hemen şuradaki iki ağacın arasına kurulmuş hamakta birbirimize sarılı halde yatmış çocuklarımızı izliyoruz."

Omar'ın kurduğu bu hayali anlandırdığımda mutluluktan ağlamaklı olmaya başlamıştım. Daha fazla duygusallaşmamak için konuyu espriye vurmayı tercih ettim.

"Demek iki erkek bir kız öyle mi?" dedim Omar'a dönerek.

"Tam tersi de olabilir. Ama lütfen üçü de kız olmasın. Dört tane kadınla başa çıkamam," dedi gözlerini açarak. Hali kahkaha atmama neden olmuştu. Ardından evin bomboş olmasından dolayı aklımda canlanan çocukça bir fikirle önce ellerimi Omar'ın boynuna dolayıp, ardından gülümseyerek konuşmaya başladım.

"Bahse varım beni yakalayamazsın." Omar bir an için dediklerimi anlayamayarak merak eden bakışlarla bana baktı.

"Anlamadım."

"Şimdi anlarsın," dedim gülerek. Ardından kollarından kurtulup yalının içinde koşmaya başladım. "Hadi beni yakala," diye bağırdım. Sözlerimle birlikte Omar'ın kahkaha attığını duymuştum.

"Dua et de yakalanma. Çünkü yakalarsam bırakmam." Omar'ın sözlerini duyarak arkama baktığımda tam da koridorun köşesinden dönerek bana doğru koştuğunu gördüm. Yakalanacak olmanın verdiği heyecanla istemsiz bir şekilde attığım çığlıkla birlikte hızla önüme çıkan merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Merdivenlerden çıkarak kaçmak oldukça yanlış bir seçimdi. Çünkü Omar, büyük adımlarıyla merdiveni ikişer ikişer çıkarak bana neredeyse yetişmişti. Üst kata çıkmamın ardından koridorun sonuna vardığımda çaresizce önüme çıkan odanın içine girerek arkamdan kapıyı kapatmaya çalıştım ama boşunaydı. Çünkü Omar çoktan yetişmiş ve ayağını kapının arasına sokarak kapanmasına engel olmuştu. Kapıyı zorlayarak sonunda içeri girdiğinde beni kapıya yaslayıp bir anda dudaklarımdan öpmeye başladı.

"Yakalandın," dedi öpücüklerini dudaklarımdan ayırıp burnuma, çeneme, dudaklarımın kenarına bırakmadan önce.

Öpücükleri tekrar dudaklarımı bulduğunda kendimi onun istekli dudaklarından kurtararak nefes nefese konuşmaya başladım. Ben konuşurken onun dudakları boynuma doğru kayarak nefesimin gitgide düzensizleşmesine neden oluyordu.

"Senden kaçanlara karşı bu kadar zaafın olduğunu bilmiyordum."

"Bilmelisin..." dedi tekrar dudaklarını benimkilerle buluşturmadan önce, "O yüzden sakın... bir daha... benden... kaçmaya... kalkma!" Her bir sözü ardından dudaklarıma bir öpücük kondurarak devam ediyordu.

"Bence bu kadar yeter. Az önceki adam bizi aşağıda bekliyor," dedim Omar'ın kollarından kurtulup devasa

odanın ortasına giderek. Odanın büyük kapılarla çıkılan Boğaz manzaralı geniş bir balkonu vardı.

"Burası bizim yatak odamız olmalı." Omar'ın bu sözlerine karşı gözlerinin içine bakarak başımı salladım.

"Kesinlikle," dedim gülümseyerek. Yatak odası için buradan daha güzel bir oda düşünülemezdi. Omar'ın yüzüne çok çapkın bir gülümseme yerleşmişti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ben hâlâ Omar'ın Boğaz'da bir yalı aldığına inanamıyorken şimdi dünyaca ünlü bir Arap modacının asistanları evime gelmiş, annem ve Burcu'nun bakışları önünde gelinlik için ölçülerimi alıyorlardı.

"Bugünleri de görecek miydik Reyhan teyze? Kızın yuvadan uçup gidiyor." Burcu bir yandan gülerken bir yandan da annemi ağlatmak için kasten bu cümleleri kuruyordu.

"Bir yere uçtuğum falan yok Burcu," dedim gizlice bakışlarımla annemi işaret ederek. Annemin gözleri çoktan sulanmaya başlamıştı bile. Burcu hemen durumu toparlamak için gülümseyerek konuşmaya başladı.

"Aman canım... ne de olsa eniştemizin altında jeti var Reyhan teyzeciğim. Canınız ne zaman isterse atlar gelirler, buluşursunuz."

Bu sırada Burcu'nun önündeki sehpanın üzerinde duran telefonumun çalmasıyla Burcu önce telefonun ekranına dikkatlice bakıp ardından hemen telefonu alarak bana uzattı.

"Aşkim arıyor. Aşkım olmasın o?" dedi Burcu alaylı bir şekilde gülerek. Omar'ı telefonumda aşkim diye kay-

detmiştim. Böylece o her aradığında aklıma aşkim deyişi geliyor ve bu da gülümsememe neden oluyordu. Hızla telefonu Burcu'nun elinden alarak konuşmaya başladım.

"Hayatım?"

"Gelinlik provaları nasıl gidiyor bakalım?"

"Güzel," dedim annemlerin yanında uzaklaşmadan önce, "Ama sen işte çalışırken benim burada tek derdimin gelinlik provalarını ya da düğün davetiyemizi düşünmek olması canımı sıkıyor. Hem işe çok az uğramam çalışanların gözüne batmaya başladı."

"İşi düşünmemelisin. Bir ay sonra düğünümüz var. Bu kadar kısa bir sürede tüm hazırlıkları tamamlamamız lazım. Sana işte saygısızlık eden birisi olursa da bana haber vermen yeterli. Hiçbirinin sana söz söylemeye hakkı yok. Tamam mı *canim*?"

Bana birisi saygısızlık yapsa da bunu Omar'a söylemek onu işinden etmem anlamına geliyordu. Böyle bir şeyi asla yapamazdım.

"Tamam canimm," dedim uzatmamak için. Onu taklit ederek onun deyişiyle Türkçe canım demiştim. Omar taklidini duyduğunda kısa bir kahkaha atmıştı. Gülüşmemizin ardından Omar konuşmaya başladı.

"Sana söylemek istediğim başka bir şey var aslında..." Omar'ın sesi bu sefer ciddi çıkıyordu." Düğün arifemizde bunların konuşulmasını istemezdim. Ama bu hafta Can'ın duruşması var ve bizi mahkemeye çağırmışlar."

Omar'ın söyledikleri karşısında Can'ı tekrardan göreceğim düşüncesi tüm kanımın çekilmesine neden olmuştu. Annemlerin duymaması için salondan çıkarak yatak odasının yolunu tuttum. Kendimi odama atar atmaz sessizce konuşmaya başladım.

"Omar ben korkuyorum. Can'ı serbest bırakırlarsa..."

"Öyle bir şey olmayacak," diyerek sert bir ses tonuyla sözümü kesti. "Bana güven. Sadece orada bulunmamız ve olanları anlatmamız gerekiyor. Avukatım ona alabileceği en büyük cezayı almasını sağlayacaktır."

Omar'a güveniyordum. Ama yine de Can'la ilgili içimde çok kötü hisler vardı. Ben tam onu unutmaya başlamışken şimdi tekrar onun adını duymak tüm huzurumun yok olmasına neden olmuştu.

⚜

Koşuşturmayla geçen günler ardından şimdi Omar'la birlikte etrafı saran gazetecilerin arasından korumalar eşliğinde hızla geçip adliyeye adım atmıştık. Her geçen saniye daha da gerilmeme neden oluyor ve mahkeme salonuna yaklaşırken her attığım adımda Omar'ın elini daha da sıkı tutuyordum. Biraz sonra göreceğim adam, bundan kısa bir süre önce neredeyse Omar'ın ölümüne neden olacaktı ve aynı zamanda bana tecavüze kalkışmış ruhsal dengesi bozuk bir adamdı. Şimdi bunların düşüncesiyle Can'ın yüzünü görmek en son isteyeceğim şeydi.

Mahkeme salonunun önünde çağırılmayı beklerken Omar sakinleşmem için beni kendisine çekip sarılıyordu. Omar'ın sıcak kolları arasında sessizce etraftaki insanları izliyordum. Mekânın verdiği ciddiyet ve gergin ortam insanların ruh haline yansımış gibiydi. Herkesin bakışlarında agresif bir ifade bulunuyordu.

Sağ tarafımda fark ettiğim hareketlenmeyle başımı çevirdiğimde jandarmaların getirdikleri Can'ı gördüm. O anda ona hiç bakmamış olmayı dilerdim. Çünkü tam ona baktığımda gözlerimiz birbiriyle buluşmuştu. Bana bakan sert ve tehditkâr bakışları vücudumun titremeye başla-

masına neden olmuştu. Omar koruma duygusuyla iyice beni kendine çektiğinde Can'ın gözlerinde alaycı bir ifade gördüğüme emindim.

Geçmek bilmeyen dakikalar ardından Omar içeri çağırılmıştı. O içeri girdiğinde koridorda kendimi çok yalnız hissetmiştim. Şu an ifadesini veriyor olmalıydı ve ben burada içeride neler olduğunu, neler konuşulduğunu bilmeden duvara yaslanmış öylece çağırılmayı bekliyordum. Bu sırada koridorun diğer ucunda duyduğum ağlama sesiyle başımı o tarafa çevirmemle Can'ın annesinin gözyaşları içinde Can'ın babasının kollarında ağladığını gördüm. Babası beni gördüğünde öfke dolu bakışlarla eşini orada bırakıp hızlı adımlarla bana doğru gelmeye başladı. Korkuyla olduğum yerde çakılı kalmıştım.

"Oğlum her şeyi anlattı. Senin ne kadar basit, para düşkünü bir kız olduğunu biliyorum. Oğlumu oyalayıp, ona umut verip, parasını yedin. Üstüne de gidip patronunla yatarak onu aldattın. Yetmezmiş gibi istifa görünümü verdirip onu işten attırdın. Oğluma bu suçu işleten sensin! Oğlumla aramın bozulmasına neden olan sensin! Şimdi utanmadan karşımıza geçmiş duruyorsun. Yazıklar olsun sana!"

Haksız yere uğradığım bu çirkin ithamlar karşısında önüme geçen Omar'ın korumaları ardından konuşmaya başladım.

"Hiçbir şey bildiğiniz gibi değil. Oğlunuz masum değil. Ben düşündüğünüz gibi biri değilim." Neredeyse ağlamak üzereydim. Artık her olayda suçlanmaktan bıkmıştım.

"Sakın kendini savunmaya kalkma!" Can'ın babasının sözleri ardından araya giren güvenlik memurlarından biri adamın koluna girerek onu oradan uzaklaştırmaya başladı.

İfademi vermem için adım seslenildiğinde kalp atışlarım bir anda hızlanmış, ağzım heyecandan kurumuştu. Derin bir nefes alarak salona girerken içimden Omar'ın bana dediklerini tekrarlamaya başladım. *Sakin ol, her şey yolunda gidecek, korkma...*

Salona girdiğimde tüm gözlerin bana çevrildiğini fark ettim. Herkes söyleyeceklerimi merak ediyordu. Gözlerim Omar'ı bulduğunda yüzünde anlamadığım bir şekilde öfke ve tedirginlik görmüştüm. Ben gelmeden önce burada ne oldu bilmiyordum ama hiç iyi şeyler olmadığı kesindi. Daha fazla düşünmemeye çalışarak yönlendirilen tanık kürsüsünde yerimi aldım.

"Adınız, soyadınız nedir?" Hâkimin tok bir sesle bana yönlendirdiği soruya güçlü durmaya çalışarak cevap verdim.

"Serap Yılmaz."

"Serap Hanım, bize olay anında gördüklerinizi anlatır mısınız?" Soruyu duymamla birlikte yutkunarak Omar'a baktım. Bana ciddi bir ifadeyle destek olurcasına konuşmam için başıyla onay vermişti. Bakışlarım Can'a kaydığında Can'ın yüzünde, az önceki alaycı ifadesinin yerini bana acıyan bir ifade almıştı. Anlamıyordum. Gerçekten ya Can tam bir ruh hastasıydı ya da burada bilmediğim bir şeyler dönüyordu. Bakışlarımı hâkime çevirerek kendimden emin bir şekilde tüm olanları anlatmaya başladım.

"O gün biz arabayı park edip Kapalıçarşı'ya gitmek üzere yürümeye başladığımızda Can'a benzer birini gördüğüme emindim. Ama o değildir diye üstüne durmadım. Fakat biz camiye girdiğimizde bir anda karşımıza çıktı ve..." Sesimin titremeye başladığını fark ettiğimde kendimi toparlamak için birkaç saniye sustum ve sessizce beni izleyen Can'ın gözlerinin içine bakarak konuşmama zor

da olsa devam ettim. Konuşurken neden böyle yaptığını anlamaya çalışıyordum. Aklından geçenleri, neden bu kadar hırslandığını, neden bir adamı öldürmeye kalkışacak kadar gözünün karardığını çözmeye çalışıyordum.

"Bana karşı beslediği duyguları vardı..." Sözlerimle Can'ın bakışları bir saniye için yumuşamıştı. "Omar'la bizim ilişkimiz başlamadan önce bunu itiraf etmişti. Ama ben onu bir arkadaştan fazlası olarak görmediğimi dile getirmeme rağmen ona umut verdiğimi ve parası için Omar'la birlikte olduğumu iddia etti..."

"Öyle değil mi?" Can'ın alaylı bir gülüşle konuşmamı kesmesiyle ne diyeceğimi şaşırdım.

"Size söz hakkı vermedim. Müdahale etmeyin!" Hâkimin ani çıkışı ile ortamda kısa bir sessizlik oluşmuştu. Sakin kalmaya çalışarak birkaç saniye sonra konuşmama devam ettim.

"İşle alakalı bir takım sorunlardan dolayı Can işten ayrılmıştı..." Tecavüz girişimini gizli tutmak istediğimiz için tam olarak bu kısmın arka yüzünü anlatamamıştım ama belli ki Can da bunun ortaya çıkmasından çekindiği için hiç sesini çıkarmamıştı. "Bunlar onun Omar'a karşı hırslanmasına neden olmuş olacak ki silahını çıkararak bunları gündeme getirip bizi tehdit etmeye başladı ve nasıl olduğunu anlamadığım bir anda ateş etti." Sözlerim ardından gözyaşlarımın akmaması için kendimi zor tuttum.

"Pekâlâ sizi yerinize alalım." Hâkimin sözleriyle bulunduğum yerden uzaklaşarak Omar'ın yanındaki yerimi aldım.

"Açıklaman gayet iyiydi." Omar'ın elimi tutarak söylediği destekleyici sözleri ardından hâkimin konuşmaya başlamasıyla dikkatimi Omar'dan alıp hâkime yönelttim.

"Karar; Sanık Can Kutluer'in kasten adam öldürmeye teşebbüs suçu, yeterli deliller sonucunda sabit bulunmuş olup üç yıl hapis cezasına karar verilmiştir. Dava kapanmıştır." Hâkimin sözleri ardından tokmağına vurmasıyla telaşla Omar'a baktım. Üç yıl çok azdı.

Can'ın jandarmalar tarafından götürülürken bana dönmesiyle olduğum yerde çakılıp kaldım.

"Onu seçtiğin için çok pişman olacaksın Serap! Omar sandığın gibi biri değil! Göreceksin!" Can'ın bana bağırmasıyla jandarmalar sertçe onu tutarak hızla oradan uzaklaştırdı. Ama söylediği sözler kulaklarımda çınlamaya devam ediyordu.

"Ona aldırma. Ne dediğini bilmiyor. Tek amacı canımızı yakmak." Omar'ın sözlerini başımı sallayarak onayladım. Can'ın tek yapmak istediği düğünümüze sayılı günler kala içime kuşku düşürmekti. Aldığı cezanın intikamını bir şekilde huzursuzluk vererek bizden çıkarmaktı. Omar'ın her istediğini elde edebileceğini sanan bir adam olduğuna inanıyordu. Ama aslında kendisi tam da böyle biriydi. Beni elde etmek istemişti. Bunun için her yolu denemiş ama olmamıştı. Belki de ilk defa isteyip de elde edemediği biriydim ben. Bunu hazmedememişti. Onun gibi zengin ve ondan daha başarılı bir erkeğin karşısında kaybetmeyi gururuna yedirememişti.

Otuzuncu Bölüm

Günlerin nasıl bu kadar hızlı geçtiğini bilmiyordum. Omar'la tanışmamızın ardından bir yıl geçmiş olsa da ilişkimiz başlayalı sadece dört ay olmuştu. Tüm o kısa sürede yaşananlara dönüp baktığımda şimdi burada olduğuma inanamıyordum. Az sonra kına gecesi başlayacaktı ve yarın düğünümüz olacaktı. Düşünmesi bile kalp atışlarımın hızlanmasına, ellerimin karıncalanmasına neden oluyordu.

Bu kadar kısa süre içinde evlenebileceğime hayatta inanmazdım. Eskiden evlenmek için en azından bir-iki yıl boyunca tanıma evresi olmalı diye düşünürdüm. Bu yüzden de her geçen yıl yaşımın üzerine iki yıl daha ekler ve o yaşa kadar daha evde kaldın diye kendimle dalga geçerdim. Bana göre insan evleneceği birini birkaç ayda asla tanıyamazdı. Böyle evlilikler sadece deli saçmasıydı. Ama maalesef hayat bana büyük konuşmamam gerektiğini öğretmişti. Büyük konuşmamak... Bu lafı bir yerden hatırlıyordum.

Üzerime giydiğim yeşil, taşlarla süslenmiş, uzun elbisemle birlikte kınanın yapıldığı o dansözlüğümle meşhur,

zamanında Omar'ın arkadaşlarını getirerek eğlendiği şark köşesinin olduğu salonda arkadaşlarımla oturuyor, misafirlerin gelmesini bekliyordum. Burcu tabii ki hemen yanımda pudra rengi elbisesiyle oturmuş şimdiden ağlamaya hazır bir halde, dolu dolu gözlerle sohbete katılıyordu. Ankara'dan çağırdığım birkaç mahalleden ve liseden arkadaşlarımın yanı sıra üniversiteden Burcu'yla benim ortak arkadaşlarımız da yanımızdaydı. Omar ise yan salonda Dubai'den ve dünyanın farklı ülkelerinden çağırdığı dostlarıyla erkek erkeğe oturmuş, bekârlığının son gününü yaşıyordu. Annemler gelen misafirlerle ilgilenirken biz de kızlarla şark köşesine kurulmuş kız kıza sohbet ediyorduk.

"Balayına nereye gideceksiniz peki?" diye sordu Aslı heyecanlı gözlerle. Aslı Ankara'da, alt komşumuz Elif Hanım'ın kızıydı. Çocukluğumuz hep beraber geçmişti. O, bildim bileli heyecanlı bir yapıya sahip, çok konuşkan bir kızdı.

"Bora Bora adalarına gideceğiz," dedim içim içime sığmayarak. Daha önce Bora Bora adalarının yerini sorsalar haritada gösteremezdim. Ama orası Omar'ın favori mekânıydı ve dediğine göre dünyanın bir ucunda, tüm gözlerden uzak, harika bir denize ve iklime sahip romantik bir adaydı.

"Ne kadar güzel! Keşke şans bize de gülse de bir Arap prensi bizi bulsa," dedi Jiyan iç çekerek. Jiyan da liseden sıra arkadaşımdı. Sözlerinden anlaşılacağı üzere o da hâlâ aradığı beyaz atlı prensini bulamamıştı.

"Maşallah deyin kızlar! Nazar değdireceksiniz." Burcu hemen Burcu'luğunu yaparak hayran hayran bana bakan kızlara sert bir ihtarda bulunmuştu.

"Erkek tarafının getirdiği kuruyemişleri gördünüz mü? Altın kaplamalı kaseler içinde servis yapılıyor." Şaşkın bakışlarla masaların üzerinde duran inci işlemeli tüllerle sarılı kaseleri işaret eden üniversiteden arkadaşım Esnan'a bütün kızlar hemen onay vermişlerdi.

"Evet, görülmeyecek gibi değil ki!" dedi üniversitedeyken Azerbeycan'dan okumak için gelen arkadaşım Şövket. Yine Azerbeycanlı olan Liamann da "Aynen," diyerek onu onayladı.

"Eve götürebiliyoruz değil mi Serap? Sonra yanlış anlaşılma olmasın yani altın olunca..."

"Hayır tabii ki de onlar sizin için," dedim merakla bana bakan Aslı'ya. "Açıkçası ben de alışık değilim ama onlarda bunlar gayet normal karşılanıyor."

———— ✤ ————

"Kızlar artık eğlence vakti geldi. Bu kadar sohbet yeter. Biraz kurtlarımızı dökelim değil mi ama?" Ablamın bu sözüyle tüm kızlar ayağa kalkarak müzikle birlikte oynamaya başladılar.

———— ✤ ————

"Kızlar sizde de ne enerji varmış? Yordunuz beni vallahi," dedim kıyafetimi değiştirmek üzere soyunma odasına girerken. Kızlar da benimle birlikte gelip az sonra başlayacak olan kına yakma töreni için tüllü taçlarını takıp ellerine ortasında süslü mumları alıyorlardı.

"Belki kısmet falan buluruz değil mi Aslı?" Üniversiteden arkadaşım Büşra'nın sorduğu soru karşısında Aslı hemen kıkırdayarak başını sallayıp karşılık vermişti.

Kızlar kendi aralarında hayaller kurarken Burcu yanıma gelerek sessizce konuşmaya başladı.

"O değil de senin Khalida yok ortada fark ettin mi?"

"Etmez miyim?" Girdiği ortamlarda soğuk duş etkisi yaratan birini nasıl fark etmezdim ki?

"Kim bilir nerede? Kız yoksa bu Dubai'de mi kaldı? Orda kalsın da hiç gelemesin inşallah!"

"Yok. Gelmiş buradaymış da biraz rahatsızmış. Muhtemelen morali bozuk bir halde yatağında yatıyordur." Sözlerim Burcu'nun gülmesine neden olmuştu.

"Ah o şeytan sırf yatağında öylece durmaz. Kesin hâlâ sizi nasıl ayırsam ya da Omar'a nasıl kuma olsam diye planlar kuruyordur ama boşuna."

Khalida'nın adını bile duymak bana huzursuzluk veriyordu. Burcu'nun dediği gibi planlar kurduğuna emindim. Ama bu ona zarar veriyordu. Omar, onu sevmiyordu. Artık bunu anlayıp kendisine başka bir yol çizmeli, yıllarını bu şekilde kendisine eziyet çektirerek harcamamalıydı.

———— ❖ ————

Kırmızı kaftanımı giymemin ve başıma takılan kırmızı örtümle yüzümü kapatmamın ardından kızlarla birlikte salona doğru yürümeye başladık. O anda yaşadığım duyguların yoğunluğu tarif edilemezdi. Neden bu kadar çok duygusallaştığımı bilmiyorum. Evden ayrılacağım için olamazdı çünkü, şimdiye kadar ailemden okulum ve işim için çok ayrı kalmıştım. Dolayısıyla bu geçerli bir sebep değildi. Omar'ın ailesinden dolayı endişelerim olduğu doğruydu ama Omar bu endişelerime mahal vermeyecek kadar seviyordu, sahipleniyordu beni. Onun yanındayken hiçbir şeyden korkmuyordum. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Peki, öyleyse nedendi içimdeki telaş, bu kötü his?

Omar salonun dışında takım elbisesi içinde beni bekliyordu. Gözleri beni bulduğunda yüzünde tatlı bir gü-

"Erkek tarafının getirdiği kuruyemişleri gördünüz mü? Altın kaplamalı kaseler içinde servis yapılıyor." Şaşkın bakışlarla masaların üzerinde duran inci işlemeli tüllerle sarılı kaseleri işaret eden üniversiteden arkadaşım Esnan'a bütün kızlar hemen onay vermişlerdi.

"Evet, görülmeyecek gibi değil ki!" dedi üniversitedeyken Azerbeycan'dan okumak için gelen arkadaşım Şövket. Yine Azerbeycanlı olan Liamann da "Aynen," diyerek onu onayladı.

"Eve götürebiliyoruz değil mi Serap? Sonra yanlış anlaşılma olmasın yani altın olunca..."

"Hayır tabii ki de onlar sizin için," dedim merakla bana bakan Aslı'ya. "Açıkçası ben de alışık değilim ama onlarda bunlar gayet normal karşılanıyor."

———— ✠ ————

"Kızlar artık eğlence vakti geldi. Bu kadar sohbet yeter. Biraz kurtlarımızı dökelim değil mi ama?" Ablamın bu sözüyle tüm kızlar ayağa kalkarak müzikle birlikte oynamaya başladılar.

———— ✠ ————

"Kızlar sizde de ne enerji varmış? Yordunuz beni vallahi," dedim kıyafetimi değiştirmek üzere soyunma odasına girerken. Kızlar da benimle birlikte gelip az sonra başlayacak olan kına yakma töreni için tüllü taçlarını takıp ellerine ortasında süslü mumları alıyorlardı.

"Belki kısmet falan buluruz değil mi Aslı?" Üniversiteden arkadaşım Büşra'nın sorduğu soru karşısında Aslı hemen kıkırdayarak başını sallayıp karşılık vermişti.

Kızlar kendi aralarında hayaller kurarken Burcu yanıma gelerek sessizce konuşmaya başladı.

"O değil de senin Khalida yok ortada fark ettin mi?"

"Etmez miyim?" Girdiği ortamlarda soğuk duş etkisi yaratan birini nasıl fark etmezdim ki?

"Kim bilir nerede? Kız yoksa bu Dubai'de mi kaldı? Orda kalsın da hiç gelemesin inşallah!"

"Yok. Gelmiş buradaymış da biraz rahatsızmış. Muhtemelen morali bozuk bir halde yatağında yatıyordur." Sözlerim Burcu'nun gülmesine neden olmuştu.

"Ah o şeytan sırf yatağında öylece durmaz. Kesin hâlâ sizi nasıl ayırsam ya da Omar'a nasıl kuma olsam diye planlar kuruyordur ama boşuna."

Khalida'nın adını bile duymak bana huzursuzluk veriyordu. Burcu'nun dediği gibi planlar kurduğuna emindim. Ama bu ona zarar veriyordu. Omar, onu sevmiyordu. Artık bunu anlayıp kendisine başka bir yol çizmeli, yıllarını bu şekilde kendisine eziyet çektirerek harcamamalıydı.

Kırmızı kaftanımı giymemin ve başıma takılan kırmızı örtümle yüzümü kapatmamın ardından kızlarla birlikte salona doğru yürümeye başladık. O anda yaşadığım duyguların yoğunluğu tarif edilemezdi. Neden bu kadar çok duygusallaştığımı bilmiyorum. Evden ayrılacağım için olamazdı çünkü, şimdiye kadar ailemden okulum ve işim için çok ayrı kalmıştım. Dolayısıyla bu geçerli bir sebep değildi. Omar'ın ailesinden dolayı endişelerim olduğu doğruydu ama Omar bu endişelerime mahal vermeyecek kadar seviyordu, sahipleniyordu beni. Onun yanındayken hiçbir şeyden korkmuyordum. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Peki, öyleyse nedendi içimdeki telaş, bu kötü his?

Omar salonun dışında takım elbisesi içinde beni bekliyordu. Gözleri beni bulduğunda yüzünde tatlı bir gü-

lümseme oluşmuştu. Elimi tutmasının ardından kızlara dönüp gülerek İngilizce konuşmaya başladı. Neyse ki kızlardan bir-iki kişi dışında hepsinin İngilizcesi iyiydi.

"Kızlar ben kına hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen bana yardım edin. Orada bir rezillik çıkmasın."

"Sen merak etme *enişte*, senin tek yapman gereken Serap'ın yanında oturmak." Burcu'nun lafa atılmasının ardından cümlesinde Türkçe olarak belirttiği enişte sözünü Omar doğal olarak anlayamamış, şaşkın bakışlarla sormaya çalışmıştı.

"En-iş-te?"

Kızlar Omar'ın haline kahkahalarla gülerken Burcu hemen İngilizceye çevirmiş Omar da öğrenir öğrenmez utanarak haline gülüp başını iki yana sallamıştı.

Sonunda Arap ve Türk misafirlerin gözleri önünde salona girmemizin ardından Osmanlı motifleriyle işlenmiş iki kişilik bir tahta birlikte oturmuştuk.

"Sen şimdi ağlayacak mısın?" diye fısıldadı Omar yavaşça eğilip. Yine benimle dalga geçiyordu. Sorusu karşısında kaşlarımı çatıp ona baktım ama o yüzüme örttüğüm örtüden dolayı bunu göremiyordu.

"Hayır tabii ki de!" diye karşılık verdim sessizce ama sert bir vurguyla.

"Her şeyine varım ki ağlayacaksın." Omar benimle iddiaya girmeye çalışırken etraf karartılmış ve meşhur *Yüksek Yüksek Tepelere* şarkısı başlamıştı bile.

"Hayır ağlamayacağım," diye fısıldadım son kez. Ama o anda içime işlemeye başlayan şarkının sözleri çoktan gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Kızlar etrafımızda mumlarla birlikte dönerek şarkıya eşlik ederken Burcu da kınayı dolaştırıyordu. Şarkıda geçen "annesinin bir tane-

sini hor görmesinler" sözünü duymamın ardından karşımda ağlamaya başlayan annemi görmem, bir damla yaşın akmasına neden olmuştu. Bir bilse çoktan hor görüldüğümü, çoktan istenmediğimi... Her ne kadar İstanbul'da yaşayacak olsak da çok uzaklara, bambaşka bir diyara gelin gidiyordum. Omar'dan başka beni seven kimsenin olmadığı bir aileye...

Gözyaşlarım gitgide çoğalırken dayanamayarak elime verilen mendille gözyaşlarımı sildim. Omar sımsıkı bir şekilde elimi tutmuş, bu sefer benimle dalga geçmiyordu. Şarkının sözlerini anlamasa da anlatılmak isteneni kavramıştı. Neden ağladığımı en iyi o biliyordu burada. Bir de Burcu. Bu son gündü, son geceydi, yeni başlangıcımızdan önceki.

Fırtınanın sesini duyabiliyordum. Tam hedef bana doğru ilerliyordu ve artık çok yakındı. Hayatın hiçbir zaman toz pembe olamayacağını, hiçbir güzelliğin altın tepside sunulmayacağını bana öğretmeye gelen bir fırtınaydı bu. Korkuyordum. Tek yaptığım sevmekken, bedelini çok ağır ödemekten korkuyordum.

Sonunda şarkı bittiğinde derin bir nefes verdim. Eğer şarkı biraz daha devam etseydi ertesi günkü düğünümüzde ağlamaktan şişmiş gözlerle etrafta dolaşan bir gelin olacaktım. Bu kadar hüzün ve dram bana fazlaydı.

Ayşe yengem kınayı yakmak üzere önümüzde eğildiğinde kızların bana bin kez tembihlediği şekilde elimi açmadım. Elimi açmadığımı görenler hemen "Gelin elini açmıyor!" demeye başladılar. Tabii müstakbel kaynanam ve diğer erkek tarafı aile üyelerinin Türkçe bilmemesinden dolayı başta Burcu ve diğer İngilizce bilen birkaç kişi bunu İngilizce olarak söylemişti.

Omar, kızları duyar duymaz tedirgin bakışlarla elime baktı ve ardından kulağıma eğilerek fısıldadı.

"Neden açmıyorsun?"

"Gelenek bu. Hiç mi duymadın? Açmam için altın gibi değerli bir hediye konulması gerekir."

"Tamam. Altın yok ama para da olur sanırım." Ben Omar'a durumu anlatamadan Omar çoktan cebinden bir tomar para çıkarıp avucuma uzatmıştı.

"*Ee hadi aç ama!*" Türkçe söylediği sözler başta ben olmak üzere herkesin gülmesine neden olmuştu.

"Hayır *enişte* sen değil, kaynanası yapacak bunu. Böyle olmaz." Burcu'nun açıklamasıyla Omar utanarak parasını hemen cebine koyup arkasına yaslandı.

Sonunda Asma Hanım'ın ağır adımlarla ilerleyerek elime bıraktığı altına şaşkınlık içinde bakakalmıştım. Asma Hanım elime bir kiloluk külçe altın bırakmıştı. Başta Burcu olmak üzere herkes donmuş; altına bakıyordu. Sonunda Burcu kendine gelerek tedirgince altını elimden alıp kınayı elime sürmeye başladı. Aileden başka biri de Omar'ın serçe parmağına kına sürerken Omar yine dayanamayıp konuşmaya başlamıştı.

"Bari şekilli bir şey olsaydı. Böyle turuncu turuncu parmaklarla mı gezeceğiz?"

"Abartma istersen. Sadece serçe parmağına yakıyorlar," dedim gülerek.

Kınalarımızın yakılmasının ardından Omar yüzümdeki örtüyü açıp alnıma bir öpücük bırakırken gülümsedi.

"Sana her zaman sahip çıkacağım merak etme. Sakın üzülme tamam mı?"

Omar'ın fısıldadığı sözler karşısında onun masmavi gözlerinin içine bakıp başımla onayladım. Omar'ın ardın-

dan bana doğru gelen annemi görmemle tekrar gözyaşlarıma hâkim olamamıştım. Ona kimseyi umursamadan sıkı sıkı sarıldım. Kokusunu doya doya içime çektim. Biz ağladıkça etraftaki insanlar da duygulanıp ağlıyordu. O anda kına gecelerini şimdiye kadar hiç anlamadığımı fark ettim.

Şimdiye kadar bulunduğum kınalarda kızların neden bu kadar ağladığını bir türlü idrak edemezdim. Nasıl olsa sevdikleriyle evleniyorlar, istedikleri vakitte de aileleriyle görüşürler, diye düşünürdüm. Bu kadar drama ne gerek var diye söylenirdim içimden. Meğer hiç düşünüldüğü gibi değilmiş. Bu anı yaşamadan, resmen evleneceğini bilmeden hissedilemiyormuş bu duygu. Bakışlarım annemin ardından bize bakan Asma Hanım'a takıldığında yüzündeki ifadeyi fark etmemek imkânsızdı. Sanki hem üzülüyordu halimize hem de hiç umursamıyordu. Anlamak gerçekten zordu.

"Kızım benim, canım. Ben hep yanındayım, tamam mı yavrum? Üzülürsen, canın sıkılırsa hemen beni ara, ben hemen gelirim yanına. Tamam mı benim güzel kızım?"

"Tamam anneciğim," dedim annemin saçlarımı okşarken söylediği bu şefkatli sözlerine karşılık olarak.

Annemle sarılmamız son bulduktan kısa bir süre sonra kızlar kınalarını sürmeye başlamış ve herkese hazırlanmış kınalar dağıtılmıştı. Omar ise dışarıda sigaralarını içip sohbet eden erkeklerin yanına gitmek üzere oradan uzaklaşmıştı.

"Aaa çıktı! Altın bana çıktı!" Burcu'nun elindeki altını havaya kaldırarak bağırmasıyla herkes ona bakıp onu alkışlamaya başlamıştı.

"Evlilik yolu göründü hadi hayırlısı," dedim gülerek.

"Ay bunu benim hemen Kerem'e göstermem lazım." Burcu heyecanlı heyecanlı, hızlı adımlarla Kerem'in yanına gitmek üzere salondan çıktı.

Kısa bir süre sonra ilk başta giydiğim kıyafetimi giymek üzere salondan çıkacağım sırada, Omar salona girmiş bana doğru gülerek yaklaşıyordu. Anlamadığım bir anda beni herkesin ortasında kucağına almasıyla oluşan kahkaha ve alkışlar arasında oradan uzaklaşmaya başladık.

"Omar sen delirdin mi? İndir beni aşağı," dedim bir yandan da gülerken. Her ne kadar tüm kadınlar hoşlarına gitmiş bir halde hayran hayran bize bakıp gülseler de tüm aile hanımlarının karşısında utanmıştım bir kere.

"Ne kadar ayıp! Müstakbel kocana emir mi veriyorsun sen öyle?" Omar sorduğu soruyla birlikte çoktan beni salondan dışarıya çıkarmış ve sonunda ayaklarımın yere değmesine izin vermişti.

"Saatlerdir kuruyemiş ve pastayla duruyorum. Midemize doğru düzgün bir şey girmedi. Hatta bir ara Hakan'la sipariş vermeyi düşündük. Sonra bu damat aç demesinler diye vazgeçtim. Ne zaman bitecek bu kına? Yoksa birazdan arayıp tüm davetlilere yemek siparişi verdireceğim."

"Hakan mı? Eniştem olan Hakan mı?" dedim şaşırarak. Bu kadar samimi olmaları beni hem şaşırtmış hem de hoşuma gitmişti.

"Evet. *Benim bacanak.*" Ona öğretilen şekilde söylediği Türkçe kelimeler karşısında gülmeme engel olamadım. Hakan eniştem belli ki Omar'ı iyi kafaya almıştı.

"Ne oldu yoksa yanlış mı söyledim?" dedi sıkılarak elini ensesine götürmeden önce. Bu sırada Burcu ile Kerem gülüşerek yanımıza doğru geliyorlardı.

"Hadi Serap kızlar bizi bekler, eğlenceye devam," dedi Burcu gülerek.

"Kerem, ne yapıyoruz? Veriyor muyuz siparişleri?" Omar'ın sözleriyle şaşırarak konuşmaya başladım.

"Kerem'i de mi kattın işin içine?"

"Biz bayağı ciddiyiz ama. En iyisi Hakan abiyi de alalım, birer iskender sipariş edip senin ofiste gizlice yiyelim abi. Ne diyorsun?"

"Kesinlikle! Hadi Hakan'ı çağıralım. Biz gidiyoruz kızlar görüşürüz." Omar'ın Kerem'le birlikte yanımızdan uzaklaşmadan önce söylediği son kelimesini Türkçe söylemesi Burcu'nun gözünden kaçmamıştı.

"Kız, bu seninki gitgide sökmeye başlamış Türkçeyi valla. Yakında tamamen konuşmaya başlarsa şaşma."

"Merak etme ben öğreteceğim ona," dedim gülerek.

"Ona ne şüphe," diye karşılık verdi Burcu göz kırparak. Neşemiz yerine gelmiş bir halde tekrar salona dönerek eğlenceye kaldığımız yerden devam ettik.

Önceki geceki kınanın verdiği yorgunlukla gözlerimi zorlukla açtım. Uykumu iyice almam için kına gecesinin hemen ardından direk yatağıma atmıştım kendimi. Uykumu neden iyice almam gerekiyordu ki?

Bugün evleniyorummmmmmmmmmmmmm...

Saat? Saat kaç?

Hemen yanı başımda duran telefonu elime alarak saate baktım. Sabahın sekiziydi ve bu da tam dört saat sonra Omar'la konsoloslukta nikamızın kıyılacağı anlamına geliyordu. Dört saat sonra resmen karı koca olacaktık.

"Serap kızım hadi uya..." Annem kapıyı açtığında benim çoktan sersemlemiş bir halde yatakta doğrulduğumu

görmesiyle sözlerini yarıda kesmişti. "Günaydın canım. Çoktan uyanmışsın meğer. Ablanla beraber senin için mükemmel bir kahvaltı sofrası hazırladık."

"Tamam anneciğim geliyorum," dedim uykulu bir ses tonuyla. Annemin odadan çıkmasının ardından kendimi banyoya atarak hemen kısa bir duş aldım. Üzerime rahat bir şeyler giyip mutfağa ulaştığımda masada kardeşim Serkan, ablam, annem ve babam oturmuş beni bekliyorlardı. Tam da eski günlerdeki gibiydi. Bir yandan annem diğer yandan ablam sofradan ne bulurlarsa sanki aç kalacakmışım gibi telaşla tabağımı dolduruyorlardı.

"Reyhan tamam kızı rahat bırakın, yiyeceğini yer." Babamın uyarısıyla annemle ablam biraz sakinleşerek yerlerine oturdular.

"Ne yapalım elimiz, ayağımız birbirine karıştı. Serap'ımız yuvadan uçuyor. Kolay mı baba?"

"Tamam ama sık boğaz etmeyin kızı," dedi babam ablama bakarak.

"Bence de," dedi Serkan tabağıyla oynarken.

Kahvaltımızı bitirmeye yakın kapının çalmasıyla kendimi bir anda ayakta buldum.

"Bu da kim? Yoksa? Omar mı geldi?"

"Hayır kızım. Unuttun mu? Kuaför ve asistanları gelecekti. Onlardır," dedi annem kapıya gitmeden önce. Ablamla kardeşim telaşlı halime gülüyorlardı.

—— ♔ ——

Nikah için düz, üzerime oturan, degaje yakalı, beyaz bir elbise giyecektim ve kuaförden başıma takacağım dantelli küçük bir şapka için şık bir topuz yapmasını istemiştim.

Heyecanla kendimi kuaförün ellerine bıraktığımda, annemler de kuaförün ekibinden diğer kişiler tarafından

saç ve makyajlarını yaptırmaya başlamışlardı. Kardeşimle babam ise gayet sakin bir şekilde üzerlerini giyinmek üzere içeri gittiler.

Makyajımın tamamlanmasının ardından saçıma şapka takılmasıyla birlikte kapının çalması, yine telaşlanarak sandalyemden kalkmama neden oldu. Ama gelen kişi yine Omar değil, Burcu'ydu. Beni gördüğünde ıslık çalıp ardından konuşmaya başladı.

"Sizinle tanışıyor muyuz matmazel?"

"Asıl ben sizinle tanışıyor muyum hanımefendi?" dedim giydiği oldukça şık mavi elbisesini işaret ederek.

"Az önce Omar'ı gördüm. Sana gelmeden önce Kerem'le ona uğradık. Ben de Kerem'i orada bırakıp senin yanına koştum. Görmen lazım. Çok şık olmuş. Ama görüyorum ki sen onu yine de sönük bırakacaksın. Birkaç iş adamı kılıklı arkadaşıyla oturmuş, derin derin sohbet ediyor ve birazdan kapıyı çalmayı planlıyordu."

"Ne! Saat kaç oldu ki?" dedim telaşla telefonu elime almadan önce. Saatin 10:30 olduğunu gördüğüm anda kapı açıldı.

İşte şimdi kesin Omar gelmişti.

"Burcu nasıl görünüyorum?" diye sordum hemen elbisemin üzerinde elimi gezdirerek.

Hiç bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyordum. Umarım Omar beni gördüğünde beğenirdi.

"Çok güzelsin. Hadi gel damadımızı fazla bekletmeyelim." Burcu'yu hemen onaylayarak kapıya doğru yürüdüm. Annemler çoktan kapıya üşüşmüştü, kapıyı açmak için benim gelmemi bekliyorlardı. Sonunda ablam kapıyı açtığında karşımda duran adam nefesimin kesilmesine neden olmuştu. Gri ceketinin içinde giydiği mor yeleği ve mor kra-

vatı ile ceketine taktığı mor çiçeği, Omar'ın gri-mavi gözleriyle birlikte yakıcı bir etki yaratmıştı. Geriye taradığı siyah saçlarının etkisinden söz bile etmek istemiyorum.

"Hazırsanız çı-çıkalım." Yöneticilik eğitimleri alan ve tek bir kelime teklemeden binlerce insanın önünde bir yığın konuşma yapan Omar, şimdi karşımda kekeliyordu. Sanırım bu gerçekten güzel göründüğümün belirtisiydi. Ablamın neredeyse unutmak üzere olduğum mor gelin buketimi elime vermesinin ardından, hep beraber binadan çıktık.

Burcu dahil herkes başka arabalarla bizi takip ederken Omar'la yan yana oturmuş sessizce konsolosluğa doğru ilerliyorduk. "Heyecanlı mısın?" dedi Omar kısa bir süre sonra sessizliği bozarak.

"Evet," diyebildim sadece. Heyecandan konuşamayacak kadar heyecanlıydım.

"Serap?" Omar'ın sorgulayıcı bir tonda adımı söylemesi karşısında gözlerim onunkileri buldu.

"Efendim."

"Her şey çok aceleye geldi biliyorum. Her şey çok hızlı yaşandı ve ben senin ileride pişman olacağın bir şeyi yapmanı istemem. Benim seninle ilgili en ufak bir kararsızlığım yok. Ama eğer sen hazır değilsen..."

"Saçmalama!" diyerek sözünü kestim. Koltukta ona iyice yaklaşarak başımı omzuna yasladım. "Sen bana aşkı öğreten adamsın. Senden başka kimseyle evlenmeyi düşünemem."

Sözlerimle birlikte Omar kollarıyla beni sararak daha da çok çekti kendisine.

———— ❧ ————

Araba konsolosluğun önünde durduğunda birkaç dakika sonra buradan evli bir kadın olarak ayrılacağım düşünce-

si kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyordu. Omar, dudaklarıma küçük bir öpücük bırakmasının ardından arabadan inerek şoföründen önce kapımı açtı. Bir anda yanımızda beliren basın mensupları fotoğraflarımızı çekmeye başladıklarında neye uğradığımı şaşırmıştım. Hemen önümüze geçen koruma görevlileri basını bizden uzaklaştırarak konsolosluğu ilerlememiz için bize yol açtılar. Arkamızdan yakın aile üyelerimiz ve şahitliğimizi yapacak olan Burcu ve Omar'ın Dubai'den arkadaşı Faysal geliyordu.

Konsolosluğa girmemizin ardından nikâhımızın kıyılacağı salona girdiğimde içeride sessiz konuşmalar arasında heyecanlı bir bekleyiş hâkimdi. Burcu'ya baktığımda kocaman gülümsemesiyle her şey yolunda işareti yapmıştı. Ablam ve annem de aynı şekilde bana mutlulukla gülümsüyorlardı. Babam her zamanki gibi otoriter bir havayla durmuş eniştemle sessizce bir şeyler konuşuyordu.

Omar'ın hemen arkasında duran Faysal sempatik bir gülümsemeyle Omar'la bana doğru eğilip "İlk defa şahitlik yapıyorum. Çok heyecanlı," diyince ikimizin de biraz olsun gerginliğini atmasını sağlamıştı.

"Merhaba hoş geldiniz." Büyükelçi İngilizce konuşarak elimizi sıkıp karşımıza geçince ortam da tamamen bir sessizleşti.

"Hazırsanız nikah işlemlerine başlayalım." Büyükelçinin bu sözleriyle Omar'ın elini daha da sıkı tutmaya başladım.

Artık prosedür gereği söylenen sözleri duyamaz olmuştum. Herkes nefesini tutmuş bizi izliyordu.

"Adınız, soyadınız?"

"Serap Yılmaz." Bana yönlendirilen soruya bir nefeste

cevap vererek Omar'a baktım. O, kendinden oldukça emin bir halde konsolosu dinliyordu.

"Annenizin adı?"

"Reyhan."

"Babanızın adı?"

"Mehmet."

"Sizin adınız, soyadınız?"

"Omar Al-Ahdal."

"Annenizin adı?"

"Asma."

Her bir soruda gitgide sona doğru yaklaştıkça kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyordu. Asıl soru sorulduğunda geri dönüşü olmayan tek bir cevap verilecekti ve ardından benim için yepyeni bir hayat başlayacaktı.

"Serap Hanım, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan, kendi özgür iradenizle Omar Al-Ahdal ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

İşte asıl soru da gelmişti. Bir anda yönlendirilen bu soru karşısında tüm bakışların bana kitlendiğini fark ettim. Herkes ağzımdan çıkacak tek bir kelimeyi bekliyordu. Evet veya hayır...

Önce el ele tutuşan ellerimize gitti gözüm, ardından da Omar'ın turkuaz rengi gözlerine... Bana sevgi dolu ama bir o kadar da ciddi bakışlarla bakıyor, cevabımı vermemi bekliyordu. Bakışlarım Asma Hanım ve Omar'ın amcasını bulduğunda tek bir şeyden emindim. O da onlara asla boyun eğmeyeceğimdi. Onlar için asla Omar'dan vazgeçmeyeceğimdi. Ben Omar'ı her şeyden çok seviyordum. Tüm zorluklara onun için göğüs germeye hazırdım ve evet, onun eşi olacaktım.

"Evet!"

Salonda yankılanan alkış sesleri arasında Omar bana bakarak sıcacık bir gülümseme gönderdi.

"Omar Bey, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan, kendi özgür iradenizle Serap Yılmaz ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Omar cevabını vermeden önce gözlerimin içine baktı ve ardından, beni en çok mutlu edecek olan kelimeyi söyledi.

"Evet!"

Alkışlar arasında önümüze uzatılan defteri titreyen elimle zor da olsa imzalayıp Omar'a verdim. Omar, tam bir iş adamı edasıyla hızlıca imzasını attı. Ardından görevli, şahitlerimiz olan Burcu ve Faysal'a imzalamaları için defteri uzattı.

İmza faslı bitince konsolosun söylediği son sözler artık bekâr bir kız olmadığımı idrak etmemi sağladı.

"Ben de devletin bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak sizleri karı-koca ilan ediyorum. Hayırlı, uğurlu olsun."

Otuz Birinci Bölüm

Eve gelindiğinde kıyılan imam nikâhımızın ardından artık hem dini hem de resmi anlamda Omar ile karı koca olmuştuk. Ben artık resmen Serap Al-Ahdal'dım. Bundan bir sene öncesinde rehberlik yaptığım o ukala Arap erkeğiyle bir sene sonrasında evleneceğime kim inanırdı ki?

Herkes evde verilen ikramları yemekle meşgulken ben Omar, Burcu, Kerem, Faysal ve eşi Rabia ile birlikte oturduğumuz köşede hâlâ Omar'ın imam nikâhında bana verdiği mehiri düşünüyordum. Ondan bir şey istemediğimi söylesem de, İstanbul'daki tüm mal varlığını hiç düşünmeden bana vermişti. Yatını, yalıyı, oteli...

"Hâlâ inanamıyorum. Şimdi siz karşımda evli bir çift olarak mı oturuyorsunuz?" dedi Burcu hayranlıkla bize bakarak. Omar, Burcu'nun sözleriyle bana yandan karizmatik bir bakış atarak gülümsedi ve ardından Burcu'yla Kerem'e dönerek cevapladı.

"Artık sıra sizde gençler."

Burcu ile Kerem, Omar'ın söyledikleri karşısında el ele tutuşup gülümserken ablam yanımıza geldi.

"Canım istersen seni düğün için hazırlamaya başlayalım. Vakit yaklaşıyor."

"Tamam geliyorum."

"Biz de benim daireme geçelim isterseniz." Omar'ın sözleri ardından onun da hazırlanacağını düşünerek Rabia'ya yöneldim.

"İstersen ben hazırlanırken Burcu'yla birlikte bana katılabilirsin."

"Çok memnun olurum."

"Pekâlâ kızlar. Size kolay gelsin." Omar, Faysal ve Kerem ayağa kalktığı sırada eniştemin ileriden "Bacanak!" diye seslenerek yaklaşmasıyla Omar gülerek enişteme karşılık verdi.

"Bacanak! Biz de benim daireye geçiyorduk, gelsene." Omar'ın yarı Türkçe yarı İngilizce sözlerine karşılık eniştem Omar'a gülerek onlara katılmıştı ve birlikte yanımızdan uzaklaşmışlardı. Biz de kızlarla hazırlanmak üzere odama yönelmiştik.

—— ♔ ——

Bana özel dikilen gelinliğim odamın başköşesinde titizlikle asılı halde beni beklerken, kuaför, makyöz ve asistanlar dört bir elden beni hazırlamaya başlamışlardı. Rabia ve Burcu bir köşede oturmuş birbirlerini daha yakından tanırken ben heyecanla bir an önce hazırlıkların tamamlanmasını bekliyordum. Bir rüyada gibiydim. Elimdeki yüzüğe baktıkça kendi kendime mutluluktan gülüyordum. Her şey işte bu kadardı. Tüm o macera dolu yaşadıklarımızdan ve neredeyse birbirimizi kaybedeceğimizi düşündüğümüz birçok olaydan sonra sonunda sorunsuz bir şekilde evlenmiştik.

Saçıma ensemde yapılan kibar bir topuzun ardından pırlanta taşlardan zarif bir taç takılmıştı. Gülkurusu

renginde, doğal bir rujla birlikte gözlerimi ortaya çıkaran profesyonel makyajımın tamamlanmasının ardından gelinliğimi giymek için ayağa kalktım. "Serapcığım. Seninle iki dakika bir şey konuşabilir miyiz?"

Ablamın bu ciddi sorusu karşısında ters giden bir şey olduğunu düşünerek korkuyla gözlerinin içine baktım.

"Tabii," dedim hemen. Burcu, Rabia ve kuaförle ekibi yalnız konuşmak istediğimizi anlayarak odadan sessizce ayrıldıklarında ablam beni yatağımın köşesine oturtarak sessizce konuşmaya başladı.

"Yıllar ne çabuk geçti. Benim küçük kız kardeşim şimdi evli bir kız." Ablamın bu duygusal konuşmasına gülümseyerek karşılık verdim. Kısa bir sessizliğin ardından ablam konuşmasına devam etti. "Heyecanlı mısın?"

"Evet, tabii ki! Birkaç saat sonra düğünüm başlayacak," dedim gülümseyerek. "Dünyanın takip ettiği, birçok ünlü iş adamı ve sanatçının katılacağı bir düğünden bahsediyoruz. Heyecandan oracıkta düşüp bayılmazsam iyidir."

"Mutlaka ama sonrası için? Yani... Düğünden sonrası için heyecanlı mısın demek istemiştim." Ablamın anlatmaya çalıştığını anladığımda gözlerim açılmıştı.

"Ben... Yani..." Utançtan ne diyeceğimi bilememiştim. Ablamla bu konuyla ilgili daha önce hiç konuşmamıştık. Bazen merak edip ona sormayı düşünsem de beni terslemesinden çekinerek hep susmuştum. Bu konu hakkında tek bildiğim şey, evlenen arkadaşlarımızın olduğu ortamlarda açılan kızlar arasındaki sohbetlerden edindiklerimdi.

"Utanmana gerek yok," dedi ablam gülümseyerek elimi tutmadan önce. "Bu çok doğal. Hem siz artık karı-kocası-

nız. Omar seni çok seviyor, bunu gözlerinin içinden görebiliyorum. Sana bakışları bunu açıkça belli ediyor. Seni incitmekten korkuyor. O yüzden sakın korkma tamam mı? O sana yaklaştığında kendini kasma, rahat ol. İnan hiç korkulacak bir şey yok."

Başımı sallayarak onayladım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Omar hakkında söyledikleri tedirginliğimi atmamı sağlıyordu. Çünkü Omar gerçekten de beni incitmezdi, biliyordum. Can'ın bana saldırdığı o geceden beri beni sürekli rahatsız eden ve bugün atağa geçmesinden ürktüğüm bir korkum vardı. Ama nasıl o günde beni sakinleştiren kişi Omar olduysa, bugün de beni bu korkumdan kurtaracak kişinin o olacağını biliyordum.

Konuyu kapatmamızın ardından ablamın yardımıyla gelinliğimi giydim. Gelinliğimin sırtı dantelli ve transparandı. Hep hayal ettiğim gibi uzun bir kuyruğa sahipti.

"Şu haline bak! Prenses gibi oldun. Çok güzelsin." Ablam gelinliğimin içindeki halimi baştanbaşa süzerek hayran hayran bakmaya başladı. "Omar sana bir kez daha âşık olacak."

Ablamın sözleri beni gülümsetse de içimden Omar'ın halini düşünmeye başladım. Asıl damatlığı içinde o, kim bilir ne kadar yakışıklı görünüyordu? Damatlığını aldığından beri bir sır gibi saklıyordu. Tek bildiğim sadece gelin çiçeğimle aynı olması için yakasına takacağı çiçeğin ve kravatın ya da papyonun –onu bile söylememişti– rengi kırık beyazdı.

"Kızlar hazır mısınız? Omar geldi." Annemin kapının dışından seslendiğini duyduğumda panikle ablama baktım. Saatin nasıl geçtiğini anlamamıştık. Çoktan akşam ol-

muştu. Muhtemelen misafirler çoktan düğünümüzün yapılacağı Çırağan Sarayı'nda toplanmışlardı.

Çırağan Sarayı... Omar'la ilk karşılaştığımız yer. Ona ilk baktığım an hâlâ dün gibi aklımda. Ben yaşlı bir adam beklerken bakışlarımı onunkilerle buluşturduğum anda resmen çarpılmıştım. O an tek düşündüğüm şey yanlış bir şey yapmadan, Cihan Bey'le birlikte rehberlik hizmetini tamamlamaktı. Sadece o günü sorunsuz atlatmak... Kim bilebilirdi ki aslında daha o ilk günden Omar'ın hedefine girdiğimi?

"Evet anneciğim. İçeri gelebilirsin?" Ablamın seslenmesiyle annem kapıyı açtığı anda gözyaşlarına engel olamadı.

"Anne ağlama lütfen," dedim yanına giderek. Ablamda bu kadar duygulandığını hatırlamıyordum.

"Elimde değil. Çok... Çok güzel olmuşsun canım benim. Umarım Omar senin kıymetini her zaman bilir."

"Umarım." Ablamın, annemin sözlerini onaylamasının ardından yavaş adımlarla odadan çıkarak salona ilerlemeye başladık. Her bir adımımda kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum. Bu çok duygusal bir andı. Babam, kardeşim ve Omar'ın, hayatımdaki üç önemli erkeğin karşısına gelinliğimle çıkacak olmak... Az sonra son kez bu evden ailemin küçük kızı olarak çıkacaktım. Sevdiğim adamla evlendiğim için çok mutluydum ama ben ailemin hep üzerine düştüğü küçük kızıydım. Bir yanım hep öyle kalmak istese de büyüyordum işte... Göz açıp kapatıncaya kadar geçmişti zaman ve hiç beklenmedik bir anda gelmişti ayrılık vakti... Beni alıp götürmeye gelen bir Arap prensi tarafından...

Ve şimdi o, siyahlar içindeki damatlığı ve gökyüzü kadar mavi gözleriyle karşımda duruyordu. Yüzünde belli

belirsiz oluşmaya başlayan mutluluk gülümsemesi, gitgide büyüyerek bembeyaz dişlerini ortaya çıkarırken, gözlerinin kenarları kırışıyor ve bu onu fazlasıyla çekici yapıyordu. Karşısına gelerek durduğum anda dudaklarından dökülen kelimeler neredeyse yanımızda gözyaşlarına hâkim olamayan babamın bile duyamayacağı sessizlikteydi.

"Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sen de öyle." İçimden daha fazlasını söylemek geliyordu. Nefes kesici, etkileyici, yakışıklı... Ama konuşamıyordum. Heyecandan ayaklarımın üzerinde zor dururken sesimin çıkması imkânsızdı. Her an bu büyünün bozulmasından korkuyordum. Omar'ın uzattığı elini tuttuğumda sanki etraftaki her şey ağır çekime uğramış gibiydi. Birlikte evden ağır adımlarla ilerlemeye başladığımızda tüm aile üyeleri bize gülen yüzlerle bakıyorlardı. Tek bir kişi hariç...

O da buradaydı. Asma Hanım'ın arkasında durmuş bize yaşlı gözler içinde bakan Khalida... Ona boş umutlar vererek hayatını bir saplantı haline getirten dayısı ve yengesi bile inanamadığım bir şekilde bize gülümseyerek bakarken, onun bu şekilde acı çekmesi hiç adil değildi. Asıl acı çekmeyi onlar hak ediyordu. Khalida'nın şu anda yaşadığı bu zor anların nedeni onlardı. Bir kızın duygularını bu kadar önemsemezken asla gülmeye hakları yoktu.

Sonunda Çırağan Sarayı'na gelmiş ve şimdi bekleme salonunda durmuş misafirlerin karşısına çıkmayı bekliyorduk. Birazdan tüm o dışarda bekleyen insanların gözleri önünde merdivenlerden inecek ve ilk dansımızı yapacaktık. Işıklar karartıldığında tüm insanlarda çıkacağımızı

anlayan meraklı bakışlar oluşmaya başlamış, ortam sessizleşerek yerini Boğaz'dan geçen teknenin motor sesine bırakmıştı.

"Seninle burada evlenmek hayatımdaki en güzel karar," diye fısıldadı Omar. Bu sırada çalışanlar tarafından kalabalığın karşısına çıkmadan önce eteğimin kuyruğu düzeltiliyordu. "En güzel ikinci karar aslında... İlki seninle evlenme kararım. Ama sakın az sonra ayağıma basma yoksa bu kararımı tekrar düşünmek zorunda kalırım."

Omar'ın şu stresli halim içinde bana bu kadar kötü bir espri yapması karşısında şaşkınlıkla ona baktım.

"Omar! Saçmalamayı keser misin?"

"Tamam kızma aşkim. Sadece kendini bana bırak, biliyorsun iyi dans ederim." Zaten aşkım deyişi tüm kızgınlığımı alıp götürmüşken üstüne bir de göz kırpması onun karşısında eriyip bitmeme neden oluyordu.

Her şeyin hazır olmasının ardından Omar'ın uzattığı koluna girmemle birlikte kapılar iki yana açılmıştı. Yavaş adımlarla tüm gözlerin önüne çıktığımızda başlayan alkışlar arasında mutluluktan gülümsememe engel olamayarak merdivenlerden inmeye başladık. Omar, o meşhur gülümsemesiyle etrafta gördüğü tanıdıklarını selamlarken ben de kalabalığın içinde bize duygusal bakışlarla bakan ve aşk hikâyemizin başlangıcına tanık olan Cihan Bey'i gördüm. Aslında ona çok şey borçluydum. Eğer o beni bu işe kabul etmeseydi, Omar ile tanışmam imkânsızdı. Her şey kaderin bir cilvesiydi. Benim için Türkiye'nin en ünlü turist rehberiyle çalışmak bir rüyayken onun vasıtasıyla evleneceğim adamla tanışmıştım. Etrafta tanıyamadığım insanlar da vardı. Zaten aile ve akrabalarımın bir avuç kadar olduğunu düşünürsek buradaki insanların büyük

bir çoğunluğu Omar'ın davetlileriydi. Hepsi birbirinden şıktı. Kimisinin yüzünde sahte gülümseyişler kimisinin yüzünde ise hayranlık ifadesi vardı.

Tüm bakışlar önünde ışıklar yandığında çalmaya başlayan dans müziği resmen kalbimin durmasına neden olmuştu. Bu o şarkıydı... Dubai'de o ilk dansımızın gerçekleştiği şarkıydı. *Take My Breath Away...*

"Şarkının bana sürpriz olacağını söylediğinde anlamalıydım," dedim kendimi Omar'ın kollarına bırakarak, dansın ritmiyle dans etmeye başladığımızda.

"Yarım kalan dansımızı tamamlamak istedim. O gün beni orada terk edip gitmiştin," dedi Omar beni kendine biraz daha çekmeden önce. "Ama artık ortada böyle bir ihtimal kalmadığına göre dansın tadını sonuna kadar çıkarabiliriz."

"O gün orada seni terk etmeseydim şu an senin âşık olduğun kadın değil canın sıkıldığında kapısını çaldığın eğlencen olurdum. Çünkü beni öyle görmek istiyordun," dedim sessizce kulağına eğilerek. Sözlerim onu güldürmüştü. O da müziğin gürültüsünden onu duymam için kulağıma eğilerek karşılık verdiğinde söylediklerine inanamıştım.

"Aslına bakarsan seni burada ilk gördüğüm andan beri beni alt üst edeceğini anlamıştım. Sadece bunu kendime itiraf etmem biraz zor oldu."

"Hâlâ sende çözemediğim o kadar çok şey var ki!" dedim gülerek. Eminim ki bu öğrendiğim sadece küçük bir gerçekti. Ama Omar bana o kadar gizemli geliyordu ki onunla ilgili bilmediğim daha çok şey olduğu kesindi.

İlk dansımızın son bulmasının ardından insanlar tek tek yanımıza gelip bize altın ve para takmaya başlamış-

anlayan meraklı bakışlar oluşmaya başlamış, ortam sessizleşerek yerini Boğaz'dan geçen teknenin motor sesine bırakmıştı.

"Seninle burada evlenmek hayatımdaki en güzel karar," diye fısıldadı Omar. Bu sırada çalışanlar tarafından kalabalığın karşısına çıkmadan önce eteğimin kuyruğu düzeltiliyordu. "En güzel ikinci karar aslında... İlki seninle evlenme kararım. Ama sakın az sonra ayağıma basma yoksa bu kararımı tekrar düşünmek zorunda kalırım."

Omar'ın şu stresli halim içinde bana bu kadar kötü bir espri yapması karşısında şaşkınlıkla ona baktım.

"Omar! Saçmalamayı keser misin?"

"Tamam kızma aşkim. Sadece kendini bana bırak, biliyorsun iyi dans ederim." Zaten aşkım deyişi tüm kızgınlığımı alıp götürmüşken üstüne bir de göz kırpması onun karşısında eriyip bitmeme neden oluyordu.

Her şeyin hazır olmasının ardından Omar'ın uzattığı koluna girmemle birlikte kapılar iki yana açılmıştı. Yavaş adımlarla tüm gözlerin önüne çıktığımızda başlayan alkışlar arasında mutluluktan gülümsememe engel olamayarak merdivenlerden inmeye başladık. Omar, o meşhur gülümsemesiyle etrafta gördüğü tanıdıklarını selamlarken ben de kalabalığın içinde bize duygusal bakışlarla bakan ve aşk hikâyemizin başlangıcına tanık olan Cihan Bey'i gördüm. Aslında ona çok şey borçluydum. Eğer o beni bu işe kabul etmeseydi, Omar ile tanışmam imkânsızdı. Her şey kaderin bir cilvesiydi. Benim için Türkiye'nin en ünlü turist rehberiyle çalışmak bir rüyayken onun vasıtasıyla evleneceğim adamla tanışmıştım. Etrafta tanıyamadığım insanlar da vardı. Zaten aile ve akrabalarımın bir avuç kadar olduğunu düşünürsek buradaki insanların büyük

bir çoğunluğu Omar'ın davetlileriydi. Hepsi birbirinden şıktı. Kimisinin yüzünde sahte gülümseyişler kimisinin yüzünde ise hayranlık ifadesi vardı.

Tüm bakışlar önünde ışıklar yandığında çalmaya başlayan dans müziği resmen kalbimin durmasına neden olmuştu. Bu o şarkıydı... Dubai'de o ilk dansımızın gerçekleştiği şarkıydı. *Take My Breath Away...*

"Şarkının bana sürpriz olacağını söylediğinde anlamalıydım," dedim kendimi Omar'ın kollarına bırakarak, dansın ritmiyle dans etmeye başladığımızda.

"Yarım kalan dansımızı tamamlamak istedim. O gün beni orada terk edip gitmiştin," dedi Omar beni kendine biraz daha çekmeden önce. "Ama artık ortada böyle bir ihtimal kalmadığına göre dansın tadını sonuna kadar çıkarabiliriz."

"O gün orada seni terk etmeseydim şu an senin âşık olduğun kadın değil canın sıkıldığında kapısını çaldığın eğlencen olurdum. Çünkü beni öyle görmek istiyordun," dedim sessizce kulağına eğilerek. Sözlerim onu güldürmüştü. O da müziğin gürültüsünden onu duymam için kulağıma eğilerek karşılık verdiğinde söylediklerine inanamıştım.

"Aslına bakarsan seni burada ilk gördüğüm andan beri beni alt üst edeceğini anlamıştım. Sadece bunu kendime itiraf etmem biraz zor oldu."

"Hâlâ sende çözemediğim o kadar çok şey var ki!" dedim gülerek. Eminim ki bu öğrendiğim sadece küçük bir gerçekti. Ama Omar bana o kadar gizemli geliyordu ki onunla ilgili bilmediğim daha çok şey olduğu kesindi.

İlk dansımızın son bulmasının ardından insanlar tek tek yanımıza gelip bize altın ve para takmaya başlamış-

lardı. Hiç takı merasiminden bu kadar nefret edeceğimi düşünmezdim çünkü neredeyse aileler çocuklarının eline bile al çocuğum sen de tak diye altın vereceklerdi. Her gelen birbirinden şık ama bir o kadar ağır altınlar takıyorlardı.

"Nasıl gidiyor?" Gitgide ağırlaşan bedenime rağmen misafirlere gülümsememi eksik etmeden cevapladım.

"Nasıl mı gidiyor? Birazdan bu benden daha ağır olan altınlarla birlikte yere çökeceğim."

"O zaman az sonra gelecek şeye hazır olsan iyi edersin." Omar'ın sözleri karşısında anlayamayarak ona baktım.

"Nasıl yani?" Omar daha soruma cevap veremeden gözüm ileriden iki kişinin elinde gelen sandığa takıldı." "Omar o ne?" dedim şaşkınlıkla.

"Kilon kadar altın." Omar'ın gülerek verdiği cevapla birlikte önüme bırakılan sandığın kapağının açılmasıyla karşıma filmlerde define avcılarının keşfettiği gibi bir dolu altın çıkmıştı.

"Omar... Bu... Buna ne gerek vardı?" dedim hayretle.

"Bu bir gelenek. Bizde geline kilosu kadar altın verilir."

Nedense buna hiç şaşırmamıştım işte. Artık altın mevzu bahis olduğunda orada bir durup Omar'a bakmak gerekiyordu.

———— ♔ ————

Sonunda altınları üzerimden çıkarıp masalarımızda yerlerimizi aldık. İnce uzun bir masanın etrafında Omar ve ben olmak üzere diğer aile üyelerimiz oturuyordu. Tek bir kişi hariç, Khalida... Bir tek o gelmemişti.

"Omar! Complimenti![7]" Bir anda arkamızda duyduğumuz İtalyanca sözler ile arkamı döndüğümde karşımda

7 İtalyanca, tebrikler anlamında. (e.n.)

İtalya'da tanıştığımız ve o zamanlar beni Omar'ın metresi olarak gören Leonardo vardı.

"İkiniz de harika görünüyorsunuz. Mutlaka balayından sonra sizi Venedik'teki otelime bekliyorum," dedi bize karşı o meşhur İtalyan gülüşünü göndererek.

"Mutlaka ziyaretine geleceğiz Leonardo." Omar'ın samimi cevabına karşı Leonardo anlamlı bir gülümsemeyle bakışlarını bana yönelttiğinde dik durmaya çalışarak konuşmaya başladım.

"İstanbul'u nasıl buldunuz?" Sorum karşısında Leonardo bir saniye için duraklayıp bakışlarını Boğaz'da gezdirdi. Gülümsemesi bir anda solmuştu.

"İstanbul'u her zaman tarif edilemeyecek bir güzellikte bulurum. İnsan geldiği zaman hiç geri dönmek istemez. Burası bambaşka bir atmosfere sahip. O yüzden İstanbul'da yaşama konusunda en doğru kararı verdiniz." Sözleri ardından bakışlarını Omar'a çevirip gülerek devam etti. "Yanlış anlama Omar. Dubai'de harika bir yer. Ama İstanbul konu olduğu zaman benim için her zaman durum farklıdır biliyorsun." Leonardo'nun sözleri Omar'ın hiç hoşuna gitmemiş gibiydi. Neden olduğunu bilmediğim bir şekilde Leonardo'ya karşı öfkeli bakışlarla bakmaya başlamıştı.

"Tekrar tebrik ederim sizi. İyi eğlenceler." Leonardo yanımızdan ayrılır ayrılmaz Omar ciddi surat ifadesi yüzünden Omar'a merakla sordum.

"Omar? Az önce Leonardo yanlış bir şey mi dedi?"

"Hayır. Sadece tavrı hoşuma gitmedi." Masaya dirseklerini dayayarak bakışlarını benden kaçırıp Boğaz'ın karanlık sularına odaklamıştı. Bu sırada ortamda Elvis Costello'dan *She* çalmaya başlamış ve mekândaki ışık-

ların karartılmasıyla romantik bir atmosfer oluşmuştu. Çiftler tek tek sahneye, dans etmek için çıkmaya başlamışlardı.

"Neden Leonardo için İstanbul'un yeri bu kadar farklı?" diye sordum masada oluşan soğukluğa rağmen.

"Leonardo'nun eski kız arkadaşlarından biri bir Türk'tü. Ondan dolayı böyle saçmalıyor. Şimdi onu boşverelim. Dans zamanı..." Omar'ın sözleri ardından elini uzatmasıyla hiç düşünmeden elini tutarak ayağa kalktım. Sahnede bize gülümseyerek dans eden ablam ve eniştem, Burcu ve Kerem, annem ve babam, Faysal ve Rabia'nın yanlarında dans etmek üzere ilerledik. Her şey mükemmeldi. Hiç bitmesini istemediğim rüya gibi bir geceydi. Arap masalımızın en harika gecesini yaşıyorduk. Tüm sevdiklerimiz içten gülümsemeleriyle yanımızdaydılar. Yaşadığımız zorluklara rağmen buralara kadar gelebilmeyi başarmıştık. Şimdi tüm bu nezih konukların arasında kolları arasında olduğum dünyanın en yakışıklı ve iyi kocasıyla dans ediyordum. Şans bana daha fazla gülemezdi herhâlde...

Romantik danslar ardından pastamızın kesilmesi ve halayların çekilmesinin ardından düğünün son dakikalarında atılan harika havai fişek gösterisi Boğaz'ı aydınlatmış ve insanlar bu rüya gibi geçen düğünün ardından memnun bir şekilde teker teker ayrılmaya başlamışlardı. Her giden insanın ardından Omar'la baş başa kalmaya bir adım daha yaklaşıyordum. Heyecanlı mıydım? Evet, hem de çok. Mutlu muydum? Hiç olmadığım kadar. Omar'la ilk gecemizi tanıştığımız bu yerde, Çırağan Sarayı'nda geçirecektik. Tabii ki de bu yine Omar'ın fikriydi. Onun kadar

bu tür ayrıntılara önem veren, bu kadar romantik bir erkek daha yoktu.

Herkesin mekânı terk etmesinin ardından son olarak ailelerimiz kalmışlardı. Omar'ın ailesi ayrılmadan önce Omar'la kısa bir sohbet yaparken Burcu, annem ve babamın ablamlarla konuşmasını fırsat bilerek sessizce yanıma yaklaştı.

"Hadi iyisiniz kızım," dedi göz kırparak. Annemler duyacak diye ödüm koparak hemen atıldım.

"Sessiz ol! Duyacaklar!"

"Tamam tamam sustum. Ama bak yarın balayına gitmeden önce ara mutlaka konuşalım. Aklım sende." Ben bir şey diyemeden tekrar göz kıparak manalı bir şekilde gülüp Kerem'in yanına gitti. Çok fenaydı, resmen benimle dalga geçiyordu.

Annemlerin ayrılmasının ardından sonunda baş başa kalarak bize ayrılan otel odasının yolunu tuttuk. Omar elimi tutmuş beni sessiz koridorun içinde odamıza doğru götürüyordu. Her bir odayı geçtiğimizde gitgide dejavu yaşamaya başlamıştım. Ben bu koridordan geçmiştim. Sonunda bir kapının önünde durduğumuzda neredeyse nefesimin kesildiğini hissettim. Burası o odaydı. Omar'ın İstanbul'a ilk geldiğinde kaldığı odaydı. Bana sunduğu ahlaksız teklifinde verdiği hediyeleri yüzüne fırlatıp uzaklaştığım odaydı. "Beni asla elde edemezsin," diyerek uzaklaşırken "Yerinde olsam bu kadar büyük konuşmazdım," diyerek arkamdan seslendiği odaydı...

Otuz İkinci Bölüm

"Omar... Burası?.." Şaşkınlık içinde kapıya bakarak sorduğum sorunun ardından cevabımı almak için bakışlarımı Omar'a çevirdim. O ise cevabını vermeden önce sanki beni hiç duymamış gibi elindeki kartı okutarak kapıyı açtı.

"Evet. Burası o oda," dedi ciddi bir ses tonuyla. Odaya girmem için kapıyı ardına kadar açıp eliyle girmemi işaret etti.

"Ama neden?" Anlayamayan bakışlarla odayı süzerek içeriye doğru ilerledim. Oda o gün gördüğümden oldukça farklıydı. Her yeri özel olarak dizilmiş mumlar aydınlatıyordu. Yerlerde ve beyaz tüllerle çevrili yatağın üzerinde gül yaprakları serpilmişti. Arkamdan kapının kapandığını duyduğumda meraklı bakışlarla Omar'ın ciddi bir ifadeyle bana bakan yüzüne bakmaya başladım. Yavaş adımlarla bana yaklaşarak aramızda hiçbir mesafe kalmayacak şekilde durdu ve ellerimi elleri arasına alarak konuşmaya başladı.

"Bu oda seninle tek bir gece geçirebileceğimi düşündüğüm odaydı. Sen o yolladığım elbiseyi giyip, takıla-

rı takarak soframda bana eşlik edecek ve ardından da İstanbul'da geçirdiğim bir gecenin eğlencesinden ibaret olacaktın. Ama beni yanılttın. Asla bir kadınla evlenmeyi düşünmezken, sen beni bambaşka bir adama çevirdin. Sonuç olarak sen kazandın. Çünkü seni sadece bir gece değil, her gece istiyorum."

Sözleri ardından bir nebze daha yumuşamıştım. Ama bir o kadar da kızarmama neden olmuştu. Demek ki bana bunu göstermek için bu odayı tutmuştu. "Ama bir bakıma ben de kazandım diyebiliriz." Tekrar konuşmaya başladığında yüzünde yaramaz bir gülümseme oluşmuştu. "Sonuç olarak seni elde ettim. Demek ki büyük konuşmamak lazımmış."

Sözlerini duymamla birlikte öfkeyle ellerimi onunkilerden çekerek banyonun yolunu tuttum. Kapıyı arkamdan sertçe kapattığımda Omar açmaya çalışmadan önce son anda kilitlemiştim.

"Tamam biliyorum eşeklik ettim. Kabul. Ama söylemeseydim içimde kalacaktı." Hâlâ konuşurken güldüğünü duyabiliyordum.

"Hiç komik değil!"

"Tamam özür dilerim. Gülmüyorum. Aç hadi kapıyı." Hâlâ sesinden güldüğünü anlayabiliyordum.

"İzin verirsen duş almam lazım," dedim ciddi çıkmasına gayret ettiğim ses tonumla.

"Tamam beraber alabiliriz."

"Ne! Beraber mi?" Az önce resmen benimle birlikte duş alma teklifinde mi bulunmuştu o?

"Ne var bunda? Artık karı-koca değil miyiz? Birlikte duş almamız kadar doğal bir şey var mı?" Haklıydı. Ama şimdi değil.

"Saçmala daha beni çıpla... Yani daha biz şey bile..." Daha fazla saçmalayarak rezil olmak yerine susup Omar'ın kahkaha seslerini bastırması için suyu açmayı tercih ettim.

Üzerimdekileri çıkarmaya başımdaki taçtan başlamıştım. Sıra gelinliğin fermuarını açmaya geldiğinde yine dejavu yaşama vakti gelmişti.

Açılmıyordu!

Bir kez daha aynı sahneyi yaşamak istemiyordum. Çünkü bu seferki fermuar açma girişiminin bambaşka bir şekilde son bulacağına emindim. Neden fermuarlar hep bana karşıydı ki sanki? Açmak için iyice zorlamaya başladım. Bunun kaçarı yoktu. Ne yapıp edip bu fermuarı açacaktım.

"Ah!" Parmağım... Parmağım fermuara takılmıştı. Fermuarla uğraşmayı bırakıp parmağıma baktığımda kanadığını gördüm. Bir bu eksikti.

"*Canim?* İyi misin?"

Duymuştu işte. Elimi suya götürürken konuşmaya başladım.

"İyiyim. Ben... Sadece gelinliğimi açamadım ve parmağım sıkıştı."

"Tamam aç, ben açarım."

Pekâlâ... Sadece fermuarımı açıp çıkacaktı. Neden bu kadar heyecan yapıp, büyütüyordum ki? Parmağıma kopardığım kâğıt havluyu sararak kapıyı açtım. Karşıma ceketini çıkarmış ve gömleğinin ilk üç düğmesini açmış bir şekilde çıkan Omar'ı gördüğümde belki de fermuarımı açtıktan sonra hiç gitmemesinin daha iyi olacağını düşündüğüme inanamıyordum.

Omar'ın gözleri parmağıma kaymış ve bu da kaşları-

nın çatılmasına neden olmuştu.

"*Aşkim* neden dikkat etmiyorsun?" Hemen elimi alarak parmağıma sardığım havluyu çekip atmıştı. "Bekle burada bir yara bandı olması lazım." Elimi bırakarak banyodaki ilk yardım malzemelerinin olduğu dolabı açıp içinden bir yara bandı çıkararak tekrar elimi elleri arasına aldı.

"Bir daha dikkat et tamam mı? İnat edip beni çağırmamazlık yapma!" Bir yandan bana kızarken diğer yandan parmağıma bandı takıyordu. Kendimi yaramazlık yapmış küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

"Tamam," diyebildim sadece. Neden bilmiyorum ama utandığımı hissediyordum. Bakışlarımı parmağımdan kaldırıp Omar'ın yüzüne bakamıyordum. Omar bandı takmasının ardından tek eliyle çenemi kaldırıp ona bakmamı sağlamıştı.

"Sana kızmıyorum ama canının acımasını istemiyorum." Şimdi sesi yumuşamıştı. "Hadi fermuarını açmama izin ver."

Başımla onaylayarak fermuarı açması için dönerek kollarımı kaldırdım. Fermuar sanki Omar'ı bekler gibi hiç sorun çıkarmadan tek denemede açılmıştı ve Omar ellerini çekerek hiç beklemediğim bir şekilde kapıya doğru ilerlemişti.

"Şimdi rahatlıkla yıkanabilirsin. Ben dışarıda bekliyorum," demişti kapıyı ardından kapatmadan önce. Oysa ben kesin beni bırakmaz diye düşünüyordum. En azından bu kadar kolay bir şekilde beni bırakıp gitmesini beklemiyordum.

Gelinliğimi üzerimden çıkarıp kendimi ılık suyun içine bırakmıştım. Bana kızmıştı. Gerçekten kızmıştı. Evet, belki de çocukluk yapmıştım. Beni yiyecek değildi ya ne-

den çocuk gibi korkup, inatla onu çağırmayıp bu kadar uğraşmıştım ki?

Duşumu almamın ardından kurulanıp benim için banyoya bırakılmış olan Dubai'den almış olduğumuz beyaz çamaşırları üzerime giydim. Aynadan kendime baktığımda bu şekilde Omar'ın karşısına çıkacak olmak yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu. Çok fazla seksi ve açıktı. Tanga altı ve uzun şeffaf bir tülü olan sütyeni vardı. Bu şekilde çıkıp çıkmama konusundaki derin kararsızlığımın ardından üzerime kapıda asılı olan sabahlığımı geçirip, önümü sıkıca kapatarak banyodan çıktım.

Omar pencerenin başında duran koltukta oturmuş sessizce Boğaz'ı seyrederken çıktığımı fark etmesiyle başını çevirerek bana baktı ve ayağa kalkarak elini gömleğinin açık kalan son birkaç düğmesine götürdü. Tek tek düğmeleri açarak bana doğru ilerlediğinde kalbim yerinden çıkacaktı. Tam yanıma geldiğinde son düğmesini de açmış ve üzerinden çıkararak tüm kaslarını gözler önüne sermişti. Yavaşça belimi kavrayarak boynuma doğru yaklaştığı anda her şeyin başladığını hissetmiştim. Ama Omar beni yanıltarak kulağımı iç gıdıklayıcı bir yakınlıkta fısıldadı.

"Ben duşumu alırken sakın bir yere ayrılma."

———— ❧ ————

Geçmek bilmeyen dakikalar boyunca odanın içinde bir ileri bir geri defalarca volta atmış, tüm Boğaz'ın manzarasını ezberlemiş, odanın içindeki tarihi tabloları ve vazoları defalarca incelemiştim. Sonunda kapının açıldığını duyduğumda olduğum yerde kalarak Omar'ın koyu gri saten pijamalar içindeki haline bakmaya başladım. Bir erkeğe saten bu kadar mı yakışırdı?

"Su harikaydı. Düğünün tüm yorgunluğunu attım," dedi çapkınca. İlerleyerek yatağın önünde duran koltuğa oturdu. Bense hâlâ pencerenin başında durmuş öylece onu izliyordum.

"Oturmayacak mısın?" dedi yanını göstererek. Omar'ın vücudumu süzen bakışları altında yavaşça ilerleyerek yanına oturdum.

"İçecek veya yiyecek bir şeyler söylememi ister misin?" Omar'ın teklifini başımı sallayarak onayladım.

"Evet. Soğuk bir şeyler içsek iyi olur."

"Pekâlâ, hemen söylüyorum."

Omar telefonu açıp İngilizce siparişini verdikten kısa bir süre sonra kapı çalmış ve bütün içecek çeşitleri Omar tarafından içeri alınmıştı. Kapı kapanır kapanmaz içecekler arasından elma suyunu görmemle büyük bir iştahla saldırmış ve hemen içmek üzere bardaklardan birine dökmeye başlamıştım.

"Elma suyunu bu kadar sevdiğini bilmiyordum," dedi Omar gülerek.

"Bayılırım," dedim bardağımdan bir yudum almadan önce.

"Pekâlâ, o zaman ben de seninkinden istiyorum," dedi yanıma yaklaşarak. Bunun üzerine Omar'ın bardağını doldurmak üzere elma suyunun olduğu kutuya uzandım. Fakat bir anda Omar'ın eli beni durdurtarak şaşkın gözlerle ona bakmama neden olmuştu.

"Ben seninkinden derken senin bardağından içmek istediğimi kastetmiştim." Sözleri karşısında bakışlarımın bir saniye için bardağıma gitmesiyle birlikte çekinerek içmesi için bardağımı ona uzattım. Ben bardağı elimden almasını beklerken o, elini elimin üzerine kapatarak bar-

dağı ağzına götürmüş ve bir yudum içtikten sonra bardağı elimden alarak diğer içeceklerin yanına bırakmıştı. Ellerinden biri sabahlığımın ipine gittiğinde kalp atışlarımın sesini kulaklarımda duymaya başlamıştım.

"Bundan kurtulmamızın vakti gelmedi mi?" Omar'ın bu sorusu karşısında düzensizleşen nefesimle birlikte sessizce onun sıradaki adımını beklemeye başlamıştım. Sabahlığın ipini yavaşça çekerek bağı çözdüğünde sabahlık iki yana açılarak geceliğim içindeki bedenimin Omar'ın gözleri önüne çıkmasını sağlamıştı. Omar beni gördüğü anda vücudumda gezinen göz bebekleri büyümüş, nefes alış verişleri sıklaşmıştı. O bana böyle baktıkça içimde sabahlığımı geri kapatma arzusu çoğalıyordu. Ama ablamın sözleri aklıma geldikçe rahat olmak için çabalıyor, kendimi kasmamaya çalışıyordum. Omar'ın elleri sabahlığıma giderek omuzlarımdan aşağı düşürürken sessizce fısıldadığında yanaklarım çoktan kızarmaya başlamıştı.

"O kadar kusursuzsun ki seni keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

Sözleri ardından tamamen iç çamaşırımla kaldığımda kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Omar elini sütyenimden sarkan tülün üzerinde gezdirmeye başlamış ve ellerini tülün altından belimde dolaştırmaya başlamıştı. Dudakları dudaklarımı bulduğunda yumuşak ve arzu dolu öpücüğüne karşılık vermeye çalıştım. Dudaklarım üzerinde gitgide artan baskısı dudaklarımın aralanmasına neden olmuştu. Asla öpüşmede onun kadar iyi olabileceğimi zannetmiyordum.

Omar'ın dudakları beni nefessiz bırakacak kadar şiddetle dudaklarımın tadına bakarken elleri çamaşırımın ipleri arasında dolaşıyordu. Gitgide çamaşırımın altından

kalçalarıma kaymaya başlayan elleri ona karşı duyduğum arzunun artmasına neden oluyordu. Sadece bir saniye içinde dudaklarımız ayrıldı ve kalçalarımı kavrayarak kendine yapıştırıp nefesimi kesti.

"Her şey harika olacak sana söz veriyorum." Kulağıma fısıldadığı sözler ardından boynumda dolaşmaya başlayan dudaklarıyla gözlerim kapanmış ve tüm duyularım yerini sadece Omar'ın yaşattığı bu yoğun duygulara bırakmıştı. Omar bir saniye için geri çekildiğinde hızla üzerindekini başından çıkararak yere atmasının ardından tekrar beni kendisine çekerek boynumdaki keşfine devam etmeye başladı. Beni saran tüm kaslı vücudunun sıcaklığını üzerimdeki tülden hissedebiliyordum.

"Bana güveniyor musun?"

Omar'ın nefes nefese sorduğu sorusuna "Evet" diyebildim fısıltıyla. Ona güvendiğim bir gerçekti fakat onu şu an öyle çok arzuluyordum ki bu soruyu düşünecek durumda bile değildim.

"O zaman bu sütyenden kurtulalım, olur mu?" Sorusu karşısında tereddütle ve hâlâ devam eden utanma duygusuyla başımı olumlu anlamda salladım. Bu cevabımla Omar'ın elleri sütyenimin kopçasına gitti. Fakat hemen açmak yerine eli orada sanki dinleniyor gibiydi.

"Utanmana gerek yok," dedi kızaran yanaklarıma bakarak. "Çok güzelsin. Bundan utanma." Sözleri ardından kopçamın tek bir hamleyle açıldığını hissettim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken Omar sütyenimi askılarından tutarak yavaşça üzerimden çekip yere attı. Ortaya çıkan göğüslerim karşısında Omar'ın gözleri, dudakları aralanmış bir halde tamamen göğüslerime odaklanmıştı. Bir an için cesaretsizliğime yenilerek ellerimle göğüslerimi

kapatmaya çalıştım. Fakat Omar buna izin vermeden aynı hızla bileklerimi kavrayarak göğüslerimden geri çekmişti.

"Hayır... Seni izlememe izin ver. O kadar güzelsin ki!" dedi bileklerim üzerindeki ellerini çekerek. Belimden tutarak beni kendisine çektiğinde hızla inip kalkan göğüslerimiz birbirine yapışmıştı. Dudakları tekrar boynuma kaymış ve gitgide aşağı inerek köprücük kemiğimin üstüne küçük bir öpücük bırakmıştı.

"Ben sana nasıl doyarım?" Bunları söylerken beni yatağa götürdü. Ne ara yatağın başına geldiğimi anlayamadan Omar'la birlikte yatağa düştüm. Omar kalçamdan kavrayarak beni yatağın başına çıkarttı ve boynumdan başlayarak omzuma ardından da göğsüme doğru ilerleyerek küçük öpücükler bırakmaya başladı.

"Hoşuna gidiyor değil mi?" dedi Omar yüzündeki seksi gülümsemeyle.

Başımla onaylayabildim sadece. Omar böyle sorunca çok utanç verici geliyordu.

"Bana söylemeni istiyorum. Hoşuna gidiyor mu?" Eli iç çamaşırımın lastiğinde dolaşmaya başlamıştı.

"Evet," dedim fısıltıyla. Fakat Omar sanki beni duymamış gibi iç çamaşırımın lastiğiyle oynamaya devam ediyor ve eli çamaşırımdan içeri doğru hareket etmeye başlıyordu.

"Seni duymuyorum. Ne demek istediğini anlayamıyorum." Sözleriyle birlikte çamaşırımın içine kayan eli karşısında içgüdüsel olarak bacaklarımı birbirine yapıştırmıştım.

"Evet, gidiyor," diyebildim zorlukla.

"O zaman kendini kasma. Bana izin ver tamam mı?" dedi elini bulunduğu yerden ayırmadan. Çamaşırımın

içinde dolaşan elleri en mahrem yerlerimde gezinirken Omar'ın elleri ve dudakları altında esir olmuş bir halde çarşafları kavrayarak yaşadığım tarif edilemez yoğun duyguları doruklarda hissetmeye başlamıştım. Omar'ın dudaklarından çıkan sesler arasında hızla nefes alış verişlerim odanın sessiz duvarları arasında kayboluyordu. Daha önce hiç yaşamadığım bu duygular gerçek olamayacak kadar güzeldi. Şimdi Omar'a olan hayranlığım bin kat daha artmıştı.

Omar bu duyguları daha önce tatmasına rağmen nasıl bu kadar süre sabredebilmişti inanamıyordum. Bana yaşattıklarından insan nasıl o kadar süre mahrum kalabilirdi ki?

İçimde artan yoğun duygularla birlikte dayanamayarak yüksek sesle Omar'ın adı dudaklarımdan çıkıverdi.

"Omar!"

Ama Omar adını duymasıyla bana bakmak yerine dudaklarıyla daha sert baskı uygulamaya, elleriyle daha hızlı davranmaya başlamıştı.

"Omar bu yaptığın... Bu... Bu çok fazla!" diyebildim zorlukla. Sözlerimin ardından bir anda üzerimden çekilerek altındakini çıkarıp boxer'ıyla kaldı.

"Kendini rahat bırak. Sadece hissetmeni istiyorum," dedi üzerime eğilmeden önce. "Canın acımayacak. Bunun için elimden geleni yapacağım tamam mı? Şimdi şu altındakinden de kurtulalım." Sözlerinin ardından çamaşırımın lastiğinden kavrayarak kalçamdan aşağı çekti ve bacaklarımın arasından çıkartıp yere attı.

"Harika görünüyorsun," dedi eli boxer'ına gitmeden önce. Tek hamlede bacaklarından aşağı indirdiğinde utanarak gözlerimi kapatmıştım. Üzerimde hissettiğim

Omar'ın sıcaklığıyla gözlerimi açtığımda Omar dirseklerinden destek alarak üzerime eğildi. Artık ikimizin üstünde de hiçbir şey yoktu. Vücutlarımızın sıcaklığını tüm hücrelerimizde hissedebiliyorduk. Bir anda içimde hareket etmeye başlamasıyla yaşadığım acı küçük bir çığlık atmama neden oldu.

"Seni hissetmek o kadar harika ki!" dedi, durup saçlarımı okşayarak. "Üzgünüm bebeğim. Çok üzgünüm," diye devam etti dudaklarıma bir öpücük bırakmadan önce.

"Hepsi bu kadar. Bundan sonrasında hazır olana kadar bekleyebiliriz. Devam etmemi istemiyorsan bırakabilirim, durmamı istiyorsan durabilirim," dedi meraklı gözlerle benden bir cevap bekleyerek.

"Devam edebilirsin," dedim tüm cesaretimi toplayarak. Sözlerimle birlikte birkaç saniye boyunca gözlerimdeki kararlılığı tartmaya çalışarak bana baktıktan sonra gözlerini bir saniye olsun benden ayırmadan yavaşça hareket etmeye başladı.

Gitgide hareketleri hızlanmaya başladığında tırnaklarımı istemsizce Omar'ın omuzlarına batırdım. O ise bundan hiç etkilenmemiş bir halde hareket etmeye devam ediyordu.

"Serap harikasın," diye fısıldadı Omar kulağıma doğru.

Bu devasa kral dairesi şimdi çok sıcak ve havasız olmaya başlamıştı.

İkimizin vücudu terden sırılsıklam olmuşken yaşadığım yoğun duygularla dişlerimi alt dudağıma geçirdim.

İnanılmaz bir duygu patlamasıyla kendimden geçtim. Omar da başını geriye atıp son kez hareket etti ve üzerime yığıldı.

"Artık sen benimsin," dedi Omar nefes nefese kulağıma doğru fısıldayarak. Haklıydı. Artık biz tam anlamıyla birbirimize aittik.

"Ene uhibbuki," diye devam etti fısıltıyla.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdim Omar dudaklarımı öpmeden önce. "Ve sonsuza kadar seveceğim."

1. KİTABIN SONU

Çöl Rüyası - Aşk Ateşi Şarkı Listesi[8]

1. Bölüm: Cheb Mami - Douha Alia
2. Bölüm: Cheb Khaled - *Wahrane Wahrane*
3. Bölüm: Sting & Cheb Mami - *Desert Rose*
4. Bölüm: Cheb Mami - *Ana Oualach*
5. Bölüm: Berlin - *Take My Breathe Away*
6. Bölüm: Barbra Streisand - *Woman in Love*
7. Bölüm: Joe Dassin - *Et Si Tu N'existais Pas*
8. Bölüm: Enya - *Only Time*
9. Bölüm: George Michael- *Careless Whisper*
10. Bölüm: Ray Charles &Elton John – *Sorry Seems To Be The Hardest World*
11. Bölüm: Cheb Khaled- *Hey Ouedi*
12. Bölüm: Chris De Burgh - *Lady in Red*
13. Bölüm: Morris Albert – *Feelings*
14. Bölüm: Mezdeke - *Ya El Yelil*
15. Bölüm: Notre Dame de Paris - *Belle*
16. Bölüm: Notre Dame de Paris – *Tu Vas Me D'etruire*
17. Bölüm: Myriam Faris – *Enta El Hayat*
18. Bölüm: Domenico Modugno – *Nel Blu Dipinto di Blu (Volare)*
19. Bölüm: Soap Kills – *Tango*
20. Bölüm: Nicos – *Belalım*
21. Bölüm: Nikolai Rimsky – Korsakov – *Scheherazade*
22. Bölüm: *Asla Vazgeçmem* (İbranice Versiyonu)
23. Bölüm: Joe Ashkar – *Habibet Alby*
24. Bölüm: Natasha Atlas – *Maktub*
25. Bölüm: Tarkan – *İnci Tanem (Sabret)*
26. Bölüm: Ramy Ayach – *Efrah Fiki*
27. Bölüm: Paul Anka – *You Are My Destiny*
28. Bölüm: Erkin Koray – *Sevince*
29. Bölüm: Mercan Dede – *Napas*
30. Bölüm: Candan Erçetin – *Yüksek Yüksek Tepelere*
31. Bölüm: Elvis Costello – *She*
32. Bölüm: Arctic Monkeys – *Do I Wanna Know?*

---

8 *Çöl Rüyası - Aşk Ateşi* Şarkı Listesi'ni YouTube'dan dinleyebilirsin.

"Dünyaları versen beni satın alamazsın."
Dedi Serap.
"Yerinde olsam bu kadar büyük konuşmazdım."
Dedi Omar.
Omar hiç reddedilmemişti,
Serap hiç bu kadar aşağılanmamıştı.
Ama aşk ateşi,
İstanbul Boğazı'ndan
bedevi çöllerine...
ikisini de yaktı.

DEX
facebook.com/DEXpub

ISBN 978-605-09-2796-2
9 786050 927962

sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

₺19,90